

நல்லதோர் வீணை

நாவல் இலக்கியம்

கேணிப்பித்தன் ச. அருளானந்தம்

நல்லதோர்வீணை

நாவல் இலக்கியம்

கேணிப்பித்தன் ச. அருளானந்தம்

நவாபின் இராஜாதிபதிபாண்டி

விருத்தியைப் பற்றி

விருத்தியைப் பற்றி . 6 வகுப்பிற்கான

- நூலின் பெயர் : நல்லதோர்வீணை
- ஆசிரியர் : ச. அருளானந்தம்
- வகை : இளைஞர் நாவல்
- உரிமை : ஆசிரியருக்கு
- அட்டைப்பட அமைப்பு : ச. அ. அருள்பாஸ்கரன் M. A. (Fine Arts)
- முதற்பதிப்பு : 15 - 03 - 2015
- வெளியீடு : அருள் வெளியீட்டகம்
37 / 7, மத்திய வீதி,
உவர்மலை - திருகோணமலை.
தொலைபேசி இல: 026-2221507.
- கிடைக்குமிடம் : லங்கா புத்தகசாலை.
F.L. 14.1. டயஸ் பிளேஸ்.
குணசிங்கபுரம்.
கொழும்பு-12.
தொ.பே. இல: 011- 2341942
- ISBN : 978-955-52086-9-7
- விலை : ரூபாய் 300/=

சமர்ப்பணம்

ஆலங்கேணி பாடசாலையின் வளர்ச்சிக்காக உழைத்த அத்தனை
உத்தம உள்ளங்களைக் கொண்ட கல்வி சமூகத்தினருக்கு

- ஆசிரியர் -

அணிந்துரை

திரு. சண்முகம் அருளானந்தம் அவர்கள் ஈழத்திரு நாட்டில் தனக்கென ஒருவழியை அமைத்துக் கொண்டு அமைதியாக தனது இலக்கியச் சேவையைத் தொடர்ந்து செய்து கொண்டு செல்கிறார். சிறுவர்களுக்காக இதுவரை பல்வேறு தலைப்புக்களில் பாடல்கள் அடங்கிய 18 நூல்களை எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். அதேபோல் சிறுவர்களுக்காக 13 கதைநூல்களையும் எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். சிறுவர்களுக்காக ஒன்பது நாவல்களையும் எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். அவற்றைத் தொடர்ந்து “பேனாவினால் பேசுவோம்” பகுதி-1, பகுதி-2 “எழுதுவோம் வாசிப்போம்”, மலரும் மொட்டுக்கள்-தரம்-3, தரம்-4, தரம்-5, தரம்-6 ஆகிய வகுப்புக்களுக்குக் கட்டுரை நூல்களையும் எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். இதுவரை 75 நூல்களை எழுதி வெளியிட்டுள்ளார்.

இவற்றுள் 05 அகில இலங்கைச் சாகித்திய விருதுகளையும், 15 வடக்கு கிழக்கு மாகாண சாகித்திய விருதுகளையும், கலாபூஸண விருது, ஆளுநர் விருது, யாழ் இலக்கியப் பேரவை விருதினையும், வவுனியா மாவட்ட இலக்கிய நண்பர்கள் விருதினையும் பெற்றுள்ளார்.

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகப் பட்டதாரியான திரு.ச.அருளானந்தம் பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியருமாவார். அத்துடன் M.Lit, PhD, பட்டத்தையும், இலங்கைக் கல்வி நிர்வாக சேவையான S.L.E.A.S பரீட்சையிலும் சித்தியடைந்து வடக்கு கிழக்கு மேலதிக மாகாண கல்விப் பணிப்பாளராகக் கடமைபுரிந்து அரசசேவையிலிருந்து ஓய்வு பெற்றுள்ளார்.

வவுனியா மாவட்டத்தில் 65 புதிய பாடசாலைகளைத் திறந்த பெருமையைத் தட்டிக் கொண்டவர். திருகோணமலையிலும் ஈச்சிலம்பற்று வலயத்தில் 08 புதிய பாடசாலைகளைத் திறப்பதற்கு வழிசமைத்தார்.

“ஈழத்தில் இன்றுவரை சுமார் 500 வரையிலான நாவல்கள் பல்வேறு காலத்தில், பல்வேறு உள்ளடக்கத்தில் வெளிவந்துள்ளன. நாவல் இலக்கிய வளர்ச்சியில் ஈடுபட்டுழைக்கும் இன்றைய படைப்பாளிகள் ஈழத்து நாவல் மாளிகையைக் கூரை மட்டத்துக்கு எடுத்துச் சென்றவர்களாவர். கூரை மட்டத்துக்கு எடுத்து வந்தவர்களில் அருளானந்தமும் ஒருவராவார். மாட்டின் விக்ரமசிங்க என்ற புகழ் பூத்த சிங்கள நாவலாசிரியர் எழுதிய சிங்கள மொழிமூலமான நாவல் ம.மு.உவைஸ் தமிழாக்கத்தில் “கிராமப் பிறழ்வு” எனும் தலைப்பில் வெளிவந்தது.

ஒரு கிராமம் எவ்வாறு நகரமாகப் பிறழ்கிறதென்பதை அந்நாவல் சித்தரிக்கிறது. அந்த வகையில் திருகோணமலை மாவட்டத்தின் ஒரு பிற்போக்கான கிராமம் அவ்வூர் படித்த இளைஞர்களால் உயிர்ப்போடு

விழித்தெழுந்து முழுமையான வசதிகள் நிறைந்த கிராமமாக மாறுகிறது என்பதைக் கருப்பொருளாகக் கொண்டு “இதயவீணை” என்ற நாவலை திரு. அருளானந்தம் தந்துள்ளார்.

நாவலில் கதையம்சம் இதுவரை முக்கியம் பெற்று வந்திருக்கிறது. பாத்திரங்கள் தம் பலத்தோடும் பலவீனத்தோடும் நாவலில் வலம்வரும் இந்தப் பாரம்பரிய வரண்முறைகளை அருளானந்தம் இந்தப் புனைகதையில் தகர்க்கிறார். உள்ளடக்க உருவ மரபுக் கட்டவிழ்ப்பு என்பது பின் நவீனத்துவத்தின் இன்றைய முக்கிய பண்பாகும். படைப்பனுபவத்தின் இந்தக் கட்டவிழ்ப்பை ஆழ்மனதின் உந்துதலின் வெளிப்பாடாகவே தோன்றுகிறது.

கிராமத்தின் எழுச்சியினை அக்கிராம மக்களாலும் இளைஞர்களாலும் சாதிக்க முடியும். அதற்கான சரியான வழிகாட்டல் அமையும்போது சமூகப்பூர்சி உருவாகும். ஒரு படைப்பு படிப்பவர்களுக்கு ஒரு சமூகப்பயனைச் சுட்டவேண்டும். என்ற ஆதங்கத்தை உடையவர்களுக்கு “இதயவீணை” என்ற இந்த நாவல் இனிய இசையை எழுப்பும்.

“நல்லதோர் வீணை” திருகோணமலை மாவட்டக் கிராமங்களின் மக்களின் வாழ்வியலைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது. நாட்டாரியலும், பண்பாட்டம்சங்களும் இயற்கை எழிலும் படிப்பவர் மனங்களைக் கொள்ளை கொள்ளும். இலங்கையின் அரசியல் வரலாறு தெளிக்கப்பட்டுள்ளது.

இலங்கையில் நிலவிய ஆசிரிய சேவையின் புனிதம் பேசப்படுகிறது. தலைமையாசிரியரது சேவையும், கல்வி அதிகாரிகளது கடமையுணர்வு போற்றப்படுகிறது. கல்வி அதிகாரிகளுக்கும் பாடசாலைக்கும் இடையே உள்ள நெருக்கம் கூறப்படுகிறது.

நானறிந்த ஆலங்கேணிக் கிராமம் விருந்தோம்பலிலும், பண்பாட்டியலிலும் சிறந்தது. “பாடசாலையும், ஊரும். நல்லோருக்கு “நல்லதோர் வீணை” என்றும் இந்த வீணையில் இருந்து எழும் நாதம், உயர்வினையே தரும். வீணையை மீட்ட நல்லவர்கள் வந்து கொண்டே இருப்பார்கள். “அந்த வீணைக்குத் தீங்கு நினைப்போர் மீட்சி பெற மாட்டார்கள்.” என்பது நாவலாசிரியர் கூற்றாகும். இந்த நாவலைப் படிக்கும்போது உண்மை அனுபவங்களை உணரக்கூடியதாக உள்ளது.

சுங்கான்குழி வயலும், சேனையும், மக்களது உழைப்பும், ஆலங்கேணியின் கிழங்கு பற்றிய அனுபவமும் என்னை இன்புறச் செய்தவையாகும். திருகோணமலை மாவட்டத்தில் குளங்களின் நிலை. அவற்றின் சூழல், இயற்கை வனப்பு, மக்களின் இயற்கையோடு ஒட்டிய வாழ்க்கை முறையினை இந்நாவலில் காணலாம்.

1990ல் நாட்டில் ஏற்பட்ட வன்முறைகளால் திருகோணமலை மாவட்ட மக்கள்

பல இழப்புக்களையும், இடப்பெயர்வுகளையும் சந்தித்துள்ளனர். ஆலங்கேணி மக்கள் பல இடப்பெயர்வுகளைச் சந்தித்தாலும் “வெட்ட வெட்டத் தழைக்கும் மரம்போல்” மீள்குடியேறி வாழ்கிறார்கள். மூதாரின் மூத்த எழுத்தாளர் வ.அ.இராசரெத்தினம் கண்ட “ஒரு வெண்மணல் கிராமம் காத்துக் கிடக்கிறது” என்ற நாவலின் தொடர்ச்சியாக “நல்லதோர் வீணை” அமைந்துள்ளது.

மக்களுக்குச் சேவைசெய்யும் ஆசிரியர்கள் அவர்களுக்கு முன்மாதிரியாக இருக்கவேண்டும். மாணவர்களை நல்வழிப்படுத்துபவர்கள் எவ்வாறு நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதற்குச் சான்றாக ஆசிரியர்கள் விளங்குகிறார்கள். காதல் உணர்வையும் எல்லை மீறாமல் நகர்த்திச் செல்கிறார்.

கேணிப்பித்தன் என்ற புனைபெயரில் பல்வேறு இலக்கியப் பணி செய்யும் கலாநிதி ச.அருளானந்தம் ஒரு புரட்சியாளர் என்றே கூறலாம். போற்றலுக்கும், தூற்றுதலுக்கும் அஞ்சாத நெஞ்சம் கொண்டவர். “நல்லதோர் வீணை” நாவலைத் தந்த கலாநிதி ச.அருளானந்தம் அவர்களுக்கு எனது வாழ்த்துக்கள்.

கலாபூஷணம். செ. விபுணசேகரம். J.P
முன்னாள் உதவிக் கல்விப் பணிப்பாளர்.
மூதார் கல்வி வலயம்

கட்டைபறிச்சான் -07
மூதார்.

என்னுரை

இந்நாவலைப் படிப்பவர்களை 1950 தொடக்கம் 1967 வரையான காலப்பகுதிக்குள் அழைத்துச் செல்கிறேன். அப்போது நமது சமூக அமைப்பினை வாசித்துப் பார்க்கலாம். கிராமியச் சூழலை ரசிக்கலாம். சமூகக்கட்டமைப்பினையும் மக்களின் வாழ்வியலையும் விளங்கிக் கொள்ளலாம். இந்த நாவலை எழுதிவிட்டு வெளியிட வசதியற்ற நிலையில் இருந்தேன். நிதிநிலை காரணமாக காலங்கடந்து விட்டது. வாய்ப்பும் சந்தர்ப்பமும் கிடைக்காது போயிற்று. எனினும் இந்நாவலை வெளியிட முனைந்து இன்று வெளிவந்து உங்கள் கரங்களில் தவழவிட்டிருக்கிறேன். தொடர்ந்து எழுதுவதா? விடுவதா? என்பது வாசகர்களின் கைகளில்தான் உள்ளது. இந்நாவலுக்குப் பின் எழுதிய நாவல்களை வெளியிட வாய்ப்புக் கிடைத்தன.

இது கற்பனைகலந்த உண்மை. இதில் வரும் கதாபாத்திரங்களில் பல உண்மையானவை. நான் வாழ்ந்த காலத்தில் நிகழ்ந்த சம்பவங்களை விபரித்துள்ளேன். இன்பமும் மிகத் துன்பமும் நிறைந்த கொடுமான காலமாக இருந்தது. இளைஞர்களால் சாதிக்கப்பட வேண்டிய விடயங்கள் நிறையவே உள்ளன. இளைஞர்களால்தான் சமூகத்தை மலர்ச்சியுறச் செய்யலாம் என்பது எனது நம்பிக்கை.

வாழ்க்கையென்பது மலர்ப்படுக்கையல்ல. சுழன்றடிக்கும் சூறாவளிகள் நிறைந்த ஒரு மையம். வாழ்க்கையைப் புரிந்தவன் சமாளித்துக் கொள்வான். வாழ்க்கையைப் புரியாதவன் காலச்சுழியில் சிக்கி அல்லல் பட்டு வீழ்ந்து படுவான். எப்போதும் விழிப்பாக இருப்பவன் வாழ்க்கைக் கடலை நீந்திக் கடந்து விடுவான். வள்ளுவர் வகுத்த வழியில் செல்பவன் வாழ்க்கையை எளிதில் புரிந்து கொள்ளுவான்.

பரீட்சைக்கு ஆயத்தம் செய்யும் மாணவன்போல்தான் எப்போதும் வாழ்க்கையைப் புரிவதற்கு ஆயத்தமாக இருக்க வேண்டும். துன்பத்தைக் கண்டு துணுண்டு விடாதும், இன்பத்தைக் கண்டு மதிமயங்காதும் இருப்பவன் வாழ்க்கையை அனுபவிப்பான்.

சம்பவங்கள் பல நிறைந்துள்ள இந்நாவலில் இன்பமும், துன்பமும், சமூக அவலங்களும் பின்னிப் பிணைந்திருப்பதைக் காணலாம். நாம்

நல்லவற்றைச் செய்தால் நன்மைதான் விளையும். கடச்சுடத்தானே பொன் மிளிரும். அதைப்போன்றுதான், மனிதனுக்குத் துயரங்கள் வரும்போது அவற்றை நமக்கு வரும் சோதனைகளாக எடுத்துக் கொண்டால் வெற்றி காண்பது உறுதி. “சவாலே சமாளி” என்பதுதான் தாரக மந்திரமாக இருக்க வேண்டும். “காற்றுள்ளபோதே தூற்றிக் கொள்” என்று ஏன் சொன்னார்களோ தெரியாது. சிலர் அதனைத் தங்களுக்குச் சாதகமாக்கி மக்களை ஏமாற்றுவதற்குப் பயன்படுத்துவதையே காண்கிறோம். இந்நாவலின் கதாபாத்திரங்கள் ஒரு கிராமத்தின் எழுச்சியில் எவ்வாறு பங்கு கொண்டுள்ளனர் என்பது பேசப்படுகிறது. நல்லாசிரியர்களது குணவியல்புகள் பேசப்படுகின்றன.

.இந்த நாவலுடாக எனது கிராமத்தின் அக்கால நிலமையினைச் சொல்லியிருக்கிறேன். சாதாரண சராசரி மனித வாழ்க்கையில் எழும் பிரச்சினைகள் பேசப்படுகின்றன. அத்துடன் சில வரலாற்றுப் பதிவுகளையும் சேர்த்துள்ளேன். அன்று முதல் இன்றுவரை சுயநலமிகள் இருந்துள்ளதைத் தொட்டுக் காட்டியுள்ளேன். நானில்லாத காலத்தில் எனக்குப் பின்வரும் சந்ததியினருக்காகச் சில தடயங்களைச் சொல்லிவைப்பது எனது கடமையென உணர்ந்ததால் அவ்வாறு செய்தேன். படித்துப் பாருங்கள். அமரர் வ.அ.இராசரத்தினம் “ஒரு வெண்மணல்கிராமம் காத்துக்கிடக்கிறது” என்ற நாவலின் தொடர்ச்சியாக இந்நாவல் அமையலாம் என்பது எனது அனுமானம். இதில் வரும் பாத்திரங்கள் நீங்களாகவும் இருக்கலாம்.

எனது “நெருங்கின பொருள் கைப்படவேண்டும்” என்ற நாவலுக்கு அணிந்துரை தந்த கலாபூஷணம் திரு.செ.விபுணசேகரம் அவர்கள் இந்நூலுக்கும் மனமுவந்து அணிந்துரை தந்துள்ளார். அவர் சகலகலாவல்லவன். இயல் இசை நாடகம் ஆகிய துறைகளில் வல்லவர். இசைக்கருவிகளை இசைப்பதில் வல்லவர். அவர்களுக்கு எனது மனமார்ந்த நன்றி.

கேணிப்பித்தன் ச.அருளானந்தம்
ஆலங்கேணி
கிண்ணியா

1

**“நல்லதோர் வீணை செய்தே - அதை
நலங்கெட புழுவியல் எறிவதுண்டோ”**

அந்தி மயங்கும் நேரம். அந்தி வாணைப் பார்த்தபடியே அருணன் சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தான். அவனது வீட்டின் பின்புறமாக இருக்கும் தென்னைகள் தென்றலில் ஓலைகளை விரித்து, அசைத்து நடனமாடிக் கொண்டிருந்தன. மேகக்கூட்டம் வண்ணம் காட்டின. அவற்றைப் பலநாட்களின் பின் ரசித்தான். எனினும் அவனது மனதினில் இனத்தெரியாத புயல் வீசிக்கொண்டிருந்தது. பாடசாலைக் கல்வி, பல்கலைக் கழகக் கல்வி என்று வெளி மாவட்டங்களிலேயே பல ஆண்டுகளைக் கழித்துவிட்டான். இன்று யாவும் ஒரு முடிவுக்கு வந்து விட்டன.

பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் தமிழ் மொழியை சிறப்புப் பாடமாக கற்கும்படி கேட்டார். ஆனால் இன்னும் இரண்டு வருடத்தைக் கழிக்க வேண்டும். அதற்கு வீட்டுப் பொருளாதாரம் இடம் கொடுக்காது. அவன் வீட்டின் நிலையை எண்ணிப் பார்த்தான். பேராசிரியரின் வேண்டுகோளை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. அவருக்கு நயம்படத் தன்நிலையை விளக்கினான். அவரும் அதற்கு ஒப்புதல் அளித்தார். இப்போது அவன் பட்டதாரியாகி வந்து விட்டான்.

அவன் இனி என்ன செய்யப் போகிறான்?

அவனுக்கு இன்று வாழ்க்கையில் ஒரு புது அத்தியாயம் தொடங்குகிறது. பாடசாலை வாழ்க்கை முடிந்து விட்டது. பின்தங்கிய கிராமத்தில் சாதாரண ஏழைக்குடும்பத்தில் பிறந்த ஒருவனுக்கு உயர்கல்வி என்பது எட்டாக்கனிதான். ஒரு பட்டம் பெறுவதென்பது நினைத்துக் கூடப்பார்க்க முடியாத அக்காலத்தில் பல்கலைக்கழகத்தில் படிப்பதென்பது பெருங்கஷ்டம் என்பது யாருக்கும் புரியாது. ஒருவாறு அதனை நிறைவு செய்து விட்டான். இனி வேலை தேடவேண்டியதுதான்.

வேலை தேடும் படலத்தைத் தொடங்க வேண்டிய கட்டாயம் வந்துவிட்டது. பல்கலைக் கழகக் கல்வி எட்டாக்கனியாகி விடும் என்றுதான் நினைத்தான்.. தொடர்ந்து படிக்க அவனது வீட்டுப் பொருளாதாரம் இடங்கொடுக்க வில்லை. ஆனால் அவனது தந்தை அவனது மனதைப் புரிந்துகொண்டார். பட்ட கஸ்டத்தோடு அவனைக் கற்பித்து விட்டார். அவரை அந்த நிலைக்குத் தூண்டியது ஆச்சி மாணிக்கம்தான்.

“இதுவரை அவனை வெளியூருக்கு அனுப்ப பட்ட கஷ்டத்தோட இதையும் சேர்த்துக் கொள்ளுவம். அவன் பிற்காலத்தில் எல்லாத்தையும் பார்த்துக் கொள்ளுவான்.” ஆச்சி கூறிக்கொள்வார்.

அந்நாட்களில் அவனது பெற்றோர் பட்ட வேதனைகளையும் துயரங்களையும் நினைத்துப் பார்த்தான். இருந்த மாடுகள் பல அவனது படிப்புக்காக விற்கப்பட்டன. நியாயமான விலைக்கு விற்கப்படவில்லை. அவசரத்துக்கு விற்கும் நிலை வந்தால் வாங்குபவனுக்குக் கொண்டாட்டம்தானே. ஒருவாறு எடுத்த முயற்சி வெற்றியளித்து விட்டது. அவனது படிப்பு முடிந்ததே தவிர வறுமை பிடித்துத் துரத்தியது. வரட்சி விவசாயத்தைப் பாதித்தது. எனினும் எடுத்தகாரியத்தை முடித்துவிட்டான். இப்போது வீடு வந்துவிட்டான்.

இது அவனது வாழ்க்கைப் புத்தகத்தில் ஒரு புதிய அத்தியாயந்தானே?

சுயநலமிக்க மன்னர்களின் பதவிமோகத்தினால் காட்டிக்கொடுப்புக்களை மேற்கொண்டதால் அந்நியர் மிக இலகுவாக இலங்கையைக் கைப்பற்றினர். ஐரோப்பியர் ஒருவர் பின்னொருவராக தமதாட்சியில் சுரண்டினர். போர்த்துக்கேயரும், அவர்பின் ஒல்லாந்தரும் ஆண்டனர். அவர்களைத் தொடர்ந்து பிரித்தானியர் கைப்பற்றினர்.

நமது இலங்கைத் திருநாடு பிரித்தானியரின் பிடியில் இருந்தது. அவர்களது சட்ட திட்டங்கள் நடைமுறையில் இருந்தன. ஆங்கிலம் ஆட்சி மொழியாக இருந்தது.

சுயமொழிக்கல்வியும் இருந்தது.

ஆங்கிலம் படித்தவர்களுக்கு வேலைவாய்ப்புக்கள் அதிகம் இருந்தன. திருகோணமலை நகரில் உள்ள பாடசாலைகளில் விடுதி வசதிகள் குறைவு. யாழ்ப்பாணம் சென்று படிப்பது முடியாத காரியம்.

அதற்கான பொருளாதார வசதிகளும் இல்லை.

சுவாமி விபுலானந்தரினால் கட்டியெழுப்பப்பட்ட சிவானந்த வித்தியாலயம் அவனது தந்தையின் மனக்கண்முன் தெரிந்தது.

மட்டக்களப்புக்குச் சென்று படிப்பதற்கு அவ்வளவு செலவு ஆகாது. அதனால் அருணன் மட்டக்களப்பு சிவானந்த வித்தியாலயத்தில் சேர்க்கப்பட்டான்.

விடுதி வாழ்க்கை அவனுக்குப் பலவற்றைக் கற்பித்தது. அவனது மனவளத்தை உறுதிப்படுத்தி விட்டது. யோகப் பயிற்சியைக் கற்பித்தது.

அந்நியரின் ஆட்சியின்போது அரசு பாடசாலைகள் குறைவு. சமயம் பரப்பும்

நோக்கில் கத்தோலிக்க மிசனரிமார்களின் பாடசாலைகள் விடுதி வசதிகளோடு இருந்தன. ஏழைப்பிள்ளைகளைத் தம் சமயத்தில் சேர்த்து உணவு, உடை உறைவிட வசதிகளளித்துக் கல்விப்பயிர் வளர்த்தனர். ஆங்கில மொழி ஆதிக்கம் செலுத்தியது. வசதியுள்ள பெற்றோர் அப்பாடசாலைகளில் பணம் செலுத்தியும் கற்பித்தனர். அரசாங்கமும் சில கிராமங்களில் சுயமொழிப் பாடசாலைகளை அமைத்து கத்தோலிக்க சமயத்தைப் பரப்பியது.

சில சமயப் பெரியார்களின் முயற்சியினால் இந்து, பௌத்த பாடசாலைகளும் நடத்தப்பட்டன. ஆறுமுக நாவலரின் அரிய முயற்சியினால் யாழ்ப்பாணத்திலும் இந்தியாவின் சிதம்பரத்திலும் இந்துப் பண்பாட்டைப் பிரதிபலிக்கும் வகையில் ஆங்கில மொழிப் பாடசாலைகளும், தமிழ் மொழிப்பாடசாலைகளும் தொடங்கப் பட்டன. இராமகிருஷ்ண சங்கம் இந்தியாவில் பாடசாலைகளைத் திறந்து இந்து சமயத்துக்கும் ஆங்கிலக் கல்விக்கும் உதவியது.

அத்துடன் இராமகிருஷ்ண சங்கம் இலங்கையில் சில பாடசாலைகளை அமைத்து முகாமைத்துவம் செய்தது. திருகோணமலையில் திரு.வல்லிபுரம் போன்ற முயற்சியாளர்களினால் ஆங்கில மொழிமூலப் பாடசாலைகள் இயங்கத் தொடங்கின. சுவாமி விபுலானந்தரின் முயற்சியினால் மட்டக்களப்பில் ஆங்கிலப் பாடசாலை தொடங்கப்பட்டது. எனினும் திருகோணமலையில் விடுதி வசதிகள் இன்மையால் கிராமப்புறப் பிள்ளைகள் கல்வியைத் தொடரமுடியாதிருந்தனர். ஆனால் கிறிஸ்தவ மிசனரியினால் ஆங்கிலப் பாடசாலைகள் நடத்தப்பட்டன. விடுதி வசதிகளோடு அவை இயங்கின.

இந்த நிலையில்தான் திருகோணமலையின் கிராமப்புறப் பிள்ளைகள் மட்டக்களப்பை நாடிச்சென்றனர். இலங்கையின் ஆட்சிமுறையிலும் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. இலங்கையர் ஆட்சிப்பீடத்தில் அங்கத்துவம் பெற்றனர். இலவசக் கல்வித் திட்டத்தின் பிதாமகன் கன்னங்கரா அவர்களின் இலவசக்கல்வித் திட்டம் ஒரு மறுமலர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது. ஐந்தாம் வகுப்பு புலமைப்பரிசில் பரீட்சைத்திட்டம் அமுலாக்கப்பட்டது.

இப்பரீட்சையில் சித்தியடையும் பிள்ளைகள் தங்கிப் படிப்பதற்காக நாட்டில் பல மத்திய கல்லூரிகள் திறக்கப் பட்டன. திருகோணமலை மாவட்டத்தில் அவ்வாறான மத்திய கல்லூரிகள் உருவாகவில்லை.

மட்டக்களப்பில் அங்கு வாழ்ந்த தீர்க்கதரிசனம் படைத்த பெரியவர்களால் வந்தாறுமுலையில் ஒரு மத்திய கல்லூரி உருவாகியது. காத்தான்குடியிலும் உருவாகியது. யாழ்ப்பாணத்தில் நெல்லியடி மத்திய கல்லூரி உதயமாகியது.

நாட்டில் உருவாகிய அந்த மத்திய கல்லூரிகளில் விடுதி வசதிகள் இருந்ததால் சிறந்த பெறுபேற்றையும் பெற்றன. ஏனைய பிள்ளைகளையும் அக்கல்லூரிகள் உள்வாங்கி உதவின.

ஆனால் திருகோணமலையில் கல்வியில் நாட்டங்கொண்ட தலைவர்கள் இல்லை. ஆங்கிலம் எழுத வாசிக்கத் தெரிந்தவர்களுக்கு கடற்படை, விமானப் படை, துறைமுகம், அரசாங்கத்தில் வேலை வாய்ப்புக்கள் காத்திருந்தன. உயர்கல்வியைப் பற்றி யாரும் சிந்திக்கவில்லை. அதனால் மத்திய கல்லூரிகள் உருவாகவில்லை. இது திருகோணமலையில் பற்றில்லாத தலைவர்கள் உருவாக வித்திட்டது. சிறப்பாகப் பணம் படைத்தவர்கள் யாழ்ப்பாணம் சென்று ஆங்கிலக் கல்வி கற்றார்கள். அப்படியே சட்டக்கல்வியைக் கற்றார்கள். அதன்மூலம் சுரண்டத் தொடங்கிவிட்டனர். அரசாங்கத்தை நம்பத் தேவையில்லை.

ஏமாறப் பொது மக்கள் இருக்கிறார்கள். பொய்யை மெய்யாகவும், மெய்யைப் பொய்யாகவும் சோடிக்கக் கூடிய சட்டத்தரணிகள் திருகோணமலையில் உருவாகிவிட்டனர். சுதந்திரமாகச் சம்பாதிக்கலாம் என்ற எண்ணம் அவர்களைச் சட்டக் கல்வி இழுத்துக் கொண்டது.

மட்டக்களப்பில் ஆண்களுக்காக புனித மைக்கேல் கல்லூரியிலும், மட்டக்களப்பு மத்திய கல்லூரியிலும் விடுதி வசதியிருந்தது. பெண்களுக்காக, வின்சன்ட் கல்லூரியிலும், புனித திரேசா கல்லூரியிலும் விடுதி வசதியிருந்தது.

இவை கிறிஸ்தவ பாதிரிமாரினால் உருவாக்கம் பெற்றன. மட்டக்களப்பு சிவானந்த வித்தியாலயத்தில் ஆண்களுக்கான விடுதியையும் ஆணைப்பந்தியில் பெண்களுக்கான விடுதியையும் சுவாமி விபுலானந்தர் அமைத்தார்.

சிவானந்த வித்தியாலயம் அருணை அணைத்துக் கொண்டது. சிரேஸ்ட் தராதரப் பத்திரப் பரீட்சையும், பஸ்கலைப்புக்குழுக்கப் பரீட்சையும் எடுக்கும் வரை விடுதி வாழ்க்கைதான். அந்த விடுதி வாழ்க்கை வாழ்க்கையைக் கற்றுக் கொடுத்தது.

விடுதி வாழ்க்கை நேரத்தின் முக்கியத்துவத்தை உணர்த்தியது. அங்கே கற்ற பிள்ளைகள் அனைவரும் வறுமைக் கோட்டுக்குக் கிழ் வருவாயை உடைய குடும்பங்களில் இருந்து வந்தவர்களே. பல சமயங்களைச் சேர்ந்த பிள்ளைகளும் கற்றார்கள். சிரேஸ்ட் தராதரப் பத்திரப் பரீட்சை சித்தியெய்தினால் ஏதாவது வேலை தேடிக்கொள்ளலாம். பலர் அவ்வாறு வேலைகளைத் தேடிக் கொண்டனர்.

அருணன் சிரேஸ்ட் தராதரப் பத்திரப் பரீட்சை முடிந்ததும் பல்கலைக்கழகப் புகுமுகத் தேர்வுக்கான வகுப்பில் சேர்ந்து கொண்டான். புகுமுகத் தேர்வில் சித்தி பெற்றுப் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகம் சென்றான். பட்டப்படிப்பு முடிந்ததும் வீடு வந்து சேர்ந்து விட்டான்.

இவ்வளவு காலமும் அப்பாவின் பணம் கிடைத்தது. வரவைப் பற்றிய கவலையில்லாதிருந்தது. செலவு மட்டுந்தான் இருந்தது. செலவையும் அளந்தே செய்தான். ஆடம்பரமற்ற வாழ்க்கையை வாழக் கற்றுக் கொண்டான். இப்போது பாடசாலை, பல்கலைக்கழக விடுகையோடு முடிவுக்கு வந்துவிட்டது. வாழ்க்கை என்பது மல்லிகை மலர் பரப்பிய பஞ்சணை மெத்தையல்ல.

அது பள்ளமும் திட்டியும் நிறைந்த பரந்த வெளி. கல்லும் முள்ளும் நிரம்பிய பாலைநிலம். சுனாமி சுழன்றடிக்கும் சுழல்பூமி. வாழ்க்கை என்ற போராட்டக் களத்தில் 'தக்கன பிழைக்கும்'. சந்தர்ப்பம் வரும் என்று காத்திருப்போருக்கு கானல்நீரைக் காட்டிவிட்டுப் போய்க் கொண்டே இருக்கும்.

வாழ்க்கை ஒரு போராட்டம். அதில் அவரவர் இயலுமைக்கேற்ப வெற்றியும் தோல்வியும் மாறிமாறி வரும்.

வெற்றி பெற்றவர் தொடர்ந்து வெற்றி பெறப்போவதில்லை. தோல்வி கண்டவர் துவண்டு கொள்ளவும் முடியாது. முயற்சி ஒன்றுதான் வாழ்க்கைப் போராட்டம் வெற்றி பெறத்தக்க ஆயுதமாக அமையும்.

சிறு வயதிருந்தே அப்பாவுக்கு வயல்வேலைகளில் உதவி செய்த அனுபவம் அருணனுக்கு இருந்தது. அவன் யோசித்துக் கொண்டிருந்தான். பல்கலைக் கழகப் பரீட்சை முடிவும் வந்து விட்டது. பரீட்சையில் சித்தியடைந்திருந்தான்.

அன்றைய அரசியல் மாற்றத்தினால் இலவசக்கல்வித் திட்டம் வந்தது. இலவசக் கல்வித் திட்டத்தினால் பல்லாயிரக்கணக்கான சிறார்கள் பயனடைவது உண்மைதான். ஆனால் பல்கலைக் கழகம் வரை செல்லக் கூடிய வாய்ப்பு எல்லாப் பாடசாலைகளிலும் இல்லை. அதற்கு வசதியுமில்லை குடும்பத்தின் பாரத்தைச் சுமக்க வேண்டிய கட்டாயத் தேவை

பலருக்கிருந்தது.

வீட்டுக்குப் பாரமாக இருக்கக் கூடாது.

தொடர்ந்து படித்தால் பல்கலைக்கழகத்தில் உயர் பட்டம் பெறலாம்.

அவனது கிராமத்தில் அதற்கான வாய்ப்பும் இல்லை. உயர்பட்டம் கற்பதற்குப்

பொருளாதாரம் தடையாக இருந்தது. எனினும் பல்கலைக் கழகக் கல்வியைத்

தொடர அவனது அப்பா உழைத்தார். ஒருவாறு மூன்றுவருடக் கற்றலை

நிறைவு செய்து பட்டதாரியாக வந்து விட்டான்.

அது சித்திரை மாதம். வெயில் சுட்டெரித்தது. ஆச்சியின் குரல் கேட்டுத் திரும்பினான்.

“ஓரே புளுக்கமகக் கிடக்குது. அருணன் இன்டைக்கு எத்தினையாந் தேதி”

ஆச்சி கேட்டார்

“இன்றைக்கு சித்திரை இருபத்தெட்டு” அருணன் பதிலளித்தான்.

“அப்ப இன்டைக்கு இருபத்தெட்டாம் குழப்பம்” ஆச்சி சொன்னார்.

“அதென்ன இருபத்தெட்டாம் குழப்பம்?” ஆச்சியிடம் கேட்டான்.

“சித்திரை இருபத்தெட்டாம் நாளில் வானம் கருக்கட்டும். மத்தியானம் பொழுது சாய்ந்ததும் இடிமின்னலோடு மழை பெய்யும். இருந்து பார்.”

“மழை பெய்யும்போது வெளியில திரியக் கூடாது. இடிமின்னல் தாக்கும். கவனமாக இருக்க வேணும்”. ஆச்சியின் பதில் அவனுக்கு ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்தது.

ஆச்சி ஒரு வானிலை அவதான நிலையமா? படியாத பாமர மக்களுக்கு வருமுன் காக்கும் திட்டம் பற்றிய அறிவு இருந்ததை உணர்ந்து கொண்டான்.

பகல் இரண்டு மணியிருக்கும். ஆச்சி சொன்னதுபோல் வானம் கறுத்துக் கோலம் போட்டது. காற்று வேகமாக வீசி மரஞ்செடிகளை ஆட்டிப் படாதபாடு படுத்தியது. சுருள்காற்று சருகுகளைச் சுழற்றிப் பத்தடி உயரத்துக்கு மேல் எழுப்பிப் பரந்து அசைத்துக் கொண்டு போனது.

நிலமட்டத்தில் சிறுத்தும் மேலேசெல்லச் செல்ல வட்டங்கள் அகன்றும் சென்றன. கோடுகளாக சருகுகள் வேகமாகச் சுழன்றன. அப்படியே அந்தச் சுருள் அசைந்து விலகிப்போனது. முற்றத்தில் கிடந்த சருகுகள் அனைத்தும் வயலினுள் கொட்டப்பட்டுக் கிடந்தன.

எத்தனை அற்புதமாக இந்தக் காற்று விளையாடியது. காற்றின் சக்திக்கு முன்னால் மனிதனின் சக்தி எம்மாத்திரம்?.

கடலில் இவ்வாறுதான் சுழல்காற்று வீசுமாம். இடையில் வெற்றிடம் உருவாகும். அதனிடையில் சிக்கிய கடல்நீர் பலமீற்றர் உயரத்துக்குக் கிழம்பும். அதற்குள் சிக்கிய படகும், கப்பல்களும் மேலெழுமாம்.

இவ்வாறுதான் அத்திலாந்திக் சமுத்திரத்தில் உள்ள 'பர்மோடா' முக்கோணப் பகுதியும் உள்ளதோ?

அவன் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான். வானம் நீர்த்துளிகளைச் சிந்தியது. வானத்தில் இருந்து நீர்த்தாரை கொட்டியது. வெள்ளமாக மழைநீர் நிலத்தைக் கழுவினது. புழுதி மணலில் தண்ணீர் சேர்ந்ததும் அதிலிருந்து வெளிவரும் மணத்தைப் புழுதிமணம் என்பார்கள். மண்ணின் மணம் மனதுக்கு இதமளித்தது.

ஆச்சி தெருக்கோடியில் நின்ற ஆத்திமரத்தின் இலைக்கொப்பை முறித்துக் கொண்டு வந்திருந்தார்.

“அருண், இந்த ஆத்தியிலைக் கொப்பைக் கூரையில் போட்டு விடு.”

“ஆச்சி இது எதுக்கு?” அருணன் கேட்டான்.

“இந்த ஆத்தியிலைக் கொப்பை வீட்டுக் கூரையில் போட்டால் இடி மின்னல் நமது வீட்டைத் தாக்காது.”

ஆச்சி சாதாரணமாகச் சொன்னார். அருணனுக்கு அதிசயம். அவன் விஞ்ஞானம் படித்தவன். இடிமின்னல் தாக்குதலில் இருந்து காப்பாற்றும் இடிதாங்கிய பெஞ்சமின் பிராங்கினின் கண்டறிந்து சாதனையாளரானார். ஆனால் ஆச்சி அதைப்பற்றி அறிந்திருக்கவில்லை. இதனை வெளிநாட்டார் அறிந்திருந்தால் ஆச்சியையும் சாதனையாளர் பட்டியலில் சேர்த்திருப்பார்கள்.

இந்தச் சின்னச் சின்ன விசயத்தைக் கூட அவன் அறியவில்லை. ஆச்சி ஒரு இயற்கை விஞ்ஞானியா? அல்லது வானியல் ஆராய்ச்சியாளரா? இல்லையே. அவர் படித்தது திண்ணைப் பள்ளிக்கூடத்தில். அதுவும் இரண்டாம் வகுப்புத்தான். ஆனால் உலக அனுபவஞானம் மிக்கவர்.

மழை பெய்யும் காலத்தில் வாழைமடலும், வடலிப்பனை ஓலையும்தான் ஆச்சிக்குக் குடை. ஆச்சியின் கையில் பனையோலை விசிறி இருக்கும். வெப்ப காலத்தில் அதனை விசிறி வெப்பத்தைத் தணித்து வெயர்வையைப் போக்கிக்கொள்வார்.

இயற்கையினை ஓட்டிய வாழ்க்கையை வாழ்ப்பழகிக் கொண்டார். அவருக்கு வெயர்ந்தால் விசிறியால் விசிறி விடுவார். அது தெம்பையூட்டி உற்சாகத்தைக் கொடுக்கும். அதனால் வெயிலின் கொடுமை தணிந்தது. வெயர்ந்துக் கொட்டிய உடலுக்கு ஒரு தெம்பு பிறந்தது.

வாடி வதங்கிய மரஞ்செடி கொடிகள் உத்வேகத்தோடு தலை நிமிர்ந்தன. இடையிடையே வானில் மின்னல் வெட்டிப் படர்ந்தது. மின்னல் கொடிபோல் நீண்டு படர்ந்து பரவியது. அதற்கேற்ப பயங்கரமாக முழங்கிக் கொண்டிருந்தது. முழங்கும்போது ஆச்சியின் வாய் முணுமுணுக்கும்.

'அருச்சுனப் பெருமாளுக்கு அபயம் அடைக்கலம்'.

காது கொடுத்துக்கேட்டால் நமது வாயும் அவரைப்போல் முணுமுணுக்கச் சொல்லும்.

“ஆச்சி அது என்ன அருச்சுனப் பெருமாளுக்கு அபயம் அடைக்கலம்?”

“இது உனக்குத் தெரியாதா? என்ன படிப்புப் படிச்சறி? இந்தக்காலப் படிப்பு என்ன படிப்போ? இதுகளயெல்லாம் சொல்லிக் குடுக்கமாட்டாங்களா?” ஆச்சி முணுமுணுத்தார். இப்போது ஆச்சி பக்கத்தில் வந்து விட்டார். ஆச்சி சொல்லத் தொடங்கினார்.

“அருச்சுனன் கடும் தவம் செய்தானாம். அவனது தவத்தைக் சோதிக்க நினைத்த சிவபெருமானே இடிமுழக்கத்தோடு போர் தொடுத்தாராம். அப்போது மக்களும், தேவரும் அருச்சுனனைக் காக்கும்படி சிவபெருமானைப் பார்த்து 'அருச்சுனப் பெருமாளுக்கு அபயம், அடைக்கலம். தாருங்கள்' என வேண்டினார்களாம். சிவபெருமான் அருளால் அருச்சுனனை இடிமின்னல் பாதிக்க வில்லையாம்'.

ஆச்சி சொன்னதும் அருணனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. ஆச்சி பாரதக்கதையை எங்கே கற்றார்.? புராண இதிகாசங்களை எங்கு கற்றுக் கொண்டார்? அவன் யோசித்தான். மழைநீர் வார்ந்து ஓடியது. நிலம் குளிர்ச்சியைப் பெற்றுக் கொண்டது. தாவரங்கள் சிலிர்த்துக் கொண்டன.

முற்றத்தில் நாலெந்து மாமரங்கள் நின்றன. பங்குனி மாதத்தில் இலையுதிர்ந்த மாமரக் கொப்புகளில் சித்திரை மாதத்தில் இளந்தளிர்கள். பல்வேறு நிறங்களில் காற்றிலாடின. தளிரைத் தொடர்ந்து பூங்கொத்துகள் அசைந்தன. “மழை நல்லதுதான். ஆனால் மாம் பூக்களுக்குக் கூடாது. பூக்கள் கருகிச் சொரிந்து விடும்.” ஆச்சி கூறிக்கொண்டிருந்தார். மாமரங்கள் பூக்கும் காலத்தில் மழை கூடாது.. மகரந்தச் சேர்க்கை நடைபெறாது.

ஆச்சி எவ்வளவு விசயங்களை அறிந்து வைத்துள்ளார். ஆச்சி எந்தப்பள்ளியில் படித்தவர்?. அந்தக்காலத்தில் திண்ணைப் பள்ளிகள்தான் இருந்ததாம். பிறகு மிஷனரிமார் பள்ளிக்கூடங்களைக் கட்டி கல்வி கற்பித்தார்கள். சமயங்களைப் பாடநூல்களில் புகுத்திக் கற்பித்தார்கள். இவ்வளவையும் தெரிந்து வைத்துள்ளாரே. பழங் காலத்தில் இவற்றையெல்லாம் கற்பித்தார்களா? அருணனுக்கு ஆச்சரியம்.

அவன் விஞ்ஞானப் பிரிவில் ஆங்கில மொழிமூலம் கற்றவன். பல்கலைக்கழகத்திலும் விஞ்ஞானப் பிரிவில் கற்றவன். விடுமுறையில்

வீடுவந்தாலும் அப்பாவோடு வயலில் வேலை செய்வான். அப்பாவோடு அதிகாலையில் எழுந்து தோட்டவேலையில் ஈடுபடுவான். காலை தொடக்கம் பொழுது படும்வரை அப்பாவோடு வயலில் உழைப்பான். மாலையில் தனது பட்டி மாடுகளைக் கலைத்துப் பட்டியில் அடைப்பான். வரட்சியும் வெள்ளமும் விவசாய ஏழைகளைத்தான் வாட்டி வதைக்கின்றன. போதிய விளைச்சல் இன்றி ஏழைகள் பாதிக்கப்பட்டனர். அருணனின் மனதிலே போராட்டம்.

படித்த படிப்பை அனுபவமாக்கக்கூடிய முறையில் கற்பிக்கப் படவில்லை. வெறும் புத்தகப் பூச்சிகளையே உருவாக்கிவிட்டது.

இலங்கையில் அரசியல் மாற்றம் வந்து சுதந்திரமும் கிடைத்து விட்டது. கட்சிகள் ஆட்சியைப் பிடிப்பதற்காகக் கச்சை கட்டிக் கொண்டு முன்வந்தன. மொழிச்சட்டம் வந்து நாட்டைக் கூறுபோடத் தயாரானது. ஒரேநாடு என்ற சிந்தனை காற்றில் பறந்தது. சிங்களமொழி ஆட்சிமொழியாகி எவ்வளவோ நடந்து விட்டன. பிரிவினைக்கு அடிக்கல் நடப்பட்டு விட்டது.

மெல்ல மெல்ல பிரித்தானியர் வெளியேறிவிட்டனர். எனினும் அவர்களைப் பின்பற்றிய ஆட்சியில் இருந்தவர்கள் பிரித்தானும் தன்மையையே கொண்டிருந்தனர். இனவாதமும், மொழியும், மதமும் அரசியலில் புகுந்து விளையாடத் தொடங்கிவிட்டது.

அதனால் இனப்பிரச்சினைக்கு வித்திட்டுவிட்டனர். அப்பாவி மக்கள் பெரும் பாதிப்புக்கு ஆளாகிவிட்டனர். சிங்கள மக்கள் மத்தியிலும், தமிழ் மொழி பேசும் மக்கள் மத்தியிலும் வேற்றுமைகளை உருவாக்கி விட்டனர். இனரீதியில் அரசியல் கட்சிகள் முளைத்தன.

ஏழைகள் ஏழைகளாகவே இருந்தனர். சமயத்தினாலும் மக்கள் பிரிக்கப் பட்டனர். அரசியல்வாதிகள் போல் சமயவாதிகளும் பிழைக்கக் கற்றுக் கொண்டனர். மக்கள் பகடைக் காய்களாக மாற்றப் பட்டனர்.

இளைஞர்கள் அரசியல்வாதிகளின் பகடைக் காய்களாகிவிட்டனர். நகரங்களில் வாழ்ந்தவர்கள் அரசியல்வாதிகளின் சிபார்சினைப் பெற்று அரசபதவிகளைக் கைப்பற்றினர்.

கிராமப்புறம் ஒதுக்கப்பட்டே கிடந்தன. நகரங்களில் வசதி படைத்தவர்களே அரசியல் தலைவர்களானார்கள்.

ஓரளவு படித்தவர்களும் நகரங்களிலேயே வாழ்ந்தார்கள். அரசியல் தலைவர்கள் தேர்தல் காலங்களில் மட்டும் கிராமங்களை எட்டிப் பார்ப்பார்கள். அருணன் அரசியல் கட்சியை ஆதரித்தாலும் தீவிரமாக

ஈடுபடவில்லை.

குடும்பம். தனது கிராம மக்களின் முன்னேற்றத்தில் அக்கறையுடன் ஈடுபட்டான். இவற்றுக்கு வழி ஒரு வேலையைத் தேடுவதுதான் என்ற ஆவலோடு இருந்தான்.

2

**“சொல்லடி சிவசக்தி - எனைச்
கடர்மிகு அறிவுடன் படைத்து விட்டாய்”**

பத்திரிகைகளில் விளம்பரங்களைப் பார்த்து வேலைதேடும் படலத்தைத் தொடங்கிவிட்டான். ஆங்கில ஆசிரியர் பதவிக்கான விளம்பரத்தைக் கண்டான். அதனை நிரப்பி விண்ணப்பத்தை அனுப்பிவிட்டான். பரீட்சை மூலம் தெரிவு செய்யப்படும். அது அவனுக்குக் கிடைக்கும் என்பதை உறுதிசெய்து கொண்டான். ஏனெனில் அரசியல்வாதிகளின் ஆதிக்கம் அதற்குள் புகவாய்ப்பில்லை. மனம் சற்று நிம்மதியாக இருந்தது. ஆசிரியர் பரீட்சைக்குப் படிக்க ஆயத்தமாகிவிட்டான்.

ஆசிரியருக்கான பரீட்சை நடந்தது. அவன் நினைத்ததைப்போல் எதிர்பார்த்த வினாக்கள் வந்திருந்தன. இலகுவாக விடையளித்தான். பரீட்சைப் பெறுபெறு விரைவில் வரும் என்றார்கள். ஆவலோடு எதிர்பார்த்தான். ஆசிரியராக வந்து தனது கிராமத்துக்குச் செய்ய வேண்டிய சீர்திருத்தங்களை நண்பர்களோடு சேர்ந்து விவாதித்தான்.

நாகேந்திரம் பலதிட்டங்களை விளக்கினார். தங்கராசா உயிர்த்துடிப்பான வேலைத்திட்டங்களை வடிவமைத்தார். கோணாமலையும் சேர்ந்து கொண்டு திட்டமிட்டார்கள். ஒவ்வொருநாளும் மாலைப் பொழுதின்போது கிராமத்தின் எழுச்சி பற்றியே கலந்துரையாடினார்கள்.

வளர்ந்தோங்கிய ஆலமரத்தின்கீழ் விநாயகர் ஆலயம் இருக்கிறது. அந்தக் கோயிலடியில் கூடியிருந்து மணலில் கால்களைப் புதைத்த வண்ணம் கதைப்பதே சந்தோசமானது. நிலாக்காலங்களில் கோயிலடி ஜொலிக்கும். பூரணை நாட்களில் ஆலமரத்தின் இலைகளில் நிலாக்கதிர் பட்டுத் தெறிப்பது அற்புதமாக இருக்கும். ஏதாவது வேலைதேடுவதுதான் முதற்கடமையாகப் பட்டது. அன்றும் நண்பர்கள் கூடியிருந்து கதைத்தார்கள்.

வானவீதியில் வெளவால்களின் ஆட்சி. ஆலமரத்தின் பழங்களை

உண்பதற்காக அவை படையெடுத்திருந்தன. 'கீரடி மாரடி' எனச் சத்தமிட்டவாறு கூத்தடித்தன.

“இந்தப் பறவைகளுக்கு உள்ள மகிழ்ச்சி நமக்கில்லையே. எவ்வளவு சந்தோசமாக அவை வாழ்கின்றன”. கோணாமலை கூறினார்.

“நாங்க பறவையாகப் பிறந்து பார்த்தால்தான் அவற்றினுடைய கஸ்டம் தெரியும். 'அக்கரை மாட்டுக்கு இக்கரை பச்சைதான்'. நம்மைபோல் அவற்றுக்கும் பிரச்சினைகள் இல்லாமல் இல்லை.”. தங்கராசா தத்துவம் பேசினார்.

எப்படித்தான் கதை தொடர்ந்தாலும் இரவு எட்டுமணிக்குள் அவரவர் வீட்டுக்குச் சென்று விடுவார்கள். மின்சாரத்தைக் கண்டறியாத கிராமங்கள் நிறையவே இருந்தன. நகரங்களில் மட்டும் மின்சார வசதிகள் இருந்தன.

இரவு எப்படி உறங்கினான் என்று தெரியவில்லை. அதிகாலையிலேயே விழித்துக் கொண்டான்.

வேளியில் வந்தான். நிலம் தெளிந்திருந்தது. முதல்நாள் பெய்த மழையும் வீசிய காற்றும் மரங்களில் இருந்து இலைகளைச் சொரியச் செய்துவிட்டன.

வேப்பை மரத்தின்கீழ் வேப்பிலைகள் சொரிந்து சிதறிக் கிடந்தன. பழுத்த தென்னோலைகள் விழுந்து கிடந்தன. பழுத்துக் காய்ந்த இலைகளைப் பார்த்தான்.

அவை உழைத்துக்களைத்த மனித உடல்களாகத் தெரிந்தன. இதுதானே உலகம். சிரித்துக் கொண்டான். பிறந்து தனது கடமைகளை முடித்தபின் அனைவரும் இந்த இலைகள்போல் விழத்தான் வேண்டும். இலைகள் பசளையாகும். மனிதன்....?

பஞ்சபூதங்களால் ஆன மனித உடல் உயிரக்காற்றுப் போனபின் பழையபடி பஞ்சபூதங்களாகி விடுகின்றன.

அப்பா தென்னை ஈர்க்குகளினால் விளக்குமாறு செய்து வைத்திருந்தார். அந்த விளக்குமாற்றைக் கையில் எடுத்தான். சருகுகளைக் கூட்டிக் குவித்தான். மாமரத்தின் கீழ் குழிகளைத் தோண்டினான், அவற்றுள் சருகுகளைத் தள்ளி மூடினான். இலைகள் உக்கினால் மரத்துக்குப் பசளையாகிவிடும். 'மனிதர்களும் அப்படித்தானே'?

'ஒரு மனிதனின் உழைப்பு அடுத்தவருக்குப் பசளையாகிறது. விந்தையான உலகம்.' இப்போது மாமரத்தின்கீழ் துப்பரவாக இருந்தது. முற்றம் வெயிலினால் காய்ந்து விட்டது. ஆச்சி மாமரத்தின்கீழ் வந்தார்.

“தம்பி அருணன்! நீ படிச்சிட்டு வந்திற்றாய். உனக்கு இந்த வேலைகள் சரிப்பட்டு வராது. எங்க உன்ர கையக்காட்டு” அவனது கைகளைப் பிடித்து விரித்துப் பார்த்தார். அவை சிவந்து போயிருந்தன.

“இஞ்சபார்! எப்படி சிவந்து போயிற்று. நீ அரசாங்க வேலையொன்றைப் பார். உன்ர அப்பா படும் கஸ்டத்தைப் பார். எத்தனை நாளைக்கு இப்படிக்க கஸ்டப்படப்போறாய்? நீயும் நல்ல வசதியாக இருப்பதை நான் கண்ணமுடுறதுக்கிடயில காணவேணும். ஒரு அரசாங்க வேலையப் பாரன்”.

ஆச்சி முச்சவிடாது கூறியதைக் கவனித்தான். ஆச்சி தன்மேல் வைத்துள்ள பாசத்தை எண்ணி நெக்குருகினான்.

“அதுக்காகத்தான் ஆச்சி முயற்சிக்கிறன். எங்கட அவசரத்துக்கு வேலை கிடைக்குமா?” ஆச்சியின் வேதனையை உணர்ந்தான்.

அப்பாவைப் பார்த்தான்.

அவர் படலையைத் திறந்துகொண்டு வெளியில் போனார். அவரையே இமைவெட்டாது பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

காலம் என்னும் ஓவியன் அப்பாவின் உடலில் ஓவியம் வரையத் தொடங்கிவிட்டான். ஆச்சி சொன்னதன் அர்த்தத்தைப் புரிந்து கொண்டான்.

தனது கல்லூரி நண்பன் அடிக்கடி விளையாட்டாகக் கூறியது இப்போது நினைவுக்கு வந்தது.

“எது எது எப்ப எப்ப எப்படி எப்படி நடக்கவேண்டுமோ, அது அது அப்ப அப்ப அப்படித்தான் நடக்கும்.” அதனை ஒருமுறை சொல்லிப்பார்த்தான். நாம் முயற்சிக்காவிடில் ஒன்றுமே நடக்காது. அவனது மனமே பேசியது.

அவனது தமிழ் ஆசிரியர் வித்துவான் வி.சீ. கந்தையா அவர்கள் அடிக்கடி கூறும் திருக்குறளைக் கூறிப்பார்த்தான். அவரை முன்நிறுத்திப் பார்த்தான். புன்னகை தவழும் முகத்துடன், அவர் தோளில் தொங்கும் சால்வையை பின்புறமாக ஒதுக்கி விட்டுக் குறளைக் கூறுவதுபோல் பிரமை ஏற்பட்டது.

“தெய்வத்தால் ஆகாதெனினும் முயற்சி மெய்வருந்தக் கூலி தரும்”.

என்னமாதிரி வள்ளுவப் பெருந்தகை கூறியுள்ளார். நமது முயற்சிதான் வெற்றிக்கு வழிகாட்டும். நடந்தான். வேப்பைமரத்தின் கொப்பைப் பிடித்துச் சவட்டி ஒரு குச்சியை முறித்தெடுத்தான். பற்களால் குச்சியைத் தூரிகையாக்கிப் பற்களைத் துலக்கினான்.

வீட்டுப் பின்புறமாக உள்ள தோட்டத்துள் சென்றான். காய்கறித்தோட்டத்தின் பயன்தரு காலம் முடிந்திருந்தது. செடிகள் முதிர்ந்து தெரிந்தன. அவற்றால் இனியும் தொடர்ந்து பயன்தர முடியாதென்பதைப் புரிந்து கொண்டான்.

எனினும் கத்தரிச் செடிகளை நறுக்கி விட்டால் அவற்றின் கிளைகளில் இருந்து பயன் கிடைக்கும் புதிதாய் நடுவதற்கிடையில் அப்படிச் செய்தாலென்ன? சிந்தனை தோன்றியது.

“அருள்மொழி.....”

தங்கையை அழைத்தான்.

“என்ன அண்ணா..”? அவள் ஓடி வந்தாள்.

“ அந்தச் சின்னக் கத்தியை எடுத்து வா..” அவள் எடுத்து வந்தாள்.. தான் செய்யப்போவதைக் கூறி, கத்தியை எடுத்தான். கத்தரிச் செடிகளை உற்றுப் பார்த்தான். அடிச்செடியில் இருந்து வெளிக்கிளம்பிய கிளைகளை விட்டு அவற்றின் மேலுள்ள முற்றிக்கருகிய நிலையிலுள்ள கிளைகளை நறுக்கினான். ஒரு பரீட்சார்த்தமாக பதினைந்து செடிகளை நறுக்கி விட்டு பாத்திகளை செப்பிட்டு நீரை இறைத்தான். அப்பாவை நினைந்து கொண்டான். வாழ்க்கையின் இரகசியம் மெல்ல மெல்லப் புரியத் தொடங்கியது.

பூமித்தாய் நமக்கு எல்லாவற்றையும் தந்துள்ளாள். நமது முயற்சியைப் பயன்படுத்தினால் எல்லாம் கிடைக்கும்.

காலம் யாருக்காகவும் காத்திருப்பதில்லை. அதற்கேற்றவாறு உயிரினங்களும் வாழ்கின்றன. எல்லா உயிரினங்களும் வாழ்கின்றனவா? பிறப்புத் தொடக்கம் இறக்கும்வரையுள்ள பகுதியைத்தானே வாழும் காலம் என்கிறார்கள். வாழும் காலத்தில் அரைவாசிக்குமேல் நித்திரையில் கழிந்து விடுகிறது. மிகுதி நாளில் நோய், கவலை எனக் கழிந்து விடுகிறது. மனித வாழ்க்கை குறுகிவருவதை உணர்ந்து கொண்டான்.

பற்களைத் துலக்கியவாறு கிணற்றடிக்கு வந்தான். வேலையைச் சுற்றிவரப் பார்த்தான். வீட்டில் வேலைகள் நிறையவே இருந்தன. அவனது மனம் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தது. அப்பாவின் பளுவைக் குறைக்கவேணும். அவன் சிந்தனையை அம்மாவின் அழைப்புக் கலைத்தது.

“தம்பி! வா. இந்தா!. இந்தத் தேத்தண்ணியைக் குடிச்சிப்போட்டு மற்ற வேலைகளைப் பார்”.

“அப்பா எங்கம்மா போறார்.”

“அவர் சுங்காங்குழிச் சேனைக்குப் போறார். வீட்டில் இருந்தாச் சோறு வருமா? நாம உழைச்சால்தானே வாழலாம். தம்பி! இனி என்ன செய்யப்போறாய்? ஏதும் வேலையைத் தேட்பார். அப்பாவாலும் எத்தன நாளைக்கு உழைக்க முடியும்.? தங்கச்சியும் இருக்கிறாள். அவளும் வளர்ந்திட்டாள். இப்ப ஆறாம் வகுப்புப் படிக்கிறாள். அவளையும் கரை

சேர்க்கவேணும். நீயும் உழைச்சால்தான் அப்பாவுக்கு உதவியாக இருக்கும்”. அம்மா தன்ர நிலையில் இருந்து கூறினார்.

அவனுக்குத் தொடர்ந்து படிக்கத்தான் ஆசை. தொடர்ந்து படித்துப் பல்கலைக்கழகத்தில் மேற் பட்டப்படிப்பைத் தொடரலாம். வாழ்க்கையில் அந்தஸ்தைப் பெறலாம். ஆனால் அவனது குடும்பப் பின்னணி?... அவனது எண்ணங்களுக்குத் தடைபோட்டு விட்டது. ஒன்றைப் பெறுவதற்கு இன்னொன்றை இழக்கத்தான் வேண்டும். மனம் எப்படியெல்லாம் சிந்திக்கிறது. தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டான்

அம்மா சொல்வதும் சரிதான். குடும்பம் என்பது மகிழ்ச்சியூட்டும் பூங்கா இல்லை. அது இன்பமும் துன்பமும் கலந்த பாலைவனப் பசுஞ்சோலை. சந்தர்ப்பவாதிகளின் சுந்தர பூமி. ஒரு வீடு நல்ல நிலையில் இருந்தால் நாடு நல்ல நிலைக்கு வரும். அவன் இருக்கும் வீட்டின் வளவினைச் சுற்றிப் பார்த்தான். வேலிகள் சிதைந்து கிடந்தன. அவற்றைச் செப்பனிட அப்பாவுக்கு நேரம் போதாது. வீட்டில் வேலைகள் நிறையவே இருந்தன. வீடு நல்லதாயின் நாடும் நல்லதாயிருக்கும்.

அம்மாவின் சொற்படி கிணற்றடிக்குச் சென்றான். கைகால் முகம் கழுவி, பூக்களைப் பறித்து சாமியறையினுள் சென்றான். ஆச்சி விளக்கையேற்றி பூக்களையும் சாமி படத்துக்கு முன்னால் புனிதமாக வைத்திருந்தார். தானும் தனது பங்குக்குக் பூக்களை வைத்தான். இரு கைகளையும் கூப்பினான். கண்களை மூடியவாறு மனதுள் தியானித்தான். அவனது உடல் அசையாது அப்படியே நின்றது. உள்ளம் பெருங்கோயில் ஆனது. உள்ளத்தால் இறைவனை இறைஞ்சினான். இறைவன் உன் உள்ளத்தில் இருக்கும்போது அவனைத் தேடியலைவானேன்.? தத்துவ ஞானிகளின் சிந்தனைத் துளிகள் அவனது மனதில் பரவி உடலெல்லாம் பரந்து சிலிர்த்தது..

அம்மா கொடுத்த தேநீரைக் குடித்துவிட்டு வேலிப்பக்கம் சென்றான். வேலியில் எங்கும் மங்கடைகள் தெரிந்தன. அவற்றை அடைப்பதைவிட முழுவேலியையும் பிரித்து அடைப்பது நல்லது. வேலிமுருங்கையும், ஆமணக்கு, கிளுவை, கிளிசெறியா போன்ற மரங்கள் கிளைகளைப் பரத்தி இருந்தன.

“தம்பி என்ன பார்க்கிறாய்! முருங்கைத் தடிகளைப் பார். நல்ல நேராக வளர்ந்திருக்கு. கிளிசெறியாவும் அப்படித்தான் இருக்கு. கிளுவை வேலிக்கு

நல்லது. நல்லா வளர்ந்திருக்கு. ஆமணக்கு வளைந்துதான் இருக்கும். அதுகள் அளவாக வெட்டு. நமது வேலியை அடைக்க அந்தத் தளைகதியால் போதும். வெட்டி நாட்டினால் எல்லாம் தழைச்சிடும். கொப்பாவுக்குத்தான் நேரமில்லை. அவன் சேனைக்குப் போய் முறியிறான்.” ஆச்சி பக்கத்தில் வந்தவாறே சொன்னார்.

வேலியில் குன்றிமணிக் கொடிகள் படர்ந்து காய்த்துப் பழுத்து குன்றிமணி விதைகள் சிந்திக் கிடந்து மின்னி.

கபிலநிற மணலில் சிவப்பு மணிகளில் கருமை அழகூட்டின. “அருள்மொழி ! இங்கோடி வா!” தங்கையை அழைத்தான்.

“என்னண்ணா!” சத்தமிட்டவாறே அவள் ஓடிவந்தாள்.

“அங்கே பார்! குன்றிமணி கொட்டிக் கிடக்குது. பொறுக்கியெடு.”

“ஹாய் குண்டுமணி. இந்தச் சிவப்பிக்குக் கறுத்தக் கண். கொள்ளை அழகு”. கூறிக்கொண்டு அவற்றைப் பொறுக்கினாள். அவனும் பொறுக்கியெடுத்துக் கொடுத்தான். ஆச்சியும் உதவிக்கு வந்தார். பெரிய பேணிநிறையக் குன்றிமணி விதைகளைச் சேர்த்தெடுத்தாள்.

“இவற்றை என்ன செய்வாய்”?

“சின்னச் சின்ன உறைகளில் போட்டு வகுப்பு மாணவிகளோடு எறிந்து பிடித்து விளையாடுவன்.”

“வேறு எதற்குப் பயன்படுத்தலாம்”.

“கணிதபாடம்...படிக்க, ஆக்கச்செயலுக்கும் ஒட்டுச் சித்திரத்துக்கும், வேற பாவைகளும் செய்யலாம்.” அவள் இழுத்து இழுத்து ஒவ்வொன்றாகச் சொல்வதை ரசித்தான்.

“என்ற தங்கச்சி கெட்டிக்காரி” பாராட்டினான்

“ஆச்சி கிழங்குக் கொடிகள் இலைகள் சருகாகிப் பட்டுப்போய்க் கிடக்கு. இனி அவை வளராதா”?

“மனே நமது வளவு வேலியெங்கும் காய்வெள்ளிக் கிழங்குக் கொடிகளை கொப்பர் நாட்டியிருக்கிறார். மழைகாலத்தில் வளர்ந்து வேலியில் படர்ந்து காய்க்கும். காய்கள் முற்றியதும் கொடிகள் பட்டுப் போகும். இந்தக் கிழங்குக் கொடி காய்ப்பதால்தான் காய்வெள்ளி என்ற பேரும் வந்தது. நிலத்தில் நீளமான நல்ல கிழங்கு விடும். இண்டைக்கு கிழங்கு அவிக்கலாம். கொப்பாவுக்கும் நல்ல விருப்பம்.”

ஆச்சி வியாக்கியானம் செய்தார். அவனுக்கும் கொஞ்சம் தெரியும். அவன் விடுதியில் இருந்து படித்தவன். வீட்டுப்புதினங்கள் அதிகம் தெரியாது.

அதனால் இவை புதிதாகத் தெரிந்தன. வீட்டுக்கு வந்தால் அப்பா கிழங்குக் கொடிகளைத் தேடிப் பிடுங்கி வருவார். உடனே கிழங்கை அவிக்கச் சொல்லுவார். அவித்து முடிந்ததும் சேர்ந்திருந்து உண்பார்கள்.

அருணன் வேலிக்குத் தேவையான தடிகளை வேலிமரங்களில் இருந்தே அளவாக வெட்டினான். சிதைந்த வேலிகளை முற்றாகப் பிரித்தான்.

“மனே! வேலிக்கு உதவாத கதியால்களப் பிரிச்சி வேறயாகப் போடு. கொள்ளிக்கு உதவும். வளர்பிறையில் கதியால் வெட்டினால் கெதியாக உழுத்துவிடும்.”

ஆச்சி வேப்பையின் கீழ் ஒருபுறமாக சாக்கினை விரித்து இருந்தார்.

நல்லநிலையில் உள்ள கதியால்களைத் தெரிந்தெடுத்தான். மற்றவைகளை உடைத்து விறகுக்காகப் பயன்படுத்த ஒரு முலையில் அடுக்கினான். கதியால்களை நடுவதற்கான அளையினை நேராக அமைக்கவேண்டும். நீளமான கயிற்றினைத் தேடியெடுத்து இரண்டு தடிகளை வெட்டிக் கூனியடித்தான். கயிற்றை இரு கூனிநுனியிலும் கட்டி நேர்பார்த்தான்.. தேவையான அளவு ஆழத்துக்கு மண்வெட்டியினால் அகழ்ந்தான். அவன் ஒரு விவசாயியின் வாரிசுதானே? ஒரு இடத்தில் மண்வெட்டியால் அகழும்போது மண்ணோடு ஒரு துண்டுக் கிழங்கும் வந்தது.

“ஆச்சி இதென்ன கிழங்கு”? எடுத்துக் காட்டினான்.

“சா... நல்ல காய்வெள்ளிக் கிழங்கு விழுந்திருக்கு. மனே! அப்படியே வேலியில் இருந்து உட்பக்கமாக ஒருமுழம் தள்ளிக் கிண்டு. பார்ப்போம்”. கூறிக்கொண்டே ஆச்சி எழுந்து வந்தார்.

ஆச்சி சொன்னதுபோல் ஒரு கிடங்கைக் கிண்டினான். காய்வெள்ளிக் கிழங்கு வரிசையாகத் தெரிந்தது.

“தம்பி கிழங்குக் கொடியின் அடியிருக்கும். அதிலிருந்து ஒருசாண் விட்டுக் கிழங்கை வெட்டி வெளியில் எடு”

“ஏனப்படி”?.

“அது கிழங்கு முளைப்பதற்கு. அதில இருந்துதான் அடுத்த மழைக்குக் கிழங்குக் கொடி முளைக்கும்.”

ஆச்சி சொன்னதுபோல் செய்தான்.

“ஆச்சி என்ன இது? நல்ல கிழங்கோடு இன்னுமொரு கிழங்கு ஆட்டுச்செவியாகத் தோல்போல் தொங்குதே. அது என்ன”?

“நீ படிச்சநிதானே? இது உனக்குத் தெரியாதா? அதைத்தான் 'சாவி' என்று

சொல்லுவம். இந்தக் கிழங்குக்கொடி உருவாக சாப்பாடு தேவைதானே. கிழங்கில் உள்ள சாப்பாட்டைத்தான் கொடி பாவிக்கும். அது முளைத்து சாப்பாடு தயாரிக்கும் வரை பழைய கிழங்கில் இருந்துதான் சாப்பாடு கிடைக்கும். உணவை உற்பத்தி செய்யும் வரை இதுதான் ஆதாரம்”. சொல்லிக் கொண்டு சிரித்தார். ஆச்சியின் அநுபவ ரேகைகள் முகத்திலும். நெற்றியிலும் கோடுகளாக வரைந்திருந்தன.

அவன் தனக்குத் தாவரவியல் கற்பித்த ஆசிரியர் திரு.சாக்கோ அவர்களை நினைந்து கொண்டான். அவர் ஒரு மலையாளி. அற்புதமாகப் பாடங்களை அலுப்பின்றி இன்முகத்தோடு கற்பிப்பார். இவ்வாறான பலவிடயங்களைக் கற்பித்திருந்தார். எனினும் இன்றுதான் அநுபவவாயிலாகத் தெரிந்து கொண்டதாகும்.

அருணன் ஐந்து கிழங்கைக் கிண்டி வெளியில் எடுத்தான். ஒவ்வொன்றும் இரண்டடி நீளத்தில் மொத்தமாக இருந்தது. ஆதி மனிதர்கள் வேட்டையாடியும், காய் கனிகளையும் கிழங்கு, தேன் போன்ற வற்றையும் உணவாக உட்கொண்டு வாழ்ந்தனர். காடுகளில் இவ்வகைக் கிழங்குகளைத்தான் கிண்டி உண்டிருப்பார்கள். இயற்கையின் படைப்பு அற்புதம். மனிதனுக்கு வயிற்றையும் படைத்து அவனுக்கு உணவையும் படைத்துள்ளது. அவன் அவற்றைத் தன்முயற்சியால் தேடிக்கண்டு கொள்வதற்கான முளையையும் கொடுத்துள்ளது. விந்தை நிறைந்த விசித்திரமான படைப்பு. தேடிக் கண்டுபிடிப்பதுதான் கல்வியா? தனக்குள் யோசித்துக் கொண்டான்.

“கிணற்றடிப் பக்க வேலியில் அல்லைக் கிழங்குக் கொடியிருக்கு. அதன் வேர்போகும் பக்கமெல்லாம் கிழங்கு இருக்கும். சங்கான்குழிச் சேனையில் கவலைக்கிழங்கு நிறையக் கிடக்கு. இந்தக் கிழங்கு வகை பசியைப்பிடிக்கும். நல்ல ருசியாகவும் இருக்கும். நல்ல போஷாக்கையும் கொடுக்கும். அதனை நாங்கள் நட்புத் தண்ணீர் ஊற்றத்தேவையில்லை.”

.சொல்லிக் கொண்டே ஆச்சி கிழங்குகளை எடுத்துக் கழுவி. அவற்றைத் துண்டங்களாக்கிப் பானையில் போட்டு அவிக்கத் தொடங்கினார். அருணன் தழை கதியால்களைத் தேவையான தூரத்தில் நட்டான். இடையிடையே உறுதியான கதியால்களைத் தெரிந்து வரிசையாக நட்டான். வேலி முடிந்து விட்டது. இனி மாவரையை வைத்து வரிந்து விட்டால் உறுதியான மதில்போல் வேலியாகிவிடும்.

“ஆச்சி மாவரையை வரிந்து கட்டவேண்டும். எதனால் வரிந்து கட்டுவது?

பாற்கொடி இருக்கா”? கேட்டான்.

“கிணற்றடியில் கிடக்கு. நான் தண்ணீரில் ஊறப்போட்டு வைத்திருக்கிறேன். அதயெடுத்து வரி”. ஆச்சி காட்டினார். பாற்கொடியை எடுக்கக் கிணற்றடிக்குச் சென்றான்.

நேரிய விண்ணாங்கு வரிச்சுக்கள் கட்டாகக் கிடந்தன. அவற்றைப் பார்த்தான். தடிகள் வளைந்து போகாதிருக்க அவற்றைச் சேர்த்து பாற்கொடியினால் அப்பா கட்டியிருந்தார்.

“தம்பி முதலில் வந்து சாப்பிடு. காலச்சாப்பாடு உடலுக்கு முக்கியம். குடற்புண் வராது. களைப்பும் இருக்காது. ஆச்சியும் இன்னும் சாப்பிடவில்லை. அருள்மொழி! நீயும் வா. சாப்பிட்டுவிட்டு வேலையைச் செய்யுங்க.” அம்மாயோடு பிட்டும் முட்டைப் பொரியலும் சேர்த்துப் பிசைந்து கொண்டு வந்திருந்தார்.

அப்பா சுங்கான்குழிச் சேனையில் இருந்து பாற்கொடியைக் கொண்டு வந்திருந்தார். அதனை எடுத்து ஆச்சி தண்ணீரில் ஊறப்போட்டிருந்தார். அது ஊறினால் உடையாது.

உருக்குக் கம்பிபோல் இருக்கும். அதனை எடுத்து வந்தான். சற்று உலரப்போட்டுவிட்டுச் சாப்பிட்டான். ஆச்சியும் தங்கையும் கூடவே இருந்து உண்டார்கள். மரநிழலில் இருந்து உண்பது சுகமாக இருந்தது. அதற்கேற்றாற் போல் இளங்காற்றும் வீசியது.

“அம்மா ஒருக்காச் சுங்காகுழிக்குப் போவமா? ஆசையாய் கிடக்கு. தில்லையக்காவையும் பார்க்கலாம்.. சேனையையும் பார்க்கலாம்” தனது ஆதங்கத்தை கூறினான்.

“அம்மா எனக்கும் லீவுதானே நாளைக்கு அப்பாவோடு போய் வருவமா? நான் அப்பாட்டக் கேக்கிறேன். சரியா”? ஆசையோடு அருள்மொழியும் கூறினாள். அவள் அப்பாவின் செல்லப்பிள்ளை. அம்மா சிரித்துக் கொண்டார். சாப்பாடு முடிந்ததும் வேலையில் ஈடுபட்டார்கள்.

“அருள்மொழி! நான் மாவரையை எடுத்து அளவாய் வைப்பேன். மாவரையின் ஒரு பக்கத்தை நீ பிடித்துக் கொள்ளவேணும். நேராக இருக்க வேணும். அப்பா வந்து பார்த்திட்டு பாராட்டணும். சரியா? இந்தா! இந்த மாவரையின் நுனியைப் பிடித்துக் கொள். நேராக இருக்கிறதா என்று பார்த்துச் சொல்லவும் வேணும்”. மாவரையை வைத்துப் பிடித்தான்.

அருள்மொழி பிடித்துக் கொண்டாள்.

மாவரைகளை வரிசையாக வைத்து இடைக்கிடை கட்டினான். நேராக இருக்கின்றனவா என்று பார்த்துக் கொண்டான். ஆச்சிதான் எஞ்சினீயர்.

“சரியாக நேராக இருக்கு. கட்டுங்க”. ஆச்சி சொன்னால் அனுமதி கிடைத்தமாதிரிதான். அடைத்த வேலியில் மாவரையை நேராக வைத்துக் கட்டியாயிற்று. மூன்று வரிசைகள் தெரிந்தன.

பாற்கொடியை எடுத்து மாவரையையும் கதியாலையும் சேர்த்து இறுக்கி வரிந்தான். குறுக்காக மாவரையை வரிசையாக வைத்துக் கட்டினான். மாவரையை வைத்துப் பாற்கொடியினால் வரிந்தான். பாற்கொடி எவ்வளவு உறுதியானது பின்னர் ஒவ்வொரு கதியாலையும் மாவரையோடு இணைத்து வரிந்தான்.

அப்பா வேலி வரியும்போது பார்த்திருக்கிறான்.

“கண்பார்த்தால் கைசெய்யும்”. ஆச்சியின் தாரகமந்திரம்.

“என்ற பேரன் அவ்வர அப்பனைப்போலத்தான். அருணன்! நீ நல்லாக வரிஞ்சு வாராய்” ஆச்சியின் பாராட்டுக் கிடைத்து விட்டது.

அம்மாவுக்குக் கேட்கச் சந்தோசமாக இருந்தது. வேலியை விறுவிறு என்று வரிந்தான். மண்வெட்டியை எடுத்து வேலிக்கு மண்ணை அணைத்தான். வெட்டிக் கழித்த குப்பைகளை வயலுக்குள் குவியலாகப் போட்டான். அருள்மொழி கூடவே ஒத்தாசை செய்தாள். இடையில் ஆச்சி அவித்த கிழங்கு கிடைத்தது.

“சா...நல்ல ருசி” என்று சாப்பிட்டவாறே வேலை தொடர்ந்தது. நல்ல மதியமாகப் போய்விட்டது. அம்மாவின் சமயலும் முடிந்து விட்டது.

“அண்ணா! தோடக்கயிறு கிடக்குது. அந்த வேப்ப மரத்தில ஊஞ்சல் கட்டித்தண்ணா” அன்பொழுகக் கேட்டாள். மறுப்பில்லாது ஊஞ்சலைக் கட்டிக் கொடுத்தாள்.

“ஆச்சி வானேய் ஆடுவம்.” ஆச்சியை அழைத்தாள்.

“உனக்கு வேலையில்லையா? நான்தானா கிடைச்சன் ஊஞ்சலாட. நீ ஆடு” ஆச்சி தனது வேலையில் ஈடுபட்டார். அவள் சினுங்கினாள். அருணன் இந்தக் காட்சியை ரசித்தவாறே வந்தான்.

“நீ ஊஞ்சலில் இரு. நான் ஆட்டிவிடுறேன்”.

அவளை இருத்தி ஊஞ்சலை அருணன் ஆட்டிவிட்டான். அவள் சந்தோசத்தோடு பாடத் தொடங்கிவிட்டாள்.

'தன தன தந்தோம் தந்த

தன தன தந்தோம் தந்த

தான தனாதன தானதனாதன
தான தந்தோம் தந்தானே...

ஊஞ்சல் ஆட்டத்துக்கு ஏற்றவாறு தருப்பாடினாள். தங்கையின் உற்சாகத்தில் தானே மகிழ்ந்தான். அருள்மொழி சந்தோசமாகப் பாடி ஆடினாள். ஆச்சிக்குப் பேரப்பிள்ளைகள் சேர்ந்து ஆடுவது ச்தோசத்தைக் கொடுத்தது. ஒரே கொண்டாட்டமாக இருந்தது.

இளமைப் பருவம் அற்புதமானது. புதுமைகளைக் கண்டு வியக்கும். புதிய அனுபவங்களைச் செய்து பார்க்க மனம் துடிக்கும். பெரியவர்களிடம் இருந்து பாதுகாப்புக் கிடைக்கும் என்ற அசையாத நம்பிக்கை இருக்கும். தந்துணிவும். செய்து பார்க்கும் ஆர்வமும் முன்னே தள்ளும். அதில் அருள்மொழி ஆழ்ந்திருந்தாள். ஆனால் அருணன் அவற்றையெல்லாம் கடந்து வாழ்க்கை என்ற மர்மமான சூழலுக்குள் சிக்கிக்கொண்டான்.

“அருண்! கைகால் முகம் கழுவிட்டு வா. சாப்பிடுவம். நல்லா நேரமாகிவிட்டது. பொழுது உச்சியைத் தாண்டிவிட்டது” அம்மா சத்தமிட்டார்..

“பிள்ளயள் கெதியாக வாங்க ” ஆச்சி அழைத்தார்.

“இண்டைக்கு அதிசயந்தான். ஆச்சி என்றுமில்லாமல் சாப்பிடக் கூப்பிடுகிறா? ஓ...விளங்குது. ஆச்சிக்குப் பேரன் என்றால் உயிர். அதுதான்.” ஆச்சரியத்தோடு அருள்மொழி சொன்னாள்.

“ஆச்சி குளிச்சிட்டு வாரன் சாப்பிடுவம்”. என்று கிணற்றடிக்குச் சென்றான்.

“மனே! கொஞ்சம் நில்லு. இப்ப குளிக்காத. பின்னேரமாகட்டும். இப்ப இரத்தம் கொதிக்கிற நேரம். சளிபிடிக்கும் மேலைக் கழுவிட்டு வா!” ஆச்சி அக்கறையோடு கூறினார். அம்மாவும் ஒத்தோதினார். அவர்கள் சொன்னதுபோலவே கைகால் முகம் கழுவி வந்தான்.

3

“வல்லமை தாராயோ ~ இந்த
மா நிலம் பயறை வாழ்வதற்கே”

“அப்பப்பா....என்ன பாசம்.? பேரனைக் கண்டதும் ....ஆச்சிக்குப் பாசம்.... பொங்குது..” அருள்மொழி ஆச்சியைச் சீண்டினாள்.
“ஏன் உனக்குப் பொறாமையா...”?

“எனக்கென்ன...பொறாமை..”?

“நான் உண்மையைச் சொன்னன்..” அருள்மொழி சீண்டி விட்டாள்.

“என்ன ஆச்சிக்கும் பேத்திக்கும்..கொழுவலா”? மாமா கூறிக்கொண்டே வந்தார்.

“இல்ல மனே.. இவள் இப்படித்தான்”.

“மாமா.. வாங்க.. அன்போடு. அம்மா! மாமா வந்திருக்கிறார்” அருள்மொழி வரவேற்றாள்.

மாமா மயில்வாகனம் சமாவைத்தீவில் இருந்து வந்திருந்தார். அவரது குடும்பம் சமாவைத்தீவில் இருந்தது. அவரிடம் அழகான மாட்டுவண்டில் இருந்தது.

அதனைப் 'பூச்சியன் பிணையல்' என்று சொல்வார்கள். சவார்க்குப் பெயர்போன காளைகள்.

தம்பலகாமத்தில் திருவிழா ஆனி உத்தரத்தில் கொடியேற்றத்தோடு தொடங்கும். பதினெட்டு நாட்கள் திருவிழாதான். தம்பலகாமத்தைச் சூழவுள்ள கிராமங்கள் திருவிழாவில் கூடும்.

இளைஞர்களின் வண்டிச்சவாரி சூரங்கல்லில் நடக்கும். பூச்சியன் பிணையல்தான் வெல்லும். மாமாவுக்கு அது ஒரு பொழுது போக்கு. அவர் வரும் திருவிழாவுக்காக காளைகளைத் தயார்படுத்திக் கொண்டிருந்தார்.

மாமா வரும்போது வெறும் கைகளோடு வருவதில்லை. தனது வளவில் கிடைக்கும் விளைபொருட்களையும் கொண்டு வருவார். இம்முறை தேங்காய்களைக் கொண்டு வந்திருந்தார்.

மாமி கண்ணில் படும் பொருட்களை வண்டியில் ஏற்றிவிடுவார். அத்துடன் ஐந்து இளநீர்களையும் கொண்டு வந்திருந்தார்.

வண்டில் மாடுகளை அவிழ்த்து தோட்டப்புறம் புல்வெளியில் கட்டினார். அவை புல்லை மேயத் தொடங்கின. மாமா கிணற்றடியில் முகம், கைகால் கழுவி வந்தார். கொண்டு வந்த தயிர்முட்டியையும் வண்டியில் இருந்து எடுத்து வந்தார்.

ஆச்சி மாமரத்தின் கீழ் இருந்து சாப்பிட ஆயத்தம் செய்தார். அருள்மொழி பணையோலைப் பாயைக் கொண்டு வந்தாள். அதனை ஆச்சி வாங்கி விரித்தார். அம்மா எல்லோருக்கும் உணவைக் கொண்டு வந்து வைத்தார். மாமாவும் சேர்ந்து கொண்டார்.

கிராம வாழ்க்கை கள்ளங்கபடமற்றது. சொந்த பந்தங்களை அணைத்து உறவு கொண்டாவதில் கிராமம் கிராமம்தான். எல்லோரும் சாப்பிடலானார்கள்.

“மாமா நாளைக்குச் சங்காங்குழிக்குப் போகப்போகிறம். அண்ணாவும் ஆசைப்படுகிறான். வண்டில்மாடு வேணும். தருவீங்களா?” அருள்மொழி கேட்டாள்.

“அதுக்கொன்ன? நானும் வாறன். எல்லாரும் போவம்”. மயில்வாகனம் உற்சாகமாகக் கூறினார். பிள்ளைகளோடு சேர்ந்து போவதென்றால் மயில்வாகனத்துக்கு நல்ல விருப்பம். அருள்மொழி அதிசயமாகப் பார்த்தாள்.

“என்ன அதிசயமாய் பார்க்கிறாய்”?

“ஏதாவது சாட்டுச் சொல்லுவிங்க என்று பார்த்தன். அண்ணாவுக்கு எவ்வளவு மரியாதை. ஆச்சி! உங்கட பேரனுக்கு இவ்வளவு மரியாதை கிடைக்கிறது. பார்த்தீங்களா? நீங்க கேட்டால் மட்டும் மாமா சாட்டுச் சொல்லிப் போட்டு சறுகிடுவார். பேரனுக்குரிய மரியாதையைப் பார்த்தீங்களா? நாளைக்குச் சந்தோசந்தான். மாமா மறுப்புச் சொல்லாமல் வாறன் என்று சொல்லிப் போட்டார். மழைவராமல் இருந்தால் சரி.”. சிரிப்போடு அருள்மொழி கூறினாள். “உனக்கு வரவர வாய்க் கொழுப்புக் கூடுது”. மாமா செல்லமாகக் கடிந்து கொண்டார்.

“அக்கா நாளைக்கு விடியவும் போவம். என்ன? அத்தான் எப்ப வருவார்.”?

“அவர் பொழுதுபடத்தான் வருவார். பிள்ளையளையும் கூட்டிவா.”

“நான் நேரத்துக்கு வந்திருவன். அத்தான் வந்ததும் சொல்லிவை. என்ன?”

“அவர் வந்தபிறகு கதைக்கிறன். பிள்ளைகள் சங்கான்குழிக்குப் போறதென்டால் அவருக்குச் சரியான சந்தோசமாயிருக்கும்.”. செல்லம்மா தம்பிக்குக் கூறினார். ஆச்சி மாணிக்கம் அவர்களின் உரையாடலைக் கேட்டபடி சாப்பிட்டார்.

சாப்பிடும்போது கடப்பில் சைக்கிள் மணி ஒலித்தது.

“அண்ணா! தபால்கார ஐயா வாறார். கடிதம் வந்திருக்கும்போல”. கூறிவிட்டுக் கடப்படியை நோக்கி ஓடினாள்.

“அருள்மொழி! எங்க அண்ணன்? வரச்சொல்”

அவர் உரிமையோடு கூறினார்.

“அண்ணா! தபால்கார ஐயா வரட்டாம். கெதியா வா”. குரல் கொடுத்தாள். அவர்கள் ஒருமையிலேயே பேசிப்பழகியவர்கள்.

“தம்பி நாகேந்திரம்! அங்கேயே நிற்காமல் இப்படி வா. களைச்சு வந்திருக்கிறாய். இவனோட இருந்து சாப்பிட்டுட்டுப் போகலாம் வா தம்பி”. ஆச்சி அழைத்தார். ஆச்சி அழைத்தால் நாகேந்திரம் மறுப்புச் சொல்ல மாட்டார். ஆச்சியோடு நல்ல பாசம். சைக்கிளை வேலியோரமாக

வைத்துவிட்டு வந்தார். அப்படியே கிணற்றிடியில் கைகால் முகம் கழுவி வந்தார். வேலியையும் நோட்டம் விட்டார். அவருக்கும் ஒரு தட்டில் உணவைப் பகிர்ந்து கொடுத்தார்.

“என்ன வேலி தட்புலாக இருக்கு? யாரடைத்தது.”? சாப்பிட்டவாறே கேட்டார்.

“வேறார்? எல்லாம் நானும் அண்ணாவுந்தான்”

அருள்மொழி வெடித்தாள் நாகேந்திரம் சிரித்துக்கொண்டார். நாகேந்திரம் ஊரில் பற்றுடையவர். திருமணம் ஆகாத இளைஞர். பொது வேலைகளில் ஈடுபாடு அதிகம். ஊர்விடயமாக அருணனின் திட்டங்களுக்கு ஆதரவு தருபவர். கிராம முன்னேற்றச் சங்கத்தின் செயலாளர். அத்துடன் பாடசாலை அபிவிருத்திச் சங்கத்தினதும் செயலாளர். நல்ல வழிகாட்டி. சுயமாகப் படித்து முன்னேறியவர். அவரது கையில் ஆங்கிலப் பத்திரிகை இருக்கும். அருணனோடு மட்டும் தெரிந்த ஆங்கிலத்தில் பேசுவார். ஆங்கிலத்தில் தெரியாதவற்றைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளுவார்.

சாப்பாடு முடிந்ததும் அந்தக் கடிதத்தை எடுத்துக் கொடுத்தார்.

“அருணனுக்குப் பொருத்தமான வேலை.” கூறிவிட்டுச் சிரித்தார். ஆங்கில ஆசிரியருக்கான நேர்முகப் பரீட்சைக்கான அழைப்புக் கடிதம். ஆச்சிக்குச் சந்தோசம்.

“எல்லாம் அந்தப் பிள்ளையாரின் அருள்தான். அவன் மாமா வந்த நேரம். தம்பிக்கு வேலைக்கான கடிதம் வந்திருக்கு. இந்த விசயத்தை அவன் அப்பன் கேட்டானென்றால் எவ்வளவு சந்தோசப் படுவான்”? ஆச்சி உளறத் தொடங்கிவிட்டார் தலைகால் தெரியாமல் பேசத் தொடங்கி விட்டார்.

“ஆச்சி சும்மா சத்தம் போடாமல் இருங்க. இது ஒரு சோதனைக்கு வரும்படியான கடிதந்தான். இந்தச் சோதனையில் பாஸ்பண்ணினால்தான் வேலை கிடைக்கும்.” அருணன் விளக்கினான். ஆச்சிக்குத் தூக்கிவாரிப்போட்ட உணர்வு. அப்படியே குந்திவிட்டார்.

“அப்ப வேலை வராதா மனே?”

“நீங்க பயப்படாதீங்க. அருணனுக்கு அடுத்த திங்கள் கல்விக் கந்தோரில் நேர்முகப் பரீட்சை நடக்கும். அது உரிய செட்டிபிக்கேற்றுக்களைப் பார்க்கிறதுக்குத்தான். சிலநேரம் அன்றே நியமனக் கடிதத்தைக் கொடுத்தாலும் கொடுப்பார்கள். அவருக்கு நிச்சயமாகக் கிடைக்கும் கவலைப் படாதீங்க.” நாகேந்திரம் ஆச்சிக்கு ஆறுதல் வார்த்தைகளைச் சொன்னார்.

“என்னவோ மனே, அந்தப் பிள்ளையார்தான் கண்பார்க்க வேணும்”. ஆச்சி நேர்த்தி வைத்தார்.

“நேர்முகப் பரீட்சைக்குரிய செட்டிபிக்கேற் எல்லாம் இருக்குதானே”? அருணனைப் பார்த்து நாகேந்திரம் கேட்டார்.

“அதையெல்லாம் தேடி எடுத்துப் போட்டன்.”

“ஒரு பிரச்சினையும் இல்ல. திங்கள் கிழமை கடிதம் கையில் கிடைக்கும். நமது பாடசாலையில் ஆசிரியர் பற்றாக்குறை இருக்கிறது. நாங்கள் போனகிழமை கல்வி அதிகாரியைச் சந்தித்தவேளை கட்டாயம் ஆசிரியர்களைப் போடுவதாக உறுதியளித்தார்”. நாகேந்திரம் விளக்கினார்.

“அண்ணா நாளைக்கு சுங்கான்குழிப் பயணம்?” அருள்மொழி குரலெழுப்பிச் சத்தமிட்டாள்.

“அதுக்கென்ன? காலையில் போவோம். அப்பாவும் கட்டாயம் வருவார்”. அருணன் கூறினான்.

“பின்னேரம் கோயிலடியில் சந்திப்பம். நான் வாறன்”. நாகேந்திரம் புறப்பட்டார். மாமாவும் விடியவும் வாறதாகக் கூறிச் சென்றார். உணவுமுடிந்ததும் கூடியிருந்து கதைத்தார்கள். ஆச்சிக்கு வேலைசெய்து பழக்கம். அவர் வெறுமனே ஓய்ந்திருக்கமாட்டார். எந்த நேரமும் ஏதாவது வேலை செய்து கொண்டே இருப்பார்.

“அருண்! தெருவேலிக்கு மறைப்புப் போடணும். நான் இழைச்சிப் போட்ட கிடுகுகள் கிடக்கு. அதையெடுத்துக் கட்டிவிடு மனே.” ஆச்சியின் குறிப்பறிந்து பார்த்தான். ஒரு குவியலாகத் தென்னோலைக் கிடுகுகள் தெரிந்தன.

“அருள்மொழி! வேலையைத் தொடங்குவோமா? வா கிடுகுகளை எடுத்து வேலிக்குக் கிட்டக் கொண்டுபோவம்”. கூறியவாறே முன்னால் நடந்தான். தங்கை சிட்டுக்குருவியாகப் பின்னால் பறந்தாள். குவிந்து கிடந்த கிடுகுகள் தெருவேலிப்பக்கம் குவிந்தன. தங்கை ஒவ்வொன்றாக எடுத்துக் கொடுத்தாள். அருணன் வேலியில் வைத்துக் கட்டினான். ஒரு கணப்பொழுதில் தெருவேலி மதில்போல் காட்சி கொடுத்தது. தெருவால் செல்பவர்கள் உள்ளே பார்த்தால் ஒன்றும் தெரியாது. தெருவால் யாரும் சென்றாலும் தெரியாதவாறு கிடுகுகள் மறைத்தன. ஆச்சி வந்து பார்த்ததும் பிரமித்து விட்டார்.

வேலையெல்லாம் முடிந்தபின் தெருவேலிக்கு மண்வெட்டியால் மண்ணை அணைத்து விட்டான். தங்கை விளக்குமாற்றால் கூட்டினான். பார்ப்பதற்கு அழகாக இருந்தது. பொழுது மெல்ல மறையத் தொடங்கியது. மாலை வந்து சூழ்ந்தது. வேலையும் முடிந்து விட்டது. அப்பா எந்தப் பொருளையும் எடுத்த இடத்திலேயே வைக்கவேண்டும் என்று பழக்கப் படுத்தியவர். உரிய பொருட்களை உரிய இடங்களில் வைத்தார்கள்.

கிணற்றடிக்குச் சென்று தங்கைக்குத் தண்ணீர் அள்ளிக் கொடுத்தான். அவளைக் குளிக்கச் செய்தான். அவள் குளித்தபின் தானும் குளித்தான். அழுக்கான உடைகளைக் கழுவிக்காயவைத்தான். உடையை மாற்றிக் கொண்டான். கோயிலுக்குப் புறப்பட்டான்.

“அம்மா கோயிலுக்குப் போய்வாறன். அப்பா வந்தால் சொல்லுங்க”. அவன் கோயில் பக்கம் சென்றான். அவன் போனதும் அப்பா வந்தார்.

“இது நமது வீடுதானா? இப்படி மாறியிருக்கு. யார் செய்தது”? கேட்டவாறே வந்தார் அவருக்கு உண்மையிலேயே அதிசயமாயிருந்தது. இவ்வளவு நாளும் அருணனுக்கு வீட்டைப்பற்றிய சிந்தனை இல்லையென்றே நினைத்திருந்தார். படிக்கிற பிள்ளைக்கு வேறவேலை எதுவும் தெரியாது என்ற தப்பிப்பிராயம் நிலவியது. இப்போது அந்த எண்ணத்தை மாற்றிக் கொண்டார்.

“என்ன சந்தேகம். நீங்க இல்லாட்டி ஒன்றும் நடக்காது என்ற நினைப்போ? எல்லாம் என்ற பிள்ளையினர் வேலை”.

செல்லம்மா பெருமையுடன் கூறினார். அப்பாவுக்கு உள்ளம் குளிர்ந்தது.

“மனே! நம்மட பிள்ளையைப் பற்றி என்ன நினைச்சநீ”.

ஆச்சி அப்பாவைப் பார்த்து வினாவைத் தொடுத்தார். அப்பா அதிசயமாகப் பார்த்தார். செல்லம்மா தேநீரைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தார். செல்லம்மாவின் முகத்தில் ஒரு ஒளிவீசும் களை தெரிந்தது.

“தம்பிக்கு வேலை விசயமாக ஏதோ கடிதம் வந்திருக்கு”. இனிப்பான செய்தியையும் கூறினார். இவ்வளவு நாளும் குடும்பச் சுமைப்பற்றியே கூறும் செல்லம்மாவின் வாயிலிருந்து இனிப்பான செய்தி கிடைத்தது.

“உண்மையாகவா?”

“அப்பா! எல்லாம் உண்மையன்றிப் பொய்யில்லை”. பெரிய மனுசிபோல் முன்னால் நின்றாள் அருள்மொழி.

“என்ன நம்பல்லையா. நாங்க சொன்னா எங்க ஏற்போகுது”? செல்லம்மா சினுங்கினாள்.

“மனே! நம்மட நாகேந்திரந்தான் கடிதம் கொண்டு வந்து தந்தவர்”.

ஆச்சி கூறியதும் தான் கணபதியருக்கு நம்பிக்கை துளிர்ந்தது. தனது பாரம் மெல்ல மெல்ல இறங்கும் உணர்வைப் பெற்றார். அவரது முகத்தில் சந்திரோதயம்.

“எங்க அவன்?”

“இன்று முழுதும் என்ற பிள்ளைக்குச் சரியான வேலை. காலம் நீ போனதும் தொடங்கிய வேலை இப்பதான் முடிஞ்சிது. கோயிலுக்குப் போறான். கெதியா வந்திருவான்.”

ஆச்சி விளக்கமாகக் கூறினார். கணபதியருக்குப் பெருமையாக இருந்தது. “அவன் வாறதுக்கிடையில் குளிச்சிட வேணும்.” தேனீரைக் கையில் எடுத்துக் குடிக்கத் தொடங்கினார்.

“மனே! அவனுக்குச் சங்கான்குழிக்குப் போறதுக்குச் சரியான ஆசை. மயில்வாகனம் வந்திருந்தான். நாளைக்கு அவன் வண்டில் கொண்டு வாறதாகச் சொன்னான். வெள்ளை வந்திருவான். எல்லாரும் ஒருக்காப் போய் வருவம் என்ன”?

“அம்மா! நீ சொன்னாச் செய்யாமல் நான் மறுத்திருக்கிறேனா? சரி போய்வருவோம்”. தேனீரைக் குடித்தபடியே பதிலும் சொன்னார்.

“அம்மா நான் சொன்னேன்தானே? அப்பா கூட்டிப்போவார் என்று. என்ற அப்பாவை எனக்குத்தான் தெரியும்” பெருமையோடு அருள்மொழி கூறிக்கொண்டு அப்பாவைக் கட்டியணைத்தாள்.

“மகள்! விடம்மா. அப்பா இப்பதானே களைச்சி வந்திருக்கிறன். வேருத்து அழுக்காக இருக்கிறன். விடு. நான் குளிச்சிட்டு வாறன்”. மெதுவாகத் தன்னை விடுவித்துக் கொண்டார்.

“அருள்மொழி! அப்பாட துவாய் எடுத்துக் குடு. குளிக்கட்டும்”

அம்மா அவளின் கவனத்தைத் திருப்பினார். அருள்மொழி வீட்டுக்குள் நுழைந்து வந்தாள். அவளது கைகளில் அப்பாவின் துவாயும் சாறனும் இருந்தது.

“அப்பா! இந்தாங்க துவாய். கெதியா வாங்க. கதைக்க விசயங்கள் கிடக்கு”. மகளின் கட்டளையைக் கண்டு மகிழ்ந்தார்.

“சரி எங்கட இளவரசி. கெதியாக் குளிச்சிட்டு வாறன்.” கூறிக்கொண்டு கிணற்றடிக்குச் சென்றார்.

அப்படியே வேலியை நன்றாக நோட்டம் விட்டார். “அவன் என்ற பிள்ளயல்லவா? நல்லா வேலியை அடைச்சிருக்கிறான்.” அப்படியே மகிழ்ந்து போனார். குளித்துவிட்டு வந்தார். சாமியறைக்குள் சென்று மெய்தான் அரும்பி விதிர்விதித்து வணங்கினார். வெள்ளிக்கிழமைகளில் மட்டும் அவர் கோயிலுக்குச் செல்வார். மற்றைய நாட்களில் வீட்டில் காலையும் மாலையும் இறைவனைத் துதிப்பார்.

கோயிலில் நண்பர்கள் காத்திருந்தார்கள். கோயிலில் சனநடமாட்டம் குறைவு. அருணன் கோயில் மண்டபத்தினுள் நுழைந்தான். திருநீற்றைக் கையிலெடுத்து நெற்றியில் சாத்திவிட்டு நண்பர்களிடம் வந்தான். அவனை

வாழ்த்தினார்கள். “தங்கராசாவும், கோணமலையும் ஆசிரியர்களாகி விட்டனர். அருணனும் ஆசிரியராகிவிட்டால் எங்கட பள்ளிக்கூடம் கலகலக்கும். திங்கள் தொடக்கம் அது நடக்கும். எங்கட ஊர் இளைஞர்களிடம் உற்சாகத்தை ஏற்படுத்திவிடலாம். நமது சிறார்கள் எல்லோரும் பாடசாலைக்கு வந்தால் எப்படி இருக்கும்.” நாகேந்திரம் சந்தோசத்துடன் கூறினார்.

“எல்லாம் கடிதம் வந்தபின் பார்ப்போம் அது வரை மனக்கோட்டை கட்டக் கூடாது.” அருணன் அமைதியாகக் கூறினான்.

“இருந்து பாருங்க. திங்கட்கிழமை உங்களுக்குக் கடிதம் கையில் கிடைக்கும்” நாகேந்திரம் அடித்துக் கூறினார். எல்லோரும் ஒரேமாதிரியே சொன்னார்கள்.

“சரி அடுத்த கிழமை தொடக்கம் புதுமையாகச் சிந்திப்போம். அதன்படி செய்வோம்”. அருணன் புன்னகையுடன் கூறினான். வானம் நிறைந்து நட்சத்திரப் பூக்கள்.

ஆலமரத்தில் மட்டும் வெளவால்களின் திருவிழா. எங்கும் இருள்பரவிக் கொண்டது. கடைகளில் மட்டும் பெற்றமக்ஸ் வெளிச்சம். கிராமம் கலகலத்தது. அண்ணாவியார் பத்தினியர் வீட்டிலிருந்து நாடகம் பழகுகின்றவர்களின் குரலும் ஆர்மோனியத்தின் இசையும் கேட்டது.

“நான் நாளைக்குச் சுங்கான்குழிக்குப் போறன். நாளைப் பின்னரம் அல்லது அடுத்த நாள் காலை வந்துவிடுவேன். திங்கள் திருகோணமலை கல்விக் கந்தோருக்குப் போகவேணும். உங்கட திட்டமென்ன”? அருணன் வினவினான்.

“எங்களுக்கென்ன? வழமையான வேலைகள்தான். சரி எப்ப வாசிகசாலை கட்டுவது”? நாகேந்திரம் கேட்டார்

“அடுத்த கிழமை அளவில் பார்ப்போம். அருணனும் பாடசாலைக்கு வந்தபின் ஒழுங்குசெய்வோம். என்ன?”. தங்கராசா முடித்தார். ஏகமனதாக ஏற்றுக் கொண்டனர். நண்பர்கள் பிரிந்து சென்றனர்.

4

கமையின வாழ்ந்திடப் பழிகுவையோ”

அருணன் மெதுவாக நடந்து வந்தான். படலையில் நின்று தனது வேலையைப் பார்த்தான். அந்த இருளிலும் வேலி அழகாகவும், அறுக்கையாகவும்

தெரிந்தது. ஆச்சிக்குத்தான் வேலையின் மகத்துவம் தெரியும். 'ஆச்சி ஆச்சிதான்.' ஆச்சியை மெச்சியவாறு உள்ளே சென்றான். அப்பாவின் குரல் ஒலித்தது. அப்படியே நின்றான்.

“தம்பி தனர் தோழமாரோடு கதைத்து வர நேரமாகும். நீங்க வாங்க சாப்பாடு தாறன்”. செல்லம்மா எல்லாரையும் அழைத்தார்.

“கொஞ்சம் பொறு. தங்கச்சியும் அண்ணன் வரட்டும் என்று இருக்கிறாள். அவனோடு எல்லாரும் சேர்ந்து சாப்பிடுவம். என்ற பிள்ளைக்கு வீட்டப் பற்றிய கவலை இல்லையென்று நான் நினைச்சது பெரிய பிழை. அவனுக்கு எல்லாம் விளங்கும். அவன் விரும்பியபடி உயர் படிப்புக்கு என்னடக் காச இல்லை. காச இருந்தால் அவனை டாக்குத்தரக்கிப் பார்த்திருப்பன். அதுதான் கவலை”. அப்பா கதைப்பது நன்றாக விளங்கியது. தன்னைப்பற்றி அப்பா படும் கவலையை உணர்ந்தான். நெக்குருக மெய்மறந்தான். அப்பாக்கு எவ்வளவு ஆசை. அவரை இனியும் கஸ்டப்பட விடமாட்டன்.

டாக்டரைவிடவும் ஆசிரியர் சிறந்தவராவார். டாக்டர் மனித உடலைக் கவனித்து உடல்நலத்தைப் பார்ப்பார். ஆனால் ஒரு ஆசிரியர் மனித உள்ளத்தைப் பண்படுத்தி உலகம் உய்யும் வழியைக் காட்டுவார். மெதுவாக படலையைத் திறந்து கொண்டு நுழைந்தான்.

“அம்மா” அழைத்தவாறே வந்தான்.

“வா தம்பி சாப்பிடுவம்.” அப்பாவே அழைத்தார். அவனது மனதில் கவலை படிந்திருந்தது. அதனை வெளிக்காட்டாது வந்தான்

“அண்ணா நான் காத்திருக்கிறன். வா சாப்பிடுவம்” அருள்மொழி அவன் கையைப் பிடித்து அழைத்தாள்.

“ஆச்சி எங்க”?

“உனக்காகக் காத்துக் கொண்டு இஞ்ச குந்தியிருக்கிறன். வா சாப்பிடுவம்”. ஆச்சியும் எழுந்து வந்தார். அம்மா எல்லோருக்கும் சாப்பாட்டைப் பரிமாறினார். இப்படி ஒன்றாய் இருந்து சாப்பிட்டுப் பல நாட்களாகிவிட்டன. இன்று குதூகலமாக இருந்தது.

“என்ன மகன் கடிதம் வந்திருக்காம். போன மாதம் ஏதோ சோதனை என்னு சொன்னாய். இது என்ன கடிதம்.”? அப்பா சாப்பிட்டுக் கொண்டே கேட்டார்.

“அந்த சோதனையில் பாஸ் பண்ணியவர்களுக்கு நேர்முகப் பரீட்சை வைப்பார்கள். அதிலும் பாஸ் என்றால் எனக்கு ஆசிரியர் வேலை கிடைக்கும்” அருண் விபரமாகச் சொன்னான்.

“அது கிடைக்கும் நீ கவலைப் படாமல் இரு. நாளைக்குச் சங்காங்குழி போறதாம். தங்கச்சி சொன்னாள். போவமா”? அப்பாவே கேட்டார்

“என்ன கேள்வி அப்பா? நான்தான் போறதெண்டு சொல்லிப் போட்டன்தானே?

மாமா விடியவும் வந்திருவார்”. அருள்மொழி சினுங்கினாள்.

“அது சரி. என்ர் பேரன் அடைத்த வேலையைப் பற்றி ஒன்றும் சொல்லவில்லையே? எப்படி வேலி?”

ஆச்சி தூக்கி வைத்தார்.

“ஆச்சி என்ன சொன்னவ”. அப்பா கேட்டார்.

“நல்லா இருக்கென்று சொன்னவ” அருள்மொழி முந்திக் கொண்டாள்.

“ஆச்சி சொன்னா அது முத்திரைவாக்கு அதைவிட நான் என்னத்தச் சொல்லப்போறன்? அம்மா... நமது பிள்ளை செய்தால் அதைக் கேட்கணுமா? நல்லாத்தன் இருக்கும்.” அப்பா முத்தாப்பு வைத்தார். செல்லம்மா மனதுக்குள் ரசித்துக் கொண்டார்.

“அம்மா ஏன்மமா சோற்றுப் பானையைக் கழுவித் திருநீறு பூசியிருக்கு? அருணன் கதையை மாற்றினான்.

“நானும் அம்மா சொல்வதால் சோத்துப்பானையைக் கழுவுவேன். எனக்கும் தெரியாது”.

பெரிய மனுசிபோல் அருள்மொழி இடையில் புகுந்து கொண்டாள்.

“நமக்குப் படியளக்கிற கடவுள், சோற்றுப் பானையினுள் சோற்றினைத் தருகிறார். அந்தப் பானையை சிவலிங்கமாகக் கருதி, அதற்குரிய மரியாதையைக் காட்டுவதாகப் பெரியவர்கள் கூறுவார்கள். பானையைக் கழுவி அதன் மூன்று பக்கங்களில் திருநீறு பூசினால் சிவலிங்கமாகத் தெரியும். இறைவனை நினைத்து உணவினை எடுத்து உண்கிறோம். அதற்காகத்தான் அப்படிச் செய்வார்கள்”. அம்மா விளக்கமளித்தார்.

“அடேயப்பா.. இவ்வளவு விசயம் இருக்குதா? எனக்கு இண்டைக்குத்தான் தெரியும்”. அருள்மொழி கூறிக்கொண்டு சாப்பிட்டாள்.

“இவ பெரிய ஆச்சி. எல்லாம் தெரிந்தவருக்கு இதுமட்டுந்தான் தெரியாதது போல அலட்டிக் கொள்ளுறா” அருணன் மனதுக்குள் வந்ததை அடக்கிக் கொண்டான்..

“இண்டைக்குத்தான் மனம் நிறைந்த சந்தோசமான சாப்பாடு. பிள்ளையார்ப்பா எங்கட பிள்ளைக்கு நீதான் உதவவேணும்”. ஆச்சி மனம் நெகிழ்ந்தார்.

“ஆச்சி இனிமேல் இப்படி ஒவ்வொரு நாளும் சாப்பிடுவம். கவலைப்படாதிங்க”. அருணன் சாப்பிட்டுக் கொண்டே குறிப்பிட்டான்.

உணவுக்குப்பின் வீட்டு முற்றத்தில் பாயை விரித்திருந்து கதைத்தார்கள். அம்மா வேலைகளில் ஈடுபட்டிருந்தார். ஆண்களுக்கு வீட்டிலேயும், தொழில்

பார்க்குமிடத்தில் மட்டும் தான் வேலை. அவர்கள் வீட்டுக்கு வந்தால் ஆறுதல் கிடைக்கிறது.

ஆனால் பெண்களுக்கு அதிகாலை தொடக்கம் நள்ளிரவு மட்டும் தொடர்ந்து வேலைதான். அம்மா எல்லாருக்கும் முதல் எழுந்து எல்லோரும் உறங்கியபின்ப்தானே உறங்குகிறார்.

ஓய்வு என்றே ஒன்றில்லை. கணவன், பிள்ளைகள், வீடு வாசல், என்று ஓயாத வேலைதான். ஆறுதல் என்றொரு சொல்லையோ அல்லது அதன் பொருளையோ அறியமாட்டார்கள்.

பாரதி பெண்ணடிமைக்கு எதிராகக் குரல் கொடுத்தான். ஆனால் ஆணும் பெண்ணும் நிகராகக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் கூறுகின்றான்.

'ஆணும் பெண்ணும் நிகரெனக் கொள்வதால்

அறிவி லோங்கி இவ் வையம் தழைக்குமாம்'

புத்தகங்களிலும், பத்திரிகைகளிலும், மேடைகளிலும் வானுயரப் பெண்களைப் பற்றி பேசப்படுகிறது. ஆனால் உண்மை வாழ்க்கையில் அது இல்லை.

ஒரு குடும்பத்தின் சாரதி பெண்தான். ஆனால் எனது குடும்பத்தில் வெயிலும், வரசியும், மழையும், வெள்ளமும், பனியும், குளிரும் என்று பாராது அப்பா வயலிலும் சேனையிலும் பாடுபடுகிறார். அம்மாவுக்கு ஏதுமென்றால் துடித்துப் போய் நிற்கிறார்.

“அம்மாவின் கெட்டித்தனத்தால்தான் நமது குடும்பம் தளப்பமில்லாது போகிறது” என்று அப்பா கூறுவார்.

அப்பா வயலில் இருந்து வரப்பிந்தினால் இல்லாத கோயில்களுக்கு நேர்த்தி வைப்பாள். அப்பா வந்தபின்ப்தான் சாப்பாடே இறங்கும். எனது அப்பாவும், அம்மாவும் எவ்வளவு ஒற்றுமையாக வாழ்கிறார்கள். இப்படி உலக மாந்தர்கள் ஒற்றுமையாக இருந்தால் உலகத்தில் இன்பம் பொங்கும். தனக்குள் பெருமைப் பட்டுக் கொண்டான்.

“பிள்ளைகள் நேரமாச்சு. நாளைக்கு வெள்ளை எழும்ப வேணும். போய்ப்படுங்க.” அம்மாதான் கூறினார்.

“அண்ணா! என்னையும் எழுப்பிவிடு”. அன்புக்கட்டளையிட்டுப் படுக்கைக்குப் போனாள்.

”சரி நான் வெள்ளை எழும்பினால் எழுப்புகிறேன். நீ முதலில் எழும்பினால் என்னை எழுப்பு, சரியா”? அவனும் படுக்கைக்குப் போனான்.

அதற்கிடையில் எப்படி விடிந்தது? காலை அவன் எழும்பும்போது அம்மா எல்லா ஆயத்தங்களையும் முடித்துவிட்டுத் தேனீரோடு நின்றார். ஆச்சி புறப்படத் தயாராகி விட்டார். கெதியாய் குடிச்சிட்டு வெளிக்கிடுங்க. அம்மா தேனீரை கொடுத்து விட்டுச் சென்றார். “ஏய் அருள்மொழி இன்னும் எழும்பலையா? எழும்பி வா. நான் தயார்”. அருணன் சத்தமிட்டான். அருள்மொழி ஓடிவந்தாள். அவசரமாகப் புறப்பட்டாள்.

மாமா சொன்னதுபோல் வண்டிலுடன் வந்தார். ஏற்றவேண்டிய பொருட்களை மாமாவே ஏற்றினார். அவரது கையில் புல்லாங்குழல் இருந்தது. ஆச்சியும். அம்மாவும் அருள்மொழியும் வண்டிலில் ஏறினார்கள்.

“பிள்ளைகள் வரல்லையா”? ஆச்சி வினவினார்

அவர்கள் புறப்பட்டு வீட்டில் நிற்கிறார்கள். போகும்போது ஏற்றிப்போவம்.” மாமா பதிலிறுத்தார்

“அப்பா நான் உங்களோடு வாறன். நாங்கள் நடந்துபோவம்.”

“நடக்கலாமா மனே?” ஆச்சி கவலையோடு கேட்டார். “ஆச்சி! அண்ணன் சின்னப் பிள்ளையில்லை. நானும் ஆலங்கேணிச் சந்தியில் இறங்கி நடந்து போவன்”. அருள்மொழி பதிலிறுத்தாள்.

“ஆச்சி நான் முதல் நடந்துதானே சுங்காண்குழிக்குப் போறனான். நடப்பது நல்லது. இயற்கை அழகை ரசிக்கலாம். என்ன? ...அப்பாவின் வேகத்துக்கு என்னால் ஈடுகொடுக்க முடியாது”.. அருணன் கூறிக்கொண்டு நடக்கத் தொடங்கினான். அப்பா வீட்டைப் பூட்டிப் படலையைக் கட்டிவிட்டு வந்தார். மாமா வண்டிலில் ஏறினார். பூச்சியன் பிணையல் வாளிப்பாய்ந்து சென்றது.

வண்டில் ஆலங்கேணிச் சந்தியில் வந்ததும் அருள்மொழி இறங்கிக் கொண்டாள்.

“அண்ணா நானும் நடந்து வரப்போறன்”. அவள் இறங்க முற்பட்டாள்.

“உன்னால் நடக்க முடியாது. நீ வண்டியிலேயே வா”. அப்பா அறிவுறுத்தினார் ஆனால் அவள் அடம்பிடித்தாள். வேறு வழியில்லை. இறங்கிக் கொண்டாள். வண்டில் காற்றாய்ப் பறந்தது.

“அப்பா நீங்க நடவுங்க. நாங்க பின்னால் வாறம்.” அருணன் கூறிக்கொண்டு நடந்தான். வண்டியின் பின்னால் கணபதியர் விரைந்தார். அவருக்குக் குறுக்கு வழிகள் தெரியும். அவர் வண்டில் போய்ச் சேருவதற்கிடையில் வயலுக்குப் போய்விடுவார்.

“அருள்மொழி அப்பா போகும் குறுக்கு வழிகள் எனக்குத் தெரியும். அவர் பின்னால் போவம். கெதியாகப் போய்விடுவோம். விரைவாய் நடக்க

முடியுமா”? தங்கையிடம் கேட்டான்.

“அண்ணா நான் அப்பாவோடு நடந்து போயிருக்கிறன் எனக்கும் வழி தெரியும். நான் நடப்பன். அண்ணா! நீதான் பாவம். கால் வலிக்கதா”? அருணனுக்குச் சிரிப்பாய் வந்தது.

“வலிக்குந்தான். என்ன செய்வது? வண்டியில் இடமிருக்காது. மாமாவின் பிள்ளைகளும் வாறார்கள். நாங்கள் நடக்கத்தானே வேண்டும். இல்லையா? அப்பா ஒவ்வொரு நாளும் நடந்துதானே சங்கான்குழி போய்வாறார். நாமும் பழகிக் கொள்ளவேண்டும்”

“நீ சொல்வதுதான் சரி. அண்ணா! நமது ஊர் எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறது. வீட்டில் இருந்தால் அந்த அழகு தெரிவதில்லை. ஊரைச்சுற்றி உப்புநீர்ச் சிற்றாறுகள் இருக்கு. கண்ணா மரங்கள் காவலரணாக நிற்கின்றன. அண்ணா! இந்தக் கண்ணா மரங்களில் இரண்டு வகை இருக்கு. ஒன்று வெண்கண்ணா. மற்றது கண்டல் கண்ணா” அருள்மொழி சொல்லிக் கொண்டு சென்றாள். இவையெல்லாம் அவனுக்குத் தெரிந்ததுதானே. தங்கையின் அறிவை மெச்சினான்.

“நீ சொல்வதெல்லாம் சரி. உனக்கு யார் சொல்லித்தந்தது”. குறுக்கு விசாரணை செய்தான்.

“அப்பாதான். நான் அவரோடு பலமுறை போயிருக்கிறன். போகும் வழியில் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டன். 'நமது கிராமம்' பற்றிய கட்டுரையை எங்கட சேர் எழுதிவரும்படி கூறினார். நான் அப்பாவிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டதையும், ஆச்சி சொல்லித் தந்தவற்றையும் சேர்த்து எழுதினேன். எனக்குத்தான் கூடிய புள்ளி கிடைத்தது. சேர் மிகவும் நல்லது என்று பாராட்டினார்”. அவள் சொல்லும் அழகை அருணன் ரசித்தான்.

“இந்த உப்புநீர்ச் சிற்றாற்றுக்கு என்ன பெயர்”? அருணன் தெரியாததுபோல் கேட்டான்.

“இது தெரியாதா? இதுதான் பாசையாறு. அண்ணா! இந்த ஆற்றின் கரைகளில் நிறைய நண்டு பிடிக்கலாம். மாரி காலத்தில் இறாலும், நண்டும், மீனும் பிடிபடும்”. அவள் கூறிக்கொண்டே சென்றாள். அருணனும் நண்பர்களும் இந்த ஆற்றில் நீந்தி விளையாடி. மீன், நண்டு பிடித்ததை நினைந்து கொண்டான்.

“இந்த ஆற்றில் வற்றுப் பெருக்கு மாறிமாறி வரும். கடலில் இருந்துதானே வெள்ளம் பெருகி வருகிறது.? அது எப்படி அண்ணா?” தங்கையின்

ஆராய்வுக்கத்தைப் பாராட்டினான். அதற்குரிய விளக்கத்தைக் கொடுத்தான்.

“அண்ணா கதையோட கதையாய் சமாவைத்தீவுக்கே வந்து விட்டோம்”. தனக்குத்தான் எல்லாம் தெரியும் என்பதுபோல் துடுக்காகக் கதைத்தாள். அவன் எத்தனை முறை வந்திருக்கிறான்?.

“அண்ணா! முதலாவது வீடு வேலுப்பிள்ளப் பெரியப்பாடது. அதோ தெரியுது பொன்னையாப்பாவின் வீடு. அடுத்தது மாமாவின் வீடு”. காட்டினாள். ஏற்கனவே அருணன் பலமுறை மாமா வீட்டுக்குப் போயிருக்கிறான். மாமாவின் வீட்டுக்கு அண்மையில்தான் பொன்னையரின் வீடு. அங்குதான் நாடகம் பழக்குவார்கள். வண்டில் மாமாவின் வீட்டடியில் நின்றது. மாமியும் இரண்டு பிள்ளைகளும் ஏறிக் கொண்டனர்.

“அருள்மொழி எங்கே”? சாந்தி கேட்டாள். அவள்தான் மாமாவின் மூத்த மகள். ஐந்தாம் வகுப்புப் படிக்கிறாள்.

“இதோ நடந்து வாறன்.” அருள்மொழி துள்ளிக் கொண்டு முன்னால் நின்றாள்.

“அப்பா நானும் நடந்து வரப்போறன்”. அவள் இறங்கி வந்தாள்.

அவளை இறக்கிவிட்டு வண்டில் பறந்தது.

“சாந்தி உன்னால் நடக்க முடியுமா”? அருள்மொழி வினவினாள்.

“உன்னால் முடியுமா” சாந்தி கேட்டாள்

“ஓம். என்னால் முடியும்”

“என்னாலும் முடியும்”

“அப்ப சரி. வா போகலாம். இடையில் புலி, கரடி வந்தால் என்ன செய்வாய்”?

“உன்னைக் கடிக்கச் சொல்லிவிட்டு நான் ஓடிவிடுவேன்”.

அருணன் அவர்களது உரையாடலைக் கேட்டான். தனக்குள்ளேயே சிரித்துக் கொண்டான்.

“அப்படியானால் என்றகதி யென்ன? ஐயோ பயமாயிருக்கு” அருணன் பயந்ததுபோல் நடத்தான்.

“அத்தானைக் கண்டால் எல்லாம் ஓடிடும்”

துடுக்காகச் சாந்தி கூறினாள் சாந்தியின் துடுக்குத் தனத்தை எண்ணி வியந்தான். வண்டில் சமாவைத்தீவைக் கடந்து பெரிய வெளியால் சென்று நெடுந்தீவைச் சுற்றிச் சென்றது. இவர்கள் பின் தொடர்ந்தார்கள். சமாவைத்தீவுக்கும் நெடுந்தீவுக்கும் இடையில் பெரிய வெளி பரந்து கிடந்தது. அந்த வெளியெங்கும் ஒருவகைத் தடித்த புல் இரண்டடி உயரத்துக்கு வளர்ந்து பரந்திருந்தது. அதற்குள் நரிகளின் கும்மாளம். அவை

பதுங்கியிருந்து ஆடுகளை வேட்டையாடும். மனிதரைக் கண்டால் ஓடி ஒளிந்துவிடும். அதனால் அந்தப் புல்நிலத்துக்கு நரியொட்டு என்று அழைப்பார்கள். மாடுகள் அதற்குள் உள்ள புல்லை மேயும். அவை அதற்குடாகச் செல்வதால் சிறுவர்களின் கிறுக்கல் கோடுகள் வரைந்ததுபோல் தெரியும். பல ஒற்றைவழிப் பாதைகள் தெரியும். கால்நடையாகச் செல்பவர்கள் அதற்குடாகச் செல்வார்கள்.

“அண்ணா! நாங்க நரியொட்டுக்கால போவம். அது குறுக்கு வழி. அப்படியே நெடுந்தீவைக் குறுக்கறுத்தால் வெல்லவெட்டுவான் ஆறு வரும்”.

அருள்மொழி மேதாவிபோல் கூறினாள்.

“அடே எங்கப்பா, அருள்மொழிக்கு இந்த வழி அத்துப்படி”. சாந்தி வியந்தாள்.

“எப்படி .. நம்ம கெட்டித்தனம்” பெருமையுடன் புயங்களை உயர்த்தியவாறே அருள்மொழி கூறினாள்.

“இவங்களால் பிரயாணக் கஸ்டம் இருக்காது”. அருணன் வியந்து கொண்டு நடந்தான்.

சிறுமிகள் போட்டி போட்டுக் கொண்டு 'நான் முந்தி, நீ முந்தி' என்று விரைந்தார்கள். அவர்களுக்கு ஈடாக நடப்பது கொஞ்சம் கஸ்டம்தான். அவனும் விரைந்து நடந்தான். நெடுங்கேணி கால்நடைகளின் தாகம் தீர்க்க மக்களால் வெட்டப்பட்டது. அது கிழக்கு மேற்காக நீண்டு படுத்திருந்தது. கேணியின் அருகால் நடந்தார்கள். “அண்ணா! என்ன அழகான அல்லிப் பூக்கள். வாசம் மூக்கைத் துளைக்குது.” சாந்தி மூச்சை உள்ளிழுத்து விட்டாள்.

“அண்ணா! இரண்டு பூக்களைப் பிடுங்கித் தாங்களேன்”. அருள்மொழி கெஞ்சினாள். கரையில் போய் நின்றான். ஒரு பாலைமரம் கேணிக்குள் கிளைகளை நீட்டிச் சரிந்து வளர்ந்திருந்தது. அதன் ஒரு கிளை தண்ணீரைத் தொடுமளவுக்கு நீண்டிருந்தது. அந்தக் கிளையில் பிடித்துக் கொண்டு இரண்டு பூக்களைப் பறித்தான். அருள்மொழி பூக்களை வாங்கி ஒன்றைச் சாந்திக்குக் கொடுத்தாள்.

“அண்ணா! வண்டில் கேணிக்குக் கிட்டவராது. ஊருக்குள் இருக்கும் வண்டில் வழியாகத்தான் வரும். அதோ! தூரத்தில் வருகுது. அப்பாவைவைய காணவில்லை. அவர் இந்த வழியால்தான் போயிருப்பார்.”

கேணியிலிருந்து பூக்களின் வாசம் காற்றில் கலந்து வந்து மோதியது. அருணன் அந்த வாசத்தில் மெய்மறந்தான். வண்டுகளின் ரீங்காரம்.

பறவைகளின் கொண்டாட்டம், நீர்க் காகங்களின் சுழியோடல், கானாங்கோழிகள் அல்லி இலைகளில் நடைபயிலும் காட்சி அற்புதம். கொக்குகள் ஒற்றைக்காலில் தவமிருந்தன. கேணியின் ஒருபுறம் மாடுகள் அசைபோட்ட வண்ணம் படுத்திருந்தன. காற்றும் மேற்கிலிருந்து கிழக்காகவே வீசியது.

“சா...என்ன வாசம். சாந்தி இந்தக் கேணியின் பக்கத்தில் நமது வீடு இருந்தால் எவ்வளவு சந்தோசமாக இருக்கும் என்ன?” அருள்மொழி அலட்டிக் கொண்டு வந்தாள். அந்தக் காட்சியில் மனதைப் பறிகொடுத்து நடந்தார்கள். நடையில் வேகம் அதிகரித்தது.

“அண்ணா இந்தா வந்திற்று வெல்லவெட்டுவான் ஆறு.”, கூறிவிட்டு இருவரும் நின்றார்கள். அது உப்புநீர்ச் சிற்றாறு. அதிகம் ஆழமில்லை. பெருக்கு நேரத்தில் நீர்மட்டம் அதிகரிக்கும். இடுப்பளவு தண்ணீர் நிற்கும். வற்று நேரத்தில் சிறு ஓடையாகத் தெரியும். அவர்களுக்கு ஆற்றைக் கடக்கப் பயம் என்பதை ஊகித்துக் கொண்டான். அவன் ஆற்றினுள் கால் வைத்த பின்பே அவர்கள் இறங்கினார்கள். ஆற்றின் நடுப்பகுதிக்கு வந்ததும் அவனை முந்திவிட்டு முன்னால் சென்றார்கள். அருணன் சிறுமிகளின் செயலைக் கண்டு விழுந்து விழுந்து சிரித்தான். ஆற்றைக் கடந்ததும் நடந்தார்கள்.

“அண்ணா! அதோ தெரிகிறது மாகாமம். நாங்க வயல் வரம்புகளால் போவம். வாங்க”. கூறிவிட்டு அருள்மொழி நடந்தாள். பின்னால் சாந்தி விரைந்து சென்றாள். மாகாமம் விரிந்து கிடந்தது. பழம் பெரும் பிரதேசம் எங்கும் அழிந்துபோன வயல்களும், குடிமனைகளும் தெரிந்தன. பொலன்னறுவைக் காலத்தில் பெரிய குடியிருப்புக்களைக் கொண்டிருந்த பிரதேசம். இப்போது ஏராளமான குளங்கள் தூர்ந்த நிலையில் கிடக்கின்றன. ஆங்காங்கு அழிந்த மாளிகைகள், கோயில்களின் இடிபாடுகளும் கிடக்கின்றன. மாகாமம் எவ்வளவு சிறப்பாக இருந்திருக்க வேண்டும். இப்போது மக்கள் யாரும் இல்லை. காடு மண்டிக் கிடக்கிறது. அந்நியர் படையெடுப்பும், போர்த்துக்கீசரின் நெருக்குவாரமும், வறுமையும், மலேரியா நோயும் சேர்ந்து மாகாமப் பிரதேச மக்களை இடப் பெயர்வுக்குள் தள்ளிவிட்டன. இப்போது அந்த மக்கள் சிதறிப்போய் விட்டனர். போர்த்துக்கேயர் கோயில்களைக் கொள்ளையடித்து அழித்தனர்.

“அண்ணா! கெதியாக வாங்க. மாகாமக் குளக்கட்டுத் தெரியுது”. அருள்மொழி கூறிவிட்டு நடந்தாள். அருணனும் விரைந்தான். குளக்கட்டு காலதேவனின் கையகப்பட்டதால் உருக்குலைந்து தெரிந்தது. குளத்தினுள் தண்ணீர் ஒரு குறிப்பிட்ட பிரதேசத்துக்குள் மட்டும் மட்டுப்படுத்தப்பட்டுத்

தெரிந்தது. குளக்கட்டில் நின்று பார்த்தான்.

“அருள்மொழி! சாந்தியையும் கூட்டிக் கொண்டு இங்கே வாங்க”. அழைத்தான். இருவரும் அருணன் பக்கம் வந்தார்கள்.

“அங்கே பாருங்கள். அதுதான் மாகாமத்து மூர்க்கமாதாவின் கோயில். ஆனால் கோயில் இருந்த இடம் தெரியவில்லை. போர்த்துக் கீசர் காலத்தில் அவர்கள் இந்துக் கோயில்களைச் சூறையாடி இடித்தழித்தார்கள். நமது பிரதேசக் கோயில்கள் அனைத்தையும் சூறையாடினார்கள். ஆலங்கேணிப் பத்தினியம்மன் கோயிலையும் விட்டு வைக்கவில்லை. அந்தக் கோயிலின் இடிபாடுகள் மண்ணினுள் புதையுண்டு போனது.. இந்தக் கோயில் மட்டுமல்ல நாங்கள் போகும் இடங்களில் உள்ள அத்தனை கோயில்களையும் சூறையாடினார்கள்”.

அவர்கள் முகங்கள் வாட்டமுற்றிருந்தன. அவற்றைக் கவனிக்கத் தவறவில்லை. அவர்களின் கவனத்தைத் திருப்பினான்.

“மாகாமத்துக் குளக்கட்டில் வேள்வி நடக்கும். நான் உங்கட பருவத்தில் வேள்வியைப் பார்த்திருக்கிறேன். ஊர்ச்சனங்கள் நிறையவே வருவார்கள். மடை வைப்பார்கள். அதில் 1001 வெற்றிலை, அதேயளவு பாக்குப் பழம் போன்ற பூசைப் பொருட்கள் படைக்கப்படும். பால்பொங்கல் பொங்கிப் படைப்பார்கள். மந்திரங்களும் தேவதைகளுக்குரிய பழம்பாடல்களும் முழங்கும். உடுக்கும், பறைமேளமும் விடியவிடிய ஒலிக்கும்.” விளக்கினான்.

“ஏனண்ணா இப்ப வேள்வி நடக்கிறதில்ல”?

இப்போது இப்பகுதியில் தமிழ் மக்கள் இல்லை. அடிக்கடி அந்நியரின் படையெடுப்பு மக்களைக் குடியெழுப்பிப் போட்டு” மனம்புழுங்கினான்..

“அந்தச் சனங்கள் இப்ப எங்கண்ணா இருக்குதுகள்”?

“எங்கெங்கே போனார்களோ தெரியாது. அவங்கட பரம்பரைதான் நாங்க. நமது முப்பாட்டனின் தாய்தந்தை இங்கதான் வாழ்ந்தாங்களாம். நாங்க ஐந்தாவது தலைமுறையினராம். அப்பாதான் சொன்னவர். ஐரோப்பியர் வந்த பிறகு எல்லாம் தலைகீழாகியது. நமது சொந்த நிலங்கள் ஐரோப்பியருக்குச் சொந்தமாகிவிட்டது. நாடெல்லாம் காடு பற்றிப்போச்சது” கவலையோடு கூறினான். கதையை மாற்றினான்.

5

**“விசையறு பந்தினைப்போல் - உள்னம்
வேண்டிய படிசெலும் உடல்கேட்டேன்”**

“அங்கே குளத்தைப் பாருங்கள்”.

பார்த்தார்கள்.

குளம்நிறைந்து அழகான செந்தாமரைப் பூக்கள். காற்றில் அசைந்தாடின. மாகாமக் குளத்தின் கட்டுக் கவனிப்பாரற்று மெல்ல மெல்ல குலைந்திருந்தது. இப்போது சுமார் பதினைந்து அடி உயரமிருக்கும். பண்டைய அரசர்களின் செயற்பாடுகளை எண்ணி வியந்தான்.

“நாங்கள் குளத்தினூடாகச் சென்றால் விரைவில் சுங்காங்குழியை அடையலாம். தண்ணீருக்கால் நடப்பது சுகமாக இருக்கும் போவோமா”? இருவரையும் வினவினான்.

“அண்ணா இது நல்லாயிருக்கே. அந்தப் பூக்களையும் ஆய்ந்து கொண்டு போகலாம். சாந்தி! போவோமா”? கலகலப்போடு சொன்னாள்.

“எனக்கென்றால் தண்ணீரில் விளையாடிப் போகத்தான் ஆசை. வாங்க போவம்.” சாந்தி ஒரு துள்ளலோடு கூறினாள்.

குளத்துக்கூடாகப் போகும் வழி தெரிந்தது. அப்பாவோடு பலமுறை அருணன் இந்த வழியால் போயிருக்கிறான். அதனால் பழக்கமானதாக இருந்தது.

“அண்ணா! நீங்க முதலில் நடங்க. நாங்கள் பின்னால் வாறும்” அவர்கள் சொன்னபடியே அருணன் நடந்தான். பின்னால் இருவரும் நடந்தார்கள். ஆழமான இடத்தில் இடுப்பளவு தண்ணீரே இருந்தது.

“அண்ணா! அங்க பாருங்க. எவ்வளவு பெரிய தாமரைப் பூ. அந்தப் பூக்களை ஆய்வோமா”? அருள்மொழி கேட்டாள்.

“இது நமது குளம். இங்கு நான்தான் அரசன். நீங்கள் விரும்பியவாறு ஆயலாம்.” ஒரு அரசன் போன்ற தொனியில் கூறினான்.

“அரசே! எங்களுக்குப் பயம் பயமாக இருக்குது. தாங்கள்தான் உதவவேண்டும்.” ஒரு நமட்டுச் சிரிப்போடு சாந்தி கூறினாள். அருணனும் அவர்களைப்போல் ஒரு சிறுவனாகிவிட்டான். “அப்படியே ஆகட்டும்”. சிரித்தவாறே சில பூக்களை ஆய்ந்து கொடுத்தான். இருவருக்கும் சந்தோசம் தலையைத் தடவியது.

நடுக்குளம் தாண்டியதும் மெதுவாக அருணனைப் பின்னால் விட்டு முன்னர்போலவே இருவரும் வேகமாக நடந்தார்கள். அருணன் விழுந்து விழுந்து சிரித்தான். குளத்தைத் தாண்டியதும் நடந்தார்கள். குளத்துக்கப்பால் பற்றைக் காடுகளுக்கூடாக ஒற்றையடிப் பாதை ஒன்றோடியது. மழை பெய்யும் காலத்தில் மண்ணரிப்பு ஏற்றுவதால் மேற்படை அரிபட்டுப் போயிற்று. வெறும் கிறேவல் கற்கள் மேல்கிழம்பிக் காணப்பட்டன. அவ்வழியினூடாக

நடந்தார்கள்.

வழிநெடுகிலும் கிளாப்பழங்கள் கன்னங்கரேல் என்று எட்டிப்பார்த்தன. கிளாச்செடி நீண்ட முட்களைக் கொண்டது. ஒரு கிளாச் செடியின் கிளைகளைப் பற்றி இழுத்துப் பிடித்தான். சிறுமிகள் இருவரும் பழங்களை ஆய்ந்தார்கள். கைநிறையவே ஆய்ந்தார்கள். ஒரு துணியை எடுத்துப் பழங்களைச் சேகரித்தார்கள். வாயில் போட்டுச் சுவைத்தார்கள். “என்ன ருசி. இனிப்பும் புளிப்பும் கலந்த சுவை.” ரசித்து உண்டவாறே நடந்தார்கள்.

அந்தப் புதர்க்காட்டைக் கடந்ததும் ஒரு வெளி வந்தது. அதற்கப்பால் பட்டியனூற்றுக் குளத்தின் எல்லை தெரிந்தது. நிலத்தின் அமைப்பில் வித்தியாசம் தெரிந்தது. குளம் தூர்ந்ததால் அடையல் சேர்ந்து வெளியாகக் கிடந்தது. நடந்தார்கள். வண்டில்கள் செல்லும் வழி வந்தது. அருள்மொழி திரும்பிப் பார்த்தாள்.

“இன்னும் நமது வண்டில் வரவில்லை. அப்பா இன்னேரம் சேனைக்குள் போயிருப்பார்”.

ஒரு ஊகத்துடன் சொன்னாள்.

“அண்ணா வழியில் நாகப்பா வீட்டுக்குப் போவோமா? செல்லத்தங்கம் ஆச்சியப் பார்த்துவிட்டுப் போகலாம்.” கேட்டாள்.

“நான் நினைத்தேன். நீ சொல்லிவிட்டாய். போவோம்” நாகப்பாவின் வீடு தெரிந்தது. அவர்களின் குரலைக் கேட்டதும் செல்லத்தங்கத்தார் எட்டிப் பார்த்தார்.

அவருக்குச் சந்தோசம். “வாங்க..வாங்க” என்று வரவேற்றார்.

“உங்க அப்பா விடியவும் போய்விட்டாரே. நீங்க வாறதாகச் சொன்னார். அருணனைக் கண்டு கனகாலம். படிப்பெல்லாம் முடிஞ்சிதா”? மூச்சவிடாது சொல்லிக் கொண்டே இருந்தார். ஆத்திமரங்கள் சூழ்ந்து சோலையாக இருந்தது. நடந்த களைப்புத் தெரிந்தது.

“வாங்க, அந்தச் சிறாம்பியில் இருங்க”. ஆத்திமரங்களை இணைத்துச் சிறாம்பி போட்டிருந்தார்கள். அவர் காட்டிய சிறாம்பியில் இருந்தார்கள்.

“கொஞ்சம் இருங்க. இந்தா வாறன்”. என்று சொல்லி நடந்தார். “அண்ணா ஒரு புதுமையைப் பாத்திங்களா”? அருள்மொழி கேட்டாள்.

“என்ன அது”? சாந்தி குறுக்கே வினவினாள்.

“காட்டுத் தடிகளால் மேசைபோன்று உயரமான இரண்டு சிறாம்பிகள் இருக்கு.

இவை சாப்பாட்டு மேசைகள் போலல்லவா உள்ளன"? சுற்றிவர நான்கு பக்கங்களிலும் வாங்குகள் போல் உயரம் குறைந்த சிறாம்பிகள், ஆச்சரியம் மேலிட அருள்மொழி கூறினாள். இயற்கைப் பொருட்களால் நமது கிராம மக்கள் எவ்வாறெல்லாம் பயன்பெறுகிறார்கள். அருணன் சிந்தித்தான். இதைத்தானே நாங்கள் படிக்கும்போது சாரணர் இயக்கத்தில் கற்றுக் கொண்டோம். நமது மக்கள் இயற்கையை நன்றாகவே பயன்படுத்தினார்கள். அதனால் அவர்களது வாழ்க்கைமுறை சந்தோசம் நிறைந்ததாக இருந்தது.

ஈழத்துப் பூதந்தேவனார் பாடிய யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர் என்ற பாடலடி நினைவில் வந்தது. அதனை அவனது தமிழாசிரியர் பண்டிதர் வீ.சி.கந்தையா கற்பித்த விதம் பற்றிச் சிந்தித்தான். தமிழர்தம் பண்பாட்டை இப்பாடல்மூலம் உலகினுக்கு அறைகூவலாக விடுத்ததை எண்ணிப் பார்த்தான்.

சற்று நேரத்தால் நாகபிள்ளை முன்னால் வந்தார். பின்னால் செல்லத்தங்கத்தார் வந்தார்.. கணவனும் மனைவியுமாகச் சேர்ந்து வந்தார்கள்.

“அருணனைப் பார்த்து எவ்வளவு நாள்.? நல்லா வளந்திற்றாய். எப்படி எங்கட வளவு”? மலர்ந்த முகத்தோடு நாகபிள்ளை கூறினார். அவர் கதைகொடுக்க செல்லத்தங்கம் அடுப்படிக்குள் நுழைந்தார்.

“நல்லா இருக்கிறம். நீங்க எப்படி இருக்கிறீங்க? இந்த இடத்தில் வாழ்வதற்குக் கொடுத்து வைக்கணும். அருமையான இடம்”. அருணன் பதிலிறுத்தான்.

“எப்படிப் பொழுது போகுது?” கேட்டுவைத்தான்.

அவர் சிரித்தார். “எங்களுக்கு நேரம்போவதே தெரியிறதில்ல. விடிஞ்சா பொழுது படுமட்டும் வேலைதான். பொழுது பட்டதும் கூத்துப் பழகும் பொடியன்களோட அண்ணனும் வருவார். அவர்தான் அண்ணாவி.”

“ஆரு பத்தினியப்பாவா”?

“வேற ஆர்? அவர்தான். ஒரு பத்துப் பதினைந்து பேர்வரை வந்திடுவாங்க. கூத்துப் பழகி முடிய பத்துப் பதினொரு மணியாகிவிடும். சிலபேர் இங்கேயே சாப்பிட்டுப் படுத்திடுவாங்க. சிலர் வேட்டைக்குப் போயிடுவாங்க. நல்ல வேட்டையென்டால் எங்களுக்கு ஒரு பங்கு கிடைக்கும். தலைக்கோழி கூவினால் இந்த வழியால் வண்டில்கள் போகும். சத்தமிட்டுப் பாடிக்கொண்டு போவாங்க. எங்களுக்கு சந்தோசம்தான்.” நாகப்பர் சந்தோசமாக சொன்னார்.

செல்லத்தங்கம் பெரிய சளகில் அப்பக் குவியலைக் கொண்டு வந்து

வைத்தார்.

“சாப்பிடுங்க. தேத்தண்ணி ஊத்திட்டுவாறன்”. கூறிக்கொண்டு அடுக்களையினுள் சென்றார். இவர்கள் அப்பக் குவியலைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். “என்ன தம்பி பாத்துக் கொண்டு இருக்கிறிங்க. சாப்பிடுங்க” நாகப்பர் அன்புக் கட்டளையிட்டார். சாப்பிடத் தொடங்கினார்கள். “நல்ல ருசியாயிருக்கு. ஆச்சிட கை ராசியானது”! ஆளுக்காள் சொல்லிக் கொண்டார்கள்.

ஆளுக்கு இரண்டு அப்பங்களைச் சாப்பிட்டு முடித்தார்கள். “அப்பாடா..வயிறு நிரம்பிற்று.” சாந்தி ஏப்பம் விட்டபடி சொன்னாள். செல்லத்தங்கம் எருமைப்பால் தேத்தண்ணியைக் கொண்டு வந்து வைத்தார். அது கமகமத்தது. நல்ல வாசம்.

“அருணன் என்ன சாப்பிட்டாச்சா? வைச்ச அப்பம் அப்படியே இருக்கு. தம்பி! இன்னொன்று சாப்பிடுங்க”. என்று சொல்லித் தன் கைகளால் எடுத்துக் கொடுத்தார். வாங்கிக் கொண்டான்.

அருணன் எப்போதாவது சுங்கான்குழி வந்தால் நாகப்பரையும், செல்லத்தங்கத்தையும் பார்க்காமல் போகமாட்டான். அருணனோடு இருவரும் பாசம் கொண்டிருந்தனர்.

“ஊற்று எப்படி இருக்கு”? என்று அதனை எட்டிப்பார்க்க எண்ணி அப்பத்தைக் கடித்தவாறே சென்றான். அது ஒரு துரவுக் கிணறுபோல் இருந்தது. ஊற்றைச் சுற்றி எவ்வளவு உயரமாக அணைக்கட்டுப் போடுகிறோமா அவ்வளவு உயரத்துக்குத் தண்ணீர் ஊறும். இரவில் அணையைப் போட்டால் விடியவும் தண்ணீர் நிரம்பி வழியும். அப்படியொரு சுனை. அதன் தண்ணீர் தூய்மையாக இருக்கும். தெளிந்த நீரைச் சுரந்து கொண்டே இருக்கும். தண்ணீருக்குச் சுவையில்லை என்பார்கள். ஆனால் இந்தத் தண்ணீர் சுவையாகவும் இருக்கும்.

சுற்றியுள்ள அணைக் கட்டுவரைத் தண்ணீர் சுரந்து வடிந்து கொண்டிருந்தது.

“இந்த ஊற்றை நம்பித்தான் இந்த இடத்தில் கிடக்கிறம். அருணன்! அந்தா உயர்ந்த மேடாகத் தெரியுதே அதிலதான் புராதனச் சிவன்கோயில் இருந்தது. சோழர்காலத்தில் கட்டப்பட்டதாம். சோழரின் ஆதிக்க வீழ்ச்சிக்குப் பின் எல்லாம் அழிந்து விட்டது. இந்த இடத்திலதான் எங்கட பரம்பரை இருந்து வந்தது. என்ற காலத்துக்குப் புறகு யாரர கையில் சிக்குமோ தெரியாது”. கவலையோடு நாகப்பர் கூறினார்.

அருணன் வரலாறு படிக்கவில்லை. ஆனால் மணிவாசகரைப் படித்துள்ளான்.

மாற்றமாம் உலகம். என்றார். மாற்றம் ஒன்றுதான் மாறாதது. அவன் இயற்கை விஞ்ஞானம் படித்தவன். அவனுக்கு நாகப்பர் சொன்னதும் ஒரு புத்துணர்வு பிறந்தது. இப்போது அந்தச் சூனையை அரசாங்கம் தேடியறிந்து கொண்டு அதிலே கிணற்றை விரிவு படுத்தி தண்ணீர்த் தாங்கியைப் பொருத்திச் சுங்கான் குழிக்குக் குடிநீர்த்திட்டத்தை அபிவிருத்தி செய்யலாம். மனதில் ஆவலை வளர்த்துக் கொண்டான். தேநீரை அருள்மொழி கையிலெடுத்து வந்து அண்ணனிடம் கொடுத்தாள்.

“அண்ணா நேரமாகுது. போவோமா”?

“என்ன அவசரம்”? செல்லத்தங்கம் செல்லமாகக் கடிந்து கொண்டார்.

“ஆச்சி! அம்மா. மாமா, மாமி எல்லாரும் வண்டியில் வாறங்க. நாங்க அவங்கள முந்தவேணும் என்று நடந்து வாறம்”. அருணன் விளக்கினான்.

“அடடே .... அப்படியா... சங்கதி?. சரி.. போய்வாங்க. அடிக்கடி வாங்க. என்ன” இருவரும் விடை கொடுத்தார்கள்.

“கட்டாயம் வருவம்” நடந்து கொண்டே பதில் சொன்னார்கள்.

விறுவிறு என்று நடந்தார்கள்.

‘அருள்மொழி! இண்டைக்குப் பகல் சாப்பாடு தேவையில்லை. என்ன’? அருணன் அவர்களைப் பார்த்தவாறே சொன்னான்.

“எ..ன் ...ன..? சாப்படு தேவையில்லையா? ... நடந்து பாருங்க.. அப்ப தெரியும். நாங்க எங்கட வயல்ச்சேனைக்குள் போனபிறகுதான் தெரியும். பசியின் கொடுமை. என்ன சாந்தி”? அருள்மொழி சாந்தியைத் துணைக்கு இழுத்தாள்.

“அதுதானே... போனதும் வயிற்றைப் பசி பிச்சியெடுக்கும்.” கூறியபடியே வண்டிலை முந்தும் அவா முன்தள்ள நடந்தார்கள். “இவர்களோட நடப்பதே உல்லாசமாக இருக்கிறது”. சிரித்தபடியே அவனும் தொடர்ந்தான்.

பட்டியலூற்றுக் குளக்கட்டுத் தெரிந்தது. குளக்கட்டுத் தொடங்குமிடத்தில் இருந்து வெகு தூரம்வரை ஒரே பெருவெளியாகத் தெரிந்தது. பரந்த நிலப்பரப்பைக் கொண்ட குளம் தூர்ந்து நடுப்பகுதியில் மட்டும் தண்ணீர் தெரிந்தது. மன்னர்களின் ஆட்சிக் காலத்தில் எவ்வளவு செழிப்பாக இருந்திருக்கும். இன்று பொதுமக்களில் சிலர் தங்களுக்கு வேண்டியளவு குளத்தை விரிவு படுத்திச் சொந்தமாக்கிப் பயன்பெறுகிறார்கள்.

அந்தப்பகுதி மண்ணை எடுத்துப் பார்த்தான். நல்ல பெறுமதிமிக்க களி. “சா..இங்கு ஓட்டுத் தொழிற்சாலை தொடங்கினால் எத்தனை ஆயிரம் மக்கள் பயனடைவார்கள்.? இதனை யார் உணரப்போகிறார்கள்?. இன்று அரசியலில் இலாபநோக்கில் நுழைபவர்கள் பணம் பிடுங்கும் வழிகளையிட்டுச்

சிந்திக்கிறார்களே தவிர, நமது நாட்டு வளங்களை மனித வளத்தோடு சங்கமிக்கச் செய்து அபிவிருத்தியைப் பற்றிச் சிந்திக்கவில்லை”. அவனது மனம் கனத்தது.

குளக்கட்டால் நடந்தான். குளத்தில் ஆழமான பகுதியில் தாமரைகள் இல்லை. அந்த வெளியில் தண்ணீரில் காற்றின் சித்து விளைாட்டு. தண்ணீரை அமிழ்த்துவதால் மெல்லிய அலைகள் தொடராகச் சென்று தாமரை இலைகளையும், பூக்கள், மொட்டுக்களையும் கூத்தாட்டியது. தாமரைமலர்களின் ஆட்டம் ஒரு நடனக் கோலத்தைப் பிரதிபலித்துக் காட்டியது. இலைகள்மேல் கானாங்கோழிகள் சர்க்கஸ் காட்டின. பலவகைப் பறவைகளின் ஒலிகள் இசைக்கோலமாய் காற்றில் பரவியது. 'என்ன அழகு. இத்தனை அழகு'. கவிதை பாடத் தெரியாதவருக்கும் கவிதை வருமே. மெல்லிய பூங்காற்று அவனை மெய்மறக்கச் செய்தது.

பார்த்து ரசித்தபடி சுங்காங்குழிக் கிராமத்தை அடைந்தார்கள். ஊருக்குள் நுழைந்ததும் சுங்காங்குழிச் சிவன்கோயில் தெரிந்தது. அதற்கப்பால் தம்பிராசாவின் பெரிய வீடும் தோட்டமும். கிராமத்தவர்கள் தத்தம் வேலைகளில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். கோயிலுக்கருகாமையில் குழந்தைவேலரின் திண்ணைப்பள்ளிக்கூடம் நடந்தது. இக்காலத்திலும் திண்ணைப் பள்ளிக்கூடம் நடக்கிறதே. அவனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. அரசாங்கம் இன்னும் இப்பிரதேசங்களில் பள்ளிக்கூடங்களைத் திறக்கவில்லை.

இப்படி எத்தனை பின்தங்கிய கிராமங்களில் திண்ணைப் பள்ளிக்கூடங்கள் நடக்கின்றனவோ? யோசித்தவாறு தங்கள் சேனைத் தோட்டத்தின் படலையைக் கடந்தான்.

“அப்பா!”

அழைத்தவாறே அருள்மொழி ஓடினாள். சாந்தி பின் தொடர்ந்தாள்.

“எப்படி அப்பா கெதியாக வந்தீங்க? எங்களால கெதியாக வரமுடியல்ல. ஏன் அப்பா”? அவரது முகத்தைப் பார்த்தபடி கேட்டாள்.

“அதுவா அப்பா பெரியாள். எட்டி நடப்பன். நீங்க சின்ன ஆக்கள். எட்டி நடக்க முடியுமா? சின்னக் கால்களால் எப்படி அடியெடுத்து வைக்கலாம்? நேரம் எடுக்கும்” சொல்லிச் சிரித்தார்.

“அப்பா இன்னும் வண்டில் வரல்லையே. ஏன்”? அதையும் அருள்மொழியே கேட்டாள்.

“அருள்மொழி! நீதானே வண்டில் பல இடங்களைச் சுற்றி வரும் என்று சொன்னாய்.. அது இப்போது வந்துவிடும். அதோ வண்டிலும் வந்திற்று. ஓடிப்போ. அம்மாவைக் கூட்டிவா”. அருணன் கூறுவதற்கிடையில் சிறுமிகள் இருவரும் சிட்டுக்களாகப் பறந்தனர். அவர்கள் ஆர்வத்துடன் ஓடுவதையே அப்பா பார்த்துக் கொடுப்புக்குள் சிரித்துக் கொண்டார்.

“தம்பி தேத்தண்ணி குடிக்கிறாயா”?

“வேணாம் அப்பா. வழியில செல்லதங்கமாச்சி வீட்டில நல்ல பால்தேத்தண்ணியும் அப்பமும் கிடைச்சிது. இப்ப வேணாமப்பா.”

“செல்லதங்கமாச்சி எப்ப கண்டாலும் அருணன் வரல்லையா எண்டுதான் கேட்பா. பாவம் நல்ல இரக்கமுள்ள குடும்பம்.” அப்பா அனுதாபத்தோடு சொன்னார்.

மாமா வண்டிலில் இருந்து காளைகளை அவிழ்த்து மேயவிட்டார். ஏற்றி வந்த பொருட்களை இறக்கிக் கொண்டு வந்தார்கள். அப்பா தேனீரை ஆயத்தம் செய்தார். முதலில் பாலைக் காய்ச்சிவைத்திருந்தார். பின்னர் தேநீரைத் தயாரித்தார். அதன்பின் பாலையும் தேநீரையும் கலந்து கொதிக்க வைத்தார். கொதித்தவுடன் சீனியைக் கலந்து குவளைகளில் ஊற்றினார். சிறுமிகளைப் பார்த்தார்.

“அருள்மொழி,! சாந்தி! இரண்டு பேரும் இஞ்ச வாங்க. இந்தத் தேத்தண்ணிய எடுத்து எல்லாருக்கும் குடுங்க.”

“இதோ வந்து விட்டோம்”.

கூறிக்கொண்டு தேநீரைப் பங்கு வைத்தார்கள்.

“அண்ணா முதலில் உனக்கு. இந்தா”. கொடுத்தார்கள்.

அருணனும் தேநீரைச் சுவைத்தான்.

“அப்பா எப்படி இந்தத் தேநீரைத் தயாரித்தார். என்ன ருசி.” தனக்குள் மெச்சிக் கொண்டான்.

“இன்டைக்கு அம்மாக்கு லீவு. ஆச்சிக்கும் மாமிக்கும் லீவு குடுக்கலாமா? மாமா சொல்லுங்க.”

அருள்மொழி மாமாவைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

ஆச்சிக்குப் பேரப்பிள்ளைகள் சொல்வதைக் கேட்க மனதுக்குள் ஆசை. எனினும் தானும் கோபிப்பது போல் பாசாங்கு செய்தார்.

“இவ பெரிய துரைச்சாணி. எங்களுக்கு லீவு தரப்போறாவாம்.”

ஆச்சி ஒரு முறுவலோடு சொன்னார்.

“ஆச்சிக்கு மட்டும் லீவு குடுப்பம். மற்றவங்க லீவு குடுத்தாலும்

எடுக்கமாட்டாங்க”.

சிரிப்போடு மயில்வாகனம் கூறினார். எல்லோரும் கலகலத்துச் சிரித்தார்கள். அதிக நாட்களுக்குப்பின் இவ்வாறான சந்தோசம் தெரிந்தது.

“எவ்வளவு சந்தோசமாயிருக்கிறது. என்ன சாந்தி”? பிள்ளைகள் மூவரும் சேர்ந்து கொண்டு துள்ளினார்கள். ஆச்சி அருணனைப் பார்த்தார்.

“மனே! எப்பிடி நடந்து வந்தாய்”? ஆச்சி கேட்குமுன் “ஆ..ஹாஹாஹா.... பேரன்மேல என்ன இரக்கம்?. நாங்க இரண்டுபேரும் பச்சமண். எங்களக் கேக்காம, அவயிர பேரனிட்டக் கேக்கிறா, எப்படி சாந்தி ஆச்சியின்ர கெட்டித்தனம்?.”

நக்கலடித்தாள்.

“அதுதானே” ஒத்தாதினாள் சாந்தி. ஆச்சி விழுந்து விழுந்து சிரித்துக் கொண்டே “பொறாமைக்காரிகள்” என்றார்.

“அருள்மொழி..! உனக்கு வாய் நீளுது”. அம்மா இடையில் புகுந்தார்.

“உனக்கென்ன. அவளுவள் இரண்டு பேருக்கும் என்னோட தனவாட்டிப் பத்தியமில்லை. நீ பேசாமல் இரன்.”

மகளுக்கு மாணிக்கத்தார் அறிவுறுத்தினார். அப்பா சமையலுக்கு வேண்டிய ஒழுங்குகளைச் செய்திருந்தார். விரால் கருவாட்டுக் கீலங்கள் இருந்தன. தோட்டத்தில் ஆய்ந்த கத்தரி. பயற்றங்காய். வெங்காயக் கீரை. பொன்னாங்கண்ணி போன்ற மரக்கறிவகைகள் ஆயத்தமாக இருந்தன. தேநீரைக் குடித்ததும் சமையல் வேலை தொடங்கியது.

“அப்பா..! நான் ஒருக்கா தில்லையக்காவைப் பார்த்திட்டு வரட்டா”?

“அதுக்கென்ன போயிற்று வா”.

அப்பா விடை கொடுத்தார். ஆச்சியைப் பார்த்தான்.

“ஆச்சி நீங்களும் வாறீங்களா”?

“இப்ப ஏலாது மனே. பிறகு பாப்பம்” ஆச்சி தனது இயலாமையை கூறினார்.

“அண்ணா! நாங்களும் வாறம்.” தலையை ஆட்டினான். பிள்ளைகள் மூவரும் கூடச் சென்றார்கள்.

தில்லையக்காவின் படலையில் நின்றான். மெதுவாக உட்சென்றான். வாண்டுகளும் சத்தமில்லாது சென்றன. படலையிலிருந்து அக்காவின் வீடு ஐம்பது மீற்றர் தூரத்தில் இருந்தது. திட்டமிட்டுப் பயிர்வகை நடப்பட்டிருந்தது.. வீட்டுக்குப் போகும் பாதை பத்தடி அகலமானது.

இருபுறமும் இருவரிசைகளில் பூஞ்செடிகள் நட்புருந்தார். பூஞ்செடிகளுக்கப்பால் இருபுறமும் மூன்று வரிசையில் மரவெள்ளி பசுமை விரித்திருந்தது. இரண்டறை கொண்ட மண்வீடுதான். அதற்கு முன்னால் வீட்டின் அளவு மண்டபம். மண்டபத்தில் இருந்து தோட்டத்தைச் சுற்றி வருவதற்குப் பாதைகள். காசியப்பன் சிகிரியாவை வடியமைத்ததுபோல் அற்புதமாக இருந்தது.

ப்பாளி மரங்கள் ஒரேயளவான உயரத்தில் காய்த்திருந்தன. பழங்கள் தெரிந்தன. மரக்கறி வகைகள் காய்த்துச் சிலிர்த்துத் தோட்டத்தை அலங்கரித்த வண்ணமிருந்தன. இயற்கை வளத்தை மனித வளத்துடன் இணைத்துவிட்டால் சொர்க்கத்தை இவ்வுலகிலேயே காணலாம். உடலுழைப்பால் உள்ளம் களிகொள்ளும். தோட்டத்தைச் சுற்றி பார்வையை எறிந்தான். அப்படியே நடந்து அக்காவைப் பார்த்தான். அக்கா அடுக்களையினுள் இருந்தார். “அக்கா” குரல் கொடுத்தான். அக்கா வெளியில் வந்தார். அருணனைக் கண்டதும் அக்காவின் முகம் மலர்ந்தது.

“எப்படா தம்பி வந்தநீ. உன்னைப் பார்க்க ஆசையாக இருந்தது. அத்தானும் அருணன் எப்ப வருவான் என்று கேட்டவண்ணம் இருந்தார்”.

“இப்பதான் அக்கா வந்தனான். அத்தான் எங்க”?

“இதிலதான் நிண்டவர். கொய்யா மரங்களில் வெளவால் விழுது. அதற்கு வெருட்டி கட்ட அந்தப்பக்கம் போயிருக்கிறார். கூப்பிடுவாம்.’ கூறிவிட்டு அத்தானை அழைத்தார். அதற்கிடையில் அருணன் அங்கே சென்றான். தென்னைகள் குலைகளோடு ஆடின. மாமரங்களில் குலைகுலையாக மாங்காய், ஒவ்வொரு மரத்திலும் பெரிய தார்பீப்பாவைத் தலைகீழாகக் கட்டித் தொங்கவிட்டிருந்தார். அதற்குள் மணிக்குள் இருக்கும் நாக்குப்போன்று தடியைக் கட்டியிருந்தார். அவற்றை இணைத்துக் காட்டுக் கொடிகளால் கட்டி வீடு வரைவிட்டிருந்தார். வீட்டில் இருந்தவாறே கொடியை இழுத்து அசைத்தால் தகரங்கள் மணியாக ஒலிக்கும். வெளவால்கள் வெருண்டு கலைந்து விடும். காட்டு விலங்குகளும் நெருங்காது.

ஏழைகள் எவ்வாறு தங்கள் அறிவினைப் பயன்படுத்துகிறார்கள். கொய்யா மரங்களுக்கும் இவ்வாறு மணியினைக் கட்டிக்கொண்டிருந்தார். அவர் அருணன் வருவதைக் கவனிக்கவில்லை. அவன் மெல்லப் போய் அவர் பின்னால் நின்றான். மரங்களில் தகரங்களைக் கட்டியபின்தான் அருணனைக் கண்டார். அவரின் முகம் மலர்ந்ததை அவதானித்தான். அந்த முகத்தில் கபடமில்லாத முறுவல். பாசமும் அன்பும் குழைந்தது.

“எப்பவந்தநீ “? என்றார்.

“இப்பதான் வந்தனான் அத்தான்”

“வேலை முடிஞ்சிது. வா போவம்” அவர் முன்னே நடந்தார். அவன் அவரைத் தொடர்ந்து பின்னால் சென்றான்.

“அருணன் வந்திருக்கிறான். ஏன் என்னக் கூப்பிடல்ல”?

“அக்கா கூப்பிட்டவ. உங்களுக்குக் கேக்கல்ல”.

சிரித்தவாறே அக்காவுக்காகப் பதிலளித்தான்.

“எப்பவும் அக்காவுக்காத்தான் பாடுவாய் என்ன? சரி...சரி தில்லை! குடிக்க ஏதும் கொண்டு வா”. அவர் சொல்லமுதலே அக்கா தேநீர் தயாரித்துக் கொண்டு முன்னே வந்தார். இதுதான் அக்காவின் சிறப்பு.. பெண்ணின் பெருமைக்குச் சான்று என்றால் அது தில்லையக்காதான். அருணன் அக்காவை நினைந்து வியந்தான்.

“அருணன் உன்ர அக்காக்குக் கோவமே வராதா”? சிரித்தவாறே கேட்டார்.

“அத அவட்டதான் கேக்கணும்”

அவரும் சிரித்துக் கொண்டார்.

அத்தான் கணபதிப்பிள்ளை ஈ.வே.ரா. பெரியாரின் தீவிர பற்றாளர். அவரது சுயமரியாதைக் கொள்கை அத்தானுக்குப் பிடித்துவிட்டது. அத்தான் சிறந்த நாடக நடிகர். கிராமியக் கூத்தாடுவதில் வல்லவர். சாரதங்கதாரா நாடகத்தில் சித்திராங்கியாக நடித்துப் பாராட்டுப் பெற்றவர். நன்றாகப் பாடுவார். அல்லி அர்ச்சுனா நாடகத்தில் அர்ச்சுனனாக நடித்தவர். அக்கா அவர் நடிப்பில் மனதைப் பறிகொடுத்து அது பின் திருமணத்தில் முடிந்தது.

அண்ணன் கந்தசாமி நாடகத்தின் முற்பகுதியில் சாரங்கதாராவாக நடித்தவர். மாமா மயில்வாகனமும் பிற்பகுதியில் சாரங்கதாராவாக நடித்தவர். அக்காவும், அத்தானும் ஒரு கலைக்குடும்பம். ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொண்டு வாழ்க்கையை வாழ்வவர்கள். ஒரு நாளும் முரண்பட்டதேயில்லை. அதேபோல்தான் அவர்களின் பிள்ளைகளும். எல்லோரும் நன்றாகப் பாடுவார்கள். நடிப்பதிலும் கெட்டிக்காரர்கள்.

“அருணன் இன்டைக்கு நிற்பாய்தானே”? அத்தான் கேட்டார்.

“இல்ல அத்தான். இன்டைக்குப் பின்னேரமே போறம்.”.

“கனநாளைக்குப் பிறகு வந்தநீ. ரெண்டு நாளைக்கு நிண்டு போவன்”. அக்காவின் வற்புறுத்தல்.

“இல்லை அக்கா. அவசரமான வேலையிருக்கு”.

“என்ன அப்பிடி அவசரமான வேலை. நிண்டு போ”.

அத்தான் வலியுறுத்தினார்.

“நான் திங்கக்கிழமை திருகோணமலைக்குப் போகவேணும். வேலை விசயமாகக் கல்விக்க நந்தோருக்கு வரச் சொல்லியிருக்கிறாங்க”

”அப்பிடியா? சந்தோசமான விசயம். நீ போயிற்று இன்னொரு நாளைக்கு வா. உனக்கு வேலை கிடைக்கும்.” அத்தான் ஆசிரவதித்தார்.

அருணனுக்குச் சந்தோசமாக இருந்தது. அக்காவிடமும், அத்தானிடம் பொருளாதார வசதி இல்லையே தவிர. நல்ல மனம் நிறையவே இருந்தது. மனதால் பணக்காரர்கள்தான். சுங்காங்குழிக்கு யார் வந்தாலும் அனுசரித்து. விருந்தோம்பி வழியனுப்புவார்கள்.

6

**“நசையறு மனம் கேட்டேன் ~ நித்தம்
நவமனச் சுடந்தும் உயர்கேட்டேன்”**

இந்தச் சுங்காங்குழியில்தான் அக்கா ஏராளமான கதைகளைச் சொல்லித்தந்தவர். கிராமியப் பாடல்களைப் பாடிக் காட்டினவர். அருணன் சுங்காங்குழி வந்தால் அக்காவின் எழு பிள்ளைகளும் சூழ்ந்து கொள்வார்கள். அவர்களுடன் இருத்தி உணவு தருவார். குளத்து மீனும், கருவாடும், தோட்டத்து மரக்கறியும் சுவையாகத்தான் இருக்கும். அத்தான் தனது துவக்கை எடுத்துச் சுங்காங்குழிக் காட்டுக்குள் செல்லும்போது அருணனும் போயிருக்கிறான். அந்தக் காடுகளுக்குள் மறைந்து கிடக்கும் நாகரீகத்தின் சிதைவுகளைக் காட்டுவார்.

“இராசேந்திர சோழன் புத்தமதத்தைத் தழுவியவன். அவனது ஆட்சியில் இங்கெல்லாம் வாழ்ந்த தமிழர்களைப் புத்தமதத்தை தழுவச் செய்தான். அவனால் இங்கெல்லாம் புத்தமதம் பிரசித்தி பெற்றிருந்தது. பொலநறுவை இராச்சியம் வீழ்ச்சியடைந்ததும் எல்லாம் மாறிவிட்டன.” என்று கூறுவார். அத்தான் இந்த வரலாற்றை அவனுக்குக் கூறும்போது அதிசயமாகப் பார்ப்பான். அத்தான் படித்திருந்தால் பெரிய ஆராய்ச்சியாளராக வந்திருப்பார். அப்போது கல்வி பெரிதாக மதிக்கப் படவில்லை. கற்பதற்குரிய பாடசாலையும் இல்லை. வசதியும் இல்லை. அத்தான் நான்காம் வகுப்புப் படித்தாலும் எந்தப்படித்தகத்தையும் வாசிப்பார். ஈ.வே.ரா வின் புத்தகங்களையும், திராவிட முன்னேற்றக் கழகப் புத்தகங்களையும் விரும்பிப் படிப்பார்.

கொஞ்சநேரம் அக்காவோடு கதைத்திருந்தான். நேரம் போய்க் கொண்டிருந்தது.

“அங்க எல்லாரும் சாப்பிடக் காத்திருக்கிறாங்க. வாங்க போவம்” என்று சொல்லிக் கொண்டே மாமா பிள்ளைகளைத் தேடி வந்தார். அக்காவிடம் சொல்லிக் கொண்டு புறப்பட்டார்கள். அக்கா வழியனுப்பி வைத்தார்.

சாப்பாடு முடிந்ததும் அக்காவும் அத்தானும் வந்தார்கள்.. ஆச்சி அவர்களைக் கண்டதும் “என்னால உங்கட வீட்ட வரேலாதம்மா. குறை எண்ணாத. அருணனுக்காகத்தான் வந்தனான். இன்னொரு நாளைக்கு வாறன்”.

“ஆச்சி! எங்களுக்குத் தெரியும்தானே. வாறநேரம் வாங்க. நான் சுங்கான்குழியில் இருந்தால்தானே அவருக்கும் துணையாக இருக்கும்”. அக்கா வழியனுப்பி வைத்தார். அத்தான் பெரிய பசளை உறைநிறைய மரவள்ளிக் கிழங்கு வண்டியில் போட்டு விட்டார்.

“அப்ப நாங்க வாறம் மனே.” ஆச்சி விடைபெற்றார். பிள்ளைகள் இப்போது வண்டியில் ஏறிக்கொண்டார்கள். மாமா வண்டியில் ஏறினார். பிள்ளைகள் “போய்வாறம்” என்றார்கள். பூச்சியன் பிணையல் வேகமாக நடந்தது.

“தம்பி இஞ்சால பார்த்துக் கொள்ளுங்க. நான் நாளைக்கு வாறன்”. அப்பா கூறிப் புறப்பட்டார். வண்டில் சென்று மறையமட்டும் அக்கா பார்த்தபடியே நின்றார். அக்கா அருணனின் பெரியம்மாவின் மகள். அருணனோடு கூடப் பிறக்காவிட்டாலும் அவனோடு பாசமாக இருந்தார். அவரது பாசத்தை எண்ணிப் பெருமிதம் அடைந்தான்.

பட்டியனூற்றுக் குளக்கட்டில் “நாங்க நடந்தே வாறம்”. என்று அருள்மொழியும் சாந்தியும் இறங்கிக் கொண்டார்கள். சுங்கான்குழிக்கு வரும்போது இருந்த வேகத்தைவிடவும் வண்டில் விரைந்து சென்றது. காளைகளுக்கும் வீடு போகும் ஆவல்போலும். வழியில் எங்கும் சுணங்காது சென்றார்கள். நாகப்பர் வீட்டடியில் வண்டில் நின்றது. வண்டியில் இருந்தவாறே ஆச்சி குரல் கொடுத்தார்.

செல்லத்தங்கம் எட்டிப்பார்த்தார். “தங்கச்சி! நேரம்போச்சது மகள். இன்னொரு நாளைக்கு வாறம். இப்ப போயிற்று வாறம். என்ன? குறையெண்ணாத புள்ள”. ஆச்சி பக்குவமாகப் பேசினார்.

“அதுக்கென்ன ஆச்சி. அருணன்! இஞ்சால வந்தா ஆச்சியப் பாக்க வரணும். தெரியுமா மகன்”? செல்லத்தங்கம் உரிமையுடன் சொன்னார்.

“கட்டாயம் வருவனாச்சி.” அருணன் பதில் சொன்னான். “அடுத்தமுறை வரும்போது என் பேரன் வாத்தியாராக வரணும். சரியா? இப்ப போயிற்று

வா". வழியனுப்பி வைத்தார். வண்டில் பாய்ந்து சென்றது. பின்னால் நடந்தார்கள்.

“அண்ணா! இவங்க போறதுக்கிடயில நாங்க குறுக்கு வழியால போயிடலாம். கொஞ்சம் சுறுக்கா நடப்பம். சாந்தி கெதியா நட”.

அருள்மொழி கூறிக்கொண்டு நடந்தாள். அப்பா விரைந்து சென்றுவிட்டதை அருணன் உணர்ந்தான். வழியில் எங்கும் சுணங்காமல் வண்டி விரைந்தது.

.மாமா சமாவைத்தீவில் மாமியையும் பிள்ளைகளையும் இறக்கிவிட்டார்.

“அத்தான் நாங்க வாறம்” சாந்தி விடைபெற்றாள்.

“ஏய் சாந்தி நாளைக்கு வீட்டுக்கு வா. என்ன”? அருள்மொழி அன்புக்கட்டளை இட்டாள்.

“அப்படியே இளவரசி”. சாந்தி சிரித்தவாறே வழியனுப்பினாள்.

“மாமி நாங்க போய் வாறம்”. அருணன் மாமியிடம் கூறிக்கொண்டு நடந்தான்.

“தம்பி வண்டில்ல ஏறுங்க. ஆற்றில வெள்ளமாக இருக்கும்”. மாமா வற்புறுத்தினார். தலைவெள்ளம் ஏறிக்கொண்டிருந்தது. அண்ணனும் தங்கையும் வண்டிலில் ஏறிக் கொண்டார்கள். தலைவெள்ளத்தில் மீன்கள் துள்ளிப் பாய்ந்து நீச்சலடித்தன. ஆற்று நீரைக் கிழித்துக் கொண்டு வண்டில் விரைந்தது. வீடு செல்லும்போது மெல்ல இருள் பரவிக்கொண்டிருந்தது. அப்பா வளவினைச் சுத்தம் செய்து விளக்கையும் ஏற்றியிருந்தார். இருள் பூமியை விழுங்கிக் கொண்டிருந்தது. பயணக்களைப்பு இப்போதுதான் தெரிந்தது. வேலைகளை முடித்து உறங்கமுன் விடியவும் நேர்முகப் பரீட்சைக்கு வேண்டிய ஆயத்தங்களைச் செய்து விட்டு உறங்கினான்.

அதிகாலையிலேயே எழுந்து விட்டான். நாகேந்திரத்துடன் புறப்பட்டான். அருணன் திருகோணமலைக் கல்வி அலுவலகத்தில் நின்றான். அந்த அலுவலகம் பிரித்தானியரின் காலத்தில் கட்டப்பட்ட பழைய கட்டிடத்தில் அமைந்திருந்தது. அந்தக்கட்டிடத்தை ஒருமுறை நோட்டம் விட்டான். அந்தக் கட்டிடத்திலேயே பழய கச்சேரி இருந்தது. அந்தக் கட்டிடத்தின் வாசலை மறித்தே சத்தியாக்கிரகம் நடந்தது. அரசாங்கத்தின் முப்படைகளினாலும், கூலிப்படைகளினாலும் தாக்குதலினால் பலபக்கமும் சிதறி ஓடியனார்கள். அருணனுன் நண்பர்களுடன் ஓடியதை நினைத்துக் கொண்டான்.

அக்காலத்தில் திருகோணமலையில் மாடிக்கட்டிடங்களைக் காண்பதரிது. சில கட்டிடங்களே அவ்வாறு இருந்தன. அவற்றில் இந்தக் கட்டிடமும் ஒன்று. நேர்முகப் பரீட்சைக்கு அவனுடன் கற்றவர்களில் சிலர் வந்திருந்தனர். அப்போது கிழக்கு மாகாணத்துக்கு ஒரு கல்விப் பணிப்பாளரே இருந்தார்.

அவரது அலுவலகம் மட்டக்களப்பில் இருந்தது. திருகோணமலையில் ஒரு கல்வி அதிகாரி அலுவலகம் மட்டும் இருந்தது. அவனது பெயர் அழைக்கப்பட்டதும் சென்றான். அந்தக் கல்வி அதிகாரியைப் பார்த்ததும் ஒரு புத்துணர்வு பிறந்தது. அவரது வசீகரப் புன்னகை அருணனை வெகுவாகக் கவர்ந்தது. மலர்ச்சியுடன் வணக்கம் சொன்னான்.

அவர் பதிலுக்கு வணக்கம் கூறினார். அவனை இருக்கையில் அமரும்படி கூறிக் கையை நீட்டினார். அருணன் சான்றிதழ்களைக் கொடுத்தான். அவரது கண்கள் சான்றிதழ்களில் மேய்ந்தன. புருவங்கள் மேலுயர்ந்து விளையாடின. அவரது வளைந்த புருவங்களுக்கு ஊடாக விழிகள் அவனில் குத்திட்டு நிலைத்தன.

“உங்கள் ஊரில் கற்பிக்க விருப்பமா”?

“அப்படி ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைத்தால் மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக்கொள்வேன்.”

“சரி உங்கள் விருப்பம்போல் உங்கள் ஊருக்கே நியமனத்தைத் தருகிறேன். ஒரு மாதத்தின் பின் உங்கள் பாடசாலையைத் தரிசிக்க வருவேன். நல்ல திருப்பத்தை எதிர்பார்க்கிறேன். இன்றே கடிதத்தை எடுத்துச் செல்லுங்கள்.”
மற்றவரின் பெயர் அழைக்கப் பட்டது. நன்றி கூறிவிட்டு அருணன் வெளியில் வந்தான்.

அருணனால் நம்பமுடியவில்லை. நாகேந்திரம் சொன்னது அவன் நினைவில் வந்தது. நல்லதம்பி அருணனை அழைத்தார். அவர்தான் ஆசிரிய நியமனத்துக்குப் பொறுப்பான எழுதுவினைஞர். “இதோ கடிதம் இருக்கிறது. கையெழுத்துப் போட்டிற்று எடுத்துப் போகலாம். வாங்க” அழைத்தார்.

அருணன் அறையினுள் சென்றான். உரிய இடத்தில் கையெழுத்தினை இட்டான். கடிதத்தை எடுத்துக் கொண்டு வெளியே வந்தான். சொல்லி வைத்ததுபோல் நாகேந்திரமும் வந்தார். அவரிடம் கடிதத்தை நீட்டினான். அவர் கடிதத்தைப் பார்த்ததும் துள்ளிப் பாய்ந்தார்.

“நான் ஒருக்காக் கல்வி அதிகாரி திரு. சங்கரலிங்கத்தைப் பார்த்து நன்றி கூறிவிட்டு வந்ததும் போகலாம்” என்றார்.

அப்படியே அவரைச் சந்தித்துவிட்டு வந்தார். இருவரும் வெளியே வந்தனர். சூரியனின் கதிர்கள் பட்டுத் திருக்கோணமலை கடற்கரை பளிச்சிட்டது. மெல்லிய அலைகளை வீசிச் சுகமுட்டியது. பூவரசு மரங்களில் மஞ்சள் நிறப்பூக்கள் நிறைந்திருந்தன. அப்படியே நடந்தார்கள். டொக்யாட் வீதியோரத்து வாகைமரங்கள் குடைபிடித்து நிழலைப்பரப்பி நின்றன.

காதிரியா குளிர்பானம் சுவையூட்டும். வயிற்றைக் குளிர்ச் செய்து புறப்பட்டார்கள். வந்தவேலை இலகுவாக முடிந்துவிட்டது.

கிண்ணியா வஸ் புறப்படத் தயாராக நின்றது. ஏறிக் கொண்டார்கள். அருணின் எதிர்காலமும். கிராமத்தின் எதிர்காலமும் ஒன்றித்து விட்டது. அவனின் முயற்சியில்தான் கிராமத்தின் முன்னேற்றம் தங்கியுள்ளது. கிண்ணியாத் துறையடியில் கிருஸ்ணபிள்ளை உடையார் வீடு இருந்தது. அங்குதான் நாகேந்திரத்தின் சைக்கிள் இருந்தது. சைக்கிளை எடுக்கச் சென்றார்கள். கிருஸ்ணபிள்ளையின் மனைவிதான் கிண்ணியாவின் முதலாவது தபாலதிபராகக் கடமையாற்றினார். கணவன் மனைவி இருவரிடமும் விசயத்தை நாகேந்திரம் கூறினார். அவர்கள் இருவரும் வாழ்த்தினைத் தெரிவித்துக் கொண்டனர்.

“தம்பி வாங்க. நீரோட்டுமுனை பிள்ளையாரைத் தரிசித்துக் கும்பிட்டுப் போகலாம்.” அழைத்தவாரே பக்கத்தில் உள்ள கோயிலில் நுழைந்தார். அதிபர் காசிநாதர் நீரோட்டு முனையிலேயே பிறந்து வளர்ந்து பின் வெளிமாவட்டங்களுக்குச் சென்று படித்தவர். நல்ல அநுபவசாலி. அனைவருக்கும் கல்வி என்ற தாரகமந்திரத்தைத் தலைமேல் கொண்டு செயற்படுபவர். வீடுவீடாகச் சென்று கிண்ணியா மாணவர்களைப் பாடசாலைக்கு அழைத்துச் சென்று கல்வி ஊட்டுபவர். அவரும் கோயிலில் நின்றார். அவரோடு சேர்ந்து வணங்கிவிட்டு விடைபெற்றனர்.

கிண்ணியா அப்போது பிரபல்யம் அடையவில்லை. நீரோட்டுமுனை என்றால்தான் தெரியும். துறையடியில் தமிழர்களது வீடுகளும், கடைகளுமே இருந்தன. ஆலங்கேணி தோட்டத்து முத்தரின் பெரிய வீடு இருந்தது. பீரிஸ் அப்புஹாமியின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க வாடகைக்குக் கொடுத்திருந்தார். அதற்கடுத்து ஆறுமுகத்தாரின் சாராயத் தவறணை இருந்தது. அதனைத் தாண்டி இருவரும் சைக்கிளில் கடற்கரை வீதியால் சென்றார்கள். கடற்கரை வீதி மட்டக்களப்பை இணைப்பது. அந்த வீதி மட்டுமே தார்வீதியாக இருந்தது. கடற்கரையை மூடி அடம்பன்கொடி படர்ந்து நாவல்நிற மலர்களால் சோடித்துக் கொண்டிருந்தது. 'அலக்தோட்டம்' என்ற தென்னந்தோட்டம் மேற்குப்புறமாக விரிந்து கிடந்தது. அதன் எல்லையில் தோட்டத்தின் சொந்தக்காரர் சரவணமுத்து நடந்து கொண்டிருந்தார். அருணையும் நாகேந்திரத்தையும் கண்டதும் சற்று நின்று உரையாடினார்.

தென்னந்தோட்டத்தின் ஊடாகச் செல்லும் கிரேவல் வீதியால் ஆலங்கேணிக்குள் நுழைந்தனர். மாலையில் கோயிலில் சந்திப்பதாகக்

கூறிக்கொண்டனர். அப்படியே வீடு சென்றான். அப்பா இன்று சுங்காங்குழி செல்லவில்லை. ஆச்சியும் இருந்தார். உடைகளை மாற்றிவிட்டுக் குளித்தான். பாடசாலைவிட்டு அருள்மொழியும் வந்து விட்டாள். வீட்டுக்குள் போனதும் அப்பாவையும். அம்மா, ஆச்சி மூவரையும் அழைத்தான். அவர்கள் வந்தார்கள். அப்பாவின் கால்களில் வீழ்ந்து அவரது பாதங்களைத் தொட்டுக் கண்ணில் ஒற்றிக் கொண்டான். அவர் நெகிழ்ந்து போனார். அம்மா, ஆச்சி என அவர்களது பாதங்களைப் பற்றிக் கண்ணில் ஒற்றிக் கொண்டான். அவனது செயல் அவர்களுடைய கண்களைப் பனிக்கச் செய்தது.

எழுந்ததும் அவனை மார்போடு அணைத்துக் கொண்டனர். அன்று அவர்கள் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையே இல்லை. ஆச்சியின் கனவு நிறைவேறியதில் ஆச்சிக்கு அளவுக்குமேல் சந்தோசம். அருள்மொழி பாடசாலையில் இருந்து வந்ததும் சந்தோசம் அங்கே தாண்டவமாடியது. பகல் உணவுக்குப் பின் மாமா வீட்டுக்குச் சென்றார்கள். மாமாவின் வீடு சற்றுத் தூரத்தில் தெரிந்ததும் அருள்மொழி துள்ளி ஓடினாள்.

“மாமா! வாத்தியார் ஐயா வாறார். வந்து பாருங்க”. சத்தமிட்டாள். அருணனுக்கு வெட்கமாகப் போய்விட்டது. ஆனாலும் அவளது சந்தோசத்தைக் குலைக்கவும் மனமில்லை.

சாந்தி ஓடிவந்தாள்.

“எங்க வாத்தியார் ஐயா? அத்தான்தானே வாறார்” என்றாள்.

“உனக்கு அப்படித்தான் தெரியும். எங்கட அண்ணா இப்ப வாத்தியார். சும்மா வாத்தியாரில்ல. இங்கிலிசு வாத்தியார்”. சொல்லிக் கொண்டு நின்றாள். மாமாவும் மாமியும் எந்து எட்டிப் பார்த்தார்கள்.

“வாங்க தம்பி” வரவேற்றார்கள்.

“எங்களுக்குச் சந்தோசம். நம்மட குடும்பத்தில் இருந்து ஒரு ஆசிரியர் வந்திற்றார். இனி நமது ஊர் படிப்படியாக முன்னேறிடும். இப்படி இருங்க தம்பி”. மாமி மகிழ்ச்சியோடு கூறிப் பாயை எடுத்து விரித்துவிட்டார். அப்படியே அடுக்களைக்குள் சென்றார். அருண் இருந்தான். பக்கத்தில் சிறுமிகள் இருந்தனர்.

“ஆச்சிர கனவு நிறவேறிட்டுது.” மாமா ஆனந்தக் கண்ணீரோடு சொன்னார். சற்று அமைதி நிலவியது. மாமி தேநீரோடு வந்தார். கதைத்துக் கொண்டே குடித்தார்கள். நேரம்போனதே தெரியவில்லை.

“அத்தான் நான் படிக்கல்ல என்று அடிக்கக்கூடாது. என்ன”? எனக்கு ஏ,பி,சி,டி மட்டுந்தான் தெரியும்.” சாந்தி சிரித்துக் கொண்டே கூறினாள்.

“தம்பி இவளுக்கு நல்லா அடியங்க. அடியாத மாடு படியாது”. மாமி மகளுக்கு எதிராக மனுக் கொடுத்தார். அருணன் சிரித்துக் கொண்டான்.

“நாளைக்குச் செவ்வாய். 15ம் திகதி புதன்கிழமை தொடக்கந்தான் பள்ளிக்குப் போகலாம். சொல்லிட்டுப் போகத்தான் வந்தநாங்க. நாங்க போய்வாரும் “ விடைபெற்றான். அவனை வாழ்த்தி வழிவிட்டனர்.

கோயிலில் நண்பர்கள் சந்தித்தனர். இடையில் இன்னும் ஒரு நாளிருக்கு. கிராமத்தின் எழுச்சியைப் பற்றி விவாதித்தார்கள். தங்கராசாவும் கோணாமலையும் பாடசாலையின் குறைபாடுகளை விலாவாரியாக விபரித்தார்கள். மக்களிடம் எழுச்சியை ஏற்படுத்த வேண்டும். பாடசாலைக்குச் செல்லாத பிள்ளைகளை பள்ளிக்கு வரச் செய்வதற்கான திட்டங்களைத் தீட்டினார்கள். நமது மக்களை நம்வசப்படுத்த வேண்டும். அவர்களுக்கு நம்பிக்கை ஊட்ட வேண்டும். சடுதியான முடிவுகளை எடுத்து ஆபத்துக்களை விளைவிக்காது செயற்படவேண்டும் என்று முடிவெடுத்துப் பிரிந்தார்கள். அடுத்த நாள் ஒருவாறு கழிந்தது.

அது ஜூன் பதினைந்து. காலை விடிந்ததும் அருணன் சுறுசுறுப்பாக இயங்கினான். அப்பாவின் வேட்டியை உடுத்தித் தனது சேர்ட்டை அணிந்து கொண்டான். அப்பா, அம்மா. ஆச்சியின் பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கி ஆசியைப் பெற்றான். காலையுணவை அம்மா தயாரித்திருந்தார். அனைவரும் ஒன்றாக உண்டனர். அருணன் பாடசாலைக்குப் புறப்பட்டான். அவன் முதல்நாள் பாடசாலைக்குச் செல்வதைப் பார்த்தார்கள். அருள்மொழி முன்னரேயே போய்விட்டான். அப்பாவும் வயலுக்குச் சென்றார்.

தனக்கு அகரத்தை ஊட்டிய தாயான பாடசாலைக்கு இன்று ஆசிரியராகச் செல்கிறான். தான் சிறுவனாக இருக்கும்போது பாடசாலைக்குச் சென்ற முதல்நாளை நினைந்து கொண்டான். அம்மாவின் பின்னால் ஒளிந்து அழுத கண்ணும் சிந்திய மூக்குமாகச் சென்றதையும் நினைந்து கொண்டான். அதை எண்ணித் தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டான்.

சிலுவை வடிவத்தில் அமைந்த அந்தப் பாடசாலை வளவினுள் சென்றான். பாடசாலைக்கு வெளியே வெயிலை வடித்துக் குளிர் நிழலைக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கும் ஆலமரம். அதற்கு அப்பால் வேர்களை நிலத்தின்மேல் புடைத்தெழச் செய்து வளர்ந்திருக்கும் ஆண்பனிச்சை மரம். பாடசாலை

வேலிகளில் வெண்மலர்களைச் சூடி நெடிது வளர்ந்திருக்கும் பன்னீர் மரங்கள். பாடசாலைக்குப் பின்னாலும்., தென்புறமாகவும் உள்ள மாமரங்கள். பக்கத்தில் காய்த்துப் பழுத்துக் கலகலக்கும் இன்னுமொரு பனிச்சைமரம். மரங்களிலும் ஆண். பெண் இனங்கள் உள்ளதை தாவரவியலில் கற்றிருக்கிறான். இயற்கை பாடசாலைக்கு வனப்பை ஊட்டிக் கொண்டிருந்தது.

பாடசாலைக் கட்டிடத்தினுள் நுழைந்தான். அது வடக்குத் தெற்காக நூறடி நீளம் கொண்டது. இருபதடி அகலமும் கொண்ட கட்டிடத்தில் ஒரு அறையும் இருந்தது. அந்த அறைதான் களஞ்சிய அறை. அந்தப் பெரிய கட்டிடத்தின் மையப்பகுதி முகட்டிலிருந்து தொடர்ந்தாற்போல் மேற்காக நாப்பது அடி நீளமானதும், இருபது அடி அகலமானதுமான கட்டிடம். முன்னால் நீட்டி சிலுவை வடிவத்தில் கட்டப்பட்டிருந்தது. ஓலையால் வேயப்பட்டு குளிர்ச்சியைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது. தலைமையாசிரியரின் அலுவலகம் என்று ஒன்று கிடையாது. அவரது மேசை கட்டிடத்தின் மத்தியில் இருக்கும். அதிலிருந்தே அவர் வகுப்புக்களை மேற்பார்வை செய்வார். அவருக்கு மேற்பார்வை செய்வதற்கு எங்கே நேரம் இருக்கிறது? அவரும் கற்பித்தல் கடமையில் ஈடுபடவேண்டும்.

தலைமையாசிரியர் வைரமுத்து மலர்ந்த முகத்துடன் வரவேற்றார். அவரது ஆளுமையை அவரது உடை காட்டியது. வெள்ளை வேட்டி, உடலை மூடிய வெள்ளை வாலாமணி. வாலாமணியைக் கழற்றினால் மெல்லிய எலும்புந்தோலும் எட்டிப்பார்க்கும். தோளில் மடிகரைடன் மாலைபோல் தொங்கும் சால்வை. புன்னகை தவழும் முகம். ஒரு ஆசிரியரின் தோற்றத்துக்கு உதாரணமாக இருந்தார். அந்த சீருடை அழகாகத்தான் இருந்தது.

பத்து வகுப்புக்கள் இருந்த அந்தப் பள்ளிக்கூடத்தில் நான்கு ஆசிரியர்களே கற்பித்தனர். அருணனும் வந்தபின் பஞ்சபாண்டவரின் ஆட்சி தொடங்கியது. ஒரு ஆசிரியருக்கு ஒரே நேரத்தில் இரண்டு வகுப்புக்கள். வகுப்புக்களில் பிள்ளைகளின் வரவு குறைவாகவே இருந்தது. தலைமையாசிரியர் மட்டும் ஐம்பது வயதான இளைஞர். மற்றவர்கள் இருபத்தொரு வயதுக்குட்பட்டவர்கள். ஊரை முன்னேற்றவேண்டும் என்ற ஆவேசம் கொண்டவர்கள். பெற்றார் பிள்ளைகளின் கல்வியில் அக்கறை காட்டவில்லை. தமது தொழிலில் ஈடுபடுத்தினர். பெண்பிள்ளைகளின் வரவு வீழ்ச்சி அடைந்திருந்தது. தாய்மார்களுக்கு உதவியாக பெண்பிள்ளைகள் இருந்தனர்

“பெண்கல்வியை நமது மக்கள் புறக்கணிக்கிறார்களே. வீட்டிலே

பெண்ணைப் பூட்டி வைத்தால் நமது நாடு எப்படி உருப்படும்? பாரதி பெண்விடுதலைக்குக் கல்வி முக்கியம் என்று பாடினாள். நமது சனங்களுக்கு ஒன்றும் விளங்குதில்லை. இதுக்கு என்ன செய்யலாம். யோசியுங்க” பெண்கல்வியில் அக்கறை காட்டிய தலைமையாசிரியர் கவலை கொண்டிருந்ததை அருணன் கவனிக்கத் தவறவில்லை. தனது கடமையேற்றல் கடிதத்தை எழுதிக் கொடுத்து வரவுப் பதிவேட்டில் கையெழுத்திட்டான்.

தலைமையாசிரியர் சின்னத்தம்பி கடமையாற்றும்போது இருந்த நிலையை எண்ணிப் பார்த்தான். அவர் அதிகாலையில் எழுந்து சீருடையணிந்து வீதிவலம் வருவார். அரது தோற்றம் அலாதியானது. வெள்ளைக்கர்போல் செம்மாம்பழநிறம். வெள்ளைவேட்டி, வாலாமணி, மடிகரை சால்வை எடுப்பான நடை. ஒவ்வொரு வீட்டின் படலையிலும் நின்று பிள்ளைகளைப் பள்ளிக்கு அனுப்புமாறு சத்தமிடுவார். பிள்ளைகளும் அவர் பின்னால் செல்வார்கள். அவரின் முயற்சியினால் அந்தப்பாடசாலையில் பிள்ளைகள் வரவு கூடியது. க.பொ.த சாதாரணதர வகுப்புக்கள் வைப்பதற்கு அனுமதி வழங்கப்பட்டது.

அவரது அணுகுமுறையே புதுமையானது. அவரது முயற்சியினால் பலர் வெளிமாவட்டங்களுக்குப் படிக்க அனுப்பப்பட்டனர். அவரின் பின்னர் பாடசாலை வீழ்ச்சி காணத் தொடங்கியது. அவரது முயற்சி கிராமத்தின் எழுச்சிக்கு வித்திட்டது. படித்து ஊருக்குத் திரும்பிய சில இளைஞர்கள் இந்நிலையை மாற்றியமைக்க முயற்சியினை மேற்கொண்டனர். அதன்பயனாகவே தங்கராசாவும், கோணாமலையும் ஆசிரியர்களாக வந்தனர். இப்போது அருணனும் வந்துவிட்டார். நாகேந்திரத்துக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சி.

அருணன் தலைமையாசிரியரைப் பார்த்தான். அவரது முகத்தில் வாட்டம் தெரிந்தது.

“ஐயா, கவலையை விடுங்க. பாடசாலையில் பெரியதொரு மாற்றத்தைக் காணலாம். அதற்கு நாங்க பொறுப்பு. பாடசாலைக்கு வரும் பிள்ளைகளை நீங்க சேர்த்தால் போதும்.”

“இதைத்தானே எதிர்பார்க்கிறீன். செய்யுங்க. எல்லா உதவியையும் செய்வேன்”. ஒரு புன்னகையுடன் உறுதியளித்தார்.

ஐந்து மேசைகளும் ஐந்து ஆசிரியர் கதிரைகளும் தான் இருந்தன. தலைமையாசிரியரின் மேசை பெரியது. அந்த மேசைக்கு இருபுறத்திலும் இரண்டு வகுப்புக்கள். அதேபோல் ஒவ்வொரு மேசைக்குப் பக்கத்திலும்

இரண்டு வகுப்புக்கள். இனியென்ன? ஆசிரியர்கள் அப்படியே இருப்பார்கள். பிள்ளைகள் பாடவேளைகளுக்கு ஆசிரியர்களது மேசைகளுக்குச் செல்வார்கள். ஒரே நேரத்தில் இரண்டு வகுப்புக்களுக்குக் கற்பிக்க வேண்டிய சூழல். அருணனுக்கு இலகுவாக இருந்தது. எல்லா வகுப்புக்களுக்கும் தொடக்கத்தில் இருந்தே கற்பிக்க வேண்டும்.

கட்டமைப்புக் கற்பித்தல் முறையைப் பயின்றிருந்தான். அதனைப் பயன்படுத்தும் களம் கிடைத்துவிட்டது. அந்தப்புதிய முறையில் கற்பிக்கத் தொடங்கினான். பேச்சுமொழியைக் கையாளத் தொடங்கினான். பிள்ளைகளுக்குச் சந்தோசமாக இருந்தது. ஆங்கிலத்துடன் விஞ்ஞானப் பாடங்களையும் கற்பிக்கும்படி தலைமையாசிரியர் பணித்தார். ஆசிரியர்கள் பம்பரமாகச் சுழன்று கடமையில் மூழ்கினர். மாணவர்களின் வரவு அதிகரிக்கத் தொடங்கியது. நல்லதொரு இளைய சமூகம் இருந்தது. கிராமத்தை முன்னேற்ற வேண்டும் என்ற வெறி அவர்களிடம் இருந்தது.

ஆலங்கேணிக் கிராமம் விழித்துக் கொள்ளும் நாளுக்காக விடியற்கோழி கூவத்தொடங்கியது.

7

**“தசையினைத் தீ கடினம் ~ சிவ
சக்தியைப் பாடும்நல் அகங்கேட்டேன்”**

அன்று மாலை கோயிலில் நண்பர்கள் கூடினர். பாடசாலைக்குப் பிள்ளைகளின் வரவினை அதிகரிக்கச் செய்வதற்கான திட்டங்களைத் தீட்டினர். கிராமத்தின் வரைபடத்தை நிலத்தில் அருணன் வரைந்தான். கிழக்குப் புறமாக அமைந்த வீதியில் கோணாமலை ஆசிரியரின் வீடு இருந்தது. கிராமத்தின் மத்தியில் அமைந்த வீதியில் தங்கராசாவின் வீடு இருந்தது. மேற்குப் புறமாக இருந்த வீதியில் அருணனின் வீடு இருந்தது. வீதிகள் ஆங்கில இறுதி எழுத்தான 'z' வடிவ அமைப்பில் இருந்தது. அருணனும் தங்கராசாவும் கோயிலடிச் சந்திக்கு வந்துதான் பாடசாலைக்குச் செல்ல வேண்டும். இந்த அமைப்புப் பிள்ளைகளின் வீடுகளுக்குச் செல்வதற்கு வசதியாக இருந்தது. ஒவ்வொருவருடைய கைகளிலும் பாடசாலைக்கு வராத பிள்ளைகளின் பெயர்ப்பட்டியல் இருந்தது.

அவர்கள் மூவரும் பாடசாலைக்கு வரும் வழியில் பிள்ளைகளின் வீட்டுப் படலையில் நின்று பெற்றாரிடம் கதைத்துப் பிள்ளைகளைப் பாடசாலைக்கு அழைத்து வருவதில் ஈடுபட்டனர். இந்த அருமையான வழிகாட்டலை

முன்பிருந்த தலைமையாசிரியர் சின்னத்தம்பி அறிமுகப்படுத்தியிருந்தார். இதேபோல் கிண்ணியாப் பிரதேசத்தின் மணல் பரந்த வீதிகளில் திரு.காசிநாதர் திரிந்து கல்விப் பயிர் வளர்த்தார். கிண்ணியா கல்வியால் விழிப்படையச் செய்த காசிநாதரைக் கிண்ணியா மக்கள் மறந்து விட்டனர். ஆனால் ஆலங்கேணியில் தலைமையாசிரியர் சின்னத்தம்பி செய்த சேவையினை ஆலங்கேணி இளைஞர்கள் மறக்கவில்லை. அவரைப் பின்பற்றி அவர்வழியில் நின்றுனர்.

மாலையில் மேலதிக வகுப்புக்களுடன் விளையாட்டுக்களையும் பழக்கினர். கலைநிகழ்ச்சிகளுக்கும் ஆயத்தப் படுத்தினர். தலைமையாசிரியர் ஆசிரியர்களுக்கே முன்மாதிரி யானவர். இவ்வாறான ஆசிரியர்களைக் காண்பது அரிது. அதிகாலையில் வந்தால் மாலையானதும்தான் வீடு செல்வார். ஒரு கிழமையிலேயே பிள்ளைகளின் வரவில் மாற்றம் ஏற்பட்டது. இலங்கை அரசு பாடசாலைகளை பொறுப்பேற்றது.

இரண்டு வருடங்களாகப் பாடசாலைக்கு வராத பிள்ளைகளும் பாடசாலைக்கு வரத்தொடங்கினர். அவர்களது வயதுக்கு ஏற்ப வகுப்புக்களில் சேர்த்துப் பாடங்களை மாலைநேரத்தில் கற்பித்தார்கள். பிள்ளைகளுக்குத் தேவையான விளையாட்டுப் பொருட்களை வசதியுள்ளவர்களிடம் இருந்து உதவி பெற்று வாங்கிக் கொடுத்தார்கள். பாடசாலை எந்தநேரமும் கலகலப்பாக இயங்கத் தொடங்கிவிட்டது. வீடுகளில் படிப்பதற்கு வசதிகள் இல்லை. குப்பி விளக்குகளே பயன்பாட்டில் இருந்தன. பிள்ளைகளைப் படிக்கச் செய்வதற்கான திட்டங்களை முன்வைத்தனர்.

மாலை நேரவகுப்புக்களை வைப்பதற்கு ஆசிரியர்கள் தயாராக இருந்தனர். ஆனால் வசதிகள்தான் இல்லை. தலைமையாசிரியர் நலன்விரும்பிகளிடம் இருந்து உதவிபெற்று இரண்டு பெற்றமெக்ஸ் கொண்டுவந்தார். பாடசாலையைச் சூழ்ந்து பிள்ளைகளின் வீடுகளும் இருந்தன. பெற்றார் ஆசிரியர் சங்கம் கூடிப் பாடசாலையின் வளர்ச்சி பற்றிக் கலந்துரையாடினார்கள். பழைய மாணவர் சங்கம் அமைக்கப் பெற்றாகிவிட்டது. அவர்களைப் பாடசாலையின் பங்காளர்களாக்கி இணைத்தாகிவிட்டது.

இளைஞர் அணியினரின் கவனத்தைப் பாடசாலையின் பக்கம் திருப்பிவிட்டனர். பாடசாலையின் பின் புறத்தில் வெற்றுக்காணி இருந்தது. சில்லென்று பூத்த சிறுநெருஞ்சிக் காடாக இருந்தது. பற்றைக் காடுகள் அகற்றப்பட்டன. நெருஞ்சிமுள் நிறைந்த நிலத்தில் பயனற்ற வாழைமரங்களை வெட்டி உருட்டினார்கள். நெருஞ்சிமுள் வாழைகளில்

ஒட்டிக் கொண்டன. அது அழகான விளையாட்டுத்திடலாக மாற்றம் பெற்றது. பழைய மாணவர்களுக்கு கர்ப்பந்தாட்டம், கால்பந்தாட்டம் பழக வாய்ப்பினை ஏற்படுத்தினர்.

மாலையில் பழைய மாணவர்கள் விளையாடத் தொடங்கி விட்டனர். அவர்கள் விளையாடும்போதே அருணன் ஆங்கிலத்தைப் பேசக் கற்றுக் கொடுக்கத் தொடங்கினான். ஆங்கிலத்தையே அறியாத இளைஞர்கள் சில ஆங்கிலச் சொற்களைப் பயன்படுத்தப் பழகினார்கள். சொற்கள் விளையாட்டோடு ஆங்கிலம் கற்பதில் பழைய மாணவர்கள் அக்கறை காட்டினர். சிறிய வசனங்களும், பல பொருட்களின் ஆங்கிலப் பெயர்ச் சொற்களையும் விரைவிலேயே தெரிந்து கொண்டனர். பழைய மாணவர்களே பாடசாலைப் பிள்ளைகளைப் பாடசாலைக்கு வரச்செய்தனர்.

பாடசாலையில் பல மாற்றங்களைச் செய்யத் தொடங்கினார்கள். கல்வி அறிவில்லாத கிராமத்தில் கல்வியைப் பற்றிய விழிப்புணர்வு மெல்ல மெல்ல ஏற்படத் தொடங்கியது. சுகாதாரப் பரிசோதகர் கதிர்வேல் நேர்மையான மனிதர். அவரது உதவியால் சுகாதார வசதிகள் கிடைத்தன. அவர் தனது திணைக்களத்தின் நண்பர்களின் உதவியை நாடினார். விளையாட்டு உபகரணங்களைப் பெற்றுக் கொடுத்தார். அருணன் கடமையேற்று ஒரு மாதமாகிவிட்டது. ஒரு விளையாட்டுப் போட்டியை நடத்திக்காட்ட வேண்டும் என்ற அவா மனதை நிறைத்திருந்தது. பெற்றார் ஆசிரியர், பழைய மாணவர் சங்கங்களை தலைமையாசிரியரின் தலைமையில் கூட்டினான்.

தலைமையாசிரியருக்கே ஆச்சரியமாக இருந்தது. அவரது இரண்டு வருட சேவையில் இவ்வளவு பெற்றார் கலந்து கொண்டதே இல்லை. அவருக்குச் சந்தோசமாக இருந்தது. கூட்டத்துக்கான காரணத்தைத் தலைமையாசிரியர் விளக்கினார். பின்னர் அவர்களது விருப்பத்தைத் தெரிவிக்குமாறு கேட்டுக் கொண்டார்.

“ஐயா! இவ்வளவு காலமும் எங்கட பிள்ளையளப் பற்றி நாங்க கவனமில்லாது இருந்திட்டம். இனியும் அப்படி இருக்க ஏலாது. இருக்கவும் எங்கட பிள்ளையள் விடமாட்டார்கள். விளையாட்டுப் போட்டியைச் சிறப்பாக நடத்துவோம். எங்களாலான உதவிய நாங்க செய்யுறம்”.

சனங்கள் எகமனதாகச் சொன்னார்கள். அவர்களே விளையாட்டுப் போட்டியை நடத்தும் நாளையும் தீர்மானித்தார்கள். கல்வி அதிகாரி திரு. சங்கரலிங்கத்தை முதன்மை அதிதியாக அழைக்க வேண்டும் என்ற

நாகேந்திரத்தின் பிரேரணையை அனைவரும் ஏற்றுக் கொண்டனர். ஆவணி முதல்வாரத்தில் விளையாட்டு விழாவை வைப்பதற்குத் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

தங்கராசாவும் கோணாமலையும் ஏற்கனவே பிள்ளைகளை மூன்று இல்லங்களாகப் பிரித்துவிட்டனர். பயிற்சிகளும் வழங்கப்பட்டுள்ளன. பிள்ளைகள் இருக்கின்ற இல்லங்களே பெற்றாரும் இருக்கவேண்டும். பழைய மாணவர்கள் அருணனுக்கு உதவியாக விளையாட்டுப் போட்டி ஏற்பாட்டு ஒழுங்குகளைக் கவனிப்பதாக முடிவெடுத்தனர். நாகேந்திரமும் அவர்களோடு இணைந்து கொண்டார்.

“விளையாட்டுப் போட்டி நமதூர் திருவிழாவாக இருக்க வேண்டும்”. என்று அருணன் கூறினான். பழைய மாணவர்கள் எழுந்து நின்று “நடத்திக் காட்டுவோம்” என்றனர்.

“விளையாட்டுப் போட்டி முடிந்ததும் ஒரு கலைவிழாவையும் வைத்தால் நல்லது. அப்படிச் செய்யலாமா? உங்கள் விருப்பத்தை அறியலாமா”? கிராமசபை உறுப்பினர் கணபதிப்பிள்ளை எழுந்து கேட்டார்.

“நீங்கள் நல்லதையே சொன்னீர்கள். ஆனால் பிள்ளைகள் களைத்து விடுவார்கள். அதுதான் யோசிக்கிறேன்”. தலைமையாசிரியர் இழுத்தார்.

“இது நல்ல யோசனை. ஏனென்றால் கல்வி அதிகாரிக்கு நமது பாடசாலையின் முன்னேற்றத்தைக் காண்பதற்கு நல்ல சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும். ஆனால் இரண்டையும் செய்வது பொருத்தமாக இதுருக்காது. முதலில் விளையாட்டு விழாவை நடத்திக் காட்டுவோம். செப்ரெம்பர் மாதத்தில் பாரதி விழாவினை விமரிசையாக்கொண்டாடுவோம்”. நாகேந்திரம் ஆமோதித்துப் பேசினார். சனங்களுக்கும் சந்தோசமாக இருந்தது.

“அப்படிச் செய்வம். எங்கட பிள்ளையள் களைக்க மாட்டுதுகள்தான். என்டாலும் வாறவருக்கு அலுப்புத் தட்டுந்தானே? விளையாட்டை முதலில் நடத்திக் காட்டுவம். நம்மட ஊரைப்பற்றி அவருக்கும் தெரியத்தானே வேணும்”. சனங்களும் ஆமோதித்தார்கள்.

“உங்களுக்கு விருப்பம் என்றால் எங்களுக்குச் சந்தோசம்தான். தலைமையாசிரியர் தனது சம்மதத்தைத் தெரிவித்தார்.

“சரி இன்றிலிருந்தே ஆயத்தம் செய்யுங்க. இனி இந்த விளையாட்டு விழா உங்கள் எல்லோரது பொறுப்பாகிறது”. தலைமையாசிரியர் கூட்டத்தை

முடித்தார். சனங்கள் கலைந்து போய்விட்டனர். தலைமையாசிரியருக்குச் சந்தோசம்.

“நல்லா நேரம் போயிற்று. நான் நாளைக்கு வாறன்”. கூறிவிட்டுத் தலைமையாசிரியர் சென்று விட்டார். தங்கராசாவும் கோணாமலையும் நாகேந்திரத்தோடு வந்தனர். கிரமசபை உறுப்பினர் கணபதிப்பிள்ளையும் வந்தார். அருணன் புன்னகையுடன் நின்றான். “சரி விளையாட்டுப் போட்டியை திறமாகச் செய்து முடிப்பம்”? தங்கராசா சொன்னார்.

“ நடத்தி முடிக்கலாமா? எப்படி நம்பிக்கையோடு சொல்லலாம்”? கோணாமலை விவாதித்தார். அவர் எதிலும் அவ்வளவு அக்கிறை காட்டாதவர். அவரை அருணன் ஒருவழிப்படுத்தி விட்டான்.

“ஏன் முடியாது? நாங்க ஊரை முன்னேற்ற வேண்டுமென்றால் செய்துதான் காட்டவேண்டும்”. கணபதிப்பிள்ளையின் வாயிலிருந்தே பதில் வந்தது. நாகேந்திரம் சந்தோசமாக நின்றார்.

“எங்கட பள்ளியில ஒரு பெண் ஆசிரியரே இல்லை. எப்படி பெண்பிள்ளைகளுக்குரிய விளையாட்டுகளைப் பழக்குவது”? கோணாமலை மீண்டும் குறுக்கிட்டார்.

“அதைப்பற்றிக் கவலையில்லை. நானும் அருணனும் பழக்குவோம்”. தங்கராசா விளக்கினார்.

“இது நம்மட ஊர். நாங்க பாடுபடாட்டி வேறார் பாடுபடுவாங்க”? கணபதிப்பிள்ளை விளக்கினார்.

“ முதல் 117 பிள்ளைகள் இருந்த பாடசாலையில் இப்போ 450 பிள்ளைகளுக்கும் மேலாகக் கூடிவிட்டனர். இது சாதனை இல்லையா? இந்த விளையாட்டு நிழ்ச்சி முடியுமுன் 600 பிள்ளைகளாக மாறும். இருந்து பாருங்க.” நாகேந்திரம் அருணனுக்காகக் கூறினார்.

“சரி நமக்குள் விவாதம் எதற்கு? நாளைக்கு நடக்க இருப்பதை யோசிப்போம். இன்டைக்கு நல்லாக் களைச்சிட்டன். காலையில் சந்திப்பம். ஆளே! சாப்பிட்டுட்டு பள்ளிக்கே வாங்க. கொஞ்சம் வேலயிருக்கு. போவமா”? அருணன் புறப்படத் தயாரானான். “நாங்களும் போய் வாறம்”. கூறிக்கொண்டு சென்றார்கள்.

வீட்டில் அப்பா சாப்பிடாமல் அருணனுக்காகக் காத்திருந்தார். “அம்மா! தங்கச்சி சாப்பிட்டாளா”? கேட்டுக் கொண்டே வந்தான். “இன்னும் ஒருதரும்

சாப்பிடல்ல. உனக்காகத்தான் காத்திருக்கிறாங்க. வா சாப்பிடுவம்”. அம்மா அழைத்தார். உணவு பரிமாறப்பட்டது.

“மனே! என்ன கூட்டமாம். சனங்கள் அடிச்சி விழுந்து போனதுகள். நீ வந்தபிறகுதான் இப்படியெல்லாம் நடக்குது. என்ன கூத்துக் காட்டிறியோ தெரியாது” பேரனின் செயல்களை மனதுக்குள் மெச்சிக் கொண்டு ஆச்சி கூறினார்.

“அப்பா! பள்ளியில கொஞ்சம் வேலயிருக்கு. செய்துபோட்டு காலயில வாறன். தங்கராசா, நாகேந்திரம் எல்லாரும் வாறாங்க. எல்லாரும் சேர்ந்து வேலை செய்தால்தான் விளையாட்டுப் போட்டியை நன்றாக நடத்தி முடிக்கலாம். என்னப்பா சொல்லுறீங்க”. அப்பாவைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

“நல்ல விசயத்துக்குப் பின் நிற்கக்கூடாது. வெற்றிகரமாக எல்லாம் நடக்க வேணும். அதுதான் முக்கியம். உடம்பையும் கவனித்துக் கொள்”. அப்பாவின் அனுமதி அவனுக்கு என்றும் உண்டு. சாப்பிட்டபின் அரிக்கன் லாம்பைத் தூக்கிக் கொண்டு பாடசாலையை நோக்கி நடந்தான். நாகேந்திரம் காத்திருந்தார். தங்கராசாவும் அரிக்கன் லாம்போடு வந்தார்.

பழைய மாணவர்களும் சிலர் அருணனிடம் வந்தார்கள்.

“சேர்! நாங்களும் விளையாட்டு நிகழ்ச்சியில் பங்கு பற்றலாமா”? கேட்டார்கள்.

“நீங்கள் இல்லாமல் விளையாட்டுப் போட்டியா? நீங்க மட்டுமல்ல. நமது ஊர் மக்கள் எல்லோருமே பங்கு பற்றவேணும். அதுதான் நமக்குப் பலம்.” சந்தோசத்தோடு விளக்கிக் கூறி அருணன் உற்சாகப் படுத்தினான். பழைய மாணவர்களுக்குக் கொண்டாட்டம்.

“சேர்! எங்களுக்கும் வேலைகளைப் பங்கிட்டுத் தாங்க”. கேட்டார்கள். இதைத்தானே அவன் எதிர்பார்த்தான். கிராமத்து இளைஞர்களிடம் கள்ளம் கபடம் இல்லை. அவர்களை நல்வழிப்படுத்த நல்ல தலைவர்கள் இல்லை. சரியான வழியில் திசை திருப்பி விட்டால் பயன் பல்கிப்பெருகும். ஒரு மறுமலர்ச்சியை ஏற்படுத்தும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்ததையிட்டு இறைவனுக்கு நன்றி கூறினான். எதிர்காலம் இளைஞர் கைகளில்தான் உள்ளது. இதனை நமது அரசியல் தலைவர்கள் உணர்வதில்லையே.

காலை முழுதும் கல்வி. மாலையில் மகிழ்ந்து விளையாடல் என்ற நிலை கிராமத்தில் நடைமுறையில் வந்து விட்டது. பெற்றார்களும் நேரம் கிடைக்கும்போது பாடசாலைக்கு வந்து சென்றனர். தலைமையாசிரியருக்கு

பெரும் உற்சாகத்தை ஊட்டியது. பாடசாலையில் ஒரேயொரு அறைதானிருந்தது. அதுதான் தலைமையாசிரியரின் அலுவலகமும் களஞ்சிய அறையும். பாடசாலைப் பொருட்கள் நிறைந்து கிடக்கும். இப்போதெல்லாம் ஆசிரியர்களும், பழைய மாணவர்களும் இரவிலும் பாடசாலையே தஞ்சம் என்று கிடந்தனர். ஊரெங்கும் ஒரே கலகலப்பு. இந்த எழுச்சி எங்கிருந்து வந்தது? இவ்வளவு காலமும் எங்கு மறைந்திருந்தது?

பாடசாலை என்பதென்ன? பாடசாலையில் அக்கரையில்லாத பெற்றோரையும். மற்றோரையும் ஈர்த்தெடுத்து அவர்களது ஆற்றல்களைப் பயன்படுத்தும் களமாக அமையவேண்டும். பாடசாலை விட்டபின்தான் உண்மையான கற்றல்செயற்பாடுகள் பாடசாலையில் தொடங்குகின்றன. அருணனைக் கற்பித்த அதிபர் அவன் மனக்கண்முன் நின்றார். அவர் அன்று கூறியவை நினைவுக்கு வந்தன. எவ்வளவு அனுபவங்களை அக்கால ஆசிரியர்களும், அதிபர்களும் கொண்டிருந்தனர்.

தலைமையாசிரியர் பாடம் நடத்தும்போது அதைப் பக்கத்து வகுப்பு மாணவர்களும் பார்ப்பார்கள். அவர்களது கவனம் இங்கும் இருக்கும். அதேபோல் மற்ற வகுப்புக்குப் பாடம் நடக்கும்போது மற்ற வகுப்பு மாணவர்களும் பார்ப்பார்கள். இவ்வாறே ஐந்து ஆசிரியர்களும் பாடம் நடத்தும்போதும் கற்றல் அனுபவங்களை இரண்டு வகுப்புக்களும் பெறும். இது ஒருவகையில் நன்மையாகவும் இருக்கும். சிலவேளைகளில் சிக்கலையும் ஏற்படுத்தும். எனினும் தலைமையாசிரியர் பொருத்தமாக வகுப்புக்களை இணைத்திருந்தார்.

பாடசாலைகளில் ஆசிரியர் பற்றாக்குறை இருந்தால் இவ்வாறு வகுப்புக்களை இணைத்துப் பாடங்களை நடத்துவார்கள். வகுப்புக்களின் தரமறிந்து இவ்வகை ஏற்பாடுகளைத் தலைமையாசிரியர் செய்திருந்தார். இந்த ஒழுங்குமுறை அருணனுக்குப் பிடித்திருந்தது. கற்பித்தலுக்கு இலகுவாகவும் இருந்தது.

நமது நாட்டு நல்லறிஞர்கள் தமது அனுபவங்களைக் கூறியிருந்தாலும் மேல்நாட்டார் கூறிய கூற்றுக்களையே நமது நாட்டு கல்வியியலாளர்களும், கல்விமாண்களும் ஏற்றுக்கொள்ளுவார்கள். என்னதான் பவனந்தியார் 'கொள்வோன் கொள்வகை அறிந்து கற்பிக்கவேண்டும்' என்று நன்னூலில் கூறியிருந்தாலும் நமது நாட்டு கல்வியியலாளர்கள் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. எதனை மேற்கத்தைய அறிஞர்கள் சொல்வார்களோ அதனைக் கண்மூடி ஏற்றுக் கொள்வார்கள்.

ஆசிரியர்களின் குணாம்சங்களைப் பற்றி பவனந்தி அற்புதமாக விளக்கியுள்ளார். நன்னூல் அவற்றைக் கூறுகிறது. திருவள்ளுவரையும். மணிவாசகரையும், ஏன் பாட்டுக்கொரு புலவன் பாரதியையும் ஆங்கிலத்தில் அறிமுகமாக்கியபின்தான் அவர்களது சிந்தனைகளைத் தமிழ் கூறும் உலகம் ஏற்றுக் கொண்டது.

அப்படி இருந்தும் பாரதியின் பாடல்களைத் தமிழக அறிஞர்கள் ஏற்கவில்லை. ஈழத்துத்துறவி விபுலானந்தர் பாரதியின் பாடல்களைப் பரப்புரை செய்வதற்காக அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் 'பாரதி கழகத்தை' உருவாக்கி பரப்புரை செய்து புகழடையச் செய்தார். தலைமையாசிரியர் வைரமுத்துவின் திறமைகளை எண்ணி அருணன் வியந்தான். அவனைக் கற்பித்த ஆசிரியர்களில் விலங்கியலையும். தாவரவியலையும் கற்பித்த திரு. சாக்கோ ஆசிரியரை அவனால் மறக்க முடியவில்லை. பல அதிபர்களைக் கண்டுள்ளான். அவர்களின் நல்ல கொள்கைகளை மெச்சிக் கொள்வான். தலைமையாசிரியர் வைரமுத்துவும் அந்த வரிசையில் வைக்கவேண்டியவரே.

விளையாட்டுப் போட்டிக்குரிய நிகழ்ச்சிகளைக் கற்றல் செயல்களுக்குக் குந்தகம் ஏற்படாதவாறு திட்டமிட்டுச் செய்தார்கள். காலையில் பயிற்சிக்காக ஒரு மணித்தியாலம் செலவு செய்யப் பட்டது. அதற்காகப் பாடநேரத்தைச் சுருக்கிக் கொண்டார்கள். பாடசாலை விட்டதும் ஒரு மணித்தியாலம் ஓய்வாக இருக்கும். பகல் உணவின்பின் பிள்ளைகள் வந்து விடுவார்கள். பொழுது படுமட்டும் விளையாட்டுப் பயிற்சிகள் நடைபெறும்.

'காலை எழுந்தவுடன் படிப்பு - பின்பு
கனிவு கொடுக்கும் நல்ல பாட்டு
மாலை முழுதும் விளையாட்டு - என்று
வழக்கப் படுத்திக் கொள்ளு பாப்பா'

என்ற பாரதியின் பாடலுக்கு ஏற்ப முயற்சிகள் நடந்தன.

அது ஒரு புதன்கிழமை. தலைமையாசிரியர் அருணனையும். தங்கராசாவையும் அழைத்துக் கொண்டு கல்வி அலுவலகம் சென்றார். பெற்றார் ஆசிரிய சங்கச் செயலாளர் நாகேந்திரமும் கூடவே வந்தார். கல்வி அதிகாரி சங்கரலிங்கத்தைச் சந்தித்து அழைப்பு விடுத்தார்கள். சங்கரலிங்கம் அதிசயப் புன்னகையுடன் அவர்களைப் பார்த்தார்.

“சொன்னபடி செய்கிறீர்கள். கிராமத்தின் எழுச்சியை நான் பார்க்கக் காத்திருந்தேன்”. தனது நாட்குறிப்பைப் புரட்டி குறித்துக் கொண்டார்.

“உங்கள் முயற்சிக்கு எனது பாராட்டுக்கள். கட்டாயம் வருகிறேன்”. என்றார்.

மகிழ்ச்சியுடன் விடைபெற்று வந்தார்கள். அப்படியே பிரிவுக் காரியாதிகாரி, சுகாதார அதிகாரி எனப் பல அரச அலுவலக அதிகாரிகளுக்கும் அழைப்பு விடுத்து வந்தனர். பாடசாலைகள்தான் அரச அலுவலர்களுக்கும் மகிழ்ச்சியையும், ஒரு மனமாற்றத்தையும் அளிப்பன என்பதை அனுபவமுடாகக் கண்டவர் தலைமையாசிரியர்.

8

“அசைவறு மதி கேட்டேன் ~ இவை அருள்வதில் உணக்கெதுந் தடையுளதோ?”

கொட்டியாரக் குடாக்கடல் இரைந்து கொண்டிருந்தது. பனை, தென்னைகளை அசைத்து ஆரவாரம் செய்தது. இன்று அந்தக்கிராமத்தில் ஒரு உந்துசக்தி பரவி பரவசப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. கிராம மக்கள் தாங்களும் கல்வி கற்கும் மாணவர்களானார்கள். பச்சை, நீலம், சிவப்பு. மஞ்சள் நிறங்களில் இல்லங்கள் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தன. மக்கள் தங்கள் பிள்ளைகளோடு கலந்திருந்தார்கள். இல்லங்களை அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்தனர். பார்ப்பவர்களது கண்களை ஈர்த்து மெய்மறக்கச் செய்யும் வண்ணம் அவை அலங்கரிக்கப் பட்டிருந்தன.

பல பாடசாலைகளில் இருந்தும் ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும் வந்திருந்தனர். இவ்வளவு கலைத்திறன்களும் இந்த மக்களிடம் எப்படி உருவாகியது?, இவ்வளவு நாளும் எங்கு மறைந்து கிடந்தது.? ஒவ்வொரு இல்லமும் ஒவ்வொரு வடிவத்தில் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அரச மாளிகைகள்போல் காட்சியளித்தன.

ஊர் திருவிழாக் கோலம் கொண்டிருந்தது. பழைய மாணவர்கள் வெளியார்களை வரவேற்று அவரவர்களுக்கு உரிய இருக்கைகளில் இருக்க வைத்தனர். சரியாக இரண்டு மணிக்குக் கல்வி அதிகாரி சங்கரலிங்கம் வந்துவிட்டார். அவரோடு வட்டாரக் கல்வி அதிகாரி மன்கூரும், பிரிவுக் காரியாதிகாரியும். ஏனைய அதிகாரிகளும் வந்தனர். அழைக்கப்பட்ட அத்தனை அதிகாரிகளும் பாடசாலை நுழைவாயிலுக்கு வந்ததும் தலைமையாசிரியர் பாடசாலையினுள் அழைத்துச் சென்றார்.

நுழைவாயிலில் இருந்து பாடசாலையினுள் செல்லும்போதே பாடசாலை அமைந்திருந்த வடிவத்தைப் பார்த்தார்கள். அவர்களுக்கு ஆச்சரியம் காத்திருந்தது. அழகான மலர்த்தோட்டத்தினுள் நுழையும் உணர்வினைப் பெற்றனர்.

பாடசாலைச் சூழலில் இல்லங்களுக்கிடையில் பூந்தோட்டம் அமைக்கும் போட்டியும் இருந்தது. மாணவர்களும். ஆசிரியர்களும் போட்டி போட்டுக்கொண்டு பூந்தோட்டங்களை அமைத்தனர். பூஞ்செடிகள் இடையே கத்தரி. மிளகாய் போன்ற மரக்கறிவகைகளையும் கலந்து நட்பிருந்தனர். பல்வகையான நிறங்களில் பூக்கள் மலர்ந்து மணம் பரப்பிக் கொண்டிருந்தன.

“இந்த மாற்றம் எனக்குச் சந்தோசத்தைத் தருகிறது” வட்டாரக் கல்வி அதிகாரி மன்கூர் மெய்மறந்து கூறினார். மன்கூர் மன்னார் எருக்கலம்பிட்டிக் கல்லூரியில் அதிபராகக் கடமையாற்றி பதவி உயர்வுபெற்று வந்திருந்தார். சுகாதாரப் பரிசோதகர் கதிரவேல் ஆசிரியர்களது சேவையை எடுத்து விளக்கினார்.

“இந்த ஊரில் பிறந்து இங்கேயே கல்வி கற்று, உயர்கல்வியை வெளிமாவட்டங்களில் பெற்று. பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பட்டம் பெற்றதால் ஆசிரியர்களாகளானார்கள். வெளிமாவட்டங்களில் பெற்ற அனுபவம் இங்கு செயல்படவும் பெறுகிறது. அத்துடன் இங்கு கற்பிப்பதால் அந்தப் பற்று அவர்களை இவ்வாறு செயற்பட வைக்கிறது” என்றார்.

“சொந்த ஊரில் கற்பிப்பவர்கள் எல்லோரும் அப்படிச் செய்வதில்லை. சேவை என்பது இரத்தத்தில் ஊறியிருக்கும் ஒரு உந்துசக்தி. அவர்களைக் கற்பித்த நல்லாசிரியர்களின் வழிகாட்டல்களும் உதவியிருக்க வேண்டும். அண்மையில் ஆங்கில ஆசிரியராக நியமித்த ஆசிரியர் இந்த ஊர்தான். அவர் சுவாமி விபுலானந்தரின் பாடசாலையில் படித்தவர். அவரது சேவையில் ஊறியவர். அதனால்தான் அவருக்கு இங்கேயே நியமனத்தைக் கொடுத்தேன். அவரின் வழிகாட்டல்தான் இவையெல்லாம் நடக்கிறதென்று தெரியும். இத்தனைக்கும் பின்னணியில் நிற்கும் இளைஞர் நாகேந்திரம் நன்றிக்குரியவர்.” கல்வி அதிகாரி சங்கரலிங்கம் கூறிக் கொண்டே நடந்தார்.

பெற்றார், பழைய மாணவர் புடைசூழ விளையாட்டுத் திடலுக்கு அழைத்தனர். கல்வி அதிகாரிக்கு பெற்றார் ஆசிரிய சங்கச் செயலாளர் திரு .நாகேந்திரம், மலர்மாலை சூட்டினார். வந்திருந்த விருந்தினர்களுக்கு ஒவ்வொருவரும் மாலை சூட்டி அழைத்துச் செல்ல, தலைமையாசிரியர் வைரமுத்து வரவேற்று இருக்கையில் அமரச்செய்தார். கல்வி அதிகாரி விளையாட்டுத் திடலை ஒருமுறை கண்ணோட்டம் விட்டார். அவரது மனதில் ஒருவித புளகாங்கிதம் உருண்டோடியது.

முன்னர் முட்புதராகக் கிடந்த இடம் இப்போது கிராமத்துக்குப் பயனுள்ளதாகச் செப்பனிடப்பட்டுள்ளது. “கிராமங்கள் எழுச்சி கொண்டால்

நமது நாடு உயர்வின் உச்சியை அடையும்.” மனதினிலே இருத்திக் கொண்டார். ஒலிம்பிக் தீபத்தை ஏற்றி வைத்து விளையாட்டு விழாவினை கல்வி அதிகாரி தொடக்கி வைத்தார். விளையாட்டுவிழா தொடங்கியது.

நிகழ்ச்சிகள் எதுவித தாமதமுமின்றித் திரைப்படம் பார்ப்பதுபோல் விறுவிறுப்பாக அமைந்திருந்தது. அருணன் ஒரே நேரத்தில் இரண்டு நிகழ்ச்சிகள் நடத்துவதற்கான ஏற்பாட்டினை ஒழுங்கு செய்திருந்தான். அவனது திட்டமிடலுக்கு ஏற்ப பழைய மாணவர்களும் இயங்கிக் கொண்டிருந்தனர். அறிவிப்பாளர்களுக்கு விளையாட்டுக்களை எவ்வாறு நடத்தி முடிக்க வேண்டும் என்று விரிவான விளக்கம் கொடுத்திருந்தான். தமிழில் சண்முகலிங்கனும், ஆங்கிலத்தில் அருணனின் நண்பர் கரீமும் அறிவிப்பாளர்களாகச் செயற்பட்டனர். கரீம் சிவானந்த வித்தியாலயத்தில் கற்றவர். விளையாட்டில் சம்பியனாகத் திழ்ந்தவர். கிண்ணியாவில் விஞ்ஞான ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிக் கொண்டிருப்பவர். தமிழும் ஆங்கிலமும் ஒலிபெருக்கியில் முழங்கின.

அருணன் சுறுசுறுப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு உதவியாகவும் பக்கபலமாகவும் பழைய மாணவர்கள் இயங்கினார்கள். இல்ல மாணவர்களின் விளையாட்டுக்களின் போது அனைத்துப் பெற்றாரும் கைதட்டி ஆரவாரம் செய்து மகிழ்ந்தார்கள். அந்த விளையாட்டு விழாவில் போட்டியையோ பொறாமையையோ காணவில்லை. மாறாக பங்கு பற்றலே சிறப்பாக இருந்தது. எல்லா மாணவர்களும் தமது திறமையை வெளிக்காட்டினார்கள். இது கல்வி அதிகாரி சங்கரலிங்கத்தை வெகுவாகக் கவர்ந்தது.

மாணவ மாணவியரின் உடற்பயிற்சிக் கண்காட்சி அனைவரையும் கவர்ந்தது. இதுவரை கண்டு களித்திராத புதுவித உடற்பயிற்சிகளை இசையோடும், விளையாட்டுப் பொருட்களோடும் இணைத்துப் பழக்கியிருந்தார்கள். பிள்ளைகளும் மிகத் திறமையாகச் செய்தனர். அவர்களது கவனமும். நோக்கமும் கிராமத்தினதும், பாடசாலையினதும் நற்பெயரிலேயே முனைப்பாக இருந்தன. பெற்றார்கள் இவ்வாறான விளையாட்டுப் பயிற்சிகளைக் காணவில்லை. அவர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளின் செயல்களில் மெய்மறந்திருந்தனர்.

“என்ன வடிவாகச் செய்யுதுகள். சா...இதுதான் விளையாட்டு. இப்பிடி ஒரு விளையாட்டுப் போட்டியை நாங்க வாழ்நாளில் பாத்ததே இல்ல”. பலர் பாராட்டிக் கொண்டனர். கல்வி அதிகாரி எதனை எதிர்பார்த்து வந்தாரோ,

அதனை நேரில் இப்பாடசாலையில் கண்டு கொண்டார்.

“மிஸ்டர் மண்கூர் இந்தப்பாடசாலையை மகாவித்தியாலயமாகத் தரமுயர்த்த வேண்டும். அதற்குரிய ஆயத்தங்களைச் செய்யுங்கள்”.

சங்கரலிங்கம் வட்டாரக்கல்வி அதிகாரியிடம் குசுகுசுத்தார். மண்கூர் அதற்குரிய ஆயத்தங்களை ஏற்கனவே செய்துவிட்டார்.

இடைவேளை நேரத்தில் கல்வி அதிகாரியோடு வட்டாரக் கல்வி அதிகாரியும், பிரிவுக் காரியாதிகாரியும். அரச அலுவலர்களும் இல்லங்களுக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர். இல்லத்துக்குப் பொறுப்பான ஆசிரியர், மாணவ தலைவன் தலைவியை முன்னே வரவேற்க விட்டுப் பின்னால் நின்றார். அவர்களைத் தொடர்ந்து இல்ல மாணவ. மாணவியர் வரிசையாக நின்றனர். ஒவ்வொருவருக்கும் கைலாக கொடுத்து வரவேற்றனர். ஒரு மாணவதலைவன் கல்வி அதிகாரியின் கையைப் பற்றினான்.

“பூ ஆர் வெல்கம் சேர்” என்றான்.

இன்னொரு மாணவ தலைவி கைலாக கொடுத்து

“வீ ஆர் ஹப்பி ரு றிசீவ் யு சேர்” என்றாள்.

எல்லோரும் சேர்ந்து “பூ ஆர் வெல்கம் ரு அவர் ஹவுஸ் சேர்”. என்று வரவேற்றனர்.

பெற்றோர்கள் கல்வி அதிகாரியையும் ஏனையோரையும் “வருக..வருக..” எனத் தமிழில் வரவேற்றனர். அனைவருக்கும் சந்தோசமாக இருந்தது.

நான்கு இல்லங்களுக்கும் சென்று வந்தனர். ஒவ்வொரு இல்லத்திலும் ஒவ்வொரு உத்திகளைக் கையாண்டு பண்பாட்டினை வெளிப்படுத்தும் வகையில் உபசரித்தனர். அதிகாரிகள் தம்மைப் பிள்ளைகள் ஆங்கிலத்தில் வரவேற்றதைப் போற்றினார்கள்.

“கிராமத்தில் உள்ள பிள்ளைகள் மொக்குகள் இல்லை என்பதை எடுத்துக் காட்டுகிறார்கள். சந்தர்ப்பம் கிடைத்தால் சாதனை படைப்பார்கள். இந்தக் குறுகிய காலத்தினுள் இந்தப் பிள்ளைகள் ஆங்கிலத்தைச் சிறப்பாக உச்சரிக்கிறார்களே” பக்கத்தில் இருந்த பிரிவுக்காரியாதிகாரியிடம் குசுகுசுத்தார். அவர்களது ஆங்கில மொழியின் உச்சரிப்பைப் பாராட்டினர். பெற்றோர்கள் பிள்ளைகளோடு வரிசையாகி வரவேற்றனர். அவர்களது ஒழுங்கு முறைகள் வெகுவாகக் கவர்ந்தன. கிராமியப் பண்பாடு பட்டெனத் தெரிந்தது. இதற்கான பயிற்சிகளை ஆசிரியர்கள் பிள்ளைகளுக்கும் பெற்றோர்களுக்கும் வழங்கியிருந்தனர்.

அதிதிகள் இல்லங்களைப் பார்வையிட்டதும் பெற்றார். பழைய மாணவர்களுக்கான நிகழ்ச்சிகளைத் தொடங்கினார்கள். சித்திரைப் புத்தாண்டில் பாரம்பரிய விளையாட்டுக்களை நடத்துவார்கள். அவற்றில் சிலவற்றை ஒழுங்கு செய்திருந்தார்கள். தேங்காய் துருவுதல், கிடுகு பின்னல் போன்ற விளையாட்டுக்களில் பெண்கள் கலந்து கொண்டனர். எல்லோரையும் கவரும் விளையாட்டாகக் கிளித்தட்டு இருந்தது. இளைஞர்கள் பங்கு பற்றி அசத்தினார்கள்.

திருமணமான ஆண்களுக்கும், திருமணம் ஆகாத ஆண்களுக்குமான கயிறிழுத்தல் போட்டி சுவரஸ்யமாக இருந்தது. இரு பக்கமும் சமமாக வெற்றி தோல்வியின்றி முடிந்ததால் அருணன் சந்தோசப்பட்டான். எங்காவது முரண்பாடு வராதவாறு பார்த்துக் கொண்டான். திருமணமான தம்பதியர்களுக்கும் ஊசிநூல் கோர்க்கும் போட்டியையும் வைத்து அசத்திவிட்டான். முட்டியுடைத்தல் போட்டியில் இளையோர் முதல் முதியோர் வரை பங்கு பற்றிச் சந்தோசத்தைக் காட்டினார்கள்.

சரியான நேரத்துக்குத் தொடங்கி குறிப்பிட்ட நேரத்துக்கு அனைத்து நிகழ்ச்சிகளும் நிறைவுக்கு வந்தன. பரிசளித்தல் நிகழ்ச்சியின் போது இல்லக் கொடிகளுடன் மாணவர்கள் வரிசையாக வந்து பொது மேடையின் முன்னே இருந்தனர். அவர்களைச் சூழ்ந்து பெற்றார்கள் கேடயமாக நின்றனர். நிகழ்ச்சியில் வெற்றி பெற்றவர்கள் அழைக்கப்பட்டதும் தாமதமின்றி வந்து பெற்றுக் கொண்டனர். பெரிய கல்லூரியில் நடக்கும் விளையாட்டுப் போட்டிபோல் கச்சிதமாக அமைந்திருந்தது. அதிதிகள் வாயாரப் புகழ்ந்தனர். பிரிவுக் காரியாதிகாரி ஞானபிரகாசம் அடிக்கடி பாடசாலைக்கு வருபவர். அதனால் சரியாகப் பாடசாலையை எடைபோட்டிருந்தார்

“இருந்து பாருங்கள் ஒரு நாளைக்கு இந்தப் பாடசாலையில் இருந்தே மாணவர்கள் பல்கலைக் கழகம் செல்வார்கள். அதற்கான அடித்தளத்தை இங்குள்ள தலைமையாசிரியரும், ஆசிரியர்களும் போட்டுவிட்டார்கள். பெற்றோர்கள் பிள்ளைகளைப் பாடசாலைக்கு அனுப்பும் கைங்கரியத்தில் ஈடுபடுங்கள்”. எனத் தன்னுரையில் குறிப்பிட்டார். வட்டாரக் கல்வி அதிகாரி மன்கூர் தனக்கே உரிய பாணியில் வாழ்த்தினார். மக்களது ஆரவாரம் வாணைப் பிளந்தது.

“நான் வட்டாரக்கல்வி அதிகாரியாக இப்பிரதேசத்துக்கு வந்ததும் முதன்முதலாக இப்பாடசாலையின் விளையாட்டு விழாவிலேயே கலந்திருக்கிறேன். நானும் அதிபாராகக் கடமையாற்றியவன்தான். ஆனாலும்

இவ்வாறான அற்புதமான விளையாட்டு விழாவினை என்னால் ஒழுங்கு செய்ய முடியவில்லை. தலைமையாசிரியரும். ஆசிரியர்களும் மக்களோடு ஐக்கியப் பட்டுவிட்டனர். அதனால் பெரிய வெற்றியைப் பெற்றுள்ளனர். உங்கள் அனைவரினதும் முயற்சிக்கு எனது வாழ்த்துக்கள். இது தொடரவேண்டும்.” அவர் தனது உரையை முடித்துக்கொண்டார்.

சங்கரலிங்கம் எழுந்ததும் எங்கும் கரகோசம் வாளைத் தொட்டது.

“இந்தப்பாடசாலையின் வளர்ச்சியில் எனக்கு ஈடுபாடு உண்டு. ஆறுமாதங்களுக்கு முன் 117 பிள்ளைகளோடு ஊசலாடிய பாடசாலையில் இன்று 625 பிள்ளைகள் கல்வி கற்கிறார்கள். இது எனக்குக் கிடைத்த வெற்றியல்ல. இந்தத் தலைமையாசிரியருக்கும், ஆசிரியர்களுக்கும் கிடைத்த வெற்றி. இந்தக் கிராமத்துக்குக் கிடைத்த வெற்றி. இந்தக்கிராமத்தைப் பற்றியும், பிள்ளைகளின் கல்வி நிலை பற்றியும் திரு.நாகேந்திரம் என்னோடு தொடர்ந்து கதைப்பார்.” அவர் தொடர்ந்தார்.

“ஒரு கிராமம் விழித்துக் கொண்டால் அந்தக் கிராமத்தின் வளர்ச்சி உச்சநிலைக்கு வந்துவிடும். எல்லாக்கிராமங்களும் விழித்துக் கொண்டால் நல்லதொரு நாடு உருவாகும். அதனை இந்தக் கிராமத்தின் ஊடாகக் கண்டுகொண்டேன். இங்கு இந்தக் கிராமத்தைச் சேர்ந்த மூன்று இளைஞர்கள் கற்பிக்கிறார்கள். நாகேந்திரத்தின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க ஆங்கில ஆசிரியரை நியமித்தேன். இந்த இளைஞர்களது அர்ப்பணிப்பை பிரிவுக் காரியாதிகாரி அடிக்கடி எனக்குக் கூறுவார். இந்த இளைஞர்களது உழைப்பு இந்தப்பாடசாலையை உயர்த்தியுள்ளது.” ஒரு கிளாஸில் இருந்த தண்ணீரில் ஒரு மிடரை உள்ளிழுத்தார். பின் தொடர்ந்தார்.

“பிள்ளைகளது ஆங்கில ஆர்வத்தைக் கண்டு பிரமித்தேன். பிரிவுக் காரியாதிகாரி கூறியது போல் இப்பாடசாலையில் இருந்து உங்கள் பிள்ளைகள் பல்கலைக் கழகம் செல்வார்கள். வெகுவிரைவில் பெண் ஆசிரியர்களை நியமித்துத் தருவேன். இங்குள்ள பெற்றோர்களின் கவனம் பாடசாலையை நோக்கியதாக இருக்க வேண்டும். இங்குள்ள ஆசிரியர்களில் மூவர் இளைஞர்கள். திருமணம் ஆகாதவர்கள். மூவரும் வெளி மாவட்டத்தில் கற்றவர்கள். ஆங்கில ஆசிரியர் சுவாமி விபுலானந்தரின் கல்விக் கூடத்தில் கற்றவர். பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பட்டம் பெற்றவர். சுவாமி விபுலானந்தரை நேசிப்பவர். அவரால் இப்பாடசாலை விழித்துக் கொண்டது. அவருக்கு இங்குள்ள இளைஞர்கள் கொடுக்கும் ஒத்துழைப்பைக் கண்டு பிரமிக்கின்றேன்”. இளைஞர்களின் கரகோசம் வாளைப் பிளந்தது. அவர் தொடர்ந்தார்.

“நல்லனவற்றைச் சிந்தித்து நல்லனவற்றைச் செய்தால் நன்மையே கிடைக்கும். இந்தக் கிராமத்து இளைஞர்களும் அதனையே செய்கிறார்கள். இந்த ஒத்துழைப்பு இன்றோடு முடிவதில்லை. இப்பாடசாலையின் வளர்ச்சியில் அது தொடர்ந்து இருக்க வேண்டும். இங்கு வாழ்பவர்கள் வறுமைக் கோட்டுக்குக் கீழ் வாழ்பவர்கள். வறுமை என்பது என்ன? தனது ஆற்றலைப் புரிந்து கொள்ளாத அனைவரும் வறுமையானவர்கள்தான்.”
நல்ல மனமுள்ளவர்கள்தான் வளமானவர்கள். உங்களுக்கு நல்ல மனம் இருக்கிறது. கல்விதான் அதற்கான கதவைத் திறக்கும். கற்றால் மட்டும் போதாது. அந்தக்கல்வியால் மற்றவர்களுக்குப் பயன்கிடைக்க வேண்டும். அப்போதுதான் அது நல்ல கல்வியாகிறது.” அவரது பார்வை பொது மக்களை உசாரடையச் செய்தது. கல்வி அதிகாரி ஏதோ சொல்லப் போகிறார் என்று ஊகித்துக் கொண்டனர்.

“இந்தப்பாடசாலையில் இருந்து விரைவில் பல்கலைக்கழகம் சென்று உங்கள் பிள்ளைகள் உயர்கல்வியைப் பெற வாழ்த்துகிறேன். இது நடக்கும்.” என வாழ்த்தினார். விளையாட்டுப் போட்டி முடிந்து அதிதிகள் சென்று விட்டனர்.

விளையாட்டு மைதானத்தைப் பழையபடி வைப்பது சிரமமானது. ஆனால் அருணன் பழைய மாணவர்களின் தலைமையில் அனைத்து ஒழுங்குகளையும் செய்திருந்தான். அவர்கள் உழைப்பால் நல்லபடியாக உரியவாறு நிறைவேறியது. தலைமையாசிரியர் அவர்களது செயலொழுங்கை அவதானித்தார். இந்த இளைஞர்களின் முயற்சியினை யாரும் பயன்படுத்தவில்லையே. எப்படி அருணனால் முடிந்தது. உள்ளத்தால் வாழ்த்தினார். விளையாட்டுப் போட்டி நடந்து முடிந்ததும் பழையபடி விளையாட்டுத் திடல் மாறிவிட்டது.

9

**“மோகத்தைக் கொன்ற வீடு - அல்லலிலந்தன்
முச்சை நிறத்தி வீடு”**

இரண்டு கிழமைகள் பறந்தோடி மறைந்தன. பாடசாலை கலகலப்பாக நடந்து கொண்டிருந்தது. நாகேந்திரம் சிரிப்போடு வந்தார்.

“நாகேந்திரம்! இந்தச் சிரிப்புக்கு என்ன அர்த்தம்? ஏதும் விசேசமா”? தலைமையாசிரியரின் கனிவான குரல் இனித்தது. அவர் அப்படித்தான் பேசுவார்.

“கல்வி அலுவலகத்தில் இருந்து கடிதம் வந்திருக்கு. நல்ல செய்தியாகத்தான் இருக்கும். அதுதான் பாடசாலைக்கே நேராக வாறன். இந்தாங்க. பிரித்துப் படித்துச் சொல்லுங்க”. தலைமையாசிரியரிடம் கடிதத்தைக் கொடுத்தார். தலைமையாசிரியருக்கு ஒரே பதப்பாபாக இருந்தது. அவரின் எதிர்பார்ப்பு கடிதத்தினுள் இருக்குமா?

“நாகேந்திரம் இந்தாங்க இதை நீங்களே உடையுங்க” தலைமையாசிரியர் நாகேந்திரத்திடமே கடிதத்தைக் கொடுத்தார். “இதென்ன கடிதத்தை தாறுதான் என்ற கடமை. உரியவர்தானே கடிதத்தை உடைத்துப் படிக்கணும். நான் உடைத்துத் தாறன். நீங்க படியுங்க”. கூறிக்கொண்டே கடிதத்தை நாகேந்திரம் உடைத்துக் கொடுத்தார். தலைமையாசிரியர் கடிதத்தின் மடிப்பைப் பிரித்துப் பார்த்தார். அவரது முகத்தை நாகேந்திரம் உற்று அவதானித்தார். அவரது முகம் மலர்ச்சியைக் காட்டியது. தலைமையாசிரியர் அமைதியாகக் கூறினார்.

“எல்லாம் நல்ல செய்திதான். இரண்டு ஆசிரியைகள் நமது பாடசாலைக்கு வருகிறார்கள்”

“எப்போதிருந்து வருகிறார்கள்?” தங்கராசா வினவினார்.

“உடனடியாகச் செயற்படும்படி எழுதியிருக்கு. இன்று வியாழக்கிழமை. அதிகமாகத் திங்கள் கிழமை நமது பாடசாலையில் கடமை ஏற்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன்”..தலைமையாசிரியர் சற்று யோசித்தார்

“என்ன யோசனை”? கோணாமலை ஆசிரியர் வினா எழுப்பினார்.

“ஆசிரியைகள் வந்தால் அவர்களுக்கு இருப்பிடம் வேண்டுமே? நமது ஊரில் ஒரு வசதியான கல்வீடும் இல்லையே. எங்கே ஒழுங்கு செய்து கொடுப்பது”? தலைமையாசிரியர் கவலையோடு கூறினார்.

“இதற்காக யாரும் கவலைப்படுவார்களா? நமது கிராமத்தில் பயமின்றி வாழலாம். கல்வீடுதான் தேவையா? நல்ல குளிர்ச்சியான மண் வீடுதான் நமது காலநிலைக்குப் பொருத்தமானது. நமது பாடசாலை வளவிலேயே ஒரு சிறிய விடுதியை அமைப்போம். அதற்கான ஏற்பாடுகளை செய்து முடித்து விடுவோம்”.

தங்கராசா ஆசிரியர் விளக்கினார். பாடசாலை இன்னும் விடவில்லை. ஆனால் புது ஆசிரியர்கள் வருவது காட்டுத் தீபோல் பரவிவிட்டது. பாடசாலை மாணவர்கள் பாடசாலைக்கும் சமூகத்துக்கும் இடையில் செய்தி காவிகளாக இருப்பார்கள். அவர்கள் மூலம் நல்லவையும் செல்லும். அல்லாதவைகளும்

பரப்பப்படும். அவை நன்மை பயக்குபவையா அல்லது தீமை பயக்குபவையா என்பது அவர்களுக்குத் தெரியாது. அவர்கள் செய்தி காவிகள் மட்டுமே.

சிறுவர்களது எதிர்காலத்துக்காகச் சிந்தித்து செயற்படுவது இன்றைய இளைஞர்களது கடமையாகும். திங்கட்கிழமைக்கு முன்னர் விடுதி கட்டிமுடிக்க வேண்டும் நாளையத் திட்டத்தை இன்றே வகுத்துக் கொண்டனர். பாடசாலை முடிவுறும் நேரம் வந்து விட்டது. நாகேந்திரம் பாடசாலை வளவினுள் ஆசிரியர் விடுதியமைப்பதற்கான அனுமதியைப் பெறுவதற்காக கல்வி அலுவலகம் சென்றுவிட்டார்.

நாகேந்திரத்தின் செய்தி கல்வி அதிகாரியின் காதுகளில் பாலை வார்த்து விட்டது.

“நல்ல விசயம். ஆனால் இந்தக் கல்வி அலுவலகத்தில் நிதிதான் பற்றாக்குறை. என்னால் அனுமதி மட்டும் தரமுடியும்.”

“அது போதும் எங்களுக்கு. மிகுதியை நாங்கள் பார்த்துக் கொள்கிறோம்.” சங்கரலிங்கம் தனது கைப்பட அனுமதியை எழுதிக் கொடுத்தார். நன்றி கூறிவிட்டு நாகேந்திரம் வந்துவிட்டார். அருள் தனது நண்பர்களிடம் உதவி கோரினான். ஊர்ப்பெரியவர்கள் ஒன்று திரண்டு விட்டனர்.

தென்னோலையினால் வேயப்பட்ட இரண்டறையும், ஒரு மண்டபமும் கொண்ட சிறிய விடுதி உருவாகத் தொடங்கியது. இளைஞர்கள் விடுதியை இரவு பகலாக உழைத்து அமைத்து விட்டனர். தங்களது சொந்த வேலையாகக் கருதிச் செயற்பட்டனர். நிரைகட்டைச் சுவர் எழுந்தது. காற்றோட்டமான யன்னல்கள் சுவர்களில் பொருத்தப்பட்டன. சுவர் வெள்ளையடிக்கப்பட்டு விட்டது. சமையலுக்கான சிறிய அடுக்களையும் முளைத்து விட்டது. தலைமையாசிரியர் ஞாயிறு மாலை வழமைபோல் பாடசாலையைப் பார்வையிட வந்தார். அவருக்கு அதிசயம் காத்திருந்தது. ஆசிரியர்களுக்கான சிறியதொரு விடுதி அவரை அசத்தி விட்டது.

எப்படி இவர்களால் முடிந்தது? அதிசயத்துடன் அருணனை நோக்கினார்.

“ஐயா! விடுதி எப்படி இருக்கிறது?” வேலை செய்துகொண்டே ஒரு முறுவலுடன் கேட்டான்.

“என்னால் நம்பவே முடியவில்லை. மிகவும் அழகான விடுதி. இப்படி ஒரு விடுதி இருந்திருந்தால் நானே பாடசாலையில் தங்கியிருப்பேன்”. சந்தோசம் பொங்கக் கூறினார்.

இரண்டு கட்டில்களுக்குச் சொல்லியிருக்கிறோம். இப்போது வந்துவிடும். சமையலுக்கு வேண்டிய அத்தனையும் உள்ளே உள்ளன. சமைத்துக் கொடுப்பதற்கும் பொன்னம்மா ஆச்சி தயாராக இருக்கிறார்”. அருணன் அடுக்கிக் கொண்டே சென்றான்.

உண்மையில் இங்கு வரும் ஆசிரியைகள் கொடுத்து வைத்தவர்கள்தான். இப்படியும் வசதிகளைச் செய்து கொடுக்க யாருண்டு? தங்கள் கிராமத்தின் முன்னேற்றத்துக்காக எவ்வளவு தியாகங்களை இந்த இளைஞர்கள் புரிகிறார்கள். தங்களைப் போல் அவர்களுக்குப் பின்னால் வரும் இளஞ்சந்ததியினர் கஸ்டப்படக் கூடாது என்பதில் எவ்வளவு கரிசனையாக இருக்கிறார்கள். இவர்களைப் போல் ஒவ்வொரு கிராமத்து இளைஞர்களும் இருந்து விட்டால் சொர்க்கத்தைக் கண்முன்னாலே கண்டுவிடலாம்.

அன்று திங்கட்கிழமை. பாடசாலையில் புது ஆசிரியர்களை அனைவரும் எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தனர். தலைமையாசிரியரின் கண்கள் அடிக்கடி தெருப்பக்கம் நோட்டம் விட்டுக் கொண்டே இருந்தன.

“ஒரு வேளை ஆசிரியர்கள் வராதிருந்தால்...? சீ... எதிர்மாறாக நினைக்கவே கூடாது. எப்படியும் வருவார்கள். இந்த மணல்பரந்த கிராமத்துக்குள் வந்து சேர்வதே பெரும் சிரமம். ஐந்து கிலோ மீற்றர் தூரத்தைக் கடந்து வரவேண்டுமே? வாறநேரம் வரட்டும்.” மனதுக்குள்ளேயே கூறிக் கொண்டு தனது கடமையில் மூழ்கினார்.

நாகேந்திரம் கிண்ணியாத் துறையடியில் காத்திருந்தார். இரட்டைமாட்டு வண்டி தயாராக இருந்தது. அந்தக் காலத்தில் மாட்டு வண்டிதான் பாவனையில் இருந்தது. கிண்ணியாத் துறையடி இருபுறமும் மக்களால் தன்னை அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்தது. ஆசிரியைகள் திருகோணமலையில் இருந்து வந்தார்கள். வஸ்சில் இருந்து இறங்கியதும் சூழலை அவதானித்தார்கள். ஏதோ கண்களைக் கட்டிக் காட்டில் விட்ட உணர்வு. கிண்ணியாத் துறையைக் கண்டதும் அதன் இயற்கை வனப்பை ஒருமுறை ரசித்தார்கள். தோணியில் மக்கள் ஏறிப்பயணிப்பதைக் கண்டார்கள். தாங்களும் ஏறிக் கொண்டார்கள். ஏறியதும் பயத்தால் ஆளையாள் பார்த்துக் கொண்டனர்.

'நடுக்கடலில் தோணி கவிழ்ந்தால்...' நினைக்கவே நடுங்கியது.

“என்ன பயமாயிருச்சா”? ஒரு பயமும் இல்ல. எத்தன ஆயிரம் மக்கள் போய்வாறாங்க. ஒரு உயிராபத்தும் ஏற்படல்ல. பயமில்லாம இருங்க”.

குஞ்சிக்காக்கா தோணியைச் செலுத்திக் கொண்டே புன்னகைத்தார்.

“புள்ள எங்க போறீங்க”? அவர் கதை தொடுத்தார்.

“ஆலங்கேணிக்கு” பதில் வந்தது.

“நீங்கதான் புது ரீச்சர்மார்? அந்தப் பக்கம் நாகேந்திரம் உங்களுக்காகக் காத்திரிச்சான். கவனமாகக் கொண்டு வந்து சேர்க்கச் சென்னான். பயமில்லாமப் போங்க. நல்ல சனங்க”. குஞ்சிக்காக்கா தோணியைச் செலுத்தியவாறே நயவுரை தந்தார்.

“யாரந்த நாகேந்திரம்”? விழிகளால் பேசிக்கொண்டார்கள். கிண்ணியா கடல்நீரேரி கிழக்கு மேற்காகப் பரந்து கிடந்தது. கிழக்காகக் கொட்டியார்க்குடாக் கடல் கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரை விரிந்திருந்தது. எங்கும் மீன்பிடிப் படகுகள் மிதந்து கொண்டிருந்தன. மேற்காகத் தம்பலகாமக் குடா நீண்டு கிடந்தது.

“புள்ள அந்தப்பக்கம் நேர பாருங்க. அதுதான் தம்பலகாமக் குடா. முத்து விளையும் களம். தம்பைநகரின் துறைமுகமாகக் கப்பல்துறை விளங்கியதாம். முத்து யாவாரத்தில் பேர்பெற்று விளங்கியதாக எங்கட வாப்பா செல்லுவார். ஒரு பெருமூச்சினை விட்டார். எதை நினைத்துக் கொண்டாரோ தெரியாது. மீண்டும் தொடர்ந்தார்.

“எப்ப வெள்ளக்காரங்க வந்து நம்மட இடங்களை எல்லாம் பிடிச்சாங்களோ, அதுக்குப்புறகு எல்லாம் அழிஞ்சி போச்சி” தோணி ஒட்டினாலும் வரலாற்றைத் தெரிந்து வைத்திருந்தார். எல்லாம் செவியேறல் கல்விதான். எழுதப்படிக்கத் தெரியாத மேதையவர்.

குஞ்சிக்காக்கா தோணியை மெதுவாகக் கரையில் தொடுத்தார்.

“அவதிப்படாமல் மெல்ல இறங்குங்க. அந்தா நாகேந்திரம் காத்திட்டிருநிக்கிறான். நான் கூப்பிட்டு விடுறன். நில்லுங்க.” கூறிக்கொண்டே சத்தமிட்டார்.

“நாகேந்திரம்! இஞ்ச வா”. உரக்க அழைத்தார்.

“நீ சென்ன ரீச்சர்மார் வந்திட்டாங்க. கூட்டிப்போ”. அன்பாகப் பேசிய குஞ்சிக் காக்காவை நன்றியோடு பார்த்தார்கள். நாகேந்திரம் ஆசிரியைகளை நோக்கி வந்து அவர்களது பொருட்களை எடுக்க உதவினார். “இவர்தான் நாகேந்திரம். நல்ல பொடியன்”. அறிமுகப்படுத்தியவாறே குஞ்சிக்காக்காவும் ஒத்தாசை புரிந்தார்.

தயாராக நின்ற மாட்டு வண்டியில் பொருட்களை ஏற்றிவிட்டார். ஆசிரியைகளை வண்டியில் ஏற்றி அனுப்பிவிட்டார். அவர் சைக்கிளில் முன்னால் சென்றார்.

பாடசாலையில் தலைமையாசிரியர் முட்டை விட அவதிப்படும் கோழிபோல் அந்தரப்பட்டார். அவரைப் பார்த்ததும் அருணனுக்குச் சிரிப்புத்தான் வந்தது. ஆளுக்காள் கதைத்துச் சிரித்துக் கொண்டார்கள். ஆசிரியைகள் எப்படி வருவார்கள் என்று அவருக்கு எப்படித் தெரியும்.?

இப்படி எத்தனை ஆசிரியர்களின் இடமாற்றக் கடிதங்கள் கிடைத்தன. கடிதம் வரும் ஆனால் ஆசிரியர்கள் வருவதில்லை. இந்த முறையும் அப்படி ஆகிவிட்டால்? தலைமையாசிரியருக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை.

நாகேந்திரத்தின் சைக்கிள் மணி ஒலித்தது. அனைவரினது கண்களும் தெருப்பக்கம் சுழன்றன. ஆனாலும் எதிர்பார்த்த ஆசிரியர்கள் வரவில்லை.

“என்ன நாகேந்திரம் ஆசிரியர்கள் வரமாட்டார்களோ?” தலைமையாசிரியர் வேதனையை வெளிப்படுத்தினார்.

“வாறநேரம் வருவார்கள்.”

“எப்ப வாறதும் போறதும். இப்பவே பத்து மணியாகிவிட்டது. இனி எங்க வரப்போறாங்க”?

தலைமையாசிரியரின் வேதனை கலந்த குரல் ஒலித்தது. அவர்கள் திருகோணமலையில் இருந்து வஸ் எடுத்துக் கிண்ணியாத் துறையைக் கடந்து இந்த மணல்செறிந்த ஆலங்கேணிக்கு வரவுதற்கு நேரம் எடுக்குந்தானே? அதுதான் சொன்னே. நகேந்திரம் ஒருபுன்முறுவலோடு அவிழ்த்து விட்டார்.

அதுவும் சரிதான். நாங்க அவசரப் படக்கூடாதுதான். வாறநேரம் வரட்டும் என்று கதிரையில் அமர்ந்தார்.

“அதோ பாருங்கள். வண்டில் வருது.” ஒரு மாணவன் கூவினான்.

தலைமையாசிரியரின் கண்கள் அம்மாணவன் காட்டிய திசையைப் பார்த்தன. வண்டில் வருவதைக் கண்டு கொண்டார். அதோ பாருங்க...வண்டில் வருது நாகேந்திரம் கூறினார்.

நாகேந்திரம் கூறிமுடிக்கவில்லை. தலைமை ஆசிரியர் கண்களைக் கசக்கிக் கொண்டு எழுந்து பார்த்தார். வண்டில் வந்து நின்றுது. இரண்டு ஆசிரியைகள் இறங்கினார்கள்.

தன்னை ஒருதரம் கிள்ளிப் பார்த்துக் கொண்டார். அவர் காண்பது கனவல்ல

என்பது நிச்சயமானது. அவருக்கு ஓரே குதூகலிப்பு. சிறுபிள்ளையாகித் துள்ளினார். வகுப்பில் இருந்த பிள்ளைகளைப் பார்த்தார்.

“என்ன பார்க்கிறீங்க. ரீச்சர்மார் வந்திட்டாங்க. அவர்களின் பொருட்களை எடுத்து வாருங்க”

தலைமையாசிரியர் சொன்னதுதான் தாமதம் பிள்ளைகள் சிட்டாகிவிட்டனர். வகுப்பில் இருந்த பிள்ளைகள் பாய்ந்து ஓடிப்போனார்கள். ஆசிரியைகளை வரவேற்று அவர்களது உடைமைகளை எடுத்து வந்தனர். ஆசிரியைகளுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. அவர்களது பயணக்களைப்பு பறந்து விட்டது. பிள்ளைகளின் பண்பு அவர்களை ஈர்த்துக் கொண்டது.

வாராதிருந்த மாமணிகளாக ஆசிரியைகளைப் பார்த்தார்கள்.

“வாங்க ரீச்சர்! தலைமையாசிரியர் வரவேற்றார்.

“நல்ல களைப்பு என்ன? இந்த இருக்கைகளில் இருங்க. முதலில் தேநீர் குடியுங்க”. ஆயத்தமாக இருந்த தேநீரை மேல்வகுப்பு மாணவிகள் கொடுத்தனர்.

“குடியுங்க ரீச்சர்” அன்போடு கொடுத்தனர். தேநீரைக் குடித்தவாறே பாடசாலையை நோட்டம் விட்டனர். பாடசாலை அழகாகவும் சுத்தமாகவும் இருந்தது. கட்டிடங்களைச் சூழப் பூந்தோட்டம். இடையிடையே மரக்கறி வகைகள். கண்ணைக் கவரும் வண்ணமயமாக இருந்தது. “இது பாடசாலையா? அல்லது சொர்க்க லோகமா”? விழிகளால் இருவரும் பேசிக்கொண்டார்கள்.

“எப்படிப் பள்ளிக்கூடம்? நீங்க பட்டணத்தில் இருந்து வாறீங்க. இது கஸ்டமாகத்தான் தெரியும். ஆனால் போகப் போகச் சரியாகிவிடும். இந்தப் பெண் பிள்ளைகளைப் பாருங்க. தங்கட குறைகளை யாரிடம் சொல்வார்கள்.? இங்கு படிப்பிக்கும் ஆசிரியர்கள் ஆண்கள்தான். பெண்பிள்ளைகளின் பிரச்சினைகள் அவர்களுக்கு எவ்வாறு தெரியும்? நீங்க வந்தது பெரிய சந்தோசம்.” தலைமையாசிரியர் வைரமுத்து தங்கள் தந்தையரின் நிலையிலிருந்து பேசியது அவர்களுக்குப் பிடித்திருந்தது.

“ஐயா! இப்படியான பள்ளிக்கூடத்தில்தான் சேவை செய்ய வேண்டும் என்று விரும்பி வந்திருக்கிறம். கல்வி அதிகாரிகள் எங்களுக்குத் தெரிந்த ஆசிரியர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று கூறினார்கள். எங்களால் முடிந்தளவு உதவி செய்யோம். நீங்க கவலையை விடுங்க.”. அந்த ரீச்சர் மாலதி திருவாய் மலர்ந்தாள். தலைமையாசிரியரின் மனதில் பால் வார்த்ததுபோல் இருந்தது.

தேநீர் அருந்தியதும் தமது கடமையைப் பொறுப்பேற்றமைக்கான கடிதத்தைத் தயாரித்துக் கொடுத்தனர். ஆசிரியர்கள் கலந்துரையாடல் கூட்டம் நடந்தேறியது. ஆசிரியர்களிடையே அறிமுகம் செய்து கொண்டனர். மூன்று முகங்கள் தெரிந்தவைபோலிருந்தன.

“அருணன் உங்களை நான் கண்டிருக்கிறேன். நாங்களும் மட்டக்களப்பில் வின்சென்ற் கல்லூரியில்தான் படித்தோம். பனிச்சங்கேணியில் பாதைக்காக வஸ் காத்திருக்கும். அப்போது பெடியங்கள் ஈச்சம்பழம் ஆய்ந்து கொண்டு தருவார்கள். நீங்களும் ஈச்சம் பழம் தந்தது எனக்கு இன்னும் நினைவிருக்கிறது. பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் நீங்கள் கவித பாடிக் கலக்கியதையும் பார்த்திருக்கிறோம்.”. மாலதி பழைய நினைவினைத் தொட்டுவிட்டாள். வத்சலா புன்னகைத்தாள். மாலதி கூறியவற்றை அருணன் மறந்திருந்தான். அது அடிமனத்தினுள் அமிழ்ந்து கிடந்தது. இப்போது எட்டிப் பார்த்தது. ஆனாலும் தனது கிராமத்தின் சூழல், குடும்பப்பின்னணி இவற்றைப் பற்றிச் சிந்திக்க இடங்கொடுக்கவில்லை.

காலஅட்டவணையை தங்கராசா ஏலவே தயாரித்திருந்தார். ஆசிரியைகளுக்கு ஏற்ற பாடங்களை அவர்களுக்கு ஏற்றவாறு அமைத்துக் கொடுத்தார். ஆசிரியைகள் தங்கள் வகுப்புகளுக்கு வரமாட்டார்களா என்று பிள்ளைகள் எதிர்பார்த்திருந்தனர்.

“ஐயா! ஒருக்கா வகுப்புகளைப் பார்த்து வரலாமா? “ வத்சலா கேட்டார். வத்சலாவின் ஆசையைப் புரிந்து கொண்ட மாலதி எழுந்தாள். தலைமை ஆசிரியர் வைரமுத்துவின் முகத்தில் ஒரு மலர்ச்சி துளிர்ந்தது. எங்கிருந்து இந்த உற்சாகம் அவருக்கு வந்தது. விளையாட்டுப் பொம்மை கிடைத்த சிறுவனைப்போல் துள்ளிக் குதித்தார். இருவரையும் அழைத்துக் கொண்டு வகுப்புகளுக்கு நகர்ந்தார்.

தலைமையாசிரியரைத் தொடர்ந்து ஆசிரியைகள் நடந்தனர். அவர்களை வகுப்புகளில் உள்ள பிள்ளைகளுக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தார். பிள்ளைகளின் ஏக்கத்தை அவர்களது முகங்களில் இருந்து கண்டு கொண்டனர். வகுப்புகளுக்கு ஆசிரியர்கள் நுழைந்ததும் பிள்ளைகள் வணக்கம் சொல்லி வரவேற்றனர். ஒவ்வொருவரும் தங்களை அறிமுகம் செய்து கொண்டனர். ஆசிரியர்களுக்குப் பிள்ளைகளையும், பிள்ளைகளுக்கு ஆசிரியர்களையும் பிடித்துக் கொண்டது.

வகுப்புக்களைப் பார்வையிட்டதும் அவர்கள் தங்குவதற்கான இருப்பிடத்தைக் காட்டுவதற்கு அழைத்துச் சென்றார்.

“வாங்க, நீங்கள் தங்குவதற்குரிய இடத்தினைக் காட்டிவிடுறன். அதுதானே முக்கியம்” கூறிக்கொண்டு நடந்தார். அவருக்கு ஒரே பயமாகவும் இருந்தது. ஒருவேளை இருப்பிடம் பிடிக்காது போனால்? மனக்குழப்பத்துடன் நடந்தார். அவரைத் தொடர்ந்து ஆசிரியைகள் சென்றார்கள். அவர்களுக்காகத் தயார் செய்த சிறு விடுதி காத்திருந்தது. அவர்களது உடமைகள் உள்ளே இருந்தன. பொன்னம்மா சமையல் செய்து பரிமாறக் காத்திருந்தார். அவர்களைக் கண்டதும் பொன்னம்மா வரவேற்றார்.

“இவதான் பொன்னம்மா. உங்களுக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்வார். இங்கு எந்தவித இடையூறும் வராது. எப்படி இருப்பிடம். பார்த்துச் சொல்லுங்கள்”. கூறிவிட்டு அவர்களது முகங்களையே பார்த்த வண்ணம் நின்றார். அவர்கள் இருவரும் விடுதியைப் பார்த்தார்கள். எல்லா வசதிகளும் இருந்தன. மின்சார வசதியில்லாத கிராமம்.

“உங்களுக்குப் பெற்றமெக்ஸ், அரிக்கன் லாம்பு, ரோச் எல்லாம் இருக்கிறது. பொன்னம்மாவுக்கு பெற்றமெக்ஸ் பற்றவைக்கத் தெரியும். கிணறு நல்ல நிலையில் உள்ளது. அதன் தண்ணீர் நல்லது. நாங்கள் அதனைத்தான் பாவிக்கிறோம்”. தலைமையாசிரியர் அடுக்கிக் கொண்டே போனார்

“இந்த விடுதியை உங்களுக்காக இரவு பகலாக ஆசிரியர்களும், ஊர்மக்களும் கட்டி முடித்தார்கள். பிடித்துக் கொண்டதா”? தலைமையாசிரியருக்கு இன்னும் திருப்தி ஏற்படவில்லை. விடுதியைப் பார்த்தார்கள். விடுதி அவர்களுக்குப் பிடித்துக் கொண்டது. அவர்களது முகங்கள் அதனைக் காட்டின.

“ஐயா! எங்களுக்கு இவ்வளவு வசதிகளைச் செய்துள்ளீர்கள். உங்களுக்கு எப்படி நன்றி கூறுவதென்று தெரியவில்லை.” மாலதி சொல்ல வாயெடுத்தாள். வத்சலா கூறிமுடித்தாள்.

“ஐயா! நாங்கள் விடுதியில் தங்கியிருந்துதான் படித்தோம். படிக்கும்போதும் ஒன்றாகவே இருந்து படித்தோம். இன்று இந்தப் பாடசாலைக்கு இருவரும் சேர்ந்து ஒன்றாகவே வந்துள்ளோம். நாங்கள் சமாளிப்போம். இங்குள்ள மூன்று ஆசிரியர்களும் நாங்கள் படிக்கும்போது படித்தவர்கள். வேறு வேறு பாடசாலைகளில் படித்தோம். திருகோணமலையில் இருந்து மட்டக்களப்புக்குச் செல்லும்போது சந்தித்திருக்கிறோம். மூவரும் நல்லவர்கள். ஊர்ப்பற்று மிக்கவர்கள். இருவரைப் பல்கலைக் கழகத்திலும்

சந்தித்திருக்கிறோம். நீங்கள் எங்களுக்குத் தந்தையாக இருக்கிறீர்கள். எங்களுக்கு வேறென்ன வேண்டும். எல்லோரும் சேர்ந்து இந்தப் பாடசாலையைக் கட்டி எழுப்புவோம்”. கூறிமுடித்தார்கள். தலைமையாசிரியரின் முகத்தில் ஒரு மலர்ச்சி. நிம்மதிப் பெரு மூச்சை விட்டார்.

“சரி நீங்கள் ஓய்வெடுங்கள். நான் எனது வேலைகளைக் கவனிக்க வேணும். பொன்னம்மா! பிள்ளைகளுக்கு வேண்டியதைச் செய்து கொடு. நான் வாறன்”. கூறிக்கொண்டே வகுப்பறையை நோக்கி நடந்தார்.

தலைமையாசிரியர் சென்றதும் முகம் கைகால்களைக் கழுவினார்கள். சுறுசுறுப்பாகி விட்டார்கள். பாடசாலையை எட்டிப் பார்த்தார்கள். இவ்விரண்டு வகுப்புக்களை வைத்துக் கொண்டு ஆசிரியர்கள் பம்பரமாகச் செயற்படுவதைக் கண்டார்கள்.

“சாப்பாடு தயாராக இருக்கிறது. சாப்பிட வாறீங்களா”? பொன்னம்மா அழைத்தார். “இல்லையம்மா. இப்பதானே அருமையான தேநீர் குடித்தோம். பாடசாலை விட்டதும் சாப்பிடலாம். நாங்க வகுப்புகளைப் பார்த்துவிட்டு வாறம்”. இருவரும் வகுப்புக்களை நோக்கி நடந்தார்கள்.

தலைமையாசிரியர் புது ஆசிரியர்களின் கடமையேற்றல் பற்றிய குறிப்புகளை சம்பவத்திரட்டுப் புத்தகத்தில் எழுதினார். கடமையேற்றல் கடிதங்களில் குறிப்புரையை எழுதி அவற்றைக் கல்வி அலுவலகம் அனுப்புவதற்காகத் தபாலுறையிலிட்டு முகவரியை எழுதினார். நாகேந்திரம் வந்து எடுத்துப் போவார் என்பது அவருக்குத் தெரியும்.

அவரது வகுப்பு அமைதியாக இருந்தது. அவர் தனது கடமையை முடித்ததும் வகுப்பு வேலைகளைச் செய்வார். அதற்காக நிமிர்ந்தார். அப்போதுதான் ஆசிரியைகள் தன் முன்னால் நிற்பது தெரிந்தது.

அவருக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. ஏதும் குறைகள் இருக்குமோ? எதற்கும் அவர்களுடன் பேசுவோம். அவர்களைப் பார்த்தார்.

“ஐயா! பாடசாலை விடும்வரை வகுப்புக்களைப் பார்க்கலாம். அதுதான் வந்தோம்.” ஆளையாள் பார்த்தபடி நின்றார்கள். தலைமையாசிரியர் வைரமுத்து மகிழ்ந்து போனார்.

“ஓய்வெடுக்க விட்டால் நீங்கள் வந்து நிற்கிறீர்கள். சரி உங்கள் விருப்பம்”. அவர்களை உற்சாகப் படுத்தினார். அவர்கள் ஒவ்வொரு வகுப்பினுள்

நுழைந்தனர்.

பிள்ளைகளுக்குச் சந்தோசம். உற்சாகம் அவர்களில் குந்திக்கொண்டது. மாலதி பிள்ளைகளுடன் உரையாடத் தொடங்கினாள். பிள்ளைகளைப் புரிந்துகொண்டால்தான் அவர்களது அன்பைப் பெறலாம். ஆசிரியர் மேல் நம்பிக்கை ஏற்படும். தன்னம்பிக்கையை உருவாக்கலாம். அவர்களது ஆர்வத்தையும், ஆதங்கங்களையும் புரிந்து கொண்டு சேவைசெய்யலாம்.

10

**“கேகத்தைச் சாய்த்து வீடு - அல்லா லதீல்
சிந்தனை மாய்த்து வீடு”**

ஆசிரியைகள் வகுப்புக்களுக்கு வருமுன்பே அருணணும். தங்கராசாவும். கோணமலையும் வகுப்புக்களில் ஆசிரியர்கள் பற்றிய நல்லபிப்பிராயங்களை எற்படுத்தி விட்டார்கள். பிள்ளைகளின் மனதில் ஆசிரியைகள் நிறைந்திருந்தார்கள். வத்சலா கேட்ட கேள்விகளுக்கு பிள்ளைகள் மனந்திறந்து பதிலளித்தார்கள். வத்சலாவைப் பற்றி பிள்ளைகளே கூறத்தொடங்கி விட்டார்கள். அவளுக்கு பெரும்பாடாகி விட்டது. எப்படி இந்தப் பிள்ளைகள் எங்கள் மேல் மதிப்புப் மரியாதையும் வைத்துள்ளார்கள்?

மாலதி வகுப்புள் நுழைந்ததும் பிள்ளைகள் எழுந்து வாழ்த்தி வரவேற்றார்கள். “ரீச்சர்! இப்போது அறிமுகந்தானே? நாங்கதான் உங்களிடம் கேள்வி கேட்போம் நீங்கள் பதில் சொல்ல வேண்டும். சரியா”? அருள்மொழி தனது சுட்டித்தனத்தைக் காட்டத் தொடங்கினாள்.

“சரி. கேளுங்கள்.”

“உங்களுக்கு என்னென்ன விளையாட்டுக்கள் தெரியும்”?

உங்களுக்குத் தெரிந்த விளையாட்டுக்கள் கொஞ்சம் தெரியும். தெரியாத விளையாட்டை எனக்கு நீங்கதான் சொல்லித் தரவேண்டும். செய்வீர்களா”?

“யேஸ் ரீச்சர்”. குதூகலத்தோடு பதில் வந்தது.

“ரீச்சர் உங்கள் உள்ளங்கையில் துளையில்லை. ஆனால் ஒரு துளையினை எற்படுத்தி அதனுடாக எங்களைப் பார்க்க முடியுமா”? மாலதி சிரித்துக் கொண்டாள். அவளுக்குத் தெரியும். ஆனால் அப்படிச் செய்தால் அவர்களது மனதில் இடம்பிடிக்க முடியாது. யோசிப்பதுபோல் பாவனை செய்தாள்.

“என்ன ரீச்சர். தெரியாதா? தெரியாட்டி நாங்க சொல்லித் தருகிறோம்.”

“நான் முதலிலேயே சொல்லிவிட்டேனே. தெரியாத விளையாட்டை எனக்கு நீங்கதான் சொல்லித் தரவேண்டுமென்று செய்வீர்களா?”

“யேஸ் ரீச்சர்.”

“சரி ஒருவர் வந்து செய்து காட்டுங்கள். முன்னால் வருபவர் தனது பெயர், பாடசாலை, படிக்கும் வகுப்பு, பொழுதுபோக்கு பற்றிக் கூறித் தொடங்க வேண்டும். வாங்க” அழைப்பை விடுத்தாள். தான் கூறியவற்றைச் செவிமடுத்து இயங்குகிறார்களா என்பதை அவதானித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

ஒரு மாணவி முன்னால் வந்தாள்.

“எனது பெயர் சுமதி. நான் ஆலங்கேணி தமிழ் வித்தியாலயத்தில் ஆறாம் வகுப்புப் படிக்கிறேன். பாட்டுப் பாடுவேன். நடனம் ஆடுவேன். கிராமிய விளையாட்டுக்கள் தெரியும். பின்னேரம் பாடசாலையில் தோழிகளுடன் விளையாடுவோம். எங்கள் வகுப்புப் பூந்தோட்டம் இருக்கு. அதற்குப் பசளையிட்டுத் தண்ணீர் ஊற்றுவோம். இப்போது எனது உள்ளங்கையில் துளையொன்றை உருவாக்கித் துளையூடாக உங்களைப் பார்க்கப் போகிறேன். நான் சொல்வதுபோல் எல்லாரும் சேர்ந்து செய்ய வேண்டும்.” சுமதி கட்டளைத் தளபதிபோல் செயற்பட்டாள் அவளது செயற்பாட்டை மாலதி வெகுவாக இரசித்தாள்.

சுமதி இருந்த இருக்கையில் மாலதி போயமர்ந்தாள். அருள்மொழியின் பக்கத்திலேயே சுமதியின் இருக்கை இருந்தது.

பிள்ளைகளுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. தங்களுடன் ஒரு மாணவியாக ரீச்சர் இருக்கிறாரே. அவர்களுக்குச் சந்தோசமாக இருந்தது. இப்போது சுமதிதான் ரீச்சர். ஒரு காலத்தில் இந்தப் பாடசாலைக்கு வெளியூரில் இருந்து ஆசிரியர்கள் வரவேண்டியதில்லை. இவர்களே பார்த்துக் கொள்வார்கள் என்பதை நினைத்துக் கொண்டாள்.

“சரி எல்லோரும் ஒரு கொப்பியைக் கையில் எடுங்கள். நான் செய்வதுபோல் செய்யுங்கள். கொப்பியை குழல்போல் சுருட்டிக் கொள்ளுங்கள். இடக்கையினால் பிடித்துக் கொள்ளுங்கள். ரீச்சர் நீங்களும் செய்யுங்கள். செய்துகொண்டு கற்றால் மறக்கமாட்டோம். அருணன் சேர் இப்படித்தான் கற்பிப்பார்”. அவள் செய்வதுபோல் செய்தார்கள்.

நீங்கள் செய்த குழலை இடக்கையில் பிடியுங்கள். அப்படியே இடது பக்கக் கண்ணில் வையுங்கள். இப்போது வலது கையை விரித்து கொப்பியின் நடுப்பகுதியில் ஒட்டினாற்போல் பிடியுங்கள். இரண்டு கண்களையும் திறந்து கொண்டு நீங்கள் விரும்பிய பொருளை அல்லது ஆளைப் பாருங்கள்.

விரித்திருக்கும் வலது உள்ளங்கையில் துளை தெரிகிறதா? அதற்கூடாக நீங்கள் பார்க்கும் பொருள் தெரிகிறதா”? சுமதி உற்சாகத்துடன் கேட்டாள்.

“ரீச்சர்! உங்களுக்கு உங்கள் உள்ளங்கையூடாக ஏதும் தெரிந்ததா”? மாலதி சிறு பிள்ளையாகத் துள்ளினாள். இருக்கையை விட்டு வெளியில் வந்தாள்.

“சா என்ன மாயம் இது? வெட்டாமல் கையில் துளையை உண்டாக்கி விட்டீர்கள். கெட்டிக்காரர்கள்தான். வடிவாகத் துளையூடாக தெரிகிறதே”

“என்ன தெரிகிறது ரீச்சர்.”?

“எனக்கு சுமதி ரீச்சர்தான் தெரிந்தது. உங்கள் எல்லோருடைய முகங்களையும் பார்த்தேன். உங்கள் முகங்கள் எவ்வளவு வடிவாகவும் தெளிவாகவும் இருக்கிறது. அதெப்படி இதெல்லாம் உங்களுக்குத் தெரியும்? யார் சொல்லித் தந்தார்கள்.”?

சுமதியின் பக்கத்தில் வந்து கொண்டே கேட்டார்.

“நாங்கள் ஆங்கிலம் கற்பதே விளையாட்டு மூலம்தான். அருணன் சேர் இப்படித்தான் ஆங்கிலம் கற்பிப்பார். விளையாடிக் கொண்டே கற்பதால் இலகுவில் மனதில் பதிந்து விடும்.” சுந்தரன் விளக்கினான்.

விளையாட்டு வெறுமனே விளையாட்டல்ல. அது ஒரு கற்றற் செயற்பாடாகும். விளையாட்டு மூலந்தான் வாழ்க்கைக்கு ஆயத்தம் செய்கிறோம். எழுதிப் படிப்பவர்கள்தான் கற்றவர்களா? எழுத்தறிவில்லாத மேதைகள் எத்தனை பேர் இவ்வுலகில் உள்ளனர்.

“வேறென்ன விளையாட்டுத் தெரியும்? சொல்லுங்க பார்ப்போம்? மாலதி முடிக்குமுன் அழகன் 'புள்ளிங் த ரெயில்' என்று கூறினான். வகுப்பு ஒருதரம் குலுங்கிச் சிரித்தது. மாலதிக்குத் தெரியும். 'வால் பிடுங்குதல்' விளையாட்டு சுவையான விளையாட்டு. சிறார்கள் விடும்பி விளையாடுவார்கள்.

“இதெல்லாம் உங்களுக்குத் தெரியுமா”? மாலதி ஆச்சரியத்தோடு கேட்டாள்.

“கொஞ்சம் தெரியும். பின்னரத்தில் ஆங்கில வகுப்பு நடக்கும். அந்த நேரத்தில் ஆங்கிலத்தில் பேசி விளையாட்டு நடக்கும். விளையாடி ஆங்கிலம் படிப்பது இலகுவானது.” விநாயகன் விழிகள் மலரப் சொன்னான். ஒவ்வொருவராக அனைவரும் பேசினார்கள். பிள்ளைகளின் ஆற்றலை மாலதி புரிந்து கொண்டாள்.

“ரீச்சர் எங்களுக்கு 'நெற்போல்' பழக்குவீர்களா”? அருள்மொழி கெஞ்சினாள்.

“உங்களை இந்த மாவட்டத்தின் சம்பியனாக்கத்தான் நாங்க இரண்டு பேரும்

வந்திருக்கிறோம்”. மாலதி உறுதியளித்தாள். பிள்ளைகள் தம்மை மறந்தனர். “ஹேய்..... தாங்கஸ் ரீச்சர். இனி எங்களுக்குக் குறையில்லை. 'எம்மைப் பிடித்த பிசாசுகள் போயின' என்று கும்மியடிப்போம். வகுப்பு கலகலத்தது. தலைமையாசிரியர் காது கொடுத்துக் கேட்டு ரசித்தார்.

பாடசாலை கலையும் நேரத்துக்கான மணியொலித்தது. பிள்ளைகள் வகுப்பில் நின்றவாறே பிரார்த்தனையில் ஈடுபட்டனர். இறைவனுக்கும், ஆசிரியர்களுக்கும் நன்றி கூறி வகுப்புக்கள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக வரிசையாகச் செல்வதைப் பூரிப்போடு பார்த்தார்கள். நகர்ப்புறத்துப் பாடசாலைகளுக்கும், கிராமப்புறத்துப் பாடசாலைகளுக்கும் இடையே உள்ள வித்தியாசங்களை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தார்கள். வாழ்த்துடிக்கும் பிள்ளைகள் வாய்ப்பும் வசதியுமின்றி அல்லல் உறுவதைக் கண்டு வேதனை கொண்டார்கள்.

பிள்ளைகள் சென்றபின்னர் ஆசிரியர்கள் வருகை தரும் தினப்பதிவேட்டில் செல்லும் நேரத்தைப் பதிந்தார்கள்.

“எப்படி நமது பாடசாலை? பிடித்திருக்கிறதா?” அருணன் புன்னகையுடன் கேட்டான்.

“இடமாற்றம் என்று வந்தால் இவற்றையெல்லாம் பார்க்கலாமா? “நமது பாடசாலை என்றபின் பிடிக்காமல் இருக்குமா? நமது பாடசாலையில் நமது கடமையைச் செய்யத்தானே வேண்டும்”. மாலதி பட்டும் படாமலும் பதிலளித்தாள்.

“ஒன்றைமட்டும் உறுதியாகச் சொல்லலாம்”.

“என்னது”?

“இங்கே கற்பிக்கின்ற ஆசிரியர்களின் தியாகங்களை. எவ்வளவு கஸ்டங்களுக்கு மத்தியில் சேவை செய்கிறீர்கள். தலைமையாசிரியரின் உயர்ந்த சேவையினையும் மதிக்கிறோம். நல்ல உற்சாகமான பிள்ளைகள். இவர்களுக்குச் சேவை செய்வது இறைவனுக்குச் செய்யும் சேவையாகக் கருதுகிறோம். “சரி நாளைக்குச் சந்திப்போம்” வத்சலா கூறினாள். மாலதி புன்னகையொன்றை வீசினாள்.

“உங்களை நாங்கள் பிறகு சந்திக்கிறோம். நல்லாச் சாப்பிடுங்க. நன்றாக ஓய்வெடுங்கள். ”. அருணன் பதிலக்குக் கூறினான். அவர்கள் நடந்தே தமது வீடுகளுக்குச் சென்றார்கள்.

தலைமையாசிரியர் சிரித்தார்.

“என்னையா சிரிக்கிறீர்கள்”?

“அவர்களுக்குச் சாப்பிடும் நேரம் மட்டுந்தான் வீடு. மற்ற நேரமெல்லாம்

பள்ளிக் கூடந்தான். இருந்து பாருங்களன். மூன்றரை மணிக்கெல்லாம் பிள்ளைகள் வந்து விடுவார்கள். பிள்ளைகள் பாடசாலை யூனிபோம் இல்லாதுதான் வருவார்கள். பலநிறச் சட்டைகளைப் போட்டுக் கொண்டு வருவார்கள். பாடங்களும் நடக்கும். விளையாட்டுக்களும் நடக்கும். நான் எனது வேலைகளைக் கவனிப்பேன். அன்றாடம் வேலைகளை முடியாதுவிட்டால் தேங்கிவிடும். சாப்பாடு முடிந்ததும் அலுவலக வேலைகளைப் பார்க்கவே நேரம் போதாது.

நான் ஆறுமணிக்கு வீட்டுக்குப் போவேன். விடியவும் ஆறு மணிக்கு வருவேன். இவர்கள் மூவரும் பாடசாலைதான் தஞ்சம் என்று கிடப்பார்கள்.

“ஐயா! அந்த நாகேந்திரம் யார்?”

அதிபர் ஒரு புன்னகையை வீசினார்.

”நாகேந்திரம்தான் நமது பாடசாலை அபிவிருத்திச் சங்கத்தின் செயலாளர். இந்த கிராமத்தின் நம்பிக்கை நட்சத்திரம். அவர் பின்னேரம் வந்தாரெண்டால் பிள்ளைகள் சுறுசுறுப்பாகி விடுவார்கள். கரப்பந்தாட்டத்தில் கெட்டிக்காரர். பெரிய பொடியன்களுக்கு கரப்பந்தாட்டம் பழக்குவார். ஒருவகையில் மாலை நேரத்தில் சேவை செய்யும் ஆசிரியரென்றே சொல்லலாம். நீங்கள் போய் சாப்பிட்டு ஓய்வெடுங்கள்”. அவர்களை அனுப்பி வைத்தார்.

“என்ன வத்சலா எல்லாம் புதுமையாகத் தெரியுது. போகப் போகத் தெரியுந்தானே”? உரையாடிக் கொண்டே விடுதிப் பக்கம் சென்றார்கள். விடுதியை அவர்களது கண்கள் மேய்ந்தன.

பொன்னம்மா தலைமையாசிரியரின் உணவை அவரது மேசையில் வைத்தார். சோறு வேறாக இருக்கும். கறிவகைகள் வேறாக இருக்கும். அவர் அளவாக தனக்கேற்றவாறு எடுத்து சிந்தாமல் பாரத்துக் கொள்வார். ஒரு சோற்றுப் பருக்கை சிந்தினாலும் பொறுக்காது. இந்த உலகத்தில் எத்தனையாயிரம் மக்கள் உணவில்லாமல் தவிக்கிறார்கள். அமைதியாக இருந்து உண்பார்.

“பொன்னம்மா! பிள்ளைகள் நமது ஊருக்குப் புதுசு. அன்பாகப் பார்த்துக் கொள். நீ உனர் வீட்டில் இருந்து என்ன செய்யப் போகிறாய். இனி இந்தப் பிள்ளைகளுக்கு நீதான் எல்லாம். அவர்களோடு இருந்து கவனித்துக் கொள்” தலைமையாசிரியர் அன்புக் கட்டளையிட்டார்.

தலைமையாசிரியர் பொன்னம்மாவுக்குத் தூரத்து அண்ணன் முறை. அவர் என்ன சொன்னாலும் தனது நன்மைக்கென்றே நினைத்துக் கொள்வான். பொன்னம்மாவின் பிள்ளைகள் இருவரும் திருமணம் செய்து விட்டார்கள். ஒரு மகளோடுதான் இருக்கிறாள். வீட்டுக்குப் பாரமாக இருக்க பொன்னம்மாவுக்கு

விருப்பமில்லை. இதனை ஒருமுறை அண்ணனிடம் கூறினாள். அன்றிலிருந்து பொன்னம்மாதான் அவருக்குச் சமையல் செய்து கொடுத்தனுப்புவார். அதற்குரிய செலவினைக் கொடுத்து விடுவார். அந்த வருவாயில் பொன்னம்மாவின் பிழைப்பு தங்கியிருந்தது.

ஆசிரியைகளின் விடுதி பாடசாலையின் கிழக்குப்புறமாக அண்மையிலேயே இருந்தது. பொன்னம்மா வரும் வரை அங்கிருந்த இருக்கைகளில் இருந்தார்கள்.

பொன்னம்மா விடுதிக்குச் சென்றதும் ஆசிரியைகளை அழைத்தார் மேசையில் உணவு அவர்களுக்காகக் காத்திருந்தது.

“என்ன பிள்ளைகள். இன்னும் உடுப்பை மாத்தல்லயா? மாத்திட்டு வாங்க. சாப்பிடுவம்”. அன்பாக அழைத்தார். அவர்களுக்கும் இப்போதுதான் பசியெடுத்தது. “இல்லயம்மா. பிறகு மாற்றலாம். இப்ப சாப்பிடுவம்.” சாப்பாட்டு மேசைக்கு வந்தார்கள்.

சோறு, பாலமீன் பொரியல், கறி, பொன்னாங்காணிச் சண்டல், மீனாணம் வெவ்வேறாக இருந்தன.

பொன்னம்மா உணவைப் பரிமாறினாள்.

“அம்மா! சாப்பிடுவோம். நீங்களும் வாங்க”. பொன்னம்மாவையும் வத்சலா அழைத்தாள்.

பொன்னம்மா பின்னிழுத்தாள்.

“சும்மா வாங்க. மூவரும் ஒன்றாக இருந்து சாப்பிடுவோம்” மாலதி வற்புறுத்தினாள். வத்சலா ஒரு தட்டில் உணவைப் போட்டு பொன்னம்மாவின் கையில் கொடுத்தாள்.

“என்ன பிள்ளைகள் நீங்க. நீங்க முதல்ல சாப்பிடுங்க. நான் பிறகு சாப்பிடுறேன்”

“பேசாம இதப்பிடியுங்க. சாப்பிடுங்க”. பொன்னம்மாவின் கைகளில் திணித்தாள். மேசையில் மூவரும் இருந்து உண்டார்கள். மேசையில் இருந்து உண்பது பொன்னம்மாவுக்குப் படிக்காது. பழக்கமும் இல்லை.

“மேசையில் இருந்து சாப்பிட்டுப் பழக்கமில்ல. பத்தியமாக இருக்காது. நீங்க சாப்பிடுங்க. நான் கீழ இருந்து சாப்பிடுறேன்”. தட்டை வாங்கிக் கொண்டாள். அவர்கள் மேசையில் இருந்து சாப்பிடத் தொடங்கினார்கள்.

“அம்மாட கை ராசியானது. என்னமாதிரி ருசியாக இருக்கு. சா... இண்டைக்கு ஒரு கை பார்க்கலாம்.” இருவரும் சுவைத்துச் சாப்பிடுவதை பொன்னம்மா ரசித்தார்.

“அம்மா! இந்த விடுதியை யார் கட்டினார்கள். நாங்க குடியிருக்கிற வீடு

மாதிரியே இருக்குது.” வத்சலா சாப்பிட்டுக் கொண்டே கேட்டாள்.

“எங்கட ஊரில இருக்கிற சனங்கள் ஏழைகள். நல்ல ரீச்சர்மாறை அனுப்புவதாக கல்வி அதிகாரி சொன்னார். அவர்கள் தங்குவதற்கு வசதியான வீட்டினைப் பார்த்து வைக்கச் சொன்னார். அப்படியான வீடு எங்கட ஊரில இல்ல. எங்கட அருணன் தம்பிதான் இதில இப்படியான ஒரு வீட்டைக் கட்ட யோசனை சொன்னார். உங்கட முத்துக்குமாரர் மனுசி மாணிக்கம் ஆச்சிதான் நிலமெடுத்தவ. அவ நிலமெடுத்தா பிழைக்காது. நல்ல மனுசி. அருணனின் தூண்டுதலால் நம்மட நாகேந்திரமும், தங்கராசாவும், கோணமலையும் முன்னின்றார்கள். ஊர்மக்களின் உதவி கிடைத்தது. இளந்தாரிமார்கள் உழைத்தார்கள். தங்களது வீட்டு வேலையாக நினைத்துச் செய்தார்கள். எண்ணி மூன்று நாளைக்குள் இந்த வீட்டை இதில கட்டிப்போட்டார்கள். நானே நம்பல்ல. ஆனா கட்டி முடிச்சிட்டாங்க”. பெருமையுடன் விளக்கினார்.

“கல்வி அதிகாரி அதனை நேற்று வந்து பார்த்தார். அவருக்குச் சந்தோசம். அவர் போனகையோட நீங்க வந்திருக்கிறீங்க. இது எங்கட பிள்ளைகள் கட்டியவீடு.” பெருமையாகப் பொன்னம்மா விளக்கினார்.

ஆசிரியைகள் ஆளையாள் பார்த்தார்கள்.

“திட்டமிட்டுத்தான் வேலை நடந்திருக்கு. நாங்க அதில் விழுந்து விட்டோம். எல்லாம் நன்மைக்கே”. சிரிப்போடு சொல்லிக் கொண்டார்கள்.

“அம்மா! பின்னேரம் எத்தனை மணிக்குப் பிள்ளைகள் வருவார்கள்”? மாலதி கேட்டாள்.

“பிள்ளைகள் வாற நேரம் சொல்லமுடியாது. இப்பவே வந்துவிடுவார்கள்”. பொன்னம்மா கூறும்போது பிள்ளைகளின் சத்தம் கேட்டது.

வெளியில் வந்து பார்த்தார்கள். ஆலமரம் அவர்களுக்குக் குடைபிடித்திருந்தது. பற்றாக் குறைக்கு இரண்டு பனிச்சை மரங்கள் விசாலித்திருந்தன. ஒரு பனிச்சை பலநிற மின்குமிழ் சூடியதுபோல் காயும் பழமுமாகக் காட்சி கொடுத்தது. சிலர் ஆலமரத்தின் விழுதுகளில் குரங்குகள்போல் ஆடிக் கொண்டிருந்தார்கள். சிறுமிகள் குழுக்களாகச் சேர்ந்து ஒருபுறம் கிராமிய விளையாட்டுக்களை விளையாடினார்கள். எங்கும் பரந்து விளையாடினார்கள். அவர்களுக்குச் சிரிப்புப் பொத்துக் கொண்டு வந்தது.

“அம்மா! ஆசிரியர்களும் வருவார்களா”?

“அங்க பாருங்க” பொன்னம்மா காட்டிய பக்கம் பார்த்தார்கள்.

மூவேந்தர்களாக தங்கராசா, கோணாமலை. அருணன் வந்து கொண்டிருந்தனர்.

மாலதியால் நம்பமுடியவில்லை.

“நாங்க இன்னும் சாப்பிட்டு முடிக்கல்ல. அவர்கள் வந்து விட்டார்கள். எங்களால் தாக்குப் பிடிக்கலாமோ தெரியாது”. வத்சலா தோள்களை அசைத்தவாறே புன்னகைத்தாள்.

“இந்தப் பிள்ளைகள் கொடுத்து வைத்தவர்கள். செலவில்லாமல் ஊஞ்சலாடுகிறார்கள். நாமும் ஆடலாம் என்ன”? வத்சலா வேடிக்கையானவள். வேடிக்கையாகவே கூறினாள்.

மாலதிக்கு மனமெல்லாம் மத்தாப்பு விரிந்தது. நாமும் இந்தப் பிள்ளைகள்போல் இருந்தால் எவ்வளவு சந்தோசமாக இருக்கும். அவள் இந்த உலகத்தில் இல்லை. அவளுக்கு என்றொரு உலகம் உருவாவதைக் கண்டு கொண்டாள். இப்படியான கிராமத்தில் இருப்பது மனதுக்கு மகிழ்ச்சிதான். அவள் பாடசாலைக்குச் சென்ற காலத்தின் பசுமை நினைவுகள் எட்டிப் பார்த்தன.

'விட்டகுறை என்றாவது தொடரும் என்பார்கள். எங்களுக்குள் ஏதாவது தொடர்பு தொடர்கிறதா? எனக்காகவா இப்படியெல்லாம் அருணன் பாடுபடுகிறார். வந்து ஒரு நாளைக்குள்ளேயே இவற்றை நான் உணர்கிறேன்'. தண்ணைக் கிள்ளிப் பார்த்துக் கொண்டாள்.

“அம்மா! அருணன் எத்தனை மணிக்கு வருவார்.”? மாலதி பொன்னம்மாவைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

“ஏன்மா”?

சட்டென்று குரலை மாற்றினாள்.

“இந்தக் கிராமத்தின் மக்களின் முக்கிய தொழில் என்ன”?

மாலதியின் இந்தக் கேள்விகளால் வத்சலா ஆடிப்போனாள். இவளுக்கு என்ன நடந்தது? அவளை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள்.

“இந்தக் கிராமத்துப் பிள்ளைகளைத் தங்கள் தாய் தகப்பனுக்கு உதவி செய்ய விடாமல் அருணன் இந்தப் பாடசாலைக்கு ஒரே வரச்சொல்வது எனக்குக் கொஞ்சம்கூடப் பிடிக்கல்ல.” மாலதி சொன்னதைக் கேட்டதும் வத்சலா கொதித்தெழுந்தாள்.

“ஏய் மாலதி! என்ன பேசறாய்?. நமக்காக எல்லா வசதிகளையும் செய்துதர முன்னிற்ற அருணனைப் பாராட்டாது இப்படிப் பேசுவது தவறான செயல். இனியும் இப்படிப் பேசாதே”.

வத்சலா கோபமாகவே சொன்னாள்.

“சரி...சரி... மன்னித்துக் கொள். சும்மாதான் சொன்னேன்.” அவளது மனதில் மகிழ்ச்சி எட்டிப் பார்த்தது. தோள்களைக் குலுக்கியவாறு கூறினாள்.

“பிள்ளயள்! எங்கட ஊர் முன்னேற்றத்துக்கு உழைக்கிற பிள்ள அருணன்தான். அந்தப் பிள்ள வந்த பிறகுதான், இந்தப் பள்ளிகுடம் நல்லா இருக்குது. எங்கட அண்ணர் தன்ர வாயால ஆரையும் புகழமாட்டார். அவரே அருணனைப் பாராட்டுவார் என்றால் கேளுங்களேன். அருணனுக்குப் பின்னால் இளைஞர்களும் மற்றவர்களும் நிற்பார்கள்.”. பொன்னம்மா சாப்பிட்டவாறே கூறினாள்.

‘ஆரண்ணன்’?

“எங்கட பெரிய வாத்தியார்தான்”

“அவர் உங்கட அண்ணனா”? வத்சலா ஆச்சரியமாகக் கேட்டாள்.

“ஓம். அவர் இந்தப் பள்ளிக்கு வரும்போது கொஞ்சப் பிள்ளைகள்தான் பள்ளிக்கு வரும். காலயில பள்ளிக்கு வரும்போது வீடுவீடாகப் படலயில நின்று பிள்ளைகளக் கூப்பிட்டுத் தாய் தகப்பனிட்டக் கதைச்சித்தான் கூட்டிக்கொண்டு வருவார்”. பொன்னம்மா சொல்லிக் கொண்டிருப்பதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“என்ன பிள்ள.. சாப்பிடாம இருக்கிறீங்க.? சாப்பிடுங்க”.

“நீங்க சொல்வதைக் கேட்கிறோம். ம்.... சாப்பிடுறும் சொல்லுங்க”. சாப்பிடத் தொடங்கினார்கள்.

“கதை சொன்னாத்தான் இதுகள் சாப்பிடுங்கள்”. பொன்னம்மா முனங்கிக் கொண்டார்.

“பெரிய வாத்தியார் என்ன சொல்லுவார்”?

அருணனைப் பற்றி அறிய அவர்களுக்கு ஆவல் பிறந்தது

11

**“யோகத் திருத்தி விடு - அல்லா லெந்தன்
ஊரைச் சீதைத்து விடு”**

“அருணன் ஆசிரியராக வந்த பிறகுதான் பள்ளிக்குடம் பள்ளிக்குடமாக இருக்கு. இப்ப பள்ளிக்குடத்தில் பிள்ளைகளும் அதிகம். தாய், தகப்பன்மாறும் தங்கட பிள்ளைகள் பள்ளிக்கு அனுப்புகிறார்கள். இதெல்லாம் அருணனால்தான் என்று அவர் சொல்வார்” பொன்னம்மா விளக்கினார்.

“தம்பி அருணன் இந்தப் பள்ளிக்குடத்துக்கு வந்தபிறகுதான் இவ்வளவு பிள்ளைகள் வருதுகள். எங்கட மூன்று ஊராசிரியர்கள் மூன்று பக்கமிருந்தும் நடந்து வருவார்கள். வீட்டில நிற்கும் பிள்ளைகள் அவர்களைக் கண்டதும் பள்ளிக்குடம் ஓடி வந்து விடுவார்கள். இப்ப இந்தப் பள்ளிக்குடம் மகாவித்தியாலயம் ஆகிட்டுதாம். இதுக்கெல்லாம் காரணம் அருணன்தான் என்று அடிக்கடி சொல்வார்” பெருமையாக பொன்னம்மா கூறிக் கொண்டிருந்தார்.

பொன்னம்மா சொல்வதைக் கேட்டுக் கொண்டே அளவுக்கு அதிகமாகவே சாப்பாடு உள்ளிறங்கியதை உணரத் தொடங்கினார்கள்.

“அம்மா! நீங்க கதை சொல்லச் சொல்ல அளவுக்கதிகமாக சாப்பிட்டிட்டோம்” சாப்பிட்டு முடிந்ததும் எழுந்து கதிரைகளில் ஓய்வெடுத்தார்கள்.

அருணன் என்ற கதாநாயகன் மாலதியின் உள்ளத்தில் விஸ்வரூபம் எடுப்பதை உணரத் தொடங்கினாள். அதனைத் தவிர்த்துக் கொள்ள முயற்சித்தாள். யோசித்தவாறே அவர்களை அறியாமலேயே இருந்தபடியே கண்ணயர்ந்தார்கள்.

“பாவம் பிள்ளைகள் களைச்சுப் போச்சுதுகள்”. பொன்னம்மா வேலைகளை முடித்து விட்டு ஓரமாகி வெற்றிலை போட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

பாடசாலை விட்டபின்ன்தான் உண்மையான பாடசாலை தொடங்குகிறது. என்பார்கள். அது இந்த ஊரில் காணலாம். காலையில் கால அட்டவணைக்கு ஏற்பப் பாடங்கள் நடைபெறும். பாடசாலை விட்டபின் பாடங்களின் தொடர்ச்சி செயல்முறையாக அனுபவமாகும்.

வீட்டுச் சூழலை பாடசாலைக்குக் கொண்டுவரவேண்டும். அப்படியான

எற்பாடுகளை முன்னெடுத்து வந்தால் கற்றல் செயற்பாடுகள் பூரணத்துவம் அடையும்". என்றார் புரபல். இப்போது பிள்ளைகளுக்கு வீடும் பாடசாலையும் ஒன்றுதான். அதிகமான நேரத்தைப் பாடசாலையிலேயே பயனுள்ள வழிகளில் கழிக்கிறார்கள். பூந்தோட்டம், வீட்டுத் தோட்டம் எனப் போட்டிகள் குழுக்களாகவும். தனித்தனியாகவும் செயற்படுத்தப் படுகிறது. பிள்ளைகள் தங்கள் தோட்டங்களில் வேலை செய்வதும், குறிப்புக் கொப்பிகளில் பதிவதையும் செய்கிறார்கள். பாடசாலைத் தோட்டத்தின் மண்ணை எடுத்து கண்ணாடிக் குடுவையில் இட்டு நீருற்றி பரிசோதனை செய்கிறார்கள். மணலையும், அடையல்களையும் தரம் பிரித்துப் பார்த்துக் குறிக்கிறார்கள். கூட்டுப் பசளை செய்யும் முறையைக் கற்கிறார்கள். தாரங்களின் குறுக்கு வெட்டு முகங்கள வரைந்து கற்கிறார்கள். வேர்களையும் அவ்வாறே செய்கிறார்கள். ஒரு வித்திலை, இருவித்திலத் தாவரங்களின் தண்டு, வேர்ப்பகுதிகளை வெட்டி ஆராய்ந்து குறிப்பெடுக்கிறார்கள். உயிரினங்களின் இதயத்துடிப்பைக் கணக்கிடுகிறார்கள். முதலுதவிச் சிகிச்சை அளிக்கப் பழகுகிறார்கள். எதிர்காலத்தில் டாக்டர்களாகவும், பொறியியலாளர்களாகவும் உருவாக இப்போதே ஆயத்தமாகி விட்டார்கள். ஆசிரியைகளுக்கு ஒரே வியப்பாக இருந்தது.

பாடசாலைச் சூழலை அழகூட்டும் பணிகளில் ஈடுபடுகிறார்கள். வகுப்புக்களில் தாங்கள் செய்த பரிசோதனைகளை ஆசிரியர்களிடம் விபரித்துக் குறிப்புக்களையும் காட்டி ஒப்புதலைப் பெறுகிறார்கள். தாங்களே எழுதித் தயாரித்த நாடகங்களை ஒத்திக்கை பார்க்கிறார்கள். பேச்சாற்றலை வளர்ப்பதற்காகப் பேசிப் பழகுகிறார்கள். கையெழுத்துச் சஞ்சிகைகளுக்கான ஆக்கங்களைத் தயாரித்து ஆசிரியர்களின் ஒப்புதலைப் பெறுகிறார்கள். கலை நிகழ்ச்சிகளைப் பழகுகிறார்கள். விளையாடும்போது ஆங்கில மொழிச் சொற்கள் பேசப்படுகின்றன. ஆசிரியர்கள் பம்பரமாகச் சுழன்று கொண்டிருக்கின்றனர். தலைமையாசிரியர் தனது அலுவலகக் கடமையில் மூழ்கியிருந்தார்.

“வத்சலா! எழும்புமப்பா. அங்க வெளியில் பாரன். பிள்ளைகளும் ஆசிரியர்களும் பம்பரமாகிவிட்டார்கள். நாங்க நல்லா நித்திரையடிக்கிறம். சே.. வெக்கமாயிருக்கு. வா போய் நாமும் எதேனும் செய்வம்”. விழித்துக் கொண்ட மாலதி சுறுசுறுப்பானாள். இருவரும் முகத்தைக் கழுவி விளையாட்டு உடையுடன் வெளியில் வந்தார்கள்.

ரீச்சர்மாறைக் கண்டதும் பிள்ளைகள் குதூகலமானார்கள்.

“வாங்க ரீச்சர். உங்களுக்குச் சங்கடமாக இருக்கும் என்ன?”

தங்கராசா ஆசிரியர் அவர்களைப் பார்த்துப் புன்னகையுடன் கேட்டார்.

“இதிலென்ன சங்கடம் சேர். நாங்களும் பிள்ளைகளுக்கு உதவலாமா, என்று கேட்கத்தான் வந்தோம்.” இருவரும் சேர்ந்தே பதிலளித்தார்கள்.

“இதில் கேட்பதற்கு என்ன இருக்கிறது. இந்தப்பாடசாலையை நாமெல்லோரும் சேர்ந்துதான் முன்னேற்ற வேண்டும். அங்க பாருங்கள். நமது பிள்ளைகள் 'ஆடும் வீடும்' விளையாடுகிறார்கள். ஆங்கிலத்தில் கட்டளை பிறக்கும். பிள்ளைகள் கிரகித்து அதற்கேற்ப இயங்குவார்கள். சந்தோசமாக கற்றுக் கொள்கிறார்கள். பாடசாலை அவர்களின் விளையாட்டு மைதானம். அதோ உங்களை எதிர்பார்த்து பிள்ளைகள் நிற்கிறார்கள்”. சுட்டிக் காட்டினார்.

பிள்ளைகள் நெற்போலோடு நின்றார்கள். அவர்களிடம் சென்றார்கள். அருணன் ஆங்கிலத்தில் கட்டளைகளைக் கொடுப்பதைக் கவனித்தார்கள். பிள்ளைகள் செயற்படுவதையும் பார்த்தார்கள். சற்றும் எதிர் பார்க்காத வகையில் “விநாயகன்! கம் ஓவர் ஹியர். ரேக் த லீடர்சிப்.” என்றான். விநாயகன் முன்னால் வந்தான். அவனது வாயிலிருந்து ஆங்கிலத்தில் கட்டளைகள் பிறந்தன. பிள்ளைகள் இயங்கினார்கள். அருணனிடம் இருந்து இன்னுமொரு பிள்ளையின் பெயர் உச்சரிக்கப் பட்டது. இவ்வாறு ஒவ்வொரு பிள்ளையும் ஆங்கிலத்தில் கட்டளையிடும் தலைவர்களாகச் செயற்பட்டனர்.

“வத்சலா! என்ன மாதிரிப் பிள்ளைகள் இயங்குகிறார்கள். நாமும் இவர்கள் வழியேதான் பின்பற்ற வேண்டும்”. மாலதி குசுகுசுத்தாள். அருணன் பக்கம் சென்றார்கள்.

“பிள்ளைகள் 'நெற்போல்' விளையாடக் கேட்கிறார்கள். கட்டளைகளை ஆங்கிலத்தில் கொடுக்கலாமா? கொஞ்சம் உதவி செய்தால் நல்லது. செய்யலாமா”?

“என்ன ரீச்சர்? நாமெல்லோரும் ஆசிரியர்கள். ஆளுக்காள் உதவி செய்துதான் பிள்ளைகளை உற்சாகப் படுத்த வேண்டும். உங்களுக்குத் தெரியாததா? நீங்கள் இருவரும் வின்சென்ற கல்லூரியில் கலக்கிய கலக்கு எனக்கல்லவா தெரியும். செய்யுங்கள்”. அருணன் உற்சாகப் படுத்தினான். அவர்களுக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது.

“நாங்க படிக்கும்போது செய்ததெல்லாம் உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்”?

“அதுமட்டுமா? பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் போட்ட கலக்கல் எல்லாவற்றையும் சும்மா சாத்திரம் பார்த்துச் சொன்னேன்.” அருணன்

சிரிப்போடு உதிர்த்தான்.

“கம்மோன். நீங்க பழக்குங்க” கூறிவிட்டு மற்றப் பிள்ளைகள் நிற்கும் இடத்துக்கு விரைந்தான்.

அவன் போவதையே ஆச்சரியத்தோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஆசிரியைகளிடம் பிள்ளைகள் வந்தார்கள். அவர்களிடம் நெற்போல் இருந்தது.

நெற்போல் விளையாட வசதியிருந்தது. மாலதி ஒரு அணியில் நின்றாள். மறு அணியில் வத்சலா நின்றாள். பிள்ளைகளுக்கு வேண்டிய விதிமுறைகளை ஆங்கிலத்தில் விளக்கிப் பின் தமிழிலும் விளக்கினார்கள்.

விளையாடும்போது பழகிவிடும். விளையாட்டுத் தொடங்கியது. பிள்ளைகள் விளையாடினார்கள். அவர்கள் ஒரு தமிழ்ச்சொல்லையும் கையாளவில்லை. விளையாட்டு முடியும் வரை ஆங்கிலச் சொற்களையே பாவித்தார்கள். மாலதிக்கும், வத்சலாவுக்கும் இன்ப அதிர்ச்சியாக இருந்தது.

“இந்த விளையாட்டை உங்களுக்கு யார் சொல்லித் தந்தது”?

“அருணன் சேர்தான்”.

“எப்படிச் சொன்னவர்”?

“விளையாட்டுத் திடலில் ஆங்கிலத்தில்தான் பேசவேண்டும் என்பது அருணன் சேரின் கட்டளை. 'யூஸ் இங்ளிஸ் வேர்ட்ஸ் வித்தவுட் பி.யர்' பயமில்லாமல் ஆங்கிலச் சொற்களைப் பயன்படுத்தலாம்.” என்று ஆங்கிலத்திலேயே பதிலிறுத்தார்கள்.

மாலை மயங்கிக் கொண்டிருந்தது. தலைமையாசிரியர் தனது இருப்பிடம் சென்றார். பிள்ளைகள் வீடுகளுக்குச் சென்றார்கள்.

ஆசிரியர்கள் ஆசிரியைகளோடு சற்று உரையாட நினைத்தார்கள். அவர்களை அந்நியப் படுத்தக் கூடாது. ஆசிரியைகளின் முன் தங்கராசாவும், கோணமலையும் வந்தார்கள்.

“இன்று நமது பள்ளியில் உங்கள் அனுபவம் எப்படி”? தங்கராசா கேட்டார்.

“இன்றைக்கு அனுபவம் நல்லதாக இருந்தது. போகப்போகத்தானே தெரியும்”.

“ஏனப்படி.?”

“இல்ல இது எங்களுக்குப் புது அனுபவம்தானே? பழகப் பழகச் சரியாக வந்திடும்”. வத்சலா பதிலிறுத்தாள்.

“ஏன் உங்களுக்கு இதெல்லாம் பிடிக்கல்லயா”?

“அப்படிச் சொல்ல முடியாது. உங்களோடு சேர்ந்து முதல் நாளே ஒத்துழைக்க வில்லையென்றுதான் கவலை”. மாலதி இழுத்தாள்.

“நான் வேறேதோ என்று நினைத்தேன்.” கோணாமலை விளித்தார்.

“வேறேதோ வென்றால்”?

“பழகப் பழகப் பாலும் புளிக்குமாம். அப்படி புளிக்காதிருந்தால் சந்தோசந்தான்”.

“நாங்க இங்கு இந்தப் பிள்ளைகளை ஓய்வில்லாது இயக்குகிறோம் போல் உங்களுக்குத் தெரியலாமென்று”

“சீ...சீ...அப்படியொன்றும் இல்ல”. வத்சலா பதிலளித்தாள்

“உங்களுக்கு ஓய்வென்பதே இல்லையா”?

“இதை அருணாமிடம் சொன்னால் அவர் வேறுமாதிரியான பதில் தருவார்.”

“வேறுவிதமான பதில் என்றால் எப்படியானது”?

“ஓய்வு என்பது ஒரு வேலை செய்தபின் அதிலிருந்து விடுபட்டு இன்னொரு வேலை செய்வதுதான் ஓய்வு. என்று சொல்வார்”

“அட வித்தியாசமான நல்ல பதிலாக இருக்கே. அதில் உண்மையும் இருக்கு.” மாலதி புன்னகையுடன் பதிலுதிர்த்தாள்.

அருணன் பிள்ளைகளை வீடுகளுக்கு அனுப்பிவிட்டுத் திரும்பினான். தங்கராசாவும், கோணாமலையும் ரீச்சர்மாடும் உரையாடிக் கொண்டு நின்றார்கள்.

“நானும் சேர்ந்து கொள்ளலாமா? என்னவாம் புது ரீச்சர்மா”?

புன்முறுவலோடு சொல்லிக் கொண்டே வந்தான். அந்தக் குறும்பான புன்னகை மாலதியை இழுத்துக் கிறங்கடித்தது.

“புது ரீச்சர்மாரை நீங்க கண்டு கொள்ளவேயில்லையாம். ஒரே முறைப்பாடாக இருக்கு”. தங்கராசா மாட்டிவிட்டார்.

“அப்படிச் சொல்ல முடியுமா? இருவரும் தாங்கள் யார் என்று எங்களுக்கு இன்னும் காட்டவில்லையே. அவ்வளவுதான்”. வழமையான புன்னகையை உதிர்த்தாள்.

“காட்டினால் ...”?

“நாங்க உங்க முன்னே நிற்கமுடியுமா”? சிரித்தாள்

“என்ன நக்கலா”?

“ஐயய்யோ ... அப்படியில்லை. உண்மையைத் தான் சொன்னேன். உங்கட

கெட்டித்தனத்தை எனக்கல்லவா தெரியும்”
மாலதியைப் பார்த்தவாறே சொன்னான்.

“அடுத்த புறோக்கிராம் என்னவாக இருக்கும்”. வத்சலா கேட்டாள்.

“இதெல்லாம் கேட்கக் கூடாது. நடக்கும்போது பார்த்துக் கொண்டு பங்கு பற்றினால் தானாகவே தெரியும். சா... என்னமாதிரி நெற்போல் விளையாடிக் காட்டினீர்கள்? பிரமாதம். நன்றாகவே இருந்தது. கற்பிக்கும்போது பிள்ளைகளாகவே மாறிவிட்டீர்கள். அவர்களோடு சமமாக விளையாடினீர்கள். உங்கள் எங்கட பிள்ளையளுக்குப் பிடித்து விட்டது.” அடுத்தடி போட்டான்.

“அப்படியென்றால் உங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லையா”? மாலதி விசுக்கென்று கேட்டாள்.

“என்ன அப்படிச் சொல்லிற்றீங்க. நல்லாக இருந்ததால்தானே ரசித்துப் பார்த்தேன். தங்கராசாவும் அப்படியே பார்த்துக் கொண்டு நின்றார். கோணாமலை விறைத்து நின்று ரசித்தார். தலைமையாசிரியர் எட்டி நின்று கூத்தாடினார். எங்களை விடவும் இந்தப் பிள்ளைகளை எப்படி உங்கட வலையில் வீழ்த்தினீர்கள்? ”. மலர்ச்சியோடு விழித்தான்.

12

“ஏகத் திருந் துலகம் - இங்குள்ளன
யாவையும் செய்பவளே”

ஆசிரியைகள் இருவரும் நாணத்தில் சிவந்தார்கள்.

“உங்களால்தான் நமது பிள்ளைகள் மாவட்டத்தில் வெற்றியைக் குவிக்க வேண்டும். உங்களோட கதைத்துக் கொண்டிருந்தால் நேரம் போவது தெரியாது. மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள். சரி நேரமாகிறது. பெற்றமக்ஸ் கொழுத்தித் தரவேண்டும். அதற்கான பிள்ளைகள் காத்து நிற்கிறார்கள். நீங்கள் கதையுங்கள். நான் அங்கு போய்ப் பார்க்கிறேன்.” கூறிக்கொண்டே பெற்றமக்ஸ் இருக்கும் இடத்துக்கு விரைந்தான்.

மேல்வகுப்பு மாணவர்கள் வந்து விட்டனர். அவர்கள் பெற்றமக்ஸ் கொழுத்துவதை மேற்பார்வை செய்து விட்டு. ஒன்றை ஆசிரியைகளின் விடுதியில் வைக்கப் பணித்தான். பாடசாலைக்குள் ஐந்து பெற்றமக்ஸ் விளக்குகள் வெளிச்சத்தை விசிறிக் கொண்டிருந்தன. கோணமலை வீடு போய் குளித்துவிட்டு வந்துவிட்டார்.

ஆசிரியைகள் அந்த இடத்துக்கு வந்து விட்டார்கள். “ரீச்சர்! பெற்றமெக்ஸ் உங்கள் விடுதியில் வைத்திருக்கிறேன். தங்கராசா காத்துக் கொண்டிருக்கிறார். நான் வாறன்.” அவன் போய்விட்டான். அவன் போவதையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்கள் சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் பிள்ளைகள் புத்தகங்களோடு வகுப்புக்களில் அமைதியாக இருந்து படிக்கத் தொடங்கினர். ஒவ்வொரு வகுப்புக்கும் மாணவ தலைவர்கள் இருந்தார்கள். அமைதியாக இருந்து படித்தார்கள்.

ஆசிரியைகள் விடுதிக்குள் சென்றனர். நன்றாகக் குளிர்ந்த நீரில் குளித்தார்கள். உடையை மாற்றிவிட்டு வெளியில் வந்தார்கள். ஒரு புத்துணர்ச்சி அவர்களைத் தழுவிக்கொண்டது. வகுப்பறைகள் தனியாக ஒன்றுமே இல்லை. நீண்ட மண்டபமாகவே இருந்தது. அவர்களுக்கு ஒரே பிரமிப்பு. இந்தப் பிள்ளைகளுக்கு உணவும், உறக்கமும் தான் வீடுகளில். மற்ற நேரமெல்லாம் பாடசாலையில்தான். எட்டிப் பார்த்தார்கள்.

கோணாமலை ஆசிரியர் ஒரு மேசையில் இருந்து எழுதிக் கொண்டிருந்தார். நாகேந்திரம் இன்னொரு மேசையில் இருந்து பத்திரிகை வாசித்துக் கொண்டிருந்தார். தங்கராசாவும். அருணனும் வந்துவிட்டார்கள். வகுப்புக்களில் பிள்ளைகள் படிப்பதைப் பார்த்து வந்தார்கள்.

“ஏய் வத்சலா! இதுதான் சேவை என்பது. இவர்களது மனோபாவத்தைப் பார்த்தாயா? இந்தப் பிள்ளைகளுக்கும். அப்பாவி கிராம மக்களுக்கும் சேவை செய்யக் கொடுத்து வைத்திருக்க வேண்டும்”. மாலதி மனம் விட்டுப் பேசினாள்.

“என்ன மாலதி! உனக்கு ஞானம் பிறந்திற்று?”

“ஞானமெல்லாம் இல்ல. நான் ஞானியும் இல்லை. உண்மையைச் சொன்னேன்”

“மாலதி உன்னத சேவையென்பது இதுதான். ஆசிரியர்கள் ஒரு வகையில் ஞானிகள்தான். புதியதொரு சமூகத்தைக் கட்டியெழுப்பும் சிற்பிகள். நமது இளைய சமூகம் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்று கனவு கண்டு அதனை முடிக்கும் தவத்தை மேற்கொள்பவர்கள்”. வத்சலா விபரித்தாள்.

“அதை இவ்வாறு எல்லா ஆசிரியர்களும் செய்தால் நமது சமுதாயம் விடிவினைப் பெற்று விடும். புதியதொரு உலகம் உருவாகிவிடும்”. மாலதி மெதுவாகக் கூறினாள்.

மெதுவாக பிள்ளைகள் படிப்பதைப் பின்னால் சென்று பார்த்தார்கள். சிலர் ஆசிரியைகளைக் கண்டதும் இருக்கையில் இருந்து எழுவதற்கு முற்பட்டார்கள். கைகளால் சைகை மூலம் அமைதிப்படுத்தினார்கள். அப்படியே சென்று வெறுமையாகக் கிடந்த ஆசிரியர் இருக்கைகளில் இருந்தனர்.

எட்டரை மணிக்கு மணி ஒலித்தது. அனைவரும் எழுந்து வரிசையாகச் சென்றனர். வெளியில் தங்கள் பிள்ளைகளை அழைத்துச் செல்ல பெற்றார் வந்திருந்தனர்.

ஆசிரியைகளும் பிள்ளைகளின் படிப்பில் கவனம் செலுத்துவது அவர்களுக்குச் சந்தோசத்தைக் கொடுத்தது.

ஒரு பெற்றமகஸ் மட்டும் எரிந்து கொண்டிருந்தது.

“நாங்கள் வீடு செல்கிறோம். மேல்வகுப்பு மாணவர்கள் ஒன்பதரை மணிக்கு வருவார்கள். உங்களைக் குழப்பாமல் வகுப்பில் இருந்து படிப்பார்கள். வீடுகளில் படிக்க வசதியில்லை. இங்கேயே உறங்குவார்கள். அதிகாலை எழுந்து படித்துவிட்டு வீடு செல்வார்கள். பின்னர் பாடசாலைக்கு நேரத்துக்கு வந்து விடுவார்கள். அதனால் இந்த ஏற்பாடு. பொன்னம்மா எங்கள் எல்லோருக்கும் அம்மாதான் அவ உங்களுக்குத் துணையாக இருப்பார். பயப்படத் தேவையில்லை”. தங்கராசா ஆசிரியர் அறிவுறுத்தினார்.

“ஆளே! நம்மட ரீச்சர்மார் கராத்தே வீராங்கனைகள். யாரும் வாலாட்ட முடியாது”? அருணன் புன்முறுவலோடு உதிர்த்து விட்டான்.

“அதெப்படி உங்களுக்குத் தெரியும்”? தங்கராசா ஆச்சரியமாகப் பார்த்தார் “உடம்பைப் பார்த்தால் தெரியாதா? நெற்போல் விளையாடும் போதே கண்டுபிடித்துவிட்டேன்”. அருணன் ஒரு அனுமானத்தில்தான் கூறினான்.

“அருணன்! எங்களுக்கு கராத்தே தெரியும் என்று எப்படித் தெரியும்”?

“தெரிந்தபடியால்தானே சொன்னேன். திருமதி. இரத்தின சபாபதிதானே உங்கட பி.ரி. ரீச்சர்?

“ஓம்.”

“அப்படியென்றால் கேட்கவா வேண்டும். எனக்கு திரு. இரத்தினசபாபதிதான் பி.ரி. கற்பித்தவர். அவர்கள் இருவரும் கராத்தே பயிற்சியில் ஈடுபடும்போது எங்களுக்கு உற்சாகம் பிறக்கும். இடையில் எங்களையும் இழுத்து விடுவார்கள். தன்னிடம் படிக்கும் பிள்ளைகளைப் பற்றி அடிக்கடி கூறுவார். என்னிடம் படிக்கும் பிள்ளைகளிடம் யாராவது வாலாட்டினால் வாங்கிக்

கட்டிக் கொள்வார்கள். என்று கூறுவார். அதிலிருவர் எங்களோடு இருக்கிறீர்கள். எனக்குப் பெருமைதான்”. மாலதியை விழித்தவாறே புன்னகைத்தான்.

“வத்சலா! நமது தங்கராசாவும் கராத்தே வீரர்தான். கோணமலையும் கராத்தேயில் கெட்டிக்காரர். மாலதியிடம்தான் நான் கொஞ்சம் கராத்தே கற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.” மாலதி சிவந்தாள். அவளது முகம் நிலம் நோக்கியிருந்தது. வானத்தை விட்டுக் கீழே மெல்ல இறங்கி நிலவொன்று வந்ததுபோலிருந்தது.

“நீங்கள் இன்று நல்லாக் களைச்சிட்டிங்க. சரி. அதிகாலை ஆறு மணிக்கெல்லாம் தலைமையாசிரியர் வந்து நிற்பார். நன்றாகச் சாப்பிட்டு விட்டு ஓய்வெடுங்கள். “குட் நைற்” விடை பெற்றுச் சிரித்துக் கொண்டே பிரிந்தார்கள்.

“அருணனுக்குத் தெரியாதது ஒன்றுமில்லைப் போலிருக்கிறது.” தங்களுக்குள் பேசிக் கொண்டு விடுதிக்குள் சென்றார்கள்.

பிரயாணக் களைப்பு, வகுப்பு வேலைகள், மாலைமுழுதும் பிள்ளைகளோடு விளையாட்டு என்று ஓய்வில்லாத உழைப்பு. நல்ல குளிப்பு, சுவையான உணவு. நித்திரை கண்களில் குந்தியிருந்து விளையாடியது.

இப்பொழுதுதான் படுக்கையைப் பார்த்தார்கள். புதிய கட்டில்கள். நல்ல பஞ்சு மெத்தை, நுளம்பு வலை. நல்ல வசதியாக இருந்தது.

“இந்தாங்க பிள்ளையள் ரோச்சலைற். ஏதும் அவசரம் என்றால் கூப்பிடுங்கள். நான் இதில்தான் படுப்பன்”. பொன்னம்மா ஒரு பாயை உதறித் தனது படுக்கையை விரித்தார்.

“அம்மா! இதெல்லாம் ஆருடைய ஏற்பாடு”

“எல்லாம் நம்மட அருணன் தம்பிதான். வாறவங்க எங்கள நம்பி வாறாங்க. நாங்க நல்லாக் கவனிக்காட்டி எங்கட ஊர்ப்பற்றி என்ன நினைப்பாங்க. நம் பிள்ளைகளுக்குச் சேவை செய்ய வாறவங்களக் கவனித்தால்தான் அவங்களும் மனசாரத் தங்கட கடமைகள்ச் செய்வாங்க என்று சொல்வார். அது சரி காலையில் எழுந்ததும் தேநீரா, கோப்பியா குடிப்பீங்க?”. பொன்னம்மா கேட்டார்.

“தேநீர்தான் நல்லது”.

“சரி நான் சரியப்போறன்” பொன்னம்மா சொல்லிக் கொண்டே சுருண்டுவிட்டார்.

காலை எழு மணிக்கு எழும்பும் வத்சலா ஆறுமணிக்கே எழுந்து விட்டாள்.

மாலதி கட்டிலில் படுத்தவாறே யோசித்துக் கொண்டிருந்தாள். மாலதி கட்டிலில் இருந்து கொண்டே “ஹாய் குட் மோர்னிங். ஹவ் ஆர் யூ? என்றாள்.

“குட் மோர்னிங் மாலதி. படுத்ததுதான் தெரியும். என்ன மாதிரி நித்திரை? விடிந்ததும் தெரியவில்லை”. வத்சலா திருவாய் மலர்ந்தாள்.

“அது சரி வத்சலா அங்க பார். தலைமையாசிரியர் வந்திருந்து வேலை செய்கிறார்”.

“உண்மையாகவா. எங்க”? வத்சலா வியப்போடு எட்டிப் பார்த்தாள். அவளுக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது.

“சரி..சரி..கெதியாகக் குளிப்பம். பிள்ளைகள் வந்து விடுவார்கள். எங்களச் சோம்பேறிகள் எண்டு சொல்லுவாங்கள்”. கூறிக்கொண்டே வேலைகளை முடித்தார்கள்.

“இந்த ஊர் வித்தியாசமாக இருக்கு என்ன? இந்த மக்கள் அதிகாலையிலேயே விழித்து விடுகிறார்கள். பகலில் வயலிலும், தோட்டங்களிலும் கரும் வேலை. மாலை வேளைகளில் வீட்டுக் கடமைகளைக் கவனிக்கிறார்கள். அவர்களுக்குப் பிள்ளைகளைக் கவனிக்க நேரமேது? அதனால்தான் நமது இந்தப் பிள்ளைகள் பாடசாலைக்கு வருவதில்லையோ?”

“அதெல்லாம் இப்ப மலையேறிற்று. இப்ப பிள்ளையள் பள்ளிக்கு வராட்டி தோலையுரிச்சிப் போடுவாங்க. பள்ளிக்கு வராம இருக்காதுகள்”. பொன்னம்மா குறுக்கிட்டார்.

“இதெல்லாம் செய்யிறது ஆர்”? வத்சலா குறுக்கிட்டாள்.

“எல்லாருந்தான். ஆசிரியர்கள், பழைய மாணவர்கள் இப்படி எல்லாரும் பிள்ளையன்ற படிப்பில் அக்கறை காட்டுறாங்க.” பொன்னம்மா கூறிக் கொண்டே காலையுணவைத் தயார் செய்து மேசையில் வைத்தார்.

“அம்மா இப்ப தேத்ததண்ணியை மட்டும் குடிப்பம். பிறகு வந்து சாப்பிடுவம். என்ன?”

“உங்கட விருப்பம்”

பொன்னம்மா கூறியதும் இருவரும் விரைந்தார்கள். வகுப்புக்களில் பிள்ளைகள் இல்லை. அனைவரும் வகுப்பு ரீதியாக பூந்தோட்டம், விவசாயம். உடற்கல்வி என அனைத்திலும் ஆர்வமாகச் செயற்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். மேல்வகுப்புப் பிள்ளைகள் 'நெற்போல்' விளையாடுவதில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். அவர்கள் விளையாடும்போது ஆங்கிலச் சொற்களையும். வசனங்களையும் பேசுவதில் ஈடுபட்டிருப்பதைக்

கண்டார்கள். பார்ப்பதற்குச் சந்தோசமாக இருந்தது. கோணாமலை. தங்கராசா, அருணன் என மூவரும் மும்முர்த்திகளாகச் செயற்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அந்த இடத்துக்கு இருவரும் விரைந்தார்கள்.

“ஹலோ! சில்றன்! யுவர் ரீச்சேர் ஆர் கியர். நௌ யூ கான் லேர்ன் வித் தெம்” கூறிக் கொண்டு அருணன் சற்று விலகிக் கொண்டான்.

ஆசிரியர்கள் இருவரும் இரு அணிகளிலும் இணைந்து அருணன் எவ்வாறு செய்தானோ, அவ்வாறே செயல்முலம் வழிகாட்ட முன்நின்றனர். அருணனுக்குச் சந்தோசம். அவன் கொஞ்ச நேரம் நின்று விட்டுப் பூந்தோட்டச் செயற்பாடுகளில் ஈடுபடும் பிள்ளைகளோடு இணைந்து கொண்டான்.

அந்தப் பள்ளிக்கூடத்தில் விவசாயப்பாடத்துக்காக ஒவ்வொரு வகுப்புக்கும் ஒருதுண்டு நிலம் ஒதுக்கப்பட்டு இருந்தது. ஒவ்வொரு நிலத்துண்டிலும் பல்வகை மரக்கறிப் பயிர் செழித்துதிருந்தது. மூன்று மாமரங்கள் நின்றன. காய்கள் குலைகுலையாக முற்றித் தொங்கின. தங்கராசா ஆசிரியரின் தலைமையில் அவற்றைப் பறித்து வெயிலில் பதப்படுத்தினர். கோணாமலை பாடசாலையின் ஒருபுறமிருந்த கோயிலைத் துப்பரவு செய்வதில் பிள்ளைகளுக்கு உதவினார்.

புது ஆசிரியர்களின் ஒத்துழைப்பைக் கண்டதும் தலைமையாசிரியர் வைரமுத்துவுக்குச் சந்தோசம் நாடிநரம்புகளில் ஊர்ந்து அவரை வாலிபனாக்கியது. இந்த ஆசிரியர்களைப் பெறுவதற்கு இப்பாடசாலை கொடுத்து வைத்திருக்க வேண்டும். மனதினுள் கூறிக் கொண்டிருந்தார்.

பாடசாலை தொடங்குவதற்குரிய மணி ஒலித்தது. பிள்ளைகள் வகுப்பறைகளை நிறைத்தார்கள். இரண்டாவது மணி ஒலித்ததும் வகுப்பில் வரிசையாகி நின்றார்கள். பின் ஒவ்வொரு வகுப்பாக ஆலமரத்தின் கீழ் ஒன்று கூடினார்கள். மாணவ தலைவர்களின் வழிநடத்தலில் எல்லாம் நிகழ்வதை அவதானித்தார்கள். ஆசிரியர்களின் வழிகாட்டல்கள் அங்கு இடம்பெறவில்லை. முதலில் கடவுள் வாழ்த்தும், அதனைத் தொடர்ந்து மாணவரின் நற்சிந்தனையும் இடம்பெற்றது.

அது முடிந்ததும் தலைமையாசிரியர் தனது உரையைத் தொடங்கினார். “நேற்று உங்கள் பாடசாலைக்கு வருகை தந்த ஆசிரியர்களை அறிமுகம் செய்ய வசதியில்லாது போய்விட்டது. எனினும் அவர்களை உங்களுக்கு அறிமுகம் செய்வது எனது கடமை. அவர்களது திறமைகளை நீங்கள் நேரில் கண்டு கொண்டீர்கள். அவர்கள் இப்பாடசாலையில் கடமையாற்ற மனமுவந்து

வந்தமைக்காக நன்றி கூறுகிறேன். அவர்களுக்கு வேண்டிய வசதிகளை எமது ஆசிரியர்கள் முன்னின்று செய்துள்ளார்கள். உங்கள் பெற்றாரிடமும் இந்தச் செய்திகளைக் கூறுங்கள். இப்போது செல்வி. மாலதி ஆசிரியரும். வத்சலா ஆசிரியரும் உங்களுக்கு ஆசிகள் வழங்க அழைக்கிறேன்.”. தனது உரையை முடித்து சற்று இடம்விட்டு நின்றார்.

மாலதி முன்னே வந்தார். “அன்பான தலைமையாசிரியர் ஐயாவுக்கு முதற்கண் எமது வணக்கம். எனது மதிப்புக்குரிய உடன் ஆசிரியர்களுக்கும், மாணவச் செல்வங்களுக்கும் வணக்கம். இந்தப் பாடசாலைக்கு நாங்கள் இருவரும் ஒரு உடன்படிக்கையில்தான் வந்தோம். அதாவது ஒரு வருடம் மட்டும் சேவையாற்றும் திட்டத்தில்தான் வந்தோம். ஆனால் இங்கு வந்தபின் இந்தத் திட்டத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்கின்றோம். இந்த ஊர் ஆசிரியர்களின் சேவைமனப்பாங்கினையும். தியாக சிந்தனைகளையும், உங்களது எதிர்பார்ப்புகளையும் நேரில் கண்டபின் எங்களது மனதில் மாற்றம் ஏற்பட்டுள்ளது. நீங்கள் தொடர்ந்து பாடசாலைக்கு வந்து நல்ல பெறுபேற்றை எடுப்பீர்கள் என்று எங்களுக்கு வாக்குறுதி தந்தால் எங்கள் திட்டத்தை மாற்றிக் கொள்வோம். செய்வீர்களா”?

மாலதியின் குரல் ஆவேசமாக ஒலித்தது.

“நீங்கள் எங்களுக்குச் சேவை செய்தால் நிச்சயம் செய்வோம். இது உறுதி” மாணவர்களின் குரல்கள் ஒன்றாக ஒங்கி ஒலித்தது.

“எங்களுக்காகச் சகல வசதிகளையும் செய்துள்ள உங்கள் ஆசிரியர்களுக்கும், ஊர்மக்களுக்கும் மனமார்ந்த நன்றியினைத் தெரிவிக்கின்றோம். சிறப்பாக எந்தவித பலனையும் எதிர்பார்க்காது சேவையாற்றும் திரு.நாகேந்திரம் அண்ணா அவர்கள் என்றென்றும் நன்றிக்குரியவர். எங்களைத் தங்கள் பிள்ளைகளாகக் கவனிக்கும் தலைமையாசிரியர் அவர்களுக்கு எமது நன்றி. அத்துடன் தனது பிள்ளைகளாக எம்மைப் பாரத்துக் கொள்ளும் பொன்னம்மா அம்மா அவர்களுக்கு என்றும் கடமைப் பட்டுள்ளோம்”. கைகளைக் கூப்பி வணங்கினாள். பிள்ளைகளும் கூப்பிய கைகளுடன் நின்றார்கள்.

வத்சலா முன்னே பாய்ந்து பிள்ளைகளைப் பார்த்தாள். ஒரு புன்னகையை வீசினாள். “மாலதி ரீச்சர் என்ன சொன்னாரோ அதனையே நானும் சொன்னதாக ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள். எங்கள் தலைமையாசிரியரிடமும், நமது ஆசிரியர்களிடமும். உங்களிடமும் கற்க வேண்டிய விடயங்கள் நிறையவே உண்டு. உங்களை எங்களுக்கு நன்றாகவே பிடித்துள்ளது. எதிர்வரும்

பரீட்சையில் திறம்பட சித்தியெய்தினால் உயர்தர வகுப்பு வைப்பதற்குரிய சாத்தியக் கூறுகள் உண்டு. நீங்கள் இந்தக் கல்லூரியில் இருந்தே பல்கலைக்கழகம் செல்லலாம். நன்றாகப் படிங்கள். நன்றி” கூறியதும் புள்ளி மானாக ஒதுங்கினாள்.

தலைமையாசிரியர் முன்னால் வந்தார். “இந்த ஆசிரியர்களை அனுப்பி வைத்த கல்வி அதிகாரி சங்கரலிங்கம் ஐயாவுக்கு நன்றிகூறவேண்டும். இந்தப் பாடசாலை வளர்ச்சிக்காக திரு.நாகேந்திரம் அல்லும் பகலும் பாடுபட்டு உழைப்பவர். அவரை இப்பாடசாலை என்றென்றும் நினைவில் கொள்ள வேண்டும். அடுத்து இவ்வூர் ஆசிரியர்களான தங்கராசா, கோணாமலை. அருணன் ஆகியோரின் கூட்டு முயற்சியினைப் பாராட்டுகிறேன். நான் இன்னும் ஐந்து வருடங்களில் ஓய்வு பெற்று விடுவேன். இப்பாடசாலையை மகாவித்தியாலயம் ஆக்கிவிட்டுத்தான் செல்வேன்”. ஆவேசமாகப் பேசினார். மாணவரிடையே கரகோசம் எழுந்தது.

“இம்முறை பரீட்சை எடுக்கும் உங்களது முயற்சியில்தான் எல்லாம் தங்கியுள்ளது. சிறந்த பெறுபேற்றை எடுத்துத் தந்தால் உயர்தர வகுப்பும் இங்கு வைக்கலாம். சரி உங்களது கெட்டித்தனத்தைக் காட்டுங்கள்”. அவர் முடித்துக் கொண்டார். பாடசாலை பம்பரமாகச் சுழன்றது. பாடங்கள் ஒழுங்காக நடந்தன. ஆசிரியர்கள் மாறி மாறிக் கற்பித்தார்கள். ஒன்றிணைந்த கற்றலைப் புகுத்தினார்கள்.

சிறார்கள் தேடலிலும் ஈடுபட்டார்கள். ஆராய்வுக்கத்துடனும் கற்றார்கள். விளையாட்டின் மூலம் அதிகமான பாடங்கள் கற்பிக்கப் பட்டன. நேரம் கிடைக்கும்போது ஆசிரியைகள் ஊரிணைச் சுற்றிப் பார்த்தார்கள். மக்களோடு பழகினார்கள். ஆசிரியர்கள் தமது வீடுகளுக்கு வருவது பெருமையாகக் கருதினார்கள். பெற்றோர்களும் இப்போது பாடசாலைக்குச் செல்வது வழமையாகி விட்டது. வீடுகளில் விஷேசமான நாட்களில் தயாரிக்கும் உணவு வகைகளைத் தம்பிள்ளைகள் ஊடாகப் பரிமாறிக் கொண்டார்கள். பாடங்கள் நடக்கும் நேரம் தவிர்ந்த எணைய நேரங்களில் ஆசிரியைகளைச் சூழ்ந்து பிள்ளைகள் நிற்பார்கள். இரவு நேரங்களில் பெண்பிள்ளைகள் பயமின்றி வந்து கற்றார்கள். ஆசிரியைகளின் மேற்பார்வை இருந்தது.

அன்று எதிர்பாராதவிதமாக கல்வி அதிகாரிகள் ஒரு படையாக வந்திறங்கினார்கள். திரு.சங்கரலிங்கம் தலைமை தாங்கி வந்தார். வந்தவர்கள் தலைமையாசிரியரிடம் சென்றதும் வகுப்புக்களைப்

பார்வையிடத் தொடங்கினார்கள். ஒவ்வொரு வகுப்பாகச் சென்றார்கள். ஒவ்வொரு பாடத்திலும் வினாக்களைக் கேட்டார்கள். பிள்ளைகள் திணறுவார்கள் என்று தலைமையாசிரியர் பயந்தார். அருணன், தங்கராசாவுடன் குசுகுசுத்தார். இருவரும் ஆசிரிய விடுதிக்குச் சென்றனர். பொன்னம்மாவுக்குச் செய்தியைக் கூறிவிட்டுச் சென்றார்கள். இடையிடையே ஆசிரியைகளும் சென்று வந்தார்கள்.

இடைவேளைக்கான மணி ஒலித்தது. அருணன் மாலதியிடம் வந்தான். “ரீச்சர்! குறை எண்ணக்கூடாது. நீங்கள் இருவரும் தயவு செய்து நமது மேல் வகுப்பு மாணவியருக்கு சிறிது வழிகாட்டுங்கள்” மெதுவாகக் கூறிவிட்டு மேல்வகுப்பு மாணவியருக்கு சைகை செய்தார். தங்கராசா ஆசிரியர் விடுதியை நோக்கிச் சென்றார். அவர்போனதுபோல் வந்தார். தலைமையாசிரியரின் மேசையில் சிற்றுண்டி வந்தது.

கல்வி அதிகாரிகள் அதிகாலையிலேயே புறப்பட்டிருப்பார்கள் என்று அருணனுக்குத் தெரியும். இடைவேளை நேரத்தில் ஆசிரியர்களுக்குத் தேநீர் தயாரிப்பது வழக்கம். இப்போது பொன்னம்மா இருப்பதால் அவரது தலைமையில் மாணவியர் தேநீர் தயாரிப்பார்கள். பாலை முதலில் காய்ச்சுவார்கள். பின் தண்ணீரைக் கொதிக்க வைத்துத் தேயிலையைப் போட்டுத் தேநீர் தயாரிப்பார்கள். முடிந்ததும் காய்ச்சிய பாலையும். தேநீரையும் கலந்து கொதிக்க வைப்பார்கள். அது நறுமணத்தோடு சுவையாக இருக்கும். அவ்வாறுதான் இன்றும் தயாரித்தார்கள். ஆசிரியைகள் சந்தோசத்தோடு செயற்பட்டனர்.

கல்வி அதிகாரிகளும் மனிதர்கள்தானே? அவர்களுக்கும் வயிறு இருக்குந்தானே? அவர்களது கடமை வேறு. மனிதரை வரவேற்று உபசரிப்பது வேறு. உபசரிப்பு நமது பண்பாட்டாகும். அதனை செய்யாது விட்டால் நாம் பண்பாடு அற்றவர்களாக அல்லவாகருதப்படுவோம்.? சிற்றுண்டியைச் சுவைத்துத் தேநீரையும் அருந்தினார்கள். ஆளுக்காள் பரிபாசையில் பரிமாற்றம் செய்து கொண்டனர். அதனைத் தலைமையதிகாரி சங்கரலிங்கம் புரிந்து கொண்டார்.

“என்ன தேநீர் நன்றாக இல்லையா”? தனது புருவத்தை உயர்த்திக் கேட்டார். “சா.... அற்புதமான தேநீர். எப்படி இப்படியான தேநீரைத் தயாரித்தார்கள்.”? உதவிக்கல்வி அதிகாரி பாலசுப்பிரமணியம் கேட்டார். “அதுவா? அது பரம ரகசியம். நீங்கள் நமது மாணவியரிடம் கேளுங்கள். அவர்கள் சொல்வார்கள்”. சங்கரலிங்கம் அவர்களிடமே விட்டுவிட்டார்.

இடைவேளை முடிந்ததும் மீண்டும் வகுப்புக்களைப் பார்வையிடச் சென்றார்கள்.

நாகராசா நல்லதொரு கல்வி அதிகாரி. நல்லனவற்றைப் பாராட்டுபவர். அவர் பத்தாம் வகுப்புக்குள் சென்றார். சமூக்கல்விப் பாடத்தில் சில வினாக்களை வினவினார். பிள்ளைகள் தாமதமின்றிப் பதிலளித்தார்கள்.

“நீங்கள் கெட்டிக்கரர்கள். எப்படித் தேநீர் தயாரிப்பீர்கள்?” வினாவை முன்வைத்துவிட்டு ஒரு புன்னகையை விரித்தார்.

“சேர் சமூகக் கல்விப்பாடத்தில் வினாவைக் கேட்டு விட்டு சமையற்கலைக்குத் தாவிட்டிங்கள். ஏன் சேர்?” அருள்மொழி வினவினாள்.

“சமையற்கலை அழகான சொல். சமூகக் கல்வியில் சமையற்கலைக் கல்வியையும் உள்ளடக்க வேண்டும். சமூகம் என்பது நாம்தானே. நமது முக்கிய அடிப்படைத் தேவைகள் எவை? கூறுங்கள்”.

“உணவு, உறைவிடம், உடை” சந்திரமதி பதிலிறுத்தாள்.

“இவற்றை எந்தப் பாடத்தினுள் அடக்கலாம்”?

“சேர்! நீங்கள் சொல்வது எங்களுக்கு விளங்குகிறது. அதனால்தான் எங்களுக்கு ஒன்றிணைந்த பாடங்களாக கற்பிக்கிறார்கள்”. சந்திரமதியே பதிலிறுத்தாள்.

“சரி. தேநீர் எப்படித் தயாரிக்கிறீர்கள்”?

“சேர். முதலில் தண்ணீரைக் கொதிக்க வைப்போம். கொதித்தபின் தேயிலையைப் போட்டு அது ஊறியபின் வடித்தெடுப்போம். அதனை வேறாக எடுத்து வைத்துக் கொள்வோம். பின்னர் பாலைக் காய்ச்சுவோம். நன்றாகக் கொதித்தபின் முதலில் வடித்தெடுத்த தேநீரைக் கலந்து கொதிக்க வைப்போம். நன்றாகக் கொதித்தபின் அளவாகச் சீனியும் கலந்து தயாரிப்போம். அது நல்ல சுவையாக இருக்கும். இதனைப் பாடசாலையில் கற்பதில்லை. வீட்டில் எங்கள் அம்மா செய்வதைப் பார்த்துச் செய்து பழகினோம். பாடசாலை இல்லாத நேரங்களில் நாங்களே அம்மாவோடு சேர்ந்து சமைப்போம்.” சந்திரமதி அருமையாக விளக்கினாள்.

13

“பந்தத்தை நீக்கி விடு - அல்லால் உயிர்ப்
பரத்தைப் போக்கி விடு”

அந்த வகுப்பில் மாலதியின் பாடம் நடந்து கொண்டிருந்தது. “ரீச்சர்! பிள்ளைகள் கெட்டிக்காரர்களா? நன்றாகப் படிக்கிறார்களா”? கல்வி அதிகாரி நாகராசா மாலதியிடம் வினவினார்.

“நல்ல கெட்டிக்காரர்கள். இரவு நேரங்களிலும் பிள்ளைகள் வந்து படிக்கிறார்கள். ஆசிரியர்களின் மேற்பார்வை நடைபெறும். நல்ல சனங்கள்.” மாலதி பதிலளித்தாள்.

“உங்களுக்குப் பள்ளிக்கூடம் பிடித்திருக்கிறதா”? ஒரு வினாவைப் போட்டார். “பிடிக்காவிட்டால் எந்தப் பாடசாலைக்கு மாற்றத் தருவீர்கள். நாங்கள் கேட்கும் பாடசாலைக்குத் தருவீர்களா”? கல்வி அதிகாரி திகைத்து நின்றார். அவளை ஊடுருவிப் பார்த்தார்.

“சேர்! இங்கு வந்தபின்தான் பாடசாலையைப் பற்றிய உண்மைநிலை தெரிந்தது. இப்படியான பாடசாலையில் கடமையாற்றுவது உண்மையில் சந்தோசம். இந்தப் பிள்ளைகளோடு சேர்ந்து இருப்பதும், சேவை செய்வதும் பெரிய புண்ணியம் சேர். நாங்கள் ஒரு ஆய்வு கூடத்தில் சேவைசெய்கின்ற உணர்வு தோன்றுகின்றது. ஒவ்வொரு நேரமும் ஒவ்வொரு கல்வித் தத்துவம் உதயமாகிறது. பிள்ளைகள் எவ்வாறு கற்கிறார்கள் என்பதனை இங்கு வந்தபின்தான் உணர்ந்து கொண்டோம்.” அவள் மனம் நெகிழ்ந்து கூறினாள்.

“சேர்! நீங்கள் செய்ய வேண்டிய முக்கிய கடமைகள் இரண்டு இருக்குது.” அவள் கல்வி அதிகாரியின் முகத்தைப் பார்த்தாள்.

“சேர்! இந்தப் பிள்ளைகள் கெட்டிக்காரர்கள். இந்த ஊர்ச்சனங்களும் அருமையான சனங்கள். இப்போது பாடசாலை கலகலக்கிறது. இந்தப் பாடசாலை தாசூரின் சாந்திநிகர்த்தனை ஒத்தது. இதனை மகாவித்தியாலயம் ஆக்கவேண்டும். உயர்தர வகுப்பு வைப்பதற்கான அனுமதியையும் பெற்றுத் தரவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.” வகுப்பில் மாணவர் மத்தியில்

வேண்டுகோள் விடுத்தாள். பிள்ளைகள் நெகிழ்ந்து போனார்கள். கல்வி அதிகாரியும் சிலையானார்.

வேலை தேயென்று கேட்டு, வேலை கிடைத்ததும் வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் பாடசாலை வேண்டும் என்று அடம்பிடிக்கும் இந்த உலகத்தில் இப்படிப்பட்ட ஆசிரியர்களும் இருக்கிறார்களே என்று தன்னையே கேட்டுக் கொண்டார்.

“ரீச்சர்! உங்களுக்கு முன் அருணனும், தங்கராசாவும் கேட்டுக்கொண்டதும் அதுதான். அருணன் தனது பாடசாலை மகாவித்தியாலயம் ஆகவேண்டும். இந்த ஊரில் இருந்து இந்த ஏழைப்பிள்ளைகள் பல்கலைக்கழகம் செல்ல வேண்டும் என்ற இலட்சியத்தோடுதான் ஆசிரியராக வந்தவர். அவர் நினைத்திருந்தால் வேறு நல்ல உத்தியோகத்தில் இருந்திருக்கலாம். அவருக்காக வனத் திணைக்களம் காத்திருந்தது. மீன்படித்திணைக்களமும், சுகாதாரத் திணைக்களமும் காத்திருந்தது. அவரது விண்ணப்பத்தைக் கண்டதும் இத்திணைக்களங்கள் கடிதங்களை அனுப்பியிருந்தன. நல்ல சம்பளத்தோடு வேலை தேடி வந்தது. ஆனாலும் தனது கிராமத்தின் உயர்ச்சிக்காக அவற்றை அவர் ஏற்கவில்லை. அக்கடிதங்களை நான் என் கண்களினால் கண்டனான். ஆனால் அவர் ஒரு இலட்சிய வெறியோடுதான் ஆசிரியராக சேவை செய்கின்றார். அவரோடு சேவையாற்றும் தங்கராசாவும் அதே கொள்கையோடுதான் இருக்கிறார். இப்பாடசாலையை மகாவித்தியாலயமாகத் தரமுயர்த்தவே இன்றைய எங்களது விஜயம். உங்களது கனவும் நினைவேறும். பிரதம கல்வி அதிகாரி திரு.சங்கரலிங்கம் அவர்களது கனவும் அதுதான்.” கூறிவிட்டு எழுந்தார்.

“பிள்ளைகளே உங்களது ஆற்றலைப் புரிந்து கொண்டோம். உங்களுக்கு நல்லாசிரியர்களை அனுப்பியுள்ளோம். இன்னும் ஆசிரியர்கள் வருவார்கள். நன்றாகப் படிங்கள்.” வாழ்த்திவிட்டு வெளியேறினார்.

மாலதியின் உள்ளத்தில் அருணன் விஸ்வரூபம் எடுத்திருந்தான். மாலதி கனவுலகில் மிதந்தாள்.

“ரீச்சர் எங்களுக்காக நீங்கள் கேட்டுக் கொண்டதற்கு தாங்ஸ். நாங்கள் சொன்ன பதில்கள் சரியா ரீச்சர்”. கேட்டவண்ணம் அவளைச் சூழ்ந்து நின்றார்கள். அவள் புன்னகையை விரித்துத் தலையசைத்தாள். பிள்ளைகளுக்குக் கொண்டாட்டம்.

பாடசாலை விடும் நேரத்துக்கான மணியொலித்தது. பாடசாலைக் கீதம் தொடர்ந்தது. முடிந்ததும் வகுப்பு ரீதியாக ஒழுங்காக மாணவர்கள் ஒருவர்

பின் ஒருவராகச் சென்றனர். தங்கராசா வேண்டிய ஒழுங்குகளைக் கவனித்தார். அருளின் ஏற்பாட்டில் எல்லாம் தயாராகியது.

மேல் வகுப்பு மாணவர்களும், மாணவியரும் மேசைகளைப் பழுத்துப் படுத்தி மேசைவிரிப்புகளை விரித்து உணவினைத் தயார்நிலையில் வைத்திருந்தனர்.

நாகேந்திரம் யாவற்றையும் மேற்பார்வை செய்வதில் ஈடுபட்டிருந்தார். ஏராளமான பெற்றோர்கள் வந்திருந்தனர்.

வேலைகள் யாவும் முடிந்து விட்டன. அவர்கள் புறப்படத் தயாரானார்கள்.

தலைமையாசிரியர் திரு.சங்கரலிங்கத்தின் முன் வந்தார்.

“சேர் உங்கள் வேலைகள் முடிந்து விட்டன. இப்போது நீங்களும் நாங்களும் சந்தோசமாக இருக்கிறோம். நம்மை இந்த ஊர் மக்கள் உணவுக்காக அழைக்கிறார்கள். தயவு செய்து அவர்களது மனங்களைப் புண்படுத்தாது உணவினை உண்போம் வாருங்கள்.” அன்பான அழைப்பை விடுத்தார். நாகேந்திரம் வந்தார்.

“சேர்! நீங்கள் எல்லோரும் எமது ஊருக்கு வந்திருக்கிறீர்கள். இவ்வளவு நேரமும் உங்கள் கடமையில் ஈடுபட்டிருந்தீர்கள். அது முடிந்து விட்டது. தயவுசெய்து எங்களுடன் உணவருந்திச் செல்ல அழைக்கின்றோம். வாங்க”. நாகேந்திரம் அன்புக் கட்டளையிட்டு நடந்தார். பழைய மாணவர் சங்க உறுப்பினர் சிலரும் கேட்டுக்கொண்டனர்.

திரு.சங்கரலிங்கம் முன்செல்ல ஏனைய அதிகாரிகள் பின் தொடர்ந்தனர்.

மேசையில் உணவுவகைகள் தாமரை இலைகளில் காத்திருந்தன. கைகளை அலம்பிக் கொண்டு இருந்தனர். பெற்றோரும், பிள்ளைகளும் மகிழ்ச்சியோடு பரிமாறினர்.

ஆசிரியர்களும், கல்வி அதிகாரிகளும் சரிசமமாக அமர்ந்திருந்து உணவருந்தினர். இது புது ஆசிரியைகளுக்குப் புதுமையாக இருந்தது. உணவு உண்ணும்போது மாலதியின் கண்கள் அடிக்கடி அருணனை நாடிச்சென்றன. அவனது செயல்கள் அனைத்தும் புதிராகவே இருந்தது. தனக்காக வாழாது தனது கிராமம், மக்கள் என்று வாழும் அருணன் எங்கே? தாங்கள் எங்கே? என்ற ஒரு நிலைப்பாடே அவளது மனதினுள் நிறைந்திருந்தது.

நாகராசாவும், பாலசுப்பிரமணியமும் விருந்தோம்பலை வெகுவாக இரசித்தனர்.

பெற்றோர்களுக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் நன்றி கூறிப் புறப்பட்டனர். அவர்கள் வாகனத்தில் ஏறிப் புறப்படும் போது மூன்று மணியாகி விட்டது. பாடசாலையின் லொக் புத்தகத்தில் ' மகாவித்தியாலயம் ஆகுவதற்குரிய தகுதியை இப்பாடசாலை பெற்றுள்ளது.' என்று எழுதியாகிவிட்டது.

திரு.சங்கரலிங்கம் தலைமையாசிரியரைப் பார்த்தார். அவரது முகத்தில் ஒரு பொலிவு. “அடுத்த மாதம் இந்தப் பாடசாலை மகாவித்தியாலயமாகும். பெயர்ப் பலகையை எழுதுங்கள். நாங்கள் வந்த நோக்கம் நிறைவேறியுள்ளது. பாடசாலைக்கு நல்ல ஆசிரியர் குழாம் கிடைத்திருக்கிறது. பெற்றார்களின் முகத்தில் சந்தோசத்தைக் கண்டோம். இந்தமுறை பரீட்சை எடுக்கும் பிள்ளைகளின் பெறுபேறு உயர்தர வகுப்பு வைப்பதற்கான அனுமதியைப் பெற்றுத் தரும். அடுத்த ஆண்டு அது கிடைக்கும். நாங்கள் போய் வருகிறோம்.” விடைபெற்றார்கள். வாகனம் செல்வதைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்கள்.

தலைமையாசிரியரின் கண்கள் மகிழ்ச்சியில் பனித்தன. அவர் ஆசிரியர்களைப் பார்த்தார்.

“எனது வாழ்க்கையில் ஒரு பாடசாலையை வளர்த்து விட்ட பெருமையை நீங்கள் பெற்றுத் தந்துள்ளீர்கள். நான் ஓய்வுபெறும் முன்னம் உயர்தர வகுப்பையும் வைத்துவிடவேண்டும். அதற்கு உங்களது ஒத்துழைப்பு வேண்டும்”. அவர் உணர்ச்சியின் விளிம்பில் இருந்தார்.

“ஐயா! நமது ஆசிரியைகள் வந்த அதிர்ஸ்டம். அவர்களே கல்வி அதிகாரிகளிடம் இப்பாடசாலையின் தேவைகளை முன் வைத்தார்கள். அது ஒன்றே போதுமே. கல்வி அதிகாரி நாகராசாவிடம் மாலதி ரீச்சர் வேண்டுகோள் விடுத்திருக்கிறார். வத்சலா பாலசுப்பிரமணியத்திடம் வற்புறுத்தியிருக்கிறார். இவை போதுமே நமக்கு. வேறென்ன வேண்டும்? இவர்கள் இப்பாடசாலைக்குக் கிடைத்ததே பெரும் பாக்கியமாக நாங்கள் கருதுகிறோம்”. அருணன் தலைமையாசிரியருக்கு தெம்பூட்டினான். மாலதியை நோக்கினான். வத்சலாவையும் பார்த்தான். அவர்களது விழிகள் நிலம் நோக்கியிருந்தன. நன்றியுணர்வு விழிகளை ஈரப்படுத்தியது.

மாதங்கள் பறந்து போயின. சனி. ஞாயிறு, விடுமறை நாட்களிலும் வகுப்புக்கள் நடந்தன. ஆசிரியைகள் வெளியூர் என்றாலும் தேவையான போது மட்டும் வீடுபோய் வந்தார்கள். ஆசிரியைகளுக்கு மதிப்பும்

மரியாதையும் கிராமத்தில் இருந்தது. பெற்றார்கள் ஆசிரியைகளுக்கு மரியாதை செலுத்தினார்கள். சிறப்பாக இளைஞர்கள் ஆசிரியைகளைத் தமது உடன்பிறப்பாக மதித்தார்கள். பெற்றோர் ஓய்வு நேரத்தில் தங்கள் வீடுகளுக்கு வந்து போகமாறு அன்புக் கட்டளையிட்டார்கள்.

அன்றும் அப்படித்தான். ஒரு சனிக்கிழமை. காலையில் வகுப்புகள் நடந்தன. அருணனும், தங்கராசாவும் பாடசாலைக்கு வரவில்லை. பாடம் முடிந்து விட்டது. காலை பத்து மணியாகியிருந்தது. விடுதிக்கு வந்தார்கள்.

“வத்சலா! ஒரே சோம்பலா இருக்கிறது. ஊரை ஒரு சுற்றுச் சுற்றி வருவோமா”? மாலதி முன்மொழிந்தாள். நான் நினைக்க நீ சொல்கிறாய். அதுதான் நமது ஒற்றுமை. வா போகலாம்.”
பொன்னம்மாவிடம் சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டார்கள். இருவரும் ஊரைச்சுற்றி உலா வந்தார்கள். அவர்களுக்கு இளைஞரிடையேயும் மதிப்பும் மரியாதையும் இருந்தது. போகும் வழிகளில் தாய் தந்தையரைப் பார்த்து அவர்களின் பிள்ளைகளது கல்வியைப் பற்றி விசாரித்துச் செல்வார்கள். இதுவரை அருணனின் வீட்டுப் பக்கம் செல்லவேயில்லை.

“வத்சலா! ஒன்றைக் கவனித்தாயா”?

“எதை”?

“நானும். நீயும் கல்வி அதிகாரிகளோடு கதைத்ததை அருணன் எப்படிக்கண்டு பிடித்தார்”?

“நானும் யோசித்துப் பார்த்தன். எனக்கும் பிடிபடல்ல. “நீ சொல் பார்ப்பம்”.

“அதுதானே உன்னட்டக் கேட்டன். எனக்கெப்படித் தெரியும்”?

“ஒன்றை மட்டும் கவனித்தன்”

“என்னது வத்சலா”?

“எங்களுக்கு நல்ல மரியாத தாராங்க. அதை நாங்க காப்பாற்றியாக வேண்டும்”. மாலதி கதையோடு கதையாக எதிரே தெரியும் வீட்டைக் கவனித்தாள். “இந்த வீட்டுக்குப் போய் வருவமா”? என்றாள்.

“சரி போகலாமே” வத்சலா திருவாய் மலர்ந்தருளினாள்.

அதுதான் அருணனின் வீடு என்று அவர்களுக்குத் தெரியாது.

பழக்கப்பட்டவர்கள் போல் உள்ளே நுழைந்தார்கள். அங்கே அருணனின் ஆச்சி இருந்தார். அவருக்கு இவர்களைத் தெரியாது.

“வாங்க பிள்ளைகள். எனக்கென்றால் உங்கள யாரென்று தெரியாது. வாங்க.

இதில வந்து இருங்க”. வரவேற்றார். இருக்கையைக் காட்டி உபசரித்தார்.

“தம்பியைப் பார்க்கவா வந்தீங்க? அவன் ஏதோ அவசரமாக திருகோணமலை போயிருக்கிறான். கெதியில வந்திருவான். ஏதேனும் சொல்ல வேணுமா”?

ஆச்சி வினவினார்.

“அவசரம் ஒன்றுமில்லை. சும்மா இந்த வழியால வந்தோம். அப்படியே உங்களையும் பார்த்துச் சுகம் விசாரித்து விட்டுப் போகலாம் என்றுதான் வந்தோம்”. பதிலளித்தார்கள்.

அருள்மொழி பாடசாலையில் இருந்து அப்போதுதான் வந்தாள். ஆசிரியைகளைக் கண்டதும் தூக்கிவாரிப் போட்டது.

“ரீச்சர்!” அவளது விழிகள் மலர்ந்தன.

“அருள்மொழி இது உங்கட வீடா? எங்களுக்குத் தெரியாது”. என்றார்கள்.

“ஆச்சி! இது எங்கட ரீச்சர்மார். வாங்க ரீச்சர். இருங்கோ”. அருள்மொழி வரவேற்றாள்.

“ஏனடி என்னட்டச் சொல்லல்ல”.

ஆச்சி அருள்மொழியைச் செல்லமாகக் கடிந்து கொண்டார்.

“அருள்மொழி இதுதான் உங்கட வீடா? அண்ணனும் உங்களோடுதான் இருக்கிறாரா? சா... அழகான இடமாக இருக்குதே. நல்ல வடிவான வேலி. ஆர் இப்படி வேலைப்பாடாகக் கட்டியது? அப்பாவா”? மாலதி கேட்டாள்.

“நானும் அண்ணாவும்தான் கட்டினோம்”. பெருமையாகக் கூறினாள்.

“மனே! இருங்க ஏதும் சாப்பிடக் கொண்டு வாறன்”. ஆச்சி எழுந்து அடுக்களைப் பக்கம் செல்ல முயன்றார்.

“ஆச்சி எங்களுக்கு ஒன்றும் வேண்டாம்.” வத்சலா சொன்னாள்.

“பிள்ள! சூரியன் உச்சிக்குக்கிட்ட வந்திற்று. இப்ப ஏதேனும் சாப்பிட்டுத் தேத்தண்ணி குடிச்சால் நல்லா இருக்கும். இருங்க. இந்தா கொண்டு வாறன்”. ஆச்சி போகும்போது செல்லம்மா கிணற்றடிப்பக்கம் இருந்து வந்தார்.

“ரீச்சர்! இவதான் எங்கட அம்மா. அவள் தொடர்ந்தாள்.

“அம்மா! இவங்க எங்கட ரீச்சர்மார்”. அறிமுகம் செய்து வைத்தாள். செல்லம்மாவைப் பார்த்த பார்வையில் இருந்தே அவர்களுக்குப் பிடித்து விட்டது. செல்லம்மாவைக் கண்டதும் எழுந்தார்கள்.

“ இருங்க பிள்ளயள். எப்ப வந்ததீங்க”? சொல்லிப் போட்டு வந்திருக்கலாமே. தம்பி உங்களப் பற்றியே ஓயாது சொல்லிக் கொண்டிருப்பான். இதில மாலதி ஆர்? வத்சலா ஆர்? நீங்க வந்தபிறகுதான் பாடசாலை நல்லாகப் பொகுது என்று சொல்லிக் கொண்டே இருப்பான்.

இண்டைக்கு இருந்து பகல் சாப்பிட்டுப் போட்டுத்தான் போகவேணும்.” செல்லம்மா வற்புறுத்தினார்.

“ஐயய்யோ...இல்லையம்மா. அங்க பொன்னம்மா அம்மா சமையலை முடித்திட்டுக் காத்திருப்பார். இன்னொரு நாளைக்குக் கட்டாயம் வருவோம்”. மழுப்பினார்கள்.

ஆச்சி அவித்த காய்வள்ளிக் கிழங்கினைத் தோலுரித்து ஒரு தட்டில் வைத்து எடுத்து வந்தார்.

“நேற்றுத்தான் தம்பி கிழங்கைப் பிடுங்கி எடுத்தவன். ஒரு நாளைக்கு ரீச்சர்மாருக்கு அவித்துக் கொடுக்க வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தவன். அவன் இல்லாத நேரத்தில் வந்ததும் நல்லதுதான்”. ஆச்சி கிழங்கை அவர்களுக்கு முன்னால் வைத்தார்.

மாலதி ஒரு துண்டுக் கிழங்கை வாயில் வைத்துச் சுவைத்தாள். வத்சலாவும் ருசித்தாள். சுவைத்துக் கொண்டே “மாலதி என்ன ருசியான கிழங்கு. இண்டைக்குத்தான் நான் சாப்பிடுறன்” என்றாள்.

செல்லம்மா இரண்டு துண்டுக் கிழங்குகளைத் பிசைந்து தயிரோடு சீனியையும் சேர்த்துக் கொழுக்கட்டைபோல் செய்து கொண்டு வந்தார்.

“இதையும் சாப்பிடுங்கள். பிறகு சொல்லுங்கள்”. கூறிக் கொண்டே அவர்களுக்கு முன்னால் வைத்தார்.

ஆளுக்கொரு கொளுக்கட்டையை எடுத்துச் சுவைத்தார்கள்.

“சா..... என்ன ருசி. இண்டைக்குப் பகல் சாப்பாடு தேவயில்ல”. வத்சலா சுவைத்தபடி கூறினாள்.

“ஓய்வான நேரத்தில் வாங்க பிள்ளயன்”. கூறிக் கொண்டே ஆச்சி தேநீரை வைத்தார்.

“ஆச்சி வளவு அழகாக இருக்கு. ஒருக்கா சுற்றிப் பார்க்கலாமா”? கேட்டார்கள்.

“அருள்மொழி ரீச்சர்மாரோடு போய்க் காட்டு”. ஆச்சி

அருள்மொழிக்குக் கட்டளையிட்டார். அவள் வருவதற்கு முன் ரீச்சர்மார் சுற்றிப் பார்க்கக் கிளம்பியிருந்தனர்.

கிழங்கைச் சுவைத்தவாறே வளவினைச் சுற்றி வந்தார்கள். ஒரு திட்டமிட்ட ஒழுங்கு முறையில் வீட்டுத் தோட்டம் அமைந்திருந்தது.

“வத்சலா! எப்படி இப்படித் திட்டமிட்டு வடிவமைத்திருக்கிறார்கள்? பார்த்தாயா? நமது பாடசாலையையும் இப்படித்தானே ஒழுங்காக வைதிருக்கிறார்கள். இது ஒரு கலை என்ன”?

“மாலதி சும்மா அளக்காத. இதில் இருந்து நாங்க படிக்க வேண்டியது நிறைய இருக்குது”.

அருள்மொழி வந்தாள். பின்புறமாக இருந்த மரக்கறித் தோட்டத்தைக் காட்டினாள். மாட்டுத் தொழுவம் துப்பரவாக இருந்தது. கன்றுக்குட்டி துள்ளித் திரிந்தது. அதனைப் பிடித்துத் தடவிக் கொடுத்தார்கள்.

ஒவ்வொரு பகுதியாகப் பார்த்து வந்தார்கள்.

“அருள்மொழி! தேத்தண்ணி ஆறுது. சுடச்சுடக் குடித்தால் ருசியாக இருக்கும். அவங்களக் கூட்டி வா”.

ஆச்சியின் குரல் கேட்டது.

“ரீச்சர்! வாங்க போய் தேநீர் குடிப்போம்.” கூறிவிட்டு நின்றாள். அவளது கையிலும் கிழங்குக் கொளுகட்டை இருந்தது.

“அண்ணா ஏன் மலைக்குப் போனார்.?”

“தெரியாது ரீச்சர்”.

“நாங்க இங்க வாறது உங்கட அண்ணனுக்குத் தெரியுமா”?

“ எனக்கே தெரியாது. எப்படி அண்ணனுக்குத் தெரியும் ரீச்சர்”?

“சரி நாங்க இங்க வந்ததைச் சொல்லக் கூடாது. என்ன”?

“சரி ரீச்சர்”.

வளவினைப் பார்த்தவாறே தேநீர் இருக்கும் இடத்துக்குச் சென்றார்கள். தேநீரைக் குடித்தார்கள்.

“இப்படித் தேநீர் தயாரிக்க நாங்களும் பழகிக் கொள்ளவேணும்”

மாலதி வத்சலாவிடம் கூறினாள்.

“ஆச்சி ஒரு கிழமைக்கு உங்களோட வந்திருந்து சமைக்கப் பழகவேணும். வரலாமா”? மாலதி கேட்டாள்

“சந்தோசமாக வாங்க.” ஆச்சி புன்னகையோடு ஆமோதித்தார்.

“அம்மா நாங்க வாறம்.” விடைபெற்றுச் சென்றார்கள்.

“ அருள்மொழி! நீயும் எங்களோடு வரப்போறாயா”?

“இல்ல ரீச்சர். ஆராவது வீட்டுக்கு வந்தால், அவர்கள் போகும்போது படலைவரை சென்று வழியனுப்ப வேண்டும் என்று அப்பா சொல்லித் தந்தவர். நான் இப்ப உங்கள வழியனுப்ப வாறன்.” அருள்மொழி படலைவரை வந்து வழியனுப்பி வைத்தாள்.

வந்த வழியே சென்றார்கள். விடுதியில் பொன்னம்மா இவர்களின் வருகைக்காகக் காத்திருந்தார்.

14

“ சிந்தை தெளிவாக்கு – அல்லால் இதைச்
செத்த உடலாக்கு”

“நல்லாப் பிந்திபோச்சு. பசிக்கல்லயா? நடந்து களைச்சுப் போய் வந்திருக்கிறீங்க. கைகால்களைக் கழுவிட்டு வாங்க சாப்பிடுவம்” பொன்னம்மா அவசரப் படுத்தினார்.

“அம்மா! கொஞ்சம் பொறுத்துச் சாப்பிடுவம். ஒரு வீட்டில கிழங்கு, தேநீர் தந்தார்கள். வயிறு நிரம்பி விட்டது. நீங்க சாப்பிடுங்க”. வத்சலா கூறினாள்.

“என்ன பிள்ளயள் நீங்க? நான் எப்பயாவது உங்கள விட்டுட்டுச் சாப்பிட்டிருக்கிறனா”? பொன்னம்மா கடிந்து கொண்டார்.

“சரியம்மா. இதோ வாறம்” கிணற்றடியில் கைகால்களைக் கழுவி வந்தார்கள். உணவு தயாராக இருந்தது.

“அம்மா.... நமது ஐயாவுக்குச் சப்பாடு அனுப்பல்லையா?” “அதெல்லாம் பதினொரு மணிக்கே அனுப்பிட்டன். அவர் இந்நேரம் சாப்பிட்டுப் போட்டுப் பேப்பரும் படிச்சிருப்பார்.” பொன்னம்மா பதிலிறுத்தார். பொன்னம்மா உணவைப் பரிமாறினார்.

“இந்த வெயிலில என் அலையவேணும்? பின்னேரமாகப் போகலாம்தானே”?

“சும்மா பொழுது போக நடந்தோம். நல்ல அழகான ஊரம்மா. அதுதான் போய் ஒரு சுற்றுச் சுற்றி வந்தோம். அம்மா நீங்களும் சாப்பிடுங்க. வாங்க” மாலதி அழைத்தவாறே சாப்பிடத் தொடங்கினாள்.

“அம்மா ஒரு முஸ்பாத்தி தெரியுமா”? வத்சலா தொடங்கினாள்.

“சொன்னாத்தானே தெரியும்”

“ஒரு வீட்டுக்குப் போனோம். என்ன உபசரிப்புத் தெரியுமா? அசந்துவிட்டோம்”. மாலதி புன்னகையுடன் உதிர்த்தாள்.

“எங்க என்று சொல்லுங்க பார்ப்பம்”. வத்சலா பொடி வைத்தாள்.

“எனக்கென்ன பிள்ளயள் தெரியும்? நீங்களே சொல்லுங்க”. அவர்களது முகங்களையே பார்த்தவாறு பொன்னம்மா கேட்டார்.

“வீட்டுப் படலைக்குள் போய் கதை கொடுத்தோம். அங்க ஒரு ஆச்சி

இருந்தா. எங்கள் ஆரென்றே தெரியாது. என்ன உபசரிப்பு. அப்பப்பா! பிறகு பார்த்தால் அருள்மொழி வந்தாள். அது அருணனின் வீடென்று பிறகுதான் தெரியும்.” மாலதி பதைபதைப்போடு புட்டுவைத்தாள்.

பொன்னம்மா சிரிக்கத் தொடங்கினார்.

“என்ன பிள்ளயள். பிறத்தியாக்களினர் வீடா? அருணனின் வீடு. அது நமது வீடுதானே. அவரும் வாத்தியார். நீங்க ஆர்? நீங்களும் இங்கு படிப்பிக்கும் ஆசிரியைகள்தானே.? நாங்க எல்லாரும் ஒரு குடும்பம்மாதிரி. இத அண்ணர் கேள்விப்பட்டால் சந்தோசப்படுவார். அருணனுக்கும் சந்தோசமாக இருக்கும். சாப்பிடுங்க”. கூறிவிட்டுப் பொன்னம்மா சாப்பிடத் தொடங்கினார்.

சத்தமில்லாது சாப்பிட்டார்கள். மாலதியின் உள்ளத்தில் ஏதோவொரு முள்தைத்தது போன்றதோர் உணர்வு. அருணன் இல்லாதபோது அங்கு சென்றது தவறாக இருக்குமோ? அடிக்கடி யோசிக்கலானாள். சாப்பிடுவதில் ஈடுபாட்டைக் காணவில்லை. இதனை பொன்னம்மா அவதானித்தார். இவளுக்கு என்ன வந்தது? அவளைச் சீண்டினாள்.

“என்ன பிள்ள யோசின? சாப்பிடுங்க”

“ஒரு யோசினையும் இல்ல. இப்பதான் கிழங்கு சாப்பிட்டம். அம்மா அந்தக் கிழங்கையும், தயிரையும் பிசைந்து கொழுக்கட்டையாக்கித் தந்தாங்க. என்ன ருசி தெரியுமா”? மாலதி தன்னை மறந்து சொதப்பினாள்.

“இதெல்லாம் கிராமங்களிலதான் கிடைக்கும். இந்த வெண்மணல் கிராமத்தின் தெருக்களில் நடந்தாலே ஒரு வருத்தமும் வராது.” பொன்னம்மா பெருமையாகச் சொன்னார்.

“அம்மா! வ.அ.இராசரெத்தினம் எழுதிய 'ஒரு வெண்மணல் கிராமம் காத்திருக்கிறது' என்ற புத்தகத்தின் நினைவு இப்பதான் நினைவுக்கு வருது. அந்த அனுபவம் மனதுக்க இருந்து எட்டிப் பார்க்குது. அவர் இந்தக் கிராமத்தை ரசித்துத்தான் எழுதியிருக்கிறார்”. மாலதி நினைவுகூர வத்சலாவின் விழிமலர்ந்து விரிந்தது.

“ பிள்ள! நம்மட பள்ளிக்கு முன்னால் இருக்குதே வீடு. அதுலதான் அவர் இஞ்ச படிப்பிக்கும்போது இருந்தவர்”. பொன்னம்மா சுட்டிக் காட்டியவாறு சாப்பிட்டார்.

அருணனின் கண்கள் ஆசிரியைகளை நோக்கிப் பாய்ந்தன. அவர்கள் இல்லாதது ஒரு வெறுமையை உணர்த்தியது.

விடுதிப் பக்கம் அவனது கால்கள் அவனை நகர்த்திச் சென்றன. நடந்தான். ஆசிரியைகளும், பொன்னம்மாவும் கண்ணயர்ந்திருந்தனர். சற்று நேரம் சுற்றி வந்தான். மாலதியின் முன் வந்து நின்றான். அவளது கண்கள் மூடியிருந்தன. ஆனாலும் விழிகள் இமைகளுள் அசைவதை உணர்ந்து கொண்டான். அவள் கனவில் மிதப்பதைப் புரிந்து கொண்டான். குழப்புவுது நாகரிகமானதல்ல.

மேதுவாக அங்கிருந்து விலகி நகர்ந்தான். பிள்ளைகளுடன் சேர்ந்து வழமையான விளையாட்டுக்களில் ஈடுபட்டான். ஒருபுறம் கால்பந்தாட்டம் நடந்தது. இன்னொருபுறம் கரப்பந்தாட்டம் குடுபிடித்திருந்தது. மாணவியர் நெற்போல் ஆடிக் கொண்டிருந்தனர். அவனும் களத்தில் குதித்தான். விளையாட்டுச் சூடுபிடித்தது. ஒரு இடைவேளையின் போது அருணன் புதியதொரு விளையாட்டைப் பற்றி விளக்கம் கொடுத்தான். பிள்ளைகள் அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்தனர். அதற்கான தொடக்க விசிலை அடித்தான்.

அந்த விசிலின் சத்தம் மாலதியின் காதுகளை ஊடுருவியது. அவள் விழித்துக் கொண்டாள். தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு சூழலைப் பார்த்தாள். காலடிச் சுவடுகள் தங்களைச் சுற்றிப் பார்த்திருப்பதைக் கவனித்தாள். யாராவது வந்து பார்த்திருக்க வேண்டும். யாராக இருக்கலாம்? அவளுக்குக் குழப்பமாக இருந்தது. உற்றுப் பார்த்தாள். அவை விளையாட்டுப் பாதணிகளின் அடையாளங்கள். இவை அருணனின் பாதணி அடையாளங்கள்தான். ஊகித்துக் கொண்டாள்.

“வத்சலா நம்மைச் சூழ என்ன நடக்கிறது?”

“ஏன்”

“சும்மா கேட்டன். பிள்ளைகளும். ஆசிரியர்களும் வந்து விட்டனர். வா போகலாம். அம்மா எழும்புங்க”. மாலதி அவசரப் படுத்தினாள். வத்சலா எட்டிப் பார்த்தாள்.

“ஏய் மாலதி! வா நாமும் போகலாம்” வத்சலா விரைவுபடுத்தினாள்.

உடையை மாற்றிக் கொண்டு பாடசாலையினுள் சுவரோரம் நின்று கொண்டே அவதானித்தார்கள்.

அருணன் விளையாட்டைப்பற்றிய விளக்கத்தினைக் கொடுத்து விட்டுத் தொடங்கியிருந்தான்.

'விசிலடித்தவரைக் கண்டு பிடித்தல்' இதுதான் விளையாட்டு.

ஆசிரியைகள் பார்த்துக் கொண்டே நின்றார்கள். அவர்களை அருணன் கண்டு

“வ.அ. இஞ்சயும் படிப்பித்தவரா”? வத்சலா ஆச்சரியத்துடன் கேட்டாள். பொன்னம்மா தலையை ஆட்டினார்.

“மாலதி நாங்க படிப்பிக்கிற பள்ளிக்கூடம் பிரபல எழுத்தாளர் படிப்பித்தது. நமக்குப் பெருமைதானே? ஒரு நாளைக்கு நீயும் எழுதிப் புகழ் பெறலாம்.” வத்சலா நகைச்சுவையை வெளிக்காட்டினாள்.

“இருந்து பார். இந்தப் பள்ளியை விட்டு மாறிப் போவதுக்கிடையில் எழுதிக் காட்டுறன்”. மாலதி தோள்களை குலுக்கியவாறு எழுந்தாள்.

“பிள்ளயள்! வந்து கொஞ்ச நாளேயாகுது. அதற்கிடையில் மாறிப்போறதென்று கதைக்கிறீங்க”. பொன்னம்மாவுக்குக் கொஞ்சம் உறுத்தலாக இருந்தது.

“அம்மா! இதெல்லாம் ஒரு முஸ்பாத்தி. பெரிசாக எடுக்காதீங்க” சமாளித்தார்கள்.

கதிரைகளைப் பனிச்சை மரத்துக்குக் கீழ் அதன் நிழல் பரத்தியிருந்த பகுதியில் போட்டுக் கொண்டு கதைத்தார்கள். “மாலதி! வீசம் காற்றுக்கும், நடந்த களைப்புக்கும் ஒரு ஒற்றுமையிருக்கிறதா? சொல். சம்மா ஜில்லென்று இருக்கிறது.” சாய்ந்தவாறே கேட்டாள் வத்சலா.

“அம்மா! இப்படி நீங்களும் வாங்க”. பொன்னம்மாவையும் இருவரும் சேர்ந்து அழைத்தார்கள். பொன்னம்மா ஒரு பாயைக் கையிலேந்தி வந்து விரித்துக் கால்களை நீட்டியிருந்தார். வெற்றிலையை மடித்து வாயில் போட்டு மென்று கொண்டிருந்தார். அவர்களை மறந்து கண்ணயர்ந்தார்கள். நேரம் போனதே தெரியவில்லை.

மணி மூன்றரை இருக்கும். பாடசாலை வழமைபோல் கலகலத்தது. பிள்ளைகள் தமது விளையாட்டு நிகழ்வுகளில் தம்மை ஆழ்த்திக் கொண்டனர்.

அருணன் திருகோணமலையில் இருந்து திரும்பியதும் ஆச்சி ஆசிரியைகள் வந்து போனதை விபரித்திருந்தார். அவனுக்கு ஒருபுறம் சந்தோசம். மறுபுறம் தானிருந்து உபசரிக்கவில்லை என்ற தாழ்வுச் சிக்கல் பிடித்தாட்டியது. எல்லாம் நன்மைக்கே என்று தனக்குத் தானே சமாதானங் கொண்டான். சாயங்காலம் வழமைபோல் பாடசாலைப் பக்கம் வந்தான். பிள்ளைகள் தமது கடமைகளில் முழுகியிருந்துனர். தங்கராசா, கோணாமலை தத்தம் கடமைகளில் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

கொண்டான். யோகமங்களம் சுறுசுறுப்பான மாணவி. அவளிடம் எதோ அருணன் குசுகுசுத்தான். அவள் ரீச்சர்மார் நின்ற இடத்துக்கு வந்தாள்.

“ரீச்சர்! அருணன் சேர் உங்களையும் வரச்சொன்னார் வாங்க”. கூறிவிட்டு முன்னால் சென்றாள். கட்டுண்ட பதுமைகள் போல் சென்றார்கள்.

“முகங்களில் களைப்புத் தெரியவில்லையே? சுறுசுறுப்புத் தெரியுது. வாங்க ஒரு புது விளையாட்டுக் காட்டுவோம். இது உங்களுக்கும் தெரிந்திருக்கலாம். தெரிந்திருந்தால் தெரியாததுபோல் விளையாட வேண்டும். சந்தோசமான விளையாட்டு”.

அவர்களைப் பிள்ளைகளோடு பிள்ளைகளாக சேரும்படி கேட்டுக் கொண்டான்.

“வத்சலா நீங்கள் நான்கு பிள்ளைகளுடன் ஒருவராகச் செயற்பட வேண்டும். நான் சொல்வதுபோல் செய்ய வேண்டும். சரி. இப்போது வத்சலா ரீச்சரோடு நான்கு பிள்ளைகள் பாடசாலையின் ஒதுக்குப் புறம் செல்லுங்கள் பார்ப்போம்.” அருணன் கட்டளையிட்டான். ஆசிரியைகளோடு ஐக்கியமான நான்கு பிள்ளைகள் பின் தொடர்ந்தனர்.

அவர்கள் சென்றபின் எஞ்சியோரை வட்டமாக அமர்த்தும்படி மாலதியை உதவுமாறு கேட்டுக் கொண்டான். மாலதி பிள்ளைகளை வட்டமாக இருக்க வழிப்படுத்தினாள். அவளுக்கும் என்ன விளையாட்டு என்று தெரியாது. சொன்னதுபோல் இயங்கினாள். அருணன் வத்சலாவின் குழுவை நோக்கிச் சென்றான். அவர்களுக்கு கட்டளைகளை வழங்கினான். “என்ன காரணம் கொண்டும் நாங்கள் அழைக்கும் வரை வெளியில் வரக்கூடாது” என்று பணித்தான். அவன் அவர்களுக்கு என்ன சொன்னான் என்பது மாலதி குழுவினருக்குத் தெரியவில்லை. கேட்கவும் இல்லை.

மாலதி ஒழுங்கமைத்து விட்டுத் தானும் பிள்ளைகளோடு அமர்ந்து கொண்டாள். அருணன் வந்ததும் விதிமுறைகளை விளக்கினான். “இந்த விளையாட்டை மாலதி ரீச்சர் நடத்துவார். நீங்கள் அவருக்கு ஒத்துழைப்புக் கொடுக்க வேண்டும்.”

“நான் என்ன செய்ய வேண்டும்”.

“ஓடியாடித்திரிய வேண்டும்”.

“இது வீடுகளுக்குத் தெரியாமல் போவது போலத்தான்”. அவளுக்கு அம்பு பட்டதுபோலிருந்தது. விசிலடிப்பதுக்கு ஏற்றவாறு பிள்ளைகளுக்கு முன்னால் நிற்கவேண்டும். உங்களிடம் விசில் இருப்பதை கண்டு பிடிக்க வருபவருக்குத் தெரியாமல் பாதுகாக்க வேண்டியது. உங்கட கடமை. அதேவேளை விசில்

ஊதியதும் மற்றவர்கள் அந்த இடத்தில் இருந்து விசிலை மற்றவரிடம் மாற்றுவது போல் பாவனை செய்ய வேண்டும். முதலில் நான் செய்து காட்டுகிறேன். பாருங்கள்”. செய்து காட்டினான்.

விசிலைத் தனது இடுப்பிலுள்ள பட்டியில் பின்புறமாகக் கட்டித் தொங்க விட்டான். முன்னால் நிற்பவரின் கண்களுக்கு விசில் தெரியாது. நான் உங்கள் முன் வட்டத்தினுள் ஓடியாடித் திரிவேன். எனது கவனமெல்லம் விசில் சத்தத்தைக் கண்டு பிடிப்பவர் மீதே இருக்கும். நான் அவரோடுதான் சுற்றுவேன். நான் யார்முன் நிற்கிறேனோ, அவர் விரைந்து விசிலை ஊதிவிடவேண்டும்.

“சரி செய்வோம். ரீச்சர் ஊதியவரைக் கண்டு பிடிக்கட்டும்”

“தயாரா”?

“தயார்”

அருணன் மாலதியை வட்டத்தினுள் அழைத்தான். அவரோடு கதைத்தவாறே வட்டத்தினுள் வலம் வந்தான்.

சந்திரமதி அருணனின் பின்னால் தொங்கிய விசிலை ஊதினான். அருணன் சற்று விலகி நின்றான். அவனுக்கு அருகில் இருந்த பிள்ளைகளில் ஒருவர் விசிலை மாற்றுவதுபோல் பாவனை செய்தார். மற்றவர்கள் தொடர்ந்து செய்தார்கள். முதலில் மாலதிக்கே சங்கடமாக இருந்தது. விசில் ஊதுபவரை அருணன் மறைத்தவாறே உலா வந்தான். மாலதியும் பிள்ளைகளை உற்சாகப் படுத்துவதற்காக தெரியாததுபோல் நடத்தான். பிள்ளைகள் மகிழ்ந்து ரசித்தார்கள்.

மீண்டும் நினைவு படுத்துகிறேன். விசிலை ஊதவேண்டும். அதேவேளை நீங்கள் விசிலை மற்றவருக்கு மாற்றுவதாகப் பாவனை செய்யவேண்டும். வட்டமாக இருக்கும் பிள்ளைகள் அப்படிச் செய்து கொண்டே இருக்கவேண்டும். இப்போது நானே விசிலை ஊதுகிறேன். மாலதி ரீச்சர் முதலில் விசிலை மற்றவரிடம் மாற்றுகிறார். அதனை மற்றவர் வாங்கி அடுத்தவருக்குக் கொடுக்க வேண்டும். இப்படியே செய்யுங்கள்.”

விசிலை ஊதினான். மாலதி மாற்றுவதுபோல் பக்கத்தில் இருந்தவரிடம் கொடுத்தார். விசில் மாறிக்கொண்டே இருந்தது.

“சரி இப்போது தொடங்குவோம். மாலதி ரீச்சர் உங்கள் முன்னால்தான் ஓடியாடித் திரிவார். அவரிடம்தான் இந்த விசில் தொங்கும். அதனை விரைந்து ஊதவேண்டும். ஊதியவரைக் கண்டு பிடிக்க வத்சலா ரீச்சரின் குழுவினரில் ஒருவர் வருவார். அவர் வட்டத்துள் வந்ததும் அவருக்குத் தெரியாமல் ஒருவர் விசிலை ஊதவேண்டும். உடனே விசிலை மாற்றிக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

உங்கள் கைகளில் விசில் இருக்குமா”?

“இல்லை”

“கண்டுபிடிப்பவர் திண்டாடுவார். கண்டு பிடிப்பவர் படும் பாட்டைப் பாருங்களேன். இப்போது தொடங்குவோமா?”

“தொடங்குவோம்”

“சந்திரமதி! வத்சலா ரீச்சருடன் ஒரு பிள்ளையை வரும்படி சொல்லுங்க”. சந்திரமதி விரைந்தாள். செய்தியைத் தொடர்ந்து வத்சலா வந்தார். அவரின் பின்னால் நாமகள் வந்தாள். வத்சலாவுக்கு நடக்கப்போகும் நாடகத்தை மாலதி விளக்கினார். வத்சலாவுக்கு உற்சாகம் துள்ளியது.

“சா... இது அசல் விளையாட்டுத்தான். விளையாடலாம். மாலதி உண்மையில் எனக்கு இந்த விளையாட்டுத் தெரியாது. உனக்குத் தெரியுமா”?

“எனக்கென்ன தெரியும். தெரிந்ததுபோல் நடத்தேன். பார்த்துப் பழகுவோம். தெரியாததுபோல் காட்டிக் கொள்ளாதே.” மாலதி குசுகுசுத்தாள்.

“தாங்ஸ்”

“எதுக்கடி இதெல்லாம்”

“சும்மா நடக்கத்தான்.” சிரித்தாள் வத்சலா.

“வத்சலா நாங்க அருணன் வீட்டுக்குப் போனது அவருக்குத் தெரியும்”.

“எப்படித் தெரியும்”?

“அவரின் கதையில் இருந்து பட்டது. வீட்டுல சொல்லியிருப்பார்கள்”.

“மருண்டவன் கண்களுக்கு இருண்டதெல்லாம் பேய் என்பதுபோலதான் உன் கதை. பரவாயில்லை. சமாளிக்கலாம்”.

வத்சலாவையும் பிள்ளைகளோடு பெரியதொரு வட்டத்தில் அமருமாறு கேட்டுக் கொண்டாள். அவள் அப்படியே செய்தாள். மாலதியை அழைத்து விசிலைக் கொடுத்தாள். மாலதி விசிலை வாங்கி, அது மற்றவருக்குத் தெரியாத வண்ணம் இடுப்பில் பின்புறமாகக் கட்டினாள்.

வட்டத்தின் மத்தியில் உலா வந்தாள். நாமகள் வட்டத்தினுள் வந்தாள்.

“நாமகள்! இப்போது விசில் சத்தம் கேட்கும். இந்த வட்டத்தில் இருப்பவர்களில் ஒருவர்தான் ஊதுவார். நீங்க அவரைக் கண்டு பிடிக்க வேண்டும். சரியா”? விளக்கிக் கொண்டே நடந்தாள். விசில் சத்தம் கேட்டது. அதேவேளை பிள்ளைகள் விசிலை மாற்றுவதாகப் பாவனை செய்தார்கள். நாமகள் தடுமாறிப் போனாள். அவள் சத்தம் வந்த பக்கம் ஓடும்போது மாலதி போகும் பக்கமாக விசில் சத்தம் கேட்கும். அதற்கேற்ப மாலதி செயற்பட்டாள். வத்சலாவுக்கும் ஆச்சரியம். அவளும் அதன் ரகசியத்தைப்

புரிந்து கொள்ளவில்லை. நாமகள் களைத்து விட்டாள்.

அடுத்தடுத்துப் பிள்ளைகளை அழைத்து விளையாட விட்டான். விளையாட்டு மைதானம் கல்கலத்தது. அனைவரும் விளையாடி முடிந்ததும் அரைவட்டமாகி தரையில் இருந்தனர்.

“இந்த விளையாட்டை ரசித்தீர்களா? பிடித்ததா”? அவன் கூறிமுடிக்குமுன்னே

“ இறஸ் வொன்டவுள். வீ லைக்கிற்” ஏகோபித்த குரல்கள் முழங்கின.

“இந்த விளையாட்டில் இருந்து என்ன கற்றுக் கொண்டீர்கள்” அருணனின் கண்கள் அனைவரது முகங்களையும் மதிப்பீடு செய்தன.

“உடலும், உள்ளமும் சுறுசுறுப்பாக இருந்தது. எந்தவித களைப்பும் ஏற்படவில்லை”

சந்திரமதி குதூகலித்தாள்.

“விளையாட்டில் கவனம் இருந்தது. ஆனால் அந்த நேரத்தில் விவேகத்தை மறந்து விட்டீர்கள். சத்தம் எங்கே இருந்து வருகிறது என்பதை யாராவது யோசித்தீர்களா”? மீண்டும் அவனது கண்கள் வலைவீசின.

“விசிலை மறைத்துக் கைகளை மாற்றியதைப் பார்த்தோம். யாருடைய கையில் விசில் உள்ளது என்பதைப் பார்ப்பதிலேயே கவனமாக இருந்தோம். அதனால் அந்த நேரம் சத்தம் எங்கிருந்து வந்தது என்பதைக் கவனிக்க முடியவில்லை”. நாமகள் உண்மையைக் கூறினாள்.

“ஓரே வேலையில் ஈடுபட்டிருப்போருக்கு இவ்வித விளையாட்டு உற்சாகத்தைத் தரும். விவேகத்தைப் பயன்படுத்துவதற்கு உந்து சக்தியாகவும் இருக்கிறது. பொதுவாக மனதுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது.” அருணன் விளக்கினான்.

“பகல் எல்லாம் வேலை. நடந்த களைப்பு. பின் சுவையாக உணவு. அதனால் உறக்கம் தானாக வந்துவிடும். அதனால் பக்கத்தில் யார் வந்து நின்றாலும் புரியாது. இப்படிப்பட்டவர்களுக்கு உற்சாகந் தருவது இவ்வகை விளையாட்டு. இந்த விளையாட்டுத் துப்புத் துலக்குவதற்கான வழியைக் காட்டுகிறது. இதைத்தான் சுவாமி விவேகானந்தர் 'பசித்திரு. விழித்திரு' என்றார் இவ்விளையாட்டு நம்மைச் சிந்திக்கவும் வைக்கிறது. அவதானமாகச் செயற்பட்டால் வெற்றியடையலாம் என்பதையும் கற்றுக் கொள்ளலாம்.” பெரிய விளக்கம் கொடுத்தான்.

“வத்சலா நாம் கண்ணயர்ந்த வேளையில் அருணன் வந்து நம்மைப் பார்த்த அடையாளம் இருந்தது. கவனித்தாயா? அதைத்தான் சுட்டிக் காட்டுறாரா”? மாலதி வத்சலாவின் காதுகளில் குசுகுசுத்தாள்.

“சரி விடு. நாங்க ஓய்வெடுத்தது உண்மைதானே? இதையேன் பெரிது படுத்த வேண்டும்”? வத்சலா சமாதானப் படுத்தினாள்.

“பிள்ளைகளே! நமது ஆசிரியைகளைப் பாருங்கள். அவர்கள் இப்படி உங்களோடு சேர்ந்து விளையாட வேண்டும் என்று ஏன் வந்தார்கள்.? யோசியுங்கள். அவர்களுக்கு உங்கள்மீது ஒரு பாசம் இருக்கிறது. தங்களது ஓய்வையும் பொருட்படுத்தாது உங்களுக்காக உழைப்பது அவர்களது பெருந்தன்மையைக் காட்டுகிறது. அவர்களுக்கு உங்கள் சார்பாக நன்றியைத் தெரிவிக்கின்றேன்.” கூறிமுடிக்குமுன் பிள்ளைகளின் கைதட்டல் ஒலி வான்முகட்டைத் தொட்டது.

தலைமையாசிரியருக்குப் பாடசாலையைப் பார்த்து வர எண்ணம் தோன்றியது. இப்படிப் பலதடவைகளில் அவர் வந்திருக்கிறார். அவர் பாடசாலையில் நடப்பதை அறிவார். அன்று அவர் பாடசாலையினுள் வந்ததை யாரும் கண்டு கொள்ளவில்லை. அவரும் பூந்தோட்டத்தினுள் நின்று நடப்பதை அவதானித்தார். எல்லோரையும் ஈர்த்து செயலாற்றும் ஆசிரியராக அருணன் உலா வந்தான். எல்லா ஆசிரியர்களையும் அரவணைத்து முழுக்கிராமத்தின் வளர்ச்சியையும் நோக்காகக் கொண்டு செயற்படுகிறான்.

புதிதாக வந்திருக்கும் ஆசிரியைகளும் பாடசாலைதான் தமது குறிக்கோளாக எடுத்தக் கொண்டனர். ஆசிரியைகள் மேல் நம்பிக்கை பிறந்தது. ஆனாலும் அவர் மனதைக் குடைந்து கொண்டிருக்கும் செய்தியை எவ்வாறு அருணனிடம் கூறுவது? அதற்கு எவ்வாறு ஒரு தீர்வினை முன்வைப்பது.? தனது கனவும், எதிர்பார்ப்பும் தவிடுபொடியாகிவிடுமோ? அவர் குழம்பிக் கொண்டிருந்தார்.

வைரமுத்து தெரியாததுபோல் தனது இருக்கையில் வந்து அமர்ந்து கொண்டார். நல்ல காற்று வீசியது. மாலையாகிக் கொண்டு வந்தது. மேற்கு வானில் சூரியன் விரைவாகப் பயணித்தான். இருள்பரவத் தொடங்கியது. பிள்ளைகள் ஒவ்வொருவராக வீடுகளுக்குச் சென்றனர். அருணன் வழமையான பெற்றமக்ள் பற்றவைக்கும் கடமைகளில் ஈடுபட்டுவிட்டு தலைமையாசிரியரிடம் வந்தான்.

“வாங்க. இப்படி இருங்க. பாடசாலையே தஞ்சம் என்று இருக்கவும் கூடாது. விட்டையும் கவனிக்க வேணும்”. நாசுக்காக அவனுக்குக் கூறினார். அருணனுக்கு விளங்கிவிட்டது. எவ்வளவுதான் ஊரின்மேல் பற்று வைத்துச் சேவை செய்தாலும் ஒருசிலர் அதற்கு எதிரான கருத்துக்களையே கொண்டிருப்பார்கள். கிராமங்களில் பொறாமை அதிகமாகவே இருக்கும். படிக்காத மக்கள் மேன்மக்கள்தான். அரைகுறையாகப் படித்தவர்கள் கிராமங்களில் இருந்தால் பொறாமையும் அதிகரிக்கும். கிராமங்களில் அநாமதேயக் கடிதங்கள் பறந்து கொண்டேதான் இருக்கும். தலைமையாசிரியர்கைகளிலும் சில சிக்கின. அவர் வேதனைப்பட்டார்.

வேலை செய்யுமிடங்களில் பிணக்குகள் தோன்றினால் வில்லன்களின் வில்லங்கங்கள் குறுக்கிடும். வளர்ந்து வரும் பாடசாலைக்கு ஒரு இழுக்கு வராமலிருக்க முன்னெச்சரிக்கை ஏற்கனவே போட்டாகிவிட்டது. இதனைத் தலைமையாசிரியர் தெரிந்திருக்க ஞாயமில்லை. பெற்றோர்கள் பாடசாலையிலும், ஆசிரியர்கள் மேலும் நம்பிக்கை வைத்திருந்தனர். தலைமையாசிரியர் இருக்கும் இடத்துக்குத் தங்கராசாவும், கோணாமலையும் வந்தார்கள். அவரைச் சூழ்ந்து இருந்தார்கள்.

“நானைக்கு நமது பாடசாலைக்கு ஒரு குழு வருகிறது. பாடசாலைக்கு வராமல் இருக்கும் பிள்ளைகளையும் வரச்செய்திருங்க”. பட்டும் படாததுமாகச் சொன்னார். “ஐயா! நீங்க ஒன்றுக்கும் கவலைப் படாதிங்க. நடப்பது நன்மையில்தான் முடியும்”. தங்கராசா உத்தரவாதம் அளித்தார். தலைமையாசிரியர் விடைபெற்றுச் சென்றார். நண்பர்கள் கோயிலில் சந்திப்பதாகக் கூறிச் சென்றனர். அருணன் போகும்போது தாங்கள் பிந்தி வருவதாகவும் பிள்ளைகள் படிக்க வருவார்கள் கொஞ்சம் கவனித்துக் கொள்ளும்படியும் ஆசிரியைகளிடம் கூறிச் சென்றார்கள்.

வீடுகளுக்குச் சென்று குளித்து உடைமாற்றிக் கோயிலுக்கு வந்தார்கள். பூசை முடிந்ததும் நானையச் செய்தியைக் கலந்தாலோசித்தார்கள். கல்வி அலுவலகத்துக்கு அனுப்பிய மொட்டைக்கடிதம் பற்றிய செய்தி இவர்களுக்குத் தெரியும். எழுதிக் கொடுப்பதால் தனக்குப் பணம் கிடைக்கும் என்று எழுதியவரே கூறிவிட்டார். “அவரைக் குறை கூறுவதற்கில்லை. நாளை விளக்கத்துக்கு யாரும் வரப்போவதில்லை என்பது மட்டும் நிச்சயம்”. நாகேந்திரம் விளக்கினார்.

“அதற்குப் பயமில்லை. இவர்களது குற்றச்சாட்டுக்களைக் கல்விப் பணிமனை

ஏற்கப் போவதில்லை. ஆனால் வெண்ணெய் திரண்டு வரும்போது இப்படியா? அதுதான் கவலை”. தங்கராசா கவலையோடு சொன்னார். சூரியனுக்கு முகங்கொடுப்போம். நிழல் பின்னாலே விழும். பயப்படத்தேவையில்லை”. அருணன் தைரியமாகச் சொன்னான். அப்படியே பாடசாலைப் பக்கம் சென்றார்கள்.

பிள்ளைகளின் கற்றல் நேரம் முடிந்து விட்டது. “நாளை எல்லோரும் நேரத்தோடு வரவேணும். புதிய பாடமும் விளையாட்டும் இருக்கு. விளங்குதா”? வழமையான கூற்றோடு ஆசிரியைகள் பிள்ளைகளை வழியனுப்பிக் கொண்டிருந்தனர். பார்க்கச் சந்தோசமாக இருந்தது. அவர்களுக்கு நன்றி கூறிவிட்டு வீடுகளுக்குச் சென்றார்கள்.

15

“இந்தப் பதர்களையே - நெல்லா மென
எண்ணி இருப்பேனோ?”

வழமையைப் போல் பாடசாலை தொடங்கிவிட்டது. பாடங்கள் சுறுசுறுப்பாக நடந்து கொண்டிருந்தன. இடைவேளையும் வந்து போயிற்று. ஆனால் இன்னும் கல்வி அலுவலகத்தில் இருந்து யாரையும் காணவில்லை. தலைமையாசிரியருக்கு மட்டுந்தான் அது பெரிய பிரச்சினையாகத் தெரிந்தது. நாகேந்திரம் பாடசாலைக்குள் வந்தார் அவரிடம் இருந்த கடிதத்தைத் தலைமையாசிரியரிடம் கொடுத்தார். அவருக்கு உடலெல்லாம் உதறியது. வெயர்த்துக் கொண்டியது. கடிதத்தைப் பிரித்துப் பார்த்ததும் அவரது முகம் சூரியோதயத்தைக் காட்டியது. விளையாட்டுப் பொருள் கிடைத்த சிறுவனாகத் துள்ளினார்.

ஆலமரத்தின் கிளைகள் விழுதினை அசைத்துச் சாமரம் வீசின. பிள்ளைகள் ஆலமரத்தின் கீழ் கூடிநின்றனர். ஆசிரியர்களும் தலைமையாசிரியருடன் அந்த இடத்துக்கு வந்தனர். தலைமையாசிரியரின் போக்குப் புதிய ஆசிரியர்களுக்கும் புதிராகவே இருந்தது.

அவரையே அதிசயமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். “இன்று காலை கல்வி அலுவலகத்தில் இருந்து அதிகாரிகள் வருவார்கள் என்று எதிர்பார்த்திருந்தேன். ஆனால் நாகேந்திரம் அவர்கள் நல்லதொரு செய்தியினைக் கொண்டு வந்துள்ளார். நமது கல்வி அதிகாரிகள் உங்கள்மீது

நம்பிக்கை வைத்துள்ளார்கள். ஆசிரியர்களது உழைப்பும் உங்களது முயற்சியும். வீண்போகவில்லை. அதிகாரிகள் நமக்கு உறுதியளித்ததுபோல் சென்ற மாதத்தில் இருந்து இப்பாடசாலை மகாவித்தியாலயமாகத் தரமுயர்த்தப் பட்டுள்ளது. அதற்கான கடிதம் இதோ உள்ளது”. எடுத்துக் காட்டினார்.

பிள்ளைகள் கைதட்டி ஆரவாரம் செய்தனர். “உங்களது உழைப்பு வீண்போகாது. முயற்சி மெய்வருந்தக் கூலிதரும். உண்மையில் நமது ஆசிரியர்களுக்குப் பெரிதும் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். எல்லோரும் சேர்ந்து உழைத்ததால் பின்தங்கிக்கிடந்த இந்தக் கிராமத்துக்கு ஒரு மகாவித்தியாலயம் உருவாகியுள்ளது.

அடுத்த கிழமை ஒரு விழாவாகக் கொண்டாடுவோம். அதற்கு நமது கல்வி அதிகாரியுடன் இப்போது பிரதம கல்வி அதிகாரியாக விட்டார். அவரையும் கௌரவிப்போம். காரியாதிகாரியும், டாக்டர் சித்திரவேல் இன்னும் பலரையும் அழைப்போம். நம்மிடம் கைவசம் நல்ல நிகழ்ச்சிகள் உள்ளன. நமது ஆசிரியைகள் தீர்க்கதரிசிகள். அவர்களின் கனவு பலித்து விட்டது. அவர்கள் பல நல்ல நிகழ்ச்சிகளை ஏற்கனவே பழக்கிவிட்டார்கள்”. அதிபர் அடுக்கிக் கொண்டே சென்றார்.

“ஐயா! மன்னிக்க வேண்டும். இவற்றுக்கு எல்லாம் நீங்கள்தான் காரணம். அதனால் உங்களுக்கே எல்லாப் பெருமையும். அதனால் நாங்கள் மகிழ் சியடைகிறோம்”. அருணன் பெருந்தன் மையுடன் தலைமையாசிரியரைப் போற்றினான். ஆசிரியர்களும். மாணவர்களும் கரகோசம் செய்தனர்.

பிள்ளைகள் கைதட்டி ஆரவாரம் செய்தனர். நாகேந்திரம் வெளியில் சென்றார். சற்று நேரத்துக் கெல்லாம் திரும்பிப் பாடசாலைக்கு வந்தார். பட்டாசு முழங்கியது. கிராமம் விளிப்புற்ற நாள் இன்றாகும். மக்களுக்குச் செய்தி பரவியது. அவர்கள் பெருந்திரளாக வந்தனர். அணியணியாக நின்றனர்.

தலைமையாசிரியர் எதிர் பார்க்கவில்லை. தலைமையாசிரியரைச் சூழ்ந்து மக்கள் நின்றனர். “உங்களது முயற்சி எங்கள் கிராமத்தை உயர்த்திவிட்டது”. கைகூப்பி வணங்கினார்கள். ஆலமரத்தின் நிழல் போதாதிருந்தது. ஊரெல்லாம் கூடிநின்றதை தலைமையாசிரியர் கண்டு கொண்டார்.

“உங்கள் பிள்ளைகள் பாக்கியசாலிகள். அவர்களுக்குச் சிறந்த எதிர்காலம் இருக்கிறது. உங்களோடு இருந்து கொண்டே பல்கலைக் கழகம் சென்று கற்பார்கள். 'ஒரு வெண்மணற்கிராமம் காத்துக்கிடக்கிறது' என்று பிரபல எழுத்தாளரது கனவு நிறைவு பெறுகிறது. எதற்காகக் காத்துக் கிடக்கிறதோ அதற்காக உழைத்த ஒவ்வொருவரும் நன்றிக்குரியவர்கள்”. அவர் கண்கள் பனித்திருந்தன. எங்கிருந்து இந்த மாலைகள் வந்து குவிந்தன?

இப்போதுதான் அந்த வாகனம் வந்து நின்றது. பிரதம கல்வி அதிகாரி புடைகுழ ஒரு குழுவே பாடசாலைக்குள் வந்தது. நேரடியாகவே மக்கள் திரண்டுள்ள இடத்துக்கு வந்தார்கள். பூதங்களாகப் பிள்ளைகள் இயங்கினார்கள். அவர்களுக்கு உரிய இருக்கைகள் வந்துவிட்டன. அதில் அமர்ந்து கொண்டனர். மக்கள் மரநிழலில் மணலில் அமைதியாக இருந்தனர்.

“உங்களுக்கு நல்ல செய்தியை நேரில் சொல்வதற்காகவே வந்திருக்கிறோம். இப்பாடசாலை மகாவித்தியாலயமாகத் தரமுயர்வு பெற்றுள்ளது. அத்துடன் ஒரு மாடிக் கட்டிடமும் தருகிறோம் இன்று நல்லநாள். உடனடியாக இடத்தைத் தெரிந்து அடிக்கல்லை நடுவோம்.” பிரதம கல்வி அதிகாரி சங்கரலிங்கம் சந்தோசமாக அமைதியாகச் சொன்னார். கட்டிடம் வரும் செய்தி ஏற்கனவே ஆசிரிய குழுத்துக்குத் தெரியும்.

அதற்கான இடத்தையும் தலைமையாசிரியர் ஆசிரியர்களுடன் சேர்ந்து பார்த்து அளந்தும் வைத்திருந்தார். கட்டிட பொறியிலாளர், தனது உதவியாளர்களுடன் அதற்கான வேலையைத் தொடங்க ஆயத்தமானார். களைத்து வந்தவர்களுக்கு பால்தேநீர் அருமருந்தாக இருந்தது. நண்பர்கள் வருபவர்களுக்குரிய பகலுணவை வழங்க முதல்நாளே ஏற்பாட்டினைச் செய்து விட்டார்கள். மேல்வகுப்பு மாணவர்கள் சிமென்ற் பொதியைக் கொண்டு வந்தார்கள்.

இளைஞர்கள் கலவையை விரைந்து செய்தார்கள். மேசன்மார் தயாராக இருந்தனர். கற்கள் வந்து குவிந்தன. பிரதம கல்வி அதிகாரி தனது மணிக்கூட்டைப் பார்த்தார். “நல்ல நேரம். கல்லை வைப்புகள்” என்றார். முதற்கல்லை பிரதம கல்வி அதிகாரியே வைக்கவேண்டும் என்று மக்கள் ஏகமனதாக வேண்டிக்கொண்டனர். அவரும் அவர்களது அன்புக் கட்டளையை ஏற்றார். வந்திருந்த பிரமுகர்கள் அனைவரும் வாழ்த்திக் கற்களை வைத்தனர்.

பாடசாலை முடியும் நேரத்துக்கான மணி ஒலித்தது. பிள்ளைகள் பாடசாலைக் கீதத்தை இசைத்தனர். இன்றைய பாடலில் “மகாவித்தியாலம் வாழிய வாழியவே” என்று பிள்ளைகள் பாடினார்கள். அந்தப் பாடலை கவிஞர் கேணிப்பித்தன் இயற்றியிருந்தார். கல்வி அதிகாரி அசந்துவிட்டார். பிள்ளைகள் தமது வீடுகளுக்குச் சென்றார்கள். உயர்வகுப்பு மாணவரும் மாணவியரும் ஒழுங்குகளைக் கவனித்தனர்.

வகுப்பறை மண்டபத்தில் உணவு ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்தது. விருந்தினரை அழைத்து வந்தனர். தலைமையாசிரியர் புன்னகையுடன் அனைவரையும் அழைத்தார்.

“ஐயா! கிராமம் என்பது ஒரு அழகான உலகம். அங்கு போட்டியோ, பொறாமையோ இல்லை. ஆனால் அறியாமை அவர்களிடம் குடிகொண்டிருக்கிறது. வஞ்சகம் அவர்களிடம் இல்லை. குழந்தையுள்ளம் அவர்களிடம்தான் உண்டு.” பரிந்துரைத்தார். உணவு பரிமாறப்பட்டது. உண்டதும் உரிய லொக் புத்தகத்தில் பிரதம கல்வி அதிகாரி வந்த நோக்கத்தை எழுதினர். இப் பாடசாலை மகாவித்தியாலமாகத் தரமுயர்வு பெற்றுள்ளது. அத்துடன் ஒரு மாடிக்கட்டிடமும் இப்பாடசாலைக்கு வழங்கப் பட்டு அடிக்கல் நாட்டப்பட்டுள்ளது”. எழுதிமுடித்தார்.

“எத்தனை பிட்டிசன் வந்தாலும் நல்லனவற்றை எடுத்துக் கொள்வோம். கிராமியப் பாடசாலைகளில் இருந்து எமது ஏழை மாணவர்கள் பல்கலைக்கழகம் சென்று பட்டதாரிகளாகி நல்லனவற்றைத் தமது கிராமங்களுக்குச் செய்ய வேண்டும். அதுதான் எமது ஆசையும் ஆவலும். உங்களுக்கு எமது நன்றி. வெளியூர்களில் இருந்து வந்து சேவை செய்யும் ஆசிரியைகளுக்குச் சகலவிதமான உதவிகளையும் செய்வதாக ஆசிரியைகளே சொன்னார்கள். வெகுவிரைவில் இன்னும் ஆசிரியர்களை நியமிப்போம். உங்களுக்கு எமது நல்வாழ்த்துக்கள்.” பிரதம கல்வி அதிகாரி சங்கரலிங்கம் முத்தாய்ப்பு வைத்தார்.

தலைமையாசிரியர் மகிழ்ச்சியில் திளைத்தார். “சேர்! இதனைக் கொண்டாடப் பொருத்தமான தினத்தை இன்றே தந்தால் அழகாக செய்து முடிப்போம்.” என்றார்.

பிரதம கல்வி அதிகாரி தமது தினக்குறிப்புப் புத்தகத்தைப் புரட்டினார். தினத்தினைக் குறித்துச் சொன்னார். உணவு முடிந்ததும் வழியனுப்பி

வைத்தார்கள். வாகனம் வந்ததுபோலவே சென்றது.

“இனி நமது கடமையைத் தொடங்கவேண்டியதுதான்”. தலைமையாசிரியர் மகிழ்ச்சியோடு கூறிவிட்டுச் சென்றார்.

அவர் செல்வதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

“சரி இப்படியே பார்த்துக் கொண்டிருந்தால் என்னவாவது? விரைந்து செயற்பட வேண்டாமா”? மாலதி அமைதியைக் கலைத்தாள்.

“நம்மையே ஆட்டிப்படைக்க ஆள்வந்துவிட்டது. மிகக் கவனமாகச் செயற்பட வேண்டும். ஆளுக்காள் நிகழ்ச்சிகளைப் பங்குபோட்டுப் பழக்கி வெள்ளோட்டம் பார்க்கவும் வேண்டும்.” அருணன் எச்சரித்தான்.

“அந்தப் பிள்ளைகள் நமக்காகத்தானே பாடுபடுதிகள். அவர்களைப் பாராட்ட வேண்டும்”. தங்கராசா கூறினார். அருணன் தங்கராசாவை ஒரு முறுவலோடு பார்த்தான்.

“சேர்! என்ன செய்தாலும் சிலர் கண்டு கொள்வதே இல்லை.” மாலதி குறையாகக் குசுகுசுத்தாள்.

“மாலதி இதனைப் பெரிதுபடுத்த வேண்டாம். அருணன் உங்களை மதிக்கிறார். உங்களைப் பற்றி ஒரே என்னிடம் கூறுவார். நீங்கள் இருவரும் இந்தப் பாடசாலைக்காகச் செய்யும் தியாகங்களை நிறையவே என்னிடமும், நாகேந்திரமிடமும் கூறிப் பெருமிதம் கொள்வார். படிக்கிற காலத்திலேயே மாலதி என்ற பெயரை என்னிடம் எத்தனையோ முறை கூறிச் சந்தோசப்பட்டுள்ளார். நீங்கள் அவரது மனதில் ஒரு இடத்தைப் பிடித்துள்ளதை நானறிவேன்”. மெதுவாகவே கூறினார். அப்போது வத்சலா வேறு வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தார்.

“சேர்! வத்சலாவுக்கும் எங்கள் விசயம் தெரியும். ஆனால் அருணனுக்கு நான் விரும்புவது தெரியாது. இப்போது இதனை வெளியில் விடாதீர்கள் சேர்.” மாலதி கேட்டுக் கொண்டாள். அதெல்லாம் அருணனுக்கும் தெரியும்.

பொழுது விடிந்தது. வழமைபோல் பாடசாலை தொடங்கியது. தங்கராசா ஆசிரியர் கோலாட்டத்தைப் பழக்கத் தொடங்கிவிட்டார். ஆசிரியைகள் தங்களது நிகழ்ச்சிகளில் ஈடுபட்டனர். அருணன் நாகேந்திரத்துடன் கதைத்துவிட்டு வந்தான். ஆசிரியைகள் பக்கம் மெதுவாகச் சென்றான்.

“உங்களுக்கு எனது கிராமத்தின் சார்பில் வாழ்த்துக்களையும். நன்றியையும்

தெரிவிக்கின்றேன்”. என்றான்.

“எனக்கா அல்லது மாலதிக்கா”?

“இருவருக்கும்தான்”

“எதற்கு”?

“பாடசாலைத் தரமுயர்வுக்காகப் பாடுபட்டதற்கு”.

“அவ்வளவுதானா”? கூற வாயெடுத்த மாலதி நாவை அடக்கிக் கொண்டாள். நாணம் கலந்த பார்வையுடன் விழிகளால் பேசிக்கொண்டாள்.

“மாலதி இனித்தான் நாங்க உசாராக இருக்க வேணும். நல்ல பெறுபேறு எடுத்துக் கொடுக்கப் பாடுபடவேண்டும்.” வத்சலா எச்சரித்தாள்.

“வத்சலா! நமது பிள்ளைகள் நிச்சயமாக நல்ல பெறுபேற்றைப் பெறுவார்கள். அவர்களை வழி நடத்தக்கூடிய சக்தி நம்மெல்லோரிடமும் இருக்கிறது. நமது ஒரு கனவு நிறைவேறிவிட்டது. இப்படி ஒவ்வொன்றும் நிறைவேறும். நமக்குக் கடவுள் துணையிருப்பார்”. உரையாடல் தொடர்ந்தது.

“பாடசாலை எல்லோருக்கும் பொதுவான கனவு. வேறு என்ன கனவு இருக்கிறது”? வத்சலா வினவினாள்.

“அவரவருக்கு அவரவரின் தனிப்பட்ட கனவுகளும் இருக்குந்தானே. மனதுக்குத்தான் தெரியும்”. மாலதி மெல்லக் கூறினாள். வத்சலா சிரித்துக் கொண்டாள்.

“என்ன சிரிப்பு”?

“எனக்கு இந்த ஊரிலேயே இருந்துவிட்டால் என்ன என்று தோன்றுகிறது” வத்சலா மெல்லச் சொன்னாள்.

“ஏனப்படிச் சொல்கிறாய்”?

“இந்தப் பிள்ளைகள்..இந்த மனிதர்கள்.. இவர்களின் வஞ்சகமில்லா மனங்கள், இதையெல்லாம் பார்க்கும்போது ஏதோ ஒன்று எனது மனதைக் குடையது.” வத்சலா உளறினாள்.

“உண்மையாகவா சொல்கிறாய்”? மாலதி அதிசயமாகக் கேட்டாள். பதிலுக்கு வத்சலா தலையை மட்டும் ஆட்டினாள்.

நாட்கள் விரைந்தன. மார்கழி மாதம் மயிர்நனையாத் தூற்றல். வானம் பூமாரி பொழிந்தது. தலைமையாசிரியர் தலைமைதாங்கி நின்றார். அவரது கைகளில் மாணவர்களுக்குரிய பரீட்சை அனுமதிப்பத்திர அட்டைகள் இருந்தன.

“முப்பது மாணவர்கள் இம்முறை பரீட்சை எடுக்கிறீர்கள். நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் திறமையாகச் சித்தி பெறவேண்டும் என்பதே இங்குள்ள ஆசிரியர்களது ஆவலாகும். அதற்காக அவர்கள் பல தியாகங்களைச் செய்துள்ளார்கள். இரவு பகல் பாராது உங்களுக்காக உழைத்துள்ளார்கள்.

அவர்களது கனவை நனவாக்குவது உங்களிடம்தான் உண்டு. அதனைச் செய்யுங்கள்”. ஒவ்வொருவராக அழைத்து அனுமதி அட்டையினை வழங்கினார். அனுமதியட்டையைப் பெற்ற ஒவ்வொருவரும் தலைமையாசிரியரின் பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கிச் சென்றார்கள். தலைமையாசிரியர் நெக்குருகி வாழ்த்தி நின்றார்.

பாடசாலையில் இருந்து பரீட்சை எழுதச் செல்லும் பிள்ளைகளை அனைத்து ஆசிரியர்களும் வாழ்த்தியனுப்பினார்கள்.

“நீங்கள் பரீட்சை எழுதி முடித்தபின்தான் நாங்கள் வீடுகளுக்குச் செல்வோம். ஆசிரியைகள் அன்றாடம் உற்சாகப் படுத்தினார்கள். பிள்ளைகளுக்குப் பரீட்சை எழுதுவது இலகுவாக இருந்தது. ஆசிரியர்கள் வழிகாட்டியது அவர்களுக்கு உரமாக இருந்தது. எல்லோரும் ஆசிரியர்களைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். ஒவ்வொரு நாளும் பரீட்சைக்குப் போகுமுன் தலைமையாசிரியரிடமும், ஆசிரியர்களிடமும் ஆசிபெற்றே சென்றனர்.

“பரீட்சை முடிந்துவிட்டது. ரீச்சர் ஒருக்கா உங்கள் வீடுகளுக்குச் சென்று வாருங்கள்.” அருள்மொழி இரு ஆசிரியர்களையும் பார்த்துக் கேட்டாள்.

“எங்களுக்கு இப்போது இதுதான் வீடு. இங்குதான் எங்கள் பெற்றோரும் வந்து நிற்கிறார்கள். இந்த சந்தோசம் எங்கும் கிடைக்காது. பரீட்சை முடிந்ததும் மழையில் நனைந்து, வெயிலில் உலர்ந்து மகிழ்ச்சியாக இருப்போம். பாடசாலை எப்போதும் போல் நடக்கும். ஆனால் படிப்பு இருக்காது. ஒரே விளையாட்டுத்தான். விருப்பமா?” வத்சலா அவர்களது விழிகளைப் பார்த்தாள்.

பிள்ளைகளின் விழிகள் மலர்ச்சியால் விரிந்தன.

“வாவ்...ஹாய் ..சோ...ஆல்வேய்ஸ் பிளே” நந்தினி வீரிட்டாள்.

“பட் வண் கொண்டிசன். அவர் எயும் இஸ் லேர்னிங் துறா பிளே. ஓ.கே.(**But one condition, Our aim is learning through play. O.K**) மாலதி வற்புறுத்தினாள்.

பாடசாலை விடுமுறை காலத்தில் உறங்கிக் கொள்ளும். ஆனால் அந்த மகாவித்தியாலயம் எப்போதும் விழித்திருக்கும்.

இது மார்கழி மாதம். மேகம் திரண்டு சூரியனை மறைத்து விளையாடும். இடையிடையே விட்டு விலகி வேடிக்கை காட்டும். அப்போது கொஞ்சம் வெயில் எட்டிப் பார்க்கும்.

திருவெம்பாவை தொடங்கிவிட்டது. பாடசாலையும் கோயிலும் கலகலத்துக் கொண்டிருக்கும்.

மாலையில் பூசைக்கு முதல் கூட்டுப் பிரார்த்தனை நடைபெறும். ஆசிரியைகளும் கோயிலுக்கு வருவதால் ஊர்ப்பெண்களும் வரத்தொடங்கி விட்டார்கள். அத்துடன் ஆசிரியைகள் தமது தோழியர்களையும், உறவினர்களையும் அழைத்து களைகட்ட வைத்தனர். வெளியார் சமயச் சொற்பொழிவுகள் செய்வதால் ஊர் மக்களுக்கு உற்சாகம் பிறந்து விட்டது.

அதிகாலை நான்குமணிக்கு கோயில் மணி ஒலிக்கும். ஊரவர்கள் விழித்து விடுவார்கள். ஒவ்வொரு வருடமும் இவ்வாறு நடந்தாலும் இந்த முறை ஆசிரியைகளின் பங்கேற்பால் சிறப்பாக நடைபெறத் தொடங்கியது. அருணனும், தங்கராசாவும், கோணாமலையும் நாகேந்திரமும் ஏற்கனவே ஒழுங்குகளைச் செய்திருந்தனர். அருணன் ஆசிரியைகளுக்கு ஒழுங்குகளை விளக்கினான். பிள்ளைகளின் வேண்டுகோள்களின் அடிப்படையில் ஊர்வல ஒழுங்குகளை ஆசிரியைகள் படம் வரைந்து விளக்கினார்கள். அதற்கேற்ப ஒழுங்குமுறை ஆசிரியர்களிடம் காட்டி ஒப்புதல் பெற்றாகி விட்டது. கோயிந்தலைவருக்கும் காட்டி அனுமதி பெற்றாகிவிட்டது.

கோயிற் தலைவர் நாகபிள்ளை அதிகாலை மூன்றரை மணிக்கே கோயிலுக்கு வந்துவிடுவார். நீராட்டுமுனையில் இருந்து கிண்ணியா தலைமையாசிரியர் காசிநாதர் சைக்கிளில் வந்திறங்கி நிற்பார். பிள்ளைகள் வரிசையாக நிற்பார்கள். பெண்பிள்ளைகள் பாவாடை தாவணிகளுடன் கனகாம்பரம் சூடி நிற்பார்கள். ஆண்கள் வெள்ளை வேட்டியுடன் அணிவகுத்து நிற்பார்கள். நாகேந்திரம் முன்னணியில் ஒழுங்குகளைக் கவனித்தபடி அலைவார். ஆசிரியர்கள் இடைக்கிடை நடந்து ஒழுங்குகளைக் கவனிப்பார்கள்.

குறிப்பிட்ட தூரத்தில் பெற்றமெக்ஸ் நாலைந்து உலா வரும். திருப்பள்ளியெழுச்சியினை மூதறிஞர் அம்பலவாணர் தொடங்கப் பிள்ளைகள் பாடி நடப்பார்கள். திருப்பள்ளியெழுச்சி முடிந்ததும் அம்பலவாணர் திருவெம்பாவையை ஒதுவார். பிள்ளைகள் தொடர்வார்கள். பெரிய ஊர்வலம் வீதியுலாப் போகும். பெருவீதி சிறுவீதி. ஒழுங்குகள் ஊடாக ஊர்வலம் போகும். ஒவ்வொரு வீட்டுப் படலையிலும் நிறைகுடங்கள் இருக்கும். ஊரே விழாக் கோலம் பூண்டிருக்கும். சிறுவர்களும் பெரியவர்களும் எனப் பலரும் ஊர்வலத்தில் கலந்து கொள்வார்கள். மழைத்தாற்றலிலும், குளிரினிலும் வருவோர்க்குச் சுடச்சுடத் தேநீர், அல்லது கோப்பி வழங்கப்படும். சில இடங்களில் கடலை. பேரிச்சம்பழம், பிரசாதங்கள் வழங்கப் படும். இதற்காகவே பல சிறார்கள் ஊர்வலத்தில் கலந்து கொள்வார்கள்.

மாலதிக்குக் குதூகலமாக இருந்தது. வத்சலாவும் மகிழ்ச்சியுடன் புன்னகை தவழ பின்தொடர்ந்தனர். இவர்களின் பெற்றோர்களும் ஊர்வலத்தில் கலந்து கொண்டது ஊரவர்களுக்குச் சந்தோசத்தைக் கொடுத்தது. கிராம வாழ்க்கை அற்புதமானது. இன்பத்திலும், துன்பத்திலும் கலந்து உறவாடும் ஒரு புதுமையான பாரம்பரிய வழக்கத்தைக் கிராமங்களில்தான் காணமுடியும். அதிகாலையில் மனங்களில் இறைபக்தி நிறைந்து நல்லனவற்றை நினைக்கவும், நல்லனவற்றைப் பேசவும், செய்யவும் இவ்வாறான நிகழ்ச்சிகள் வழிவகுக்கின்றன. மனிதப்பிறவி கிடைப்பதற்கரியது. அதனைச் சரியாகக் கடைப்பிடித்து முக்திப் பேற்றை அடைவதற்கு சமயச் சடங்குகள் அவசியமாகின்றன.

ஊர்வலம் கோயிலை ஆறுமணிக்கு அடைந்தது. கோயில் கிரியைகள் தொடங்கி ஐயர் பூசைக்கு ஆயத்தமானார். பிள்ளைகள் வரிசையாக கோயில் மண்டபத்தில் அமர்ந்தனர். இந்தப் பிள்ளைகளை எவ்வாறு இப்படியான ஒழுங்கு முறைக்குக் கொண்டு வந்தார்கள். மாலதி அருணனைக் கடைக்கண்ணால் நோக்கினாள். கண்ணசைவில் கருத்தைப் புரிந்து கொள்ளும் வல்லமை அருணனிடம் இருந்தது. ஒரு புன்னகையினால் விடை அனுப்பினாள்.

“இந்தக் கிராமத்துப் பிள்ளைகளுக்குச் சேவை செய்யும் பாக்கியம் நீ எங்களுக்கு அருளிய கொடை. இந்த மக்களும், இப்பாடசாலையும் எங்களுக்குக் கிடைத்திராது விட்டால் இப்படியான சந்தோசம் கிடைத்திராது. எங்கள் வாழ்க்கையில் கிடைத்த நல்லதோர் வீணை”. சிரம் தாழ்த்தி வணங்கினாள். அவளது செய்கையை நன்கு வத்சலா அவதானித்தாள்.

“இதைத் தான் நானும் நினைந்து அந்தப் பரம்பொருளிடம் வேண்டிக்கொண்டேன்”. வத்சலா முணுமுணுத்தாள். மாலதி புன்னகைத்தாள்.

அம்பலவாணர் திருப்பள்ளி எழுச்சியைப் பாடத் தொடங்கினார். பாடலின் சொற்களைத் திருத்தமாகப் பிரித்துப் பொருள் விளங்கும்படி அனுபவித்துப் பாடினார்.

'போற்றி என் வாழ் முதல் ஆகிய பொருளே
புலர்ந்தது பூங் கழற்கு இணைதுணை மலர் கொண்டு
ஏற்றி நின் திருமுகத்து எமக்கு அருள் மலரும்
எழில் நகை கொண்டு நின் திருவடி தொழுவோம்
சேற்று இதழ்க் கமலங்கள் மலரும் தண்வயல் சூழ்

திருப் பெருந்துறை உறை சிவபெருமானே!
ஏற்று உயர்கொடி உடையாய்! எமை உடையாய்!
எம் பெருமான்! பள்ளி எழுந்தருளாயே!

'திருப் பெருந்துறை உறை சிவபெருமானே! என்று பாடுவதற்குப் பதிலாக
'திருக் கோணமலை உறை சிவபெருமானே!' என்று பாடினார். இம்மாற்றம்
வத்சலா, மாலதியின் பெற்றோருக்கு மிகவும் பிடித்துக் கொண்டது.
திருப்பெருந்துறையைக் காணவில்லை. திருக்கோணமலை ஈழத்தில் உள்ள
ஈஸ்வரங்களில் பிரசித்தி பெற்றது. இங்குள்ள இறைவனைப் நினைந்து
பாடுவது பொருத்தமானது. அவர்களும் பாடிப் பார்த்தார்கள். அம்பலவாணரின்
இந்தத் திருப்புமுனை அவர்களுக்குப் பிடித்துக் கொண்டது. பிள்ளைகளும்
அப்படியே பாடினார்கள்.

அவரது குரல் இனிமையானது. சாதாரண மக்களுக்கும் மணிவாசகப்
பெருமானின் பாடல்கள் செவிகளில் பாய்ந்து இனித்தது. பிள்ளைகளும்,
பெரியோர்களும் சேர்ந்து பாடினர். மாலதியின் அப்பாவும், அம்மாவும்
மெய்மறந்து நின்றார்கள்.

திருப் பள்ளி எழுச்சி முடிந்ததும் திருவெம்பாவைப் பாடலைப் பாடத்
தொடங்கினார்.

'ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும்பெரும்
சோதியை யாம்பாடக் கேட்டேயும் வாள்தடங்கண்
மாதே வளருதியோ வன்செவியோ நின்செவிதான்
மாதேவன் வாரகமல்கள் வாழ்த்திய வாழ்த்தொலிபோய்
வீதிவாய்க் கேட்டலுமே விம்மிவிம்மி மெய்மறந்து
போதார் அமளியின்மேல் நின்றும் புரண்டு இங்கன்
ஏதேனும் ஆகாள் கிடந்தாள் என்னையென்னே
ஈதே எந்தோழி பரிசேலோர் எம்பாவாய்'

ஒவ்வொரு பாடல் முடிவிலும் சங்கு ஊதப்படும். மணியொலிக்கும். ஒவ்வொரு
பாடலையிலும் அவசர அவசரமாகப் பெண்பிள்ளைகள் தயாராக நின்றார்கள்.

'.....மாதே வளருதியோ வன்செவியோ
நின்செவிதான்.....' மெய்மறந்து
போதார் அமளியின்மேல் நின்றும் புரண்டு இங்கன்
ஏதேனும் ஆகாள் கிடந்தாள் என்னையென்னே
ஈதே எந்தோழி பரிசேலோர் எம்பாவாய்' என்ற வரிகள் அவர்களைப் புரட்டி

எடுத்திருக்க வேண்டும். விரைந்து வந்து சேர்ந்து கொண்டார்கள்.

“வத்சலா நம்முரிலும் பாடுகிறார்களே! அவர்களை அழைத்து வந்து இவற்றைக் காட்டவேண்டும்.” வத்சலாவின் பெற்றோர் கூறினர்.

“அப்பா நாங்க நகரத்தில் வாழ்கிறோம். அங்கே ஆளையாள் தெரியாமல் தடுமாறுகிறோம். இங்கே அப்படி இல்லையப்பா. இங்கே பாசத்தைக் காணலாம். உண்மையான அன்பையும் தரிசிக்கலாம். இதுதான் பா வாழ்க்கை. இந்தப் பிள்ளைகளைப் பார்த்தீர்களா? எவ்வளவு கள்ளங்கபடமற்ற உள்ளங்களைக் கொண்டவர்கள். இவர்களோடு வாழ்வது உண்மையில் சுகமானதுதான்.”

மெய்மறந்து மாலதி கூறினாள்.

“நீ சொல்வது உண்மைதான் மகள். நாங்க இங்கேயே தங்கி வாழ்ந்துவிடலாம் போலிருக்கு.”

மாலதியின் அப்பா கூறினார்.

மாலதிக்கு உச்சி குளிர்ந்தது.

“மாலதி! இதில் ஒரு முக்கிய அம்சத்தைக் கவனித்தாயா”? வத்சலா குறுக்கறுத்தாள்.

“என்னது. சொன்னால்தானே தெரியும்”?

வத்சலா மாலதியைச் சிந்திக்க வைத்தாள்.

“ஊர்வலத்தில் அதிகமான பெண்பிள்ளைகள் கோயிலடியில் கூடவில்லை. வீதியிலா வரும்போது தமது படலையில் வந்து கூட்டத்தோடு கலந்து கொள்கிறார்கள். காளையர் கோயிலடிக்கே வந்து விடுகிறார்கள். ஆனால் கன்னியரின் செயல் வித்தியாசமாக இருக்கிறது. இதனை மணிவாசகர் நன்றாக உணர்ந்துதான் திருவெம்பாவைப் பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். தோழியரின் குரல்வழி புறப்படும் பாடலில் பொதிந்துள்ள கருத்துக்களை உள்வாங்கி புறப்படுகிறார்கள். அற்புதமாக இருக்கிறது”. வத்சலா வாய்விட்டு ரசித்தாள்.

“வத்சலா! இந்த நேரத்தில்தானே நாங்கள் நல்ல நித்திரையில் இருப்போம். ஆனால் இந்த நேரத்தைப்போல் அற்புதமான நேரம் கிடைக்காது. நாங்கள் அதனை உணர்வதில்லை. அடிவானில் சூரிய ஒளி தோன்றும் போது இயற்கை தன்னைப் புதுப்பித்துக் கொள்கிறது. தாவரங்கள் புதிதாக ஒக்சியினை வெளியிடத் தொடங்குகின்றன. புதிய ஒக்சியின் நமக்குப்

புதுத்தெம்பைத் தருகிறது. பறவையினம் பாடி விடியலை வரவேற்கிறது. மனித இனம் மட்டும் அதனை ரசிப்பதில்லை.”

மாலதி விரிவுரை நடத்தினாள்.

“போதுமம்மா உங்கள் விளக்கம். பிள்ளைகளோடு நாமும் சேர்ந்து பாடுவோம்.” வத்சலா பாடத்தொடங்கினாள்.

16

இயங்கி யிருப்பவளே”

எவ்வளவு தூரம் நடந்திருப்பார்கள். நீண்டதொரு தொடர் நடைபவனி நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. வீடுகளும் நெருங்கி இருந்ததால் ஒவ்வொரு படலையிலும் இருபது பேர்வரை நிற்கவேண்டும். அப்போதுதான் எல்லோரையும் திருப்திப்படுத்தலாம் என்று ஏற்பாட்டுக் குழுவினர் பிள்ளைகளிடம் ஏற்கனவே அறிவுறுத்தியிருந்தனர். அவ்வாறே பிள்ளைகளும் நடந்து கொண்டனர்.

இப்போது பிள்ளைகள் நின்றார்கள். கோப்பி பரிமாறப்பட்டது. “ரீச்சர் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்”. அருள்மொழி கோப்பியை தட்டில் வைத்து நீட்டினாள். எடுத்துக் கொண்டார்கள்.

“அருள்மொழி உங்கள் வீடு வந்திற்றா”? கூறிக்கொண்டே எட்டிப் பார்த்தார்கள். அங்கே ஆச்சி சிரித்துக் கொண்டு நின்றார். ஆச்சியிடம் சென்றார்கள்.

“ஆச்சி எப்படி இருக்கிறீங்க”. இருவரும் ஒரே நேரத்தில் கேட்டார்கள். “நல்லா இருக்கிறம் மக்காள்.” ஆச்சியிடம் இருந்து பன்மையில் பதில் வந்தது.

“ஆச்சி! அதோ எங்கள் அப்பா அம்மா கோப்பி குடிக்கிறார்கள்”. சுட்டிக் காட்டினார்கள்.

“ஊர்வலத்தில் நடப்பது கஸ்டமாக இல்லையா”? ஆச்சி கேட்டார்.

“இதில் என்ன கஸ்டம்? எவ்வளவு சந்தோசமாக இருக்கிறது.”

மாலதி கோப்பியைக் குடித்தவாறே நன்றியும் சொன்னாள்.

“எல்லாரையும் கூட்டிக்கொண்டு ஒரு நாளைக்கு வீட்டுக்கு வாங்க.” ஆச்சி அழைப்பு விடுத்தார்.

“இதெல்லாம் முடிஞ்சபிறகு வாறம்.. இப்ப ஊர்வலத்தில் போகிறோம்” மாலதி விடைபெற்றாள். அருணன் தூரத்தில் நின்று அவதானித்தான்.

ஆறுமணிக்கு மீண்டும் கோயில் வாசலில் நின்றார்கள். கோயிலில் பூசை தொடங்கிற்று. சடங்குகள் நிறைவுற்றன. பிள்ளைகளும், பொதுமக்களும் வரிசையாக வந்து தீர்த்தம், திருநீறு, சந்தனம் கொடுபடும் இடத்தில் வாங்கிக் கொண்டார்கள். அவர்கள் போகும்போது வரிசை குழம்பாத வகையில் பிரசாதப் பொதி அனைவருக்கும் கிடைத்தது.

பிள்ளைகளும், தொண்டர்களும் கோயிலைச் சுத்தம் செய்து விட்டுப் புறப்பட்டனர்.

இப்போது ஏழரை மணியைக் கோயில் மணிக்கூடு காட்டியது. கோயில் செயற்குழுவினரைக் கண்டு கதைத்தார்கள். அவர்களது ஒழுங்கு முறைகளைப் போற்றினார்கள்.

“இதற்கெல்லாம் காரணம் பாடசாலை ஆசிரியர்கள் தான். அவர்களுக்குத்தான் நன்றி சொல்ல வேண்டும்.” கோயில் தர்மகர்த்தா நாகபிள்ளை மனந்திறந்து வெளியிட்டார். தங்கள் பிள்ளைகளும் இதில் பங்கு கொண்டுள்ளதை நினைத்துப் பெற்ற மனங்கள் புளகாங்கிதம் அடைந்தன. விடைபெற்றுக் கொண்டு பாடசாலை விடுதியை அடைந்தனர்.

காலை ஒன்பது மணிக்குப் பாடசாலையில் வகுப்புக்கள் நடந்து கொண்டிருந்தன. பிள்ளைகள் வழமைபோல் கற்றலில் ஈடுபட்டனர்.

“தெரியாமல்தான் கேட்கிறேன். இங்கே லீவே இல்லையா”? வத்சலாவின் அப்பா திருஞானம் கேட்டார்.

“அப்பா! இங்கே எப்போதும் படிப்பும் விளையாட்டும் தான். விளையாட யாரும் லீவு கேட்பார்களோ”?

வத்சலா கேள்வியை மாற்றிவிட்டாள். திருஞானம் சிரித்துக் கொண்டார்.

“ஆலங்கேணி அழகிய கிராமம்தான். மக்களும் அமைதியை விரும்புவார்கள். இங்கேயே இருந்து விடலாம் என்று எனக்கும் தோன்றுகிறது”. வத்சலாவின் அப்பா மகிழ்ச்சியோடு கூறினார்.

வத்சலாவின் உள்ளம் துள்ளி விளையாடியது. அவளது மனம் கனவில் மிதந்தது.

மாலதி அருணனை நினைந்து கொண்டாள். எவ்வளவு பண்பானவர். படிக்கும் காலத்தில் பிறருக்கு உதவி செய்யும் சேவைமனம் படைத்தவர். இன்றைக்கு பெற்றோரை அருணனின் வீட்டுக்கு அழைத்துச் செல்ல வேண்டும். எப்படி அழைக்கலாம்.? மாலதி வத்சலாவோடு சேர்ந்து சிந்தித்தாள். அருள்மொழி வகுப்பில் இருந்தாள். அவளை மெல்ல அழைத்தாள்.

“நாங்க பின்னேரம் ஆச்சியப்பார்க்க வரலாமா? அண்ணா ஏதும் சொல்வாரா?” மாலதி கேட்டாள்.

“ரீச்சர் எனக்கு என்ன சொல்வதென்றே தெரியாது. ஆச்சி உங்களக் கூட்டிக் கொண்டு வரச் சொன்னவ. அண்ணாவிடம் கூட்டி வரும்படி ஆச்சி ஒரே கேட்டுக்கொண்டே இருப்பா. நீங்க இண்டக்கிக் கட்டாயம் வாங்க. நான் ஆச்சியிடம் சொல்லி வைக்கிறேன். அண்ணாவுக்கும் ஒரு அதிர்ச்சியைக் கொடுக்கலாம். என்ன?” அருள்மொழி ஒரு துள்ளலோடு விடையளித்தாள்.

மாலை நான்கு மணிக்கு அந்த மணல்பரந்த தெருவில் நடந்தார்கள். மாதவியின் அப்பாவுக்கு ஒரே மகிழ்ச்சி. வத்சலாவின் அப்பாவுடன் அளவளாவி வந்தார். வழியில் கண்ட மக்கள் அனைவரும் சுகம் விசாரித்தபடியே சென்றார்கள். எவ்வளவு அன்பான மக்கள். எங்கும் காய்ச்சிய பாலின் நறுமணம். மாலதியின் அப்பா சிலப்பதிகாரம் சுவையுடன் படித்தவர். ஆயர்பாடியில் நடந்த நிகழ்ச்சிகளை நினைவு படுத்தி வத்சலாவின் தந்தையுடன் உரையாடி நடந்தார். “இன்னும் இந்த ஊர் கிராமமாகவே இருக்கிறது. இயற்கையான அமைப்பிலேயே உள்ளது. இப்படியே இருந்தால் இங்கு ஒரு வருத்தமும் வராது.” கூறிக் கொண்டே நடந்தார்கள்.

வழியில் அருள்மொழி வந்து அழைத்துச் சென்றாள்.

“ஆச்சிக்கு மட்டுந்தான் நீங்கள் வருவது தெரியும். மற்றவர்களுக்குத் தெரியாது. நான் ஆரிடமும் சொல்லல்ல.” அருள்மொழி மாலதியிடம் குசுகுசுத்தாள்.

ஆச்சி படலையில் நின்றார். மாலதியைக் கண்டதுமே

“என்ற மகளே வா!. எல்லாரையும் கூட்டிக்கொண்டு வா” உரிமையோடு அழைத்தார். அம்மாவும் வந்து விட்டார். அவருக்குக் கையும் ஓடவில்லை. காலும் ஓடவில்லை.

“வாங்க! வாங்க” என்று அனைவரையும் வரவேற்றார்.

“அருள்மொழி அண்ணா எங்கே?” கேட்டவாறே தேநீர் தயாரிக்கும் கடமையில் ஈடுபட்டார்.

ஆலங்கேணித் தேநீர் சுவையானது. ஒரு தட்டில் வைத்து செல்லம்மா அனைவருக்கும் வழங்கினார். மாலதியின் தந்தை சுவைத்துப் பருகினார்.

“நாங்கள் பட்டினத்தில் இருந்தாலும் இப்படியான தேநீரைக் குடித்ததில்லை.

நல்லாயிருக்கிறது. நாங்க பட்டினத்தில் இருந்தாலும் ஒருவகையில் நரக வாழ்க்கைதான் வாழ்கிறோம். பட்டினத்தில் பக்கத்து வீட்டில் நடப்பது அடுத்த வீட்டுக்குத் தெரியாது. கிராமம் கிராமம்தான். அடிபிடிப்பட்டாலும் ஆபத்துக்கு ஓடோடி வந்து உதவுவார்கள்”. வத்சலாவின் அப்பா எடுத்துரைத்தார்.

“எப்படி என்றாலும் பட்டினம் போல் வருமா? கெட்டாலும் பட்டினம் போ என்பார்கள். நீங்கள் பட்டினத்தை நரக வாழ்க்கையென்று சொல்கிறீர்களே”? செல்லம்மா குறுக்கிட்டாள்.

“அக்கரை பச்சையாகத்தான் தெரியும். அதுதான் உண்மை.” ஆச்சி பழமொழி கூறினார்.

“நாங்கள் வந்ததும், நீங்கள் வரவேற்று உபசரித்ததும் எங்களைப் புல்லரிக்கச் செய்து விட்டது. மிகவும் சந்தோசம்.” மாலதியின் அப்பா நன்றியுடன் கூறினார்.

அருள்மொழியின் அம்மா பெருமையுடன் ஏற்றுக் கொண்டு புன்னகையை உதிர்த்தார்.

பொழுது பறக்கிறது. இருண்டு கொண்டுபோகிறது. நாங்க வாரப்போறம்.”

“அதற்குள்ளாகவா? நின்று சாப்பிட்டுவிட்டுப் போங்கவன்”. செல்லம்மா உபசரித்தாள்.

“இருண்டு கொண்டு வருகிறது. இன்னொரு நாளைக்கு வாறம்.” புறப்படத் தயாரானார்கள். மாலதி அருள்மொழியைப் பார்த்தாள்.

“அருள்மொழி அப்பா இன்னும் வரவில்லையா”?

“இல்ல ரீச்சர். அவர் ஆறரைபோலத்தான் வருவார். அண்ணா தங்கராசா சேர் வீட்டுக்குப் போனவர். அவர் வந்ததும் போகலாமே”? அருள்மொழி கூறினாள்.

“இல்லையம்மா. நேரம் போகுது. நாங்க உங்கள் எல்லாரையும் ஒருதரம் பார்த்திட்டுப் போகத்தான் வந்தோம். இன்னொரு நாளைக்குக் கட்டாயம் வருவம்”. மாலதியின் அப்பா கூறிப் புறப்பட்டார்.

“தம்பி வந்ததும் புறப்படலாம்தானே”? ஆச்சி இடைமறித்தார்.

“இல்லயம்மா. பொன்னம்மா தன்ரமகள் வீட்டுக்குப் போகவேணும் என்று சொன்னவ. இன்னொரு நாளைக்குச் சொல்லிப் போட்டு வாறமே. இப்ப நாங்க புறப்படுறோம்”. கூறிப் புறப்பட்டார்கள். அவர்களைத் தடைசெய்ய முடியவில்லை. சென்றுவிட்டார்கள்.

அருணன் தங்கராசாவுடனும், நாகேந்திரத்திடமும் வழமையான கலந்துரையாடலில் ஈடுபட்டுவிட்டு நேரம் கழித்தே வந்தான். அப்பா வந்து

குளித்துவிட்டு வெளியில் சார்மனைக் கட்டிலில் இருந்தார். அருணன் அப்போதுதான் வந்தான்.

“என்ன மனை! நேரத்துக்கு வீட்டுக்கு வாறதில்லயா? அந்த ரீச்சர்மார் வந்து காத்திருந்து விட்டுப் போயிட்டாங்க.” ஆச்சி வந்ததும் வராததுமாகக் கூறினார்.

“அதுக்கென்ன ஆச்சி! அவங்க அடிக்கடி எல்லோர் வீட்டுக்கும் போய் வாறவங்கதானே”. அருணன் அதனைப் பெரிதாக எடுத்ததாகத் தெரியவில்லை.

“ஒரு நாளைக்குக் கூப்பிட்டு நல்ல வடிவா சமைத்துக் கொடுப்பமே. அம்மாதான் சொல்ல வேணும்.” அருணன் அம்மாவின் தலையில் போட்டுவிட்டான்.

“தம்பி சொல்வதும் சரிதான். நம்மட ஊருக்கு உழைக்கும் ஆசிரியமார்கள் நாமதானே அனுசரிக்க வேணும்.” அப்பா அருணனுக்குச் சார்பாகப் பேசினார்.

“தம்பி சனிக்கிழமைக்குச் சாப்பிடக் கூப்பிடுவம். அதற்கான ஏற்பாடு செய்வம். அவர்களை வரச் சொல்லுவது உன்ர பொறுப்பு. சரியா?”. அம்மா கூறிவிட்டு அடுக்களைப் பக்கம் சென்றார்.

வழமையான வேலைகளை முடித்து விட்டு விடுதிப்பக்கம் சென்றான். அவனை ஆசிரியைகளின் பெற்றோர் வரவேற்றனர். “வாங்க தம்பி. நாங்கள் உங்களைத் தேடி வீட்டுக்கு வந்தால் நீங்க வீட்டில இருக்க மாட்டீங்க. ஏதோ ஒரு வேலையில் ஈடுபட்டு வெளியில் போய்விடுவிங்க.” சிரித்தவாறே ஆசிரியைகளின் பெற்றோர் கூறினர்.

“என்ன செய்வது நாங்க எடுத்துக் கொண்ட கடமையை முடிக்கப் பாடுபடத்தான் வேண்டும். நான் உங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. நீங்க இரண்டு பேரும் அதிபர்களாக சேவைசெய்தவர்கள். நீங்கள் அனுபவசாலிகள். கிராமங்களில் சேவைசெய்தவர்கள். கிராம மக்களின் வாழ்க்கையின் தாற்பரியங்களைப் புரிந்தவர்கள். உங்களுக்கு நான் சொல்லவேண்டியதில்லை”. அருணன் தனது பதிலை அவர்கள் முன் வைத்தான். அவர்கள் சிரித்துக் கொண்டார்கள்.

கைகளைத் தட்டி “அபாரம்” என்றவாறே மாலதியும், வத்சலாவும் வந்தனர்.

“எங்கள் வீட்டார், அம்மாவும், அப்பாவும், ஆச்சியும் உங்கள் எல்லோரையும் சனிக்கிழமைக்கு வீட்டுக்கு வரும்படி அழைத்தார்கள். அதுதான்

அழைப்பதற்காக வந்தேன்..' என்றான்.

“வத்சலா கேட்டாயா? என்ன அதிசயமாக இருக்கிறது”? மாலதி வத்சலாவைப் பார்த்துப் புன்னகையுடன் சேர்த்து உதிர்ந்தாள்.

“அருணன் வந்தது சந்தோசமாக இருக்கிறது. ஆச்சிதான் வரச்சொல்லி அனுப்பியிருப்பார்”. வத்சலா சோக்லேற் உண்டது போல் சொன்னாள். மாலதியின் காதுகளில் தேன் வந்து பாய்ந்த உணர்வு.

அருணன் அழைத்தபோது மாலதியின் உள்ளம் 'போவோம். போவோம்' என்று உறுத்தியது. ஆனால் உதடுகள் “இதெல்லாம் எதற்கு? சும்மா விடுங்க” என அசைந்தன.

“அப்படியென்றால் இதில் மாலதிக்கு விருப்பமில்லையா”? அருணனின் குரல் ஊடறுத்தது.

“யார் சொன்னது. நானும் வருவேன்.” மாலதியின் குரல் ஒலித்தது.

வத்சலா, மாலதியின் அப்பாக்களுக்கும் விருப்பமாக இருந்தது. வத்சலா உற்சாகமானாள்.

”நாங்க தயார். ஆச்சியும் வரச்சொன்னவர். திருவெம்பாவை முடிந்ததும் கட்டாயம் வருகிறோம்” மாலதி ஒரு முறுவலோடு கொட்டினாள்.

உள்ளிருந்து வத்சலாவின் பதில் வந்தது.

அருணனுக்குச் சந்தோசம். மனதுக்குள் ஒரு மத்தாப்பு விரிந்த குதூகலிப்பு.

அருணனின் பின்னால் தங்கராசா, கோணாமலை, நாகேந்திரமும் நின்றார்கள். திருவெம்பாவைப் பூசை முடியும்வரை நீங்கள் இருவரும் மாலையில் சமயச் சொற்பொழிவாற்ற வேண்டும். அதற்காக அழைக்கிறோம். நமது மக்களுக்குச் சமய அறிவு போதாதுள்ளது. உங்களுக்கும் உற்சாகமாகவும் இருக்கும். நாங்கள் ஊரவர்களுக்கு அறிவித்து விட்டோம். தயவுசெய்து இதனை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். ஒரேமுகமாக அழைப்பை விடுத்தார்கள்.

இரண்டு அப்பாக்களும் வேறு வழியின்றி ஒத்துக் கொண்டார்கள். திருவெம்பாவைப் பூசை முடிவதற்கு இன்னும் இரண்டு நாட்களே உள்ளன. இந்த இரண்டு நாட்களும் நமது மக்களுக்கு அறிவுரை கூறுவது நன்மையல்லவா”? கோணாமலை விநயமாகச் சொன்னார்.

“வத்சலாவையும், மாலதியையும் பேசவிடலாமே”?

வத்சலாவின் அப்பா சுந்தரமூர்த்தி குறுக்கிட்டார். “அவர்கள் பேசுவார்கள் தான். எங்களுக்குக் கேட்பதற்குத்தான் கொடுத்து வைக்கவில்லை. அவர்களுக்கு வேலைப் பளு அதிகம்.” அருணன் முழுப்பிவிட்டான்.

அன்று மாலை கோயில் களை கட்டியிருந்தது. இளைஞர்கள் கூடி கோயில் வளவினைத் தூய்மைப் படுத்தினார்கள். மாவிலை தோரணம் கொண்டு சோடித்தார்கள். கோயில் பக்கம் வராத இளைஞர்களும் தாமும் ஏதாவது செய்யவேண்டும் என்று வேலை செய்தார்கள்.

கோயிலுக்கும் பாடசாலைக்கும் இடையில் கேணியிருந்தது. அதனை அழகுபடுத்துவதில் ஈடுபட்டனர். தூரெடுத்து கேணியினுள் இறங்குவதற்கான படிக்களைச் செப்பனிட்டார்கள். கேணியினுள் தெளிந்த நீர் பளிங்காகத் தெரிந்தது. ஊர் புதுப்பொலிவு பெற்றுவிட்டது.

கேணி புதுப்பொலிவுடன் அழகு பெற்றது. தலைமையாசிரியர் பார்த்து அதிசயித்து விட்டார்.

பூசைநேரத்தில் மட்டும் வரும் சனங்கள் ஆசிரியைகளின் தந்தைமார் பேசுகிறார்கள் என்றதும் திரண்டு வந்தனர். ஒரு புத்தெழுச்சியை இளைஞர்கள் ஏற்படுத்தி விட்டார்கள்.

பேச்சாளர்கள் அனுபவசாலிகள். பேச்சாற்றல் மிக்க அறிவாளிகள். அவர்களுக்கு எவ்வாறு பேசவேண்டும் என்று சொல்லியா கொடுக்க வேண்டும்?. இருவரும் தலைசிறந்த தலைமையாசிரியர்களாகச் சேவை செய்து புகழ்பெற்றவர்கள்.

வத்ஸலாவின் அப்பா சுந்தரமூர்த்தி சிறந்த கதாபிரசங்க விற்பன்னர். மாலதியின் அப்பா ஞானசுந்தரம் புராணக் கதைகளைச் சொல்வதில் வல்லவர்.

நாகேந்திரம் திருவிழாவுக்குப் பிரதம கல்வி அதிகாரி சங்கரலிங்கத்தைபுய் அழைத்திருந்தார். திரு.சங்கரலிங்கம் சமயத்தில் ஈடுபாடுடையவர். அவரது வரவு பற்றி தலைமையாசிரியரிடம் நாகேந்திரம் அறிவித்திருந்தார். அவருக்குப் பெரிய சந்தோசம். ஊரெங்கும் கலகலப்பு.

ஊரெல்லாம் திரண்டு கோயிலை முற்றுக்கையிட்டனர். இளைஞர்கள் ஒன்று திரண்டால் சாதிக்கமுடியாதவை இருக்குமா? ஊரைத்திருத்தும் வல்லமை இளைஞர்களால் மட்டுமே முடியும். முதியவர்களின் அறிவுரைகளைக் கேட்டு அதற்கேற்பவே செயற்பட்டனர். இளைஞரை நல்ல முறையில் வழிப்படுத்தினால் சாதனை படைப்பார்கள்.

ஞானசுந்தரத்தின் புராண இதிகாசக்கதைகள் மக்களின் மனங்களில் ஒட்டிக் கொண்டன. அவரது கருத்துக்கள் அவர்களை ஆட்கொண்டு விட்டன. சுந்தரமூர்த்தியின் கதாபிரசங்கம் மக்களைக் குதூகலிக்க வைத்தன.

தொடர்ந்து இரண்டு நாட்கள் அவர்கள் செய்த அரிய செயல்கள் மக்களின் மனங்களில் பல மாற்றங்களை ஏற்படுத்தி விட்டன.

திருவெம்பாவை நிறைவுநாள் மிகச்சந்தோசமாக நடந்தேறியது. அடுத்த வருடம் விரைந்தோடி வந்து கொண்டிருந்தது. பாடசாலை தொடங்கும் நாளும் ஓடோடி வந்து கொண்டிருந்தது. தாய் தந்தையர் தமது வீடுகளுக்குப் போய்வர எண்ணினார்கள். தலைமையாசிரியரிடம் கூறி விடைபெற்றாகி விட்டது. மாலதிக்கு வீடு செல்ல மனமில்லாதிருந்தது. அவளைக் கவலை ஆட்கொண்டிருந்தது.

“என்ன மாலதி அகத்தின் அழகு முகத்தில் தெரியுது. ஒருக்கா நமது ஊரையும் பார்ப்பது நல்லதுதானே”?

“வத்சலா ஒருக்கா அருணனிடம் சொல்லிப் போட்டுப் போய்வருவம். என்ன”? அவருக்கு எல்லாம் தெரியும். ஆசிரியர்கள் இங்கேயே அடைந்து கிடக்காமல் வீட்டுக்கும் போய் வாறது நல்லதுதானே என்று அப்பாவிடம் சொன்னதை நான் கேட்டேன். அதுமட்டுமல்ல நமது பெற்றோர்கள் ஆசிரியர்களையும் நமது வீடுகளுக்கு அழைத்திருக்கிறார்கள்”. வத்சலா சொல்லும்போது தான் கிணற்றுத் தவளைபோல் இருப்பதாக மாலதி நினைந்து கொண்டாள்.

“எதற்கும் நான் அருணனிடம் சொல்லிவிட்டு வாறன். அது நல்லதுதானே”? மாலதி அறிவுரை கேட்டாள்.

“இது நல்லதொரு செயல். அதைச் செய்.” வத்சலா ஆமோதித்தாள். எப்படிச் சொல்வது? மாலதி மனங்குழம்பி நின்றாள்.

“ஏய் நீ நாகேந்திரத்திடம் என்ன சொன்னாய்? சொல். அதையே நான் அருணனிடம் சொல்கிறேன்”. மாலதி கேட்டு நின்றாள்.

அருணன் பாடசாலைப்பக்கம் தனியாக வந்தான். பாடசாலை மேசையில் பெரியதொரு வெள்ளைத் தாளை விரித்து அடுத்த வருடத்துக்கான கால அட்டவணையைத் தயாரிக்கக் கோடுகளை வரைந்து கொண்டிருந்தான்.

சந்தர்பத்தைப் பார்த்து மாலதி அருணன் பக்கம் வந்தாள்.

“நானும் உதவலாமா”?

“ரீச்சர்! வாங்க. கோடுகள் வரைவது மட்டுந்தான் எனது வேலை. மற்றவைகளை தங்கராசா ஆசிரியர்தான் செய்வார். இப்போது அவர் வந்து தயாரிப்பார். அவர் அதில் நிபுணர். இதில் உங்களாலும் உதவமுடியாது. அதுசரி, வீட்டுக்குப் போகல்லையா”? மாலதியை நிமிர்ந்து பார்த்துக் கேட்டான்.

“ அதுதான் யோசிக்கிறேன்.. அங்க போய் என்னத்தச் செய்யிறது. இங்கிருந்தால் பிள்ளைகள் எந்த நேரமும் வருவார்கள். உங்கட வீட்டிலிருந்து

ஆச்சி கிழங்கு அவிச்சி அனுப்புവാ. சந்தோசமாக இருக்கும்”. பாடசாலை முகட்டைப் பார்த்தபடியே கூறினாள்.

“ஆச்சி உங்கள் வீட்டுக்குக் கொண்டுபோகக் கிழங்கு அனுப்பியிருக்கிறா. நாளைக்காலைதானே போறீர்கள். தயிரும் தயாரித்திருக்கிறார். பிள்ளைகள் கொண்டு வருவார்கள். போய் அங்கேயே நின்று விடாதிங்க. கெதியில வரப்பாருங்க.”

“ஏனப்படி”?

“நீங்க இருந்தால் பாடசாலை நிறைந்தமாதிரி இருக்கும். எல்லோருக்கும் சந்தோசமாக இருக்கும். ஆச்சிக்கு இரட்டிப்பான மகிழ்ச்சியாக இருக்கும்.” அருண் அவிட்டுவிட்டான்.

“அப்படியானால் உங்களுக்கு மகிழ்ச்சியில்லையா”?

“ஆர் இல்லையென்றது. படிக்கும்போது பனிச்சங்கேணியில் உங்களுக்காகத்தானே ஈச்சம்பழம் ஆய்ந்து தந்தனான். ஈச்சம்பழம் ஆய்ந்தபோது ஈச்சமுள் குத்திய அடையாளத்தை அடிக்கடி பார்த்து உங்களை மனதில் நினைந்து கொள்வேன். இதோ பாருங்கள். அந்த அடையாளத்தை.” இடப்பக்கக் கையில் ஈச்சமுள் குத்திய காயம் சிறிய கட்டியாகத் திரண்டிருந்தது. மாலதி அதனைப் பார்த்தாள். அவனது கையினைப் பற்றினாள்.

“என்னால் வந்த காயத்தை அப்படியே வைத்திருக்கிறீர்களே. ஏனதற்கு மருந்து கட்டவில்லை”.

“மாலதியின் நினைவுக்காக ஏற்பட்ட மாலதிமஹால்” புன்னகைத்தபடியே கூறினான். மாலதியின் மனவீணை மீட்டப்பட்டுவிட்டது.

அப்படியே அவனை அணைத்துக் கொள்ளவேண்டும் போலிருந்தது. ஆனால் நாணம் அவளைத் தடுத்தது. யாரும் பார்த்துவிட்டால் ஆசிரிய உலகத்துக்கே களங்கமாகிவிடும். தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டாள். மாலதியை அவன் பார்த்தான். அவளது கண்கள் கசிந்திருந்தன. முகம் சிவந்திருந்தது.

“மாலதி! நீங்கதான் எனது இதய வீணை. என்னை இயக்குபவரும் நீங்கதான். வாழ்ந்தால் உங்களோடுதான் வாழவேண்டும் என்று என்றோ முடிவெடுத்து விட்டேன். ஆனாலும் என்னைப் பற்றிச் சில விசயங்கள் சொல்ல வேண்டும். எனது குடும்பத்தைப் பார்க்க வேண்டியது எனது கடமை. அப்பாவையும், அம்மாவையும் கண்கலங்காமல் காக்கவேண்டிய கடப்பாட்டில் இருக்கிறேன். நான் உங்களை நேசிக்கிறேன். நீங்கள்தான் எனது வாழ்க்கைத்துணை. நான் உங்களிடம் மனம்விட்டுக் கூறிவிட்டேன். எனது வீட்டார் அனைவருக்கும் உங்களைப் பிடித்து விட்டது. உங்களது மனதை நன்கு அறிவேன். அத்துடன்

வத்சலா நாகேந்திரத்தை நேசிக்கிறார்.

இது உங்களுக்குத் தெரியும். அவர்களைச் சேர்த்து வைப்பது நமது கடமை. நீங்கள் உங்கள் ஊருக்குப் போய் ஆறுதலாக உங்கள் தாய் தந்தையிடம் கூறி ஆசியினைப் பெற்று வாருங்கள். பாடசாலை தொடங்குமுன் வந்து விடுங்கள். நீங்கள் வரும்வரை நினைந்து கொண்டே இருப்பேன்.” அருணன் பெரிய விரிவுரை செய்து விட்டான். மாலதி கனவுலகில் பறந்து திரிந்தாள்.

17

“உள்ளம் குளிராதோ - பொய்யானவை
உணம் ஒழியாதோ?”

அருணனின் அழைப்பை ஏற்றுக் கொண்டனர். வருவதாக வாக்களித்தனர். விடிந்ததும் புறப்பட ஆயத்தமாகினர்.

“மகள் வெயில் ஏறுமுன் போவோம். வெளிக்கிடுங்க” தந்தைமார் உற்சாகமானார்கள். மாலதியின் உள்ளம் துள்ளிக் குதித்தது. குறிப்பறிபவள்தானே தோழி. வத்சலாவுக்கு மாலதியின் தவிப்புத் தெரிந்தது. “எனது தோழியின் வாழ்வில் வசந்தம் வீசவேண்டும். அவளது கனவு நிறைவேறவேண்டும்.” பிரார்த்தித்துக் கொண்டாள்.

பாடசாலை விடுதியில் இருந்து மாலதி, வத்சலா தம் பெற்றோருடன் புறப்பட்டார்கள். வெண்மணல் கிராமத்தின் தெருக்களில் நடப்பது சுகமான அனுபவம். வெறும் காலுடன் நடக்கும்போது பாதங்கள் மணலில் புதையும். கால்விரல்கள் உன்னி வளைந்து தெம்போடு தத்தும். இரத்தோட்டம் சுறுசுறுப்பாகி உற்சாகப் படுத்தும்.

இளம்வெயில் நடப்பதற்குத் தெம்பையூட்டியது. படலை வாசலில் வரவேற்க ஆச்சி தயாராக இருந்தார். அருள்மொழி “வாங்க, வாங்க” என்று வரவேற்றாள். அப்பா அனைவரையும் வீட்டினுள் அழைத்துச் சென்றார்.

அருணனின் வீடு பழங்காலக் கிராமத்தின் அமைப்பில் இருந்தது. வீட்டின் முன்பாக வரவேற்பு மண்டபம்போல் வரவேற்பறையாகத் தனியாக இருந்தது. இந்தக்காலத்தில் 'எயர்கொண்டிஷன்' என்று சொல்வார்களே அதேபோல் இருந்தது. காற்றோட்டம் புகுந்து விளையாடியது. மண்சுவர், காற்றோட்டமான யன்னல், களியும் சாணமும் போட்டுக் கலந்து மெழுகிய தரை.

சில்லுக்காயால் ஆச்சி உரைந்துத் தேய்த்து வழுவழுப்பாக்கி குளிர்ந்து கிடக்கும் வீட்டின் தரை. குளிர்ச்சியைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது.

மண்டபத்தின் சுவரையொட்டி மூன்றடி அகலமான மேடைபோல் அமைந்த திண்ணை இருந்தது. அதில் பன்பாய் விரித்திருந்தது. அதில் இருந்தார்கள்.

“எவ்வளவு குளிர்ச்சியாக இருக்கிறது”. மாலதியின் அப்பா ஞானசுந்தரம் இந்த மண்டபத்தின் அமைப்பைப் பார்த்துவிட்டுப் பாராட்டினார்.

“மாலதி வா, பின்புறமுள்ள தோட்டத்தைப் பார்த்து வருவோம்.” வத்சலா அழைத்தாள். கூடவே அருள்மொழியும் சென்றாள். பின்புறமுள்ள தோட்டம் திட்டமிட்டு நடப்பட்டிருந்தது. அதனை ரசித்தனர். “வத்சலா பார்த்தது போதும். வா. போய் சமைப்பதற்கு உதவுவோம்” மாலதி வத்சலாவை அழைத்தாள்.

அருள்மொழியோடு அடுக்களைப் பக்கம் சென்றார். அங்கே அருள்மொழியின் அம்மாவுடன் கதைத்துப் பேசித் தங்கள் தாய்மார் உதவுவதைப் பார்த்துப் புல்லரித்து நின்றனர்.

“தங்கமான பிள்ளையைப் பெற்றுள்ளீர்கள். எந்த நேரமும் அருணனின் கதையைத்தான் இருவரும் கதைப்பார்கள்.” வத்சலாவின் அம்மா முன்வைத்தார்.

“இந்த ஊர்மக்கள் இரண்டு ரீச்சர்மாரைப் பற்றித்தான் கதைப்பார்கள்.” செல்லம்மா ரீச்சர்மாரைப் பற்றிக் கூறிக் கொண்டிருந்தார்.

கேட்பதற்கு இனித்தது.

ஆச்சி வஞ்சகமற்றவர். “எங்களுக்கு மாலதியை அருணனுக்குக் கட்டி வைத்தால் நல்லதுபோல் தெரியுது. நீங்க என்ன நினைக்கிறீங்க” அவர் நேரடியாகவே கேட்டார். மாலதியின் அப்பாவுக்கு நன்றாகவே பட்டது. நானும் அதுபற்றி உங்களோடு கதைக்க யோசித்தனான். எங்களுக்கு விருப்பம். நல்ல செய்தியைக் கூறியதற்கு நன்றி.” மாலதியின் அப்பா ஞானசுந்தரம் பதிலளித்தார்.

“இந்த ரீச்சர்மார் படிப்பிக்க வந்தாங்களா? இல்ல மாப்பிள பிடிக்க வந்தாங்களா”? சிலரின் வாதங்கள் ஆச்சியின் மனதை உறுத்தியது.

ஆச்சியின் செவிகளில் நாராசமாகப் பாய்ந்தன. இந்த வஞ்சக மொழிகளை உண்மையாக்கிக் காட்ட வேண்டும். ஆச்சி மாலதியைச் சைகைமூலம் அழைத்தார். மாலதியைப் பின் தொடர்ந்து வத்சலாவும் வந்தாள்.

“மனே! இந்தக்கிழவியின் மனதில் ஆசை யொன்றிருக்குது. அதை மாலதிதான் நிறைவேற்ற வேணும். நான் நேராகவே கேக்கிறன். என்ற பிள்ள அருணன் தங்கமானவன். நீ அவனுக்கு ஏற்ற பிள்ளை. அவனைக் கலியாண கோலத்தில் பார்க்க ஆசை. அவனுக்கு உன்மேல் ஆசையுண்டு. ஆனால் அவன் அதை வெளிக்காட்டுவதில்லை. அவனுக்கு அவ்வளவு அப்பரின் மேல்தான் சரியான பக்தி. நான் உன்ற விருப்பத்தை அறிந்து கொள்ளத்தான் நேரடியாகக் கேக்கிறன். வெக்கப்படாமல் சொல்லு.” ஆச்சி மனதில் பட்டதைக் கூறினார். மாலதி மௌனமாக இருந்தாள்.

“ஆச்சி இவ என்னத்தச் சொல்வது? இரண்டு பேருக்கும் நல்ல விருப்பம். எனக்குத் தெரியும். சின்னப் பருவத்தில் இருந்து இரண்டு பேரும் ஆளையாள் விரும்புறாங்க. மேற்கொண்டு செய்ய வேண்டியதை நீங்க கவனியுங்க”. வத்சலா பெரிய மனுசியாகி விட்டாள். ஆச்சிக்குச் சந்தோசம். அவர் கனவு காணத்தொடங்கிவிட்டார்.

“ஆச்சி! எனக்கொரு உதவி செய்ய வேணும். செய்வீர்களா”? மாலதி இரகசியமாகக் கேட்டாள்.

“என்னது? சொன்னால் செய்வன். என்ற பிள்ளைக்குச் செய்யாமல் விடுவேனா? ஆச்சி மாலதியையே உற்றுப் பார்த்தார்

“ஆச்சி! நாகேந்திரம் எப்படிப்பட்டவர்”? ஆச்சிக்குத் தூக்கிவாரிப்போட்டது. “ஏன்மனே கேட்கிறாய்?”

“நாகேந்திரம் அருமையான பிள்ளை. என்ற பேரனைப் போலத்தான் அவனும் எனக்குப் பேரன்தான். நல்ல குணசாலி. ஏன் கேட்கிறாய்”? ஆச்சரியத்துடன் கேட்டார்.

“ஆச்சி! வத்சலா நாகேந்திரத்தை விரும்புறா. நீங்கதான் அதற்கு உதவ வேணும். செய்வீங்களா”? மாலதி கேட்டாள்.

“நீ இந்த ஆச்சியப் பற்றி என்ன நினைச்சிக் கொண்டிருக்கிறாய். எல்லாம் நடக்கும். அதற்கு நீ அருணனை ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும். செய்வாயா?” ஆச்சிக்கு நல்லதொரு பிடி கிடைத்து விட்டது.

ஆச்சி நானும் உங்கட பேத்திதான். அருணனை என்னால் மறக்க முடியுமா? நீங்க எல்லோரும் சம்மதித்தால் எல்லாம் சரியாகி விடும். உங்கட கையில் மட்டுந்தான் தங்கியிருக்கிறது. ஆச்சியைக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டாள். ஆச்சி மாலதியை அப்படியே அணைத்துக் கொண்டார். கதையோடு கதையாகச் சமையல் முடிந்தது. சமையற்கட்டு வேலையில் பொன்னம்மாவும்

வந்து கலந்து கொண்டார்

அருணனின் அப்பாவும் வந்து சேர்ந்து கொண்டார். மண்டபத்தினுள் தந்தைமார்களின் கதை தொடர்ந்தது. அருணனின் அப்பா நிறையவே வாசித்திருந்தார். அவருக்கு சங்க இலக்கியப் பரீட்சையம் இருந்தது. இதிகாச, புராண இலக்கிய அறிவுப் பரிமாற்றங்கள் நிகழ்ந்தன.

அந்தக்காலத்தில் திண்ணைப் பள்ளிக் கூடங்கள்தான் இருந்தன. ஏடும் எழுத்தாணியுமாகப் பிள்ளைகள் இயங்கினர். நெட்டுருப் பண்ணுவதே பிள்ளைகளது முக்கிய கற்றல் முறையாக இருந்தது. இலக்கண. இலக்கியங்களை மனனம் பண்ணுவது பின்னர் ஒப்புவிப்பதும் மாணவரின் செயற்பாடாக இருந்தது. அதனால் இலக்கியங்கள் அவர்களுக்கு தண்ணிபட்ட பாடமாக இருந்தது.

இலக்கியங்கள் மனங்களைப் பண்படுத்தும் கருவிகளாக விளங்கின. உரைநடை இலக்கியங்களை பாடுவதுபோல் வாசிப்பார்கள். கிராமப்புறங்களில் புராண நூல்களும். சங்க இலக்கியங்களும் இருந்தன. சமய விஷேச காலங்களில் படித்து உரை சொல்வது முக்கிய நிகழ்வாக விளங்கியது. சனங்கள் அவற்றைக் கேட்டுச் சுவைப்பார்கள். அதனை முழுமையாக நம்பினர். அதன்படி ஒழுகினர். தமது பிள்ளைகளையும் அவ்வாறே வளர்த்தனர். பிள்ளைகள் பெரியோரைக் கனம் பண்ணினர்.

அருணன் தனது நண்பர்களான தங்கராசா, கோணாமலை, நாகேந்திரத்துடன் தலைமையாசிரியரையும் அழைத்திருந்தான். அனைவரது எண்ணங்களும் பாடசாலையின் எதிர்காலம் பற்றியே சுற்றியிருந்தது.

உணவின்பின் உரையாடல்களும், அனுபவப் பகிர்வுகளும் கலகலப்பாகின. விடுமுறை காலத்தில் ஊருக்குப் போய் வரும் கதைகளும் நடந்தன. அப்போதெல்லாம் மாலதியும் வத்சலாவும் ஆளையாள் பார்த்து விழிகளால் பேசிக் கொண்டனர்.

ஆச்சி நாகேந்திரத்தை சைகை காட்டி அழைத்தார்.

“மனே நாகேந்திரம்! ஆச்சி நேரடியாகக் கேக்கிறன். வத்சலா எப்பிடி? உனக்குப் பிடிச்சிருக்கா சொல்லு?”

“ஏன் ஆச்சி கேக்கிறிங்க?”

“நீயும் தனிக்கட்ட. உனக்கும் ஒரு உதவி தேவைதானே? வத்சலா உனக்கேற்ற பிள்ளை. அவளுக்கு உன்மேல் ஒரு விருப்பம் இருக்கு. அதனால் கேக்கிறன். இரண்டுபேரும் அரசாங்கத்தில் வேல. அது நல்லதுதானே.

அதவிட நம்மட ஊர் பிள்ளைகளுக்கு பெரிய உதவியாக இருக்கும். அதுதான் கேக்கிறேன்.” நாகேந்திரம் மௌனமாக நின்றான்.

“என்ன பேசாமல் நிக்கிறாய்”?

“அவவுக்கு விருப்பமென்றால் சரிதான்”.

“இனி உங்களச் சேர்த்து வைக்கிறது என்ற வேல. சரியா”?

“எப்பிடி ஆச்சி இதெல்லாம் உங்களுக்குத் தெரியும்”? நாகேந்திரம் கேட்டார்.

“இந்த ஆச்சிக்கு எல்லாம் தெரியும். இந்த ஊர்ச்சனங்களின் வாய் பொல்லாதது. உரலை மூடினாலும் ஊர்வாயை மூடேலாதது. இது உனக்குத் தெரியாதா? எங்களோட நல்லாக் கதைச்சுப் பேசினாலும் எலும்பில்லாத நாக்குப் பலபக்கமும் புரண்டுவரும். நீ எதுக்கும் கவலப்படாத மனே. அருணனுக்கும் உனக்கும் செய்ய வேண்டியதச் செய்வன்:” ஆச்சி பெரிய பிரசங்கமே செய்தார்.

“ரீச்சர்மார் தங்கட வீட்டுகளுக்குப் போய்வரப் போறாங்களாம். நாளைக் காலை போவாங்கபோல. போய்வரட்டும். வந்தபிறகு பார்க்கலாம்.” ஆச்சியோடு கதைத்துவிட்டு நாகேந்திரம் வந்தார்.

தாங்கள் ஒருமுறை ஊருக்குச் சென்றுவர இருப்பதாக மாலதியின் அப்பா கூறினார். பாடசாலை தொடங்குவதற்கு இன்னும் ஒரு கிழமையே இருந்தது. இப்போது பிள்ளைகளுக்கும் விடுமுறைதானே? நாளை சென்று ஒரு கிழமையால் வந்து விடுவார்கள். அன்று மட்டும் ஒருநாள் ஒரு நிமிசம்போல் விரைந்ததை மாலதி உணர்ந்தாள். ஒருவாறு அன்றையப் பொழுது கழிந்தது. பெண்களுக்கு ஒரு விசயம் தெரிந்தால் அது சந்திக்கு வந்து விடும்.

பாடசாலை விடுமுறை காற்றில் புரளும் நாட்காட்டித் தாள்கள்போல் ஓடிப்போயின. ஆனால் ஆசிரியைகள் விடுமுறையில் போனபோது ஒரு நிமிடம் ஒரு வருசம்போல் நகர்ந்ததைப் பிள்ளைகளும் உணர்ந்தனர். எப்போது பாடசாலை தொடங்கும் என்று நாட்களைக் கணக்கிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். அருணனும் அதனை உணர்ந்தான்.

பாடசாலை விடயமாக தலைமையாசிரியர் கல்விப் பணிமனை செல்வதற்கு அருணனையும். நாகேந்திரத்தையும் அழைத்திருந்தார். தங்கராசாவும், கோணமலையும் கூடவே செல்ல ஏற்பாடுகள் நடந்தன. கட்டிடம் தொடங்கி வேலைகளை அறிவதற்காகப் பிரதம கல்வி அதிகாரி அழைத்திருந்தார். அன்று ஒரு வெள்ளிக்கிழமை. வழமைபோல் கோவிலில் பூசைநடந்தது.

“இப்போது வரட்சி தொடங்கும் காலம். நமது கேணியில் தண்ணீரும்

குறைந்து வருகிறது. ஊரவர்கள் இரண்டு நாட்களைக் கேணியைத் துப்பரவாக்கி ஆழமாக்க உதவ வேண்டும். அப்போதுதான் நமது கிராமத்தில் உள்ள கிணறுகள் வற்றாது தண்ணீர் சுரந்து நிற்கும். அதற்கு ஒரு வழிதேட வேண்டும்.” நாகேந்திரம் தனது திட்டத்தை முன் வைத்தார்.

“நாங்கள் கச்சேரியில் நமது அரசாங்க அதிபரின் அனுமதியையும் உதவியையும் பெறலாம். உங்கள் விருப்பம்தான் தேவை.” அருணன் முன்மொழிந்தான். தங்கராசா வழிமொழிந்து நண்பர்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது.

விடுமுறை காலம் என்பதால் அனைத்து லைகளையும் செய்வதற்கு வசதியாக இருந்தது. தலைமையாசிரியருடன் பிரதம கல்வி அதிகாரியைச் சந்தித்து அவரோடு உரையாடியபின் அலுவலகத்தை விட்டு வெளியில் வந்தார்கள். வழியில் மாலதியின் தந்தை அவர்களைக் கண்டுவிட்டார்.

“ஐயா! எப்போது வந்தீர்கள்? வாங்க அதோ தெரிகிறது எங்கள் வீடு. வாங்க சற்று களைப்பாறிச் செல்லலாம்” என அழைத்தார்.

மறுக்கமுடியாத சூழ்நிலை. அத்தோடு மாலதியைக் கண்டு ஒரு அதிரடி வைத்தியம் கொடுக்கும் மனம் துள்ளியது. அவரின் பின்னால் சென்றார்கள். இடையில் அருணன் ஒரு கடையில் சொக்லற் பக்கெற் வாங்கிக் கொண்டான். நாகேந்திரம் ஒரு சீப்பு வாழைப்பழம் வாங்கிக் கொண்டார். படலையைத் திறந்து கதவைத் தட்டியதும் மாலதியின் அம்மா கதவைத் திறந்தார். இவர்களைக் கண்டதும் முகம் மலர்ந்து மகிழ்ச்சியுடன் “வாங்க...” என்று வரவேற்றார்.

வெயில் வறுத்துக் கொட்டியது. வெயர்வை அவர்களைக் குளிப்பாட்டியது. அருணனின் கண்கள் மாலதியைத் தேடின. அதனைப் புரிந்து கொண்ட மாலதியின் அம்மா, “மாலதி வத்சலா வீட்டுக்குப் போயிருக்கிறாள். இப்ப வந்திருவாள். இருங்கள் இதோ குடிப்பதற்கு ஏதும் கொண்டு வருகிறேன்” கூறிவிட்டு அடுக்களைப் பக்கம் சென்றார்.

“இங்க வீடுகள் நெருக்கமாக இருப்பதால் காற்றோட்டம் குறைவு. குளிர்ச்சிக்காக முன் மண்டபத்தை கிடுகினால் வேய்ந்திருக்கிறம். அதனால் சற்றுக் குளிர்ச்சியாக இருக்கிறது.” மாலதியின் அப்பா விளக்கினார். அப்போதுதான் மாலதி வத்சலாவுடன் வந்தாள். அவர்கள் எதிர்பார்க்கவில்லை. அவர்களுக்கு அதிசயமாக இருந்தது. மாலதி தனது கையில் கிள்ளிப் பார்த்துக் கொண்டாள். காண்பது கனவல்ல என்பதை

உணர்ந்து கொண்டாள்.

“ஏய் மாலதி என்ன செய்யலாம். அவர்களை இன்று இங்கு தங்கும்படி கேட்போமா”?

“ஒன்றும் செய்யமுடியாது. தலைமையாசிரியரும் வந்திருக்கிறார். ஏதோ முக்கிய விசயமாகத்தான் வந்திருப்பார்கள். என்ன சொன்னாலும் நிற்கமாட்டார்கள். எதுக்கும் கேட்டுப் பார்ப்போம்” வத்சலா குசுகுசுத்தாள். “அப்பா இன்றைக்கு அவர்களை நின்று போகச் சொல்லுங்கள்”. மாலதி அப்பாவிடம் கூறினாள்.

“நல்ல கதையிது. எங்களுக்குத் தலைமேல வேலயிருக்கு. நாங்க இப்பவே வெளிக்கிடப்போறம்”. தலைமையாசிரியர் கூறினார்.

“ஐயா! கட்டிட விசயமாகக் கதைப்பதற்கா வந்தனீங்கள்? என்ன நடந்தது”? மாலதி அக்கறையுடன் வினவினாள். பிரதம கல்வி அதிகாரிதான் அழைத்தவர். ஊர் மக்களின் குறைகளைக் கேட்டறிந்தார். வெளியூர்களில் இருந்து வந்து கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களுக்கு விடுதி வசதி செய்து தருவதாகவும் கூறினார். அத்துடன் அரசாங்க அதிபரையும் கண்டு சில கோரிக்கைகளை முன் வைக்கவுள்ளோம்”. அதிபர் தெளிவாக விளக்கினார். தோடம்பழச் சாறு பரிமாறப்பட்டது. குடித்தார்கள்.

“இஞ்ச எங்களுக்குப் பொழுது போகுதில்ல. பின்னேரத்தில கடற்கரயில போயிருந்து அளந்திட்டு வருவம். பாடசாலையில் என்றால் பிள்ளைகள் வருவார்கள். விளையாட்டு, படிப்பு என்று பொழுது போவதே தெரியாது.” வத்சலா உண்மையைச் சொன்னாள்.

“ஐயா இந்தப் பிள்ளையாளுக்கு உங்கட பள்ளிக்குடம் பிடிச்சிட்டுது. பென்சன் எடுக்குமட்டும் அங்கதான் படிப்பிக்க வேணுமாம்”. மாலதியின் அம்மா ஒப்புவித்தார்.

“ஆர் வேணாம் என்றது. வாங்க. வந்து படிப்பித்து அங்கேயே இருங்க. சந்தோசமாக இருக்கும். மக்களுக்குச் செய்யும் தொண்டே மகேசனுக்குச் செய்யும் தொண்டு” தலைமையாசிரியர் விளக்கமாகச் சொன்னார்.

“ஐயா! நாங்க இரண்டு பேரும் அங்கேயே இருக்கத் தீர்மானித்து விட்டோம்.” மாலதி உறுதியாகச் சொன்னாள்.

“எங்களுக்கும் அதுதான் விருப்பம்.” மாலதியின் அப்பா சிரிப்போடு கூறினார். அருணனின் விழிகள் மாலதியை மொய்த்து வந்தன. வத்சலாவின் விழிகள் நாகேந்திரத்தை வட்டமிட்டன.

“மாலதி ஒரு உதவி செய்வீங்களா”?

அருணனை ஆவலுடன் பார்த்தாள்.

“என்ன உதவி? சொல்லுங்கள்”

“பாடசாலை அடுத்த கிழமை தொடங்கும். வரும்போது ஆனந்தவிகடன் வாங்கி வாங்க. இந்தாங்க பணம்”. அருணன் காசை நீட்டினான்.

“உங்களுக்கு ஆனந்தவிகடன் தேவை. அதற்கேன் பணம்? நான் பிறகு வட்டியும் முதலுமாக வாங்கிக்கொள்வேன்.”

“அப்படியா? நாங்க வரப்போகிறோம். அரசாங்க அதிபரை இரண்டு மணிக்குச் சந்திக்க வேண்டும்” நீங்க வாறதற்கு முதல் சில வேலைகள் செய்ய வேண்டியுள்ளது.” அருணன் விளக்கினான். தலைமையாசிரியர் புறப்படத் தயாரானார்.

“சற்றுப் பொறுங்கள். இரண்டு மணிவரைக்கும் காத்திருக்க வேண்டும். பகல் உணவு தயார். சாப்பிட்டுவிட்டுப் போகலாமே.” மாலதியின் அம்மா வற்புறுத்தினார்.

“நீங்கள் வற்புறுத்துவதால் மறுக்கமுடியாதுள்ளது.” அருணன் மாலதியைப் பார்த்தவாறே மழுப்பினான்.

மாலதி குற்ற உணர்வுடன் நின்றாள். “அம்மாவுக்கு உள்ள அனுபவம் ஆசிரியையாகிய எனக்கு இல்லையே” தன்னையே நொந்து கொண்டாள்.

“நான் சொல்வது சரியில்லை. அம்மா சொல்வதுதான் சரி”. எனத் தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டாள்.

“அதுசரி, ஏன் அரசாங்க அதிபரைச் சந்திக்கப் போகிறீர்கள்”? ஒரு வினாவைத் தொடுத்து விட்டாள்.

அருணன் கேணியின் நிலை பற்றி விளக்கினான்.

மாலதிக்கு அருணனின் சிந்தனைகள் மனதினுள் மத்தாப்பை விதைத்தன.

மாலதி விரைந்து செயற்பட்டாள். வத்சலாவும் உதவினாள். உணவு மேசையில் தயாராய் இருந்தது.

சாப்பாட்டு மேசைக்கு அழைத்தார்கள். உணவைப் பரிமாறினார்கள்.

“போதும் போதும்” என்று வற்புறுத்திச் சமாளித்தார்கள்.

“எங்களுக்கு வேலையிருக்கிறது. அதிகம் சாப்பிட்டால் வேலையில் கவனம் செலுத்த முடியாது”. கோணாமலை கூறினார்.

உணவு முடிந்ததும் புறப்பட ஆயத்தமானார்கள்.

“அடுத்த திங்கள் உங்களை எதிர்பாப்போம்” நாகேந்திரம் கூறினார்.

“ஹலோ சேர்! ஞாயிறு பகலே வந்து விடுவோம்” மாலதி படபடத்தாள்.

“உங்கள் வருகை நல்வரவாகட்டும். எங்களுக்குச் சந்தோசம். ஐயா நீங்கள் இருவரும் குடும்ப சமேதரராக வாருங்கள்.”. அருணன் கூறினான்.

“அதற்கென்ன வருகிறோம்” சுந்தரமூர்த்தி கூறினார்.

“அடுத்த கிழமை பரீட்சை முடிவுகள் வெளிவருதாம்” தலைமையாசிரியர் கூறினார்.

“நமது பிள்ளைகள் நிச்சயம் சித்தி பெறுவார்கள். மேல் வகுப்பைத் தொடங்க அனுமதியும் கிடைக்கும்”. வத்சலாவின் அப்பா பிள்ளைகளின் பிரதிபலிப்பை அளவிட்டிருந்தார்

“உங்கள் ஆசிரிவாதத்துக்கு நன்றி. எங்கள் ஆசிரியைகளின் முயற்சி திருவினையாக்கும். அருள் நன்றி கூறினான்.

“நாங்கள் இரண்டு மணிக்குக் கச்சேரியில் நிற்கவேண்டும். நாங்கள் போய் வாறோம். உங்கள் உபசரிப்புக்கு நன்றி” தலைமையாசிரியர் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

“வெற்றியுடன் வருவீர்கள். சென்று வாருங்கள்.” மாலதியும் வத்சலாவும் வாசல்வரை வந்து வழியனுப்பினார்கள். அவர்கள் நடந்து கச்சேரியை நோக்கிச் சென்றார்கள்.

“நல்ல மனிதர்கள். தங்கள் கிராமத்தைச் செழிப்புறச் செய்வதற்கு இந்த இளைஞர்கள் எடுக்கும் முயற்சிகள் நிச்சயம் வெற்றி பெறும். இவ்வாறு ஒவ்வொரு கிராமத்து இளைஞர்களும் புறப்பட்டால் நமது நாடு எழுச்சி பெற்றுவிடும்.” சுந்தரமூர்த்தி நெக்குருகினார். அவர்கள் செல்வதையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்கள்.

18

“கள்ளம் உருகாதோ? – அம்மா! பக்திக் கண்ணீர் பெருகாதோ?”

திங்கட்கிழமை அரசாங்க அதிபரின் பணிமனையில் ஐந்துபேர் கொண்ட குழு கூடினர். அதிர்ஸ்டவசமாக அருணனின் ஆசிரியர்தான் மேலதிக அரசாங்க அதிபராக வந்திருந்தார். அவனுக்கே ஆச்சரியம். திரு. செல்வரத்தினம் அதே புன்னகையுடன் அருணனை வரவேற்றார்.

“ஹாய் மை சனா கம் அன் ரேக் யுவர் சீர்” என்றார்.

அவருக்கு நன்றி கூறிவிட்டு தாங்கள் வந்த விடயத்தை விளக்கினான். அவருக்குச் சந்தோசம்.

“டேய் படிக்கும்போதும் பிறருக்காகப் பாடுபடுவன் நீ. இப்போது உனது

ஊருக்காகப் புறப்பட்டு விட்டாயா? அது சரி நீ இப்போது என்ன செய்கிறாய்”?

மேலதிக அரசாங்க அதிபர் திரு.செல்வரத்தினம் அருணனிடம் வினவினார்.

“நீங்கள் விட்ட குறையை நான் பொறுப்பெடுத்துள்ளேன்”. அருணன் புன்னகையுடன் பொலிந்தான்.

“இதுதான் உன்னில பிடித்த விசயம்”. அவர் கலகலத்தார்.

“நீங்கதானே எனது வழி காட்டி”

“ஏய்! நமக்கெல்லாம் வழிகாட்டி நமது அதிபர் கணபதிப்பிள்ளைதான். அவருக்கு வழிகாட்டி சுவாமி விபுலனந்தர்தான். அவர்களுக்குத்தான் நாம் நன்றி செலுத்த வேண்டும். இது நல்லதொரு விசயம். கிராமத்தின் முக்கிய தேவை தண்ணீர்தான். ஒரு காலத்தில் தண்ணீரை மையமாக வைத்தே உலக நாடுகள் சண்டையிடும். இயற்கை கொடுத்த வளத்தை மனிதன் பேணிக் காக்க வேண்டியது மனிதனது கடமையாகும். அதற்கு நீங்களே உதாரணமாய் இருக்கிறீர்கள்”. கூறிக் கொண்டே திட்டமிடல் அதிகாரியை அழைத்தார். இவர்களது திட்டத்தை விளக்கினார். அதற்கான செலவினைக் கணக்கிடச் சொன்னார்.

“சரி உங்கள் கோரிக்கை அடுத்த சனி, ஞாயிறு நாட்களில் நிறைவேற்றப்படும். அருணன் அதற்குரிய ஆயத்தங்களைச் செய்யுங்கள். கேணியைத் தூர் எடுக்கும் பணியில் ஈடுபடும் குடும்பங்களுக்கு உலர்உணவுப் பொருட்கள் வழங்கப்படும். மக்களிடம் கூறி இப்பணியில் ஈடுபடுத்துங்கள். உதவி அரசாங்க அதிபரும் வருவார். கிராம சேவையாளர் திரு. பொன்னம்பலம் வேண்டிய உதவிகளைச் செய்வார். நான் கட்டாயம் வந்து பார்க்கிறேன்.” கூறி விடைகொடுத்தார்.

சந்தோசத்துடன் அனைவரும் புறப்பட்டனர். ஊர் வந்ததும் மாலை கோயிலில் மக்கள் அனைவரையும் ஒருங்கிணைத்தனர். கேணியைத் தூர் எடுத்து ஆழமாக்கும் திட்டத்தை கோணாமலை ஆசிரியர் விளக்கினார். அதன் பலாபலன்களைத் தங்கராசர் ஆசிரியர் எடுத்துரைத்தார்.

“நல்ல விசயம்தான். இந்த இரண்டு நாட்களும் நாங்க கூலி வேலைக்குப் போகாவிடில் எங்கள் அடுப்புக்குள் பூனைகள்தான் உறங்கும். எங்க வயிறு புகையம்” நாசலிங்கம் மக்கள் சார்பாகச் சொன்னார்.

“அதற்கும் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறோம். உங்களுக்கு இரண்டு நாட்களுக்கான உலர் உணவுப் பொருட்கள் அரசாங்க அதிபர் மூலம் கிடைக்கும். நமது கிராமசேவையாளருக்கு அரச அதிபர் அறிவிப்பார்”. அருணன் கூறினான்.

“நல்ல விசயம்தான். உலர் உணவுப் பொருட்கள் வருவது பேச்சளவில் நின்றுவிடும். இப்படி எத்தனைமுறை நாங்க ஏமாந்திருக்கிறம்.” கதிரவேலர் எழும்பிக் கூறினார்.

“ஐயா! எங்களை நம்புகிறீர்களா? கிடையாமல் விட்டால் நாங்க செத்தா போய்விவோம். கேணியைத் தூரெடுத்து ஆழமாக்கி தண்ணீரைச் சேகரித்து வைத்தால் நமது கிணறுகளில் தண்ணீர் கிடைக்கும்ல்லவா? இதையேன் மறந்தீர்கள்”. அருணன் உணர்வு பூர்வமாக பேசினான்.

“இது நமது ஊர். நமது பிள்ளைகளுக்கு நன்மை கிடைக்கும். அரசாங்க அதிபர் நம்மைப் பாராட்டி உதவி செய்வார். எங்கட பிள்ளைகள் சோதனை எடுத்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் பாஸ்பண்ணியதும் உயர்தர வகுப்புக்கு உரிய அனுமதியும் கிடைக்கும். எல்லோரும் சேர்ந்து செய்வோம்”. நாகராசா உற்சாகமாக உரக்கக் கூறினார்.

“நாங்கள் எகமனதாக ஏற்கிறோம். சனியும், ஞாயிறும் கேணியைத் துப்பரவாக்குவோம். உரிய ஆயுதங்களோடு வாங்க” வைரமுத்து முழங்கினார்.

செய்தி ஊரெங்கும் பரவி உற்சாகத்தையும் எழுச்சியையும் ஏற்படுத்திவிட்டது. நல்லன நடப்பதற்கு இடையூறுகள் வந்தாலும் அவை சூரியனைக் கண்ட பனிபோல் மறைந்து விடும். தூர் எடுக்கும் செய்தி மாலதிக்கும் எட்டிவிட்டது. அவர்கள் முதல்நாளே பாடசாலைக்குச் செல்லத் திட்டமிட்டார்கள். தாய் தந்தையரும் கூடவே புறப்படத் தயாராகி விட்டனர்.

வெள்ளிக்கிழமை கூட்டுப்பிரார்த்தனை நடந்தது. கூட்டுப் பிரார்த்தனை முடிந்ததும் நாளைக் காலை கேணியடியில் சந்திக்கும்படி ஒலிபெருக்கியில் அறிவிக்கப் பட்டது. மண்வெட்டி, மண் அள்ளிப்போடுவதற்கான தாச்சிச் சட்டிகள் போன்றவற்றைக் கொண்டு வரும்படியும் அறிவுறுத்தப்பட்டது.

சனிக்கிழமை காலை வழமைபோல் நேரத்துக்கே தலைமையாசிரியர் பாடசாலைக்கு வந்துவிட்டார். ஆசிரியர்களும், சில பெற்றோர்களும் வந்துவிட்டனர். “வாங்க நாங்க போய் வேலையைத் தொடங்குவோம். ஊர்மக்கள் அப்போதுதான் வருவார்கள்”. கூறியபடியே நடந்தார். அவரது கையில் ஒரு மண்வெட்டி இருந்தது. அவரைப் பின் தொடர்ந்து மற்றவர்கள் சென்றார்கள்.

கேணியைச் சுற்றி மக்கள் கூட்டம் கூடிவிட்டது. அருணன் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று தாங்களது திட்டத்தை விளக்கினான். “நாமெல்லோரும் விவசாயிகள். வரம்பு கட்டி வயலைச் செப்பணிட்டு உங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. கேணியை ஆழமாக்க வேண்டும். உயரமான அணைக்கட்டு கேணியைச் சுற்றி உருவாக வேண்டும். இது நமது மூதாதையரின் தீர்த்தக் குளம். இதனை ஆழமாகவும் அகலமாகவும் படிக்கட்டுக்கள் கொண்டதாக அமைக்க வேண்டியது நமது கடமை. எல்லாருக்கும் இது தெரிந்த விசயம். இந்த நல்ல திட்டத்தை நமது தலைமையாசிரியர் தொடங்கி வைப்பார்”. என்றான் அருணன்.

தலைமையாசிரியர் கண்களை மூடித் தியானித்தார். தனது சால்வையை உதறித் தலைப்பாகையாகக் கட்டினார். மண்வெட்டியை உயர்த்தி கேணிக்கரையோரமாக மண்ணை வெட்டி அணைக்கட்டில் போட்டார். அவ்வளவுதான் மக்கள் அவரைப் பின்பற்றி வேலையைத் தொடங்கினார்கள். ஆட்கள் மாறி, மாறி சேவை செய்தார்கள். கேணியின் நீள அகலத்தை ஏற்கனவே அருணனும், தங்கராசாவும் அறிந்திருந்தார்கள். அறுபதடி நீளமும், நாற்பதடி அகலமும் கொண்டது அந்தத் தீர்த்தக் குளம். அது. பெய்யும் மழைநீர் வடிகால்கள் வழியாக கேணியில் சேரும். பலகாலமாக மக்களின் விழிப்புணர்ச்சி கேணி பக்கமே விழவில்லை.

அம்பலவாணருக்கும். கந்தையருக்கும் கேணியின் ஆழம் ஓரளவு தெரியும். வரட்சியான காலத்தில் இருபதடி அகலத்துக்குத் தண்ணீர் நிற்கும். ஐந்தடி ஆழத்துக்குமேல் தண்ணீர் இருக்காது. தூரெடுத்தால் தண்ணீர் சுரக்கும். மழைநீரும் சேர்ந்தால் முப்பதடி ஆழத்துக்குத் தண்ணீர் நிற்கும். ஊரிலுள்ள கிணறுகளில் தண்ணீருக்குப் பஞ்சமே இருக்காது. பழங்காலத்தில் அவ்வாறே இருந்ததாகப் பேசிக்கொண்டனர்.

மக்கள் அனைவரும் வேலை செய்து கொண்டிருந்தார்கள். கிராமசேவையாளர் பொன்னம்பலம் குடும்பங்களைப் பார்த்துப் பதிவினை மேற்கொண்டார். ஊர்மக்களுக்கு உற்சாகமாக இருந்தது. பஞ்ச காலத்தில் நமக்கு உலர் உணவு நல்லது. வேண்டிய பொருட்கள் கிடைக்கும்.

“எல்லோரும் கவனியுங்கள். இந்த வேலை முக்கியமானது. உங்களின் வேலையைப் பார்வையிட உதவி அரசாங்க அதிபர் வரவிருக்கிறார். அத்துடன் மேலதிக அரச அதிபரும் வருவார். உங்களது குடும்ப அங்கத்தவர்களின் எண்ணிக்கைக்கு ஏற்பவே உலர் உணவு வழங்கப் படும். இரண்டு நாட்களுக்கிடையில் நமது கேணி அழகாக இருக்க வேண்டும்”. கிராமசேவையாளர் பொன்னம்பலம் கட்டளையிட்டார்.

மக்கள் விரைந்து வேலை செய்தனர். கடைகளில் இருந்து தேநீருக்குரிய பொருட்களைக் கிராம சேவையாளர் கொள்வானவு செய்தார். சிலரை தேநீர் தயாரிக்க விட்டார். பால்காரர்கள் தங்களது பங்காகப் பால் கொடுத்தார்கள். அவர்கள் வேலையில் பங்கு கொள்ளத் தேவையில்லை என்று அறிவிக்கப்பட்டு விட்டது. பத்தரை மணிக்குப் பால் தேநீர் வழங்கப்பட்டது. குழுக்களாக வந்து தேநீரைப் பருகினார்கள்.

அப்போதுதான் ஆசிரியைகள் தமது பெற்றோருடன் வந்திறங்கினார்கள். அவர்களுக்குப் புதுமையாக இருந்தது. அருள்மொழியும் தோழிகளும் ஆசிரியைகளையும், அவர்தம் பெற்றோர்களையும் வரவேற்று தேநீர் கொடுத்தனர்.

“ஏய் அருள்மொழி என்ன இதெல்லாம்?”

“இதெல்லாம் என்றால்?”

“இந்த ஊர்ச்சனங்கள் எல்லாம் என்ன செய்கிறார்கள்?”

“பார்த்தால் உங்களுக்குத் தெரியவில்லையா?”

“ரீச்சர்! கேணியில் அருங்கோடையில் தண்ணீர் வற்றிவிடும். கிணறுகளிலும் தண்ணீர் வற்றிவிடும். கேணியில் தண்ணீர் இருந்தால் கிணறுகளில் தண்ணீர் வற்றாதாம். அதனால் கேணியைத் தூரெடுத்து துப்பரவாக்குகிறார்கள். கேணியும் ஆழமாகவும். அழகாகவும் ஆகிவிடும். எங்களுக்குக் கிணறுகளில் தண்ணீரும் கிடைக்கும். இது நான் சொன்னதில்லை. எங்கள் அண்ணாவும் அவரது கூட்டாளிகளும் சொன்னார்கள். அதோ பாருங்கள் எங்களது தலைமையாசிரியரும் இளைஞர்போல் வேலை செய்கிறார்”. அருள்மொழி தலைமையாசிரியரைச் சுட்டிக் காட்டினாள்.

தேநீர் அருந்தியதும் விடுதியை நோக்கி நடந்தார்கள். பொன்னம்மா அவர்களைக் கண்டதும் ஓடோடிச் சென்று அறைகளைத் திறந்து விட்டார்.

“அம்மா! பகல் உணவைத் தயாரியுங்கள். நாங்கள் வேலைநடைபெறும் இடத்துக்குப் போய் வருகிறோம்”.

“இன்றைக்கு நமது சனங்கள் சேர்ந்து எல்லோருக்கும் சமைக்கிறார்கள். நான்தான் அதற்குப் பொறுப்பு. இது அண்ணரின் கட்டளை.” பொன்னம்மா விளக்கினார்

அவர்களுக்குச் சந்தேகம். தங்கள் அறிவுக்கு எட்டியவகையில் இவ்வாறான செயற்பாடுகளைக் கண்டதும் இல்லை. கேள்விப்பட்டதுமில்லை. எல்லாம் புதுமையாகவே தெரிந்தது. இதற்கெல்லாம் தூண்டுகோலாக இருப்பது அருணன்தான் என்பது மட்டும் மாலதியின் உள்ளத்தில் உறுதியாக

வேரூன்றியிருந்தது.

அவளுக்குப் பாரதியின் கவிதை வரிகள் நாவில் நடனமாடின. மெல்ல உதடுகள் அசைந்தன.

'ஒளி படைத்த கண்ணினாய் வா வா வா'

உறுதி கொண்ட நெஞ்சினாய் வா வா வா'

களி படைத்த மொழியினாய் வா வா வா

கடுமை கொண்ட தோளினாய் வா வா வா'

என்ற பாடல் வரிகள் மனதில் உதித்து ஒலிப்பதை உணர்ந்தாள். தனக்குள் புன்னகைத்துக் கொண்டாள்.

என்ன விசித்திர மனமிது. அரிதாகக் கிடைக்கும் மனிதப்பிறவி அற்புதமானதுதான். மனிதனின் வாழ்நாள் சிறிதுதான். அதற்குள் பிறருக்கு உதவி செய்து வாழ்வதில் உள்ள சுகம் அனந்தம்.

ஊர் மக்களோடு தாங்களும் இணைந்து கொண்டார்கள். ரீச்சர்மாருடன் அவர்களின் பெற்றோரும் சேர்ந்து கொண்டது மக்களுக்கு மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. பாடசாலைப் பிள்ளைகள் அனைவரும் பாடிப்பாடி வேலை செய்தார்கள். கேணியில் தூரெடுக்கும் பணி மும்முரமாக நடந்தது. பொன்னம்மா தலைமையில் பல தாய்மார்கள் சேர்ந்து சமையல் வேலையை முடித்தார்கள். இளைஞர்கள் மரநிலைகளில் பாய்களை விரித்துப் பந்திவைத்தார்கள்.

பகல் உணவு பரிமாறப்பட்டது. சுந்தரமூர்த்தியர் தலைமையாசிரியரைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தார். “ஐயா நீங்கள் உண்மையில் கொடுத்து வைத்தவர்தான். எங்கட காலத்தில் இப்படியானதொரு வைபவம் நடப்பதற்கு வாய்ப்பே இல்லாது விட்டது. உங்கள் ஆசிரிய குழாமும், ஊர்மக்களும் உற்சாகமானவர்கள். ஒவ்வொரு கிராமமும் இவ்வாறு தங்கள் கிராமத்தை நேசித்தால் நாம் ஏன் பிறரை நோக்கி நமது கைகளை நீட்டவேண்டும்?” சுந்தரமூர்த்தி முடிக்கவில்லை. அதற்குள் தலைமையாசிரியர் தனது கையை உயர்த்தி “ இவை யாவற்றுக்கும் நமது இளம் ஆசிரியர்களும் இளைஞர்களுமே காரணகார்த்தாக்கள். அவர்கள்தான் யாவும். அத்துடன் உங்கள் இருவரினதும் புதல்விகள் போற்றப் படவேண்டியவர்கள். நம்மைப்போன்ற முதியவர்கள் சிலரைக் கழித்து விட்டால் இங்கு வேலை செய்யும் அத்தனை பேரும் இளம்வட்டங்களே. இளைஞர்களால்தான் எதனையும் சாதிக்க முடியும் என்பதை அவர்கள் நிரூபித்து வருகிறார்கள்”.

புன்னகையுடன் கூறினார்.

“அப்பா இன்று சாப்பாடு அருமை. என்ன ருசி” வத்சலா உற்சாகத்துடன் துள்ளினாள்.

“இல்ல மனே, நீங்க எல்லாரும் உங்கள் அறியாமல் சந்தோசத்தோடு விளையாடி வேலைசெய்தீர்கள்தானே? அதுதான் நல்ல பசி. பசி ருசி அறியாது” மாணிக்கம் ஆச்சி கலகலத்தார்.

“நீங்க எல்லோரும் நல்லாக வேலை செய்தீர்கள். போய் ஓய்வெடுங்கள். நாங்கள் வேலையைத் தொடங்கிறோம்”. நாகேந்திரம் பொதுவாகச் சொன்னார்.

“அருணன்! ஐயாவும், அப்பாக்களும் கொஞ்சம் ஓய்வு எடுக்கலாம். மற்றவர்கள் வேலையில் ஈடுபடுவார்கள். நாங்க தொடங்கினாத்தான் மற்றவர்கள் வருவார்கள்.” கூறிக்கொண்டே நாகேந்திரம் மணவெட்டியும் கையுமாக நடந்தார். அருணன் நாகேந்திரத்தின் காதுக்குள் குசுகுசுத்தார். தங்கராசாவும் கோணாமலையும் தங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட இடங்களுக்குத் தங்கள் குழுக்களோடு சென்று இயங்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள். மரங்களுக்குக் கீழ் ஓய்வெடுத்த இளைஞர்களும், யுவதிகளும் ஓடோடிச் சென்று வேலையைத் தொடங்கினார்கள்.

“ஏய் மாலதி! என்ன சுமமா பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாய்? வா போய் நாமும் சேர்ந்து கொள்வோம்”. வத்சலா அழைத்தாள்.

“வத்சலா சுமமா சொல்லக் கூடாது. நாகேந்திரம் நல்லதொரு தொண்டன்தான். நல்ல தொண்டனாக இருப்பவரால்தான் நல்ல தலைவனாகலாம். அன்றைய உலகத் தலைவர்கள் சிறந்த தொண்டர்களாக இருந்தார்கள். உனக்கு நெப்போலியனைப் பற்றித் தெரியுமா”? மாலதி வினாவினாள்.

“ஏய் வத்சலா நமது ஆசிரியர் திருமதி. இரத்தினசபாபதி நமக்கு நெப்போலியன் கதைகளை எத்தனைதரம் கூறியிருப்பார்? அவற்றை மறக்கமுடியுமா”? மாலதி திருமதி. இரத்தினசபாபதியை நினைவு கொண்டாள்.

வத்சலா போர்முனையில் பாசறைகளில் இருக்கும் போர்வீரர்களின் நெப்போலியன் காட்டிய பாசத்தை என்னவென்பது”? கூறிவிட்டு யோசித்தாள்.

“உனக்கென்ன யோசினை வந்தது? இப்பதான் எனக்குப் புரிந்தது.”

“என்ன புரிந்தது”?

“இல்ல எத்தனை வேலைகள் இருந்தும் அருணன் ஒவ்வொருரிடமும் சென்று அவர்களுக்குத் தேவையானவற்றைச் செய்து பம்பரமாய் சுழன்று வருகிறாரே அதனைப் புரிந்து கொண்டேன்”.

“உனர் ஆள் மட்டும் என்னவாம்.? வேலையில் எவ்வளவு அக்கறைகாட்டுறார். அதனைப் புரிந்து கொண்டாயா”? எதிரும் புதிருமாகக் கேட்டாள். வத்சலா கலகலவென்று சிரித்தாள்.

“என்ன சிரிப்பு”?

“இல்ல நாங்க இரண்டு பேரும் வந்து மாட்டிக் கொண்டோம். அதுதான் சிரித்தேன்”. வத்சலா குலுங்கினாள். மாலதியும் சேர்ந்து கொண்டாள்.

மாலை உதவி அரசாங்க அதிபர் வந்தார். கேணியில் நடக்கும் வேலையைப் பார்வையிட்டார். அவரது முகம் மலர்ந்தது. அருணன் நாளை மேலதிக அரச அதிபர் வருவார். வேலையை முடிக்கவேண்டியது உங்கட பொறுப்பு. மிஸ்டர் பொன்னம்பலம் விளக்கமாகச் சனங்களிட்டக் கூறுங்கள்”. சொல்லிவிட்டுச் சென்றார்

ஞாயிறு அதி காலையிலேயே மக்கள் கூடிவிட்டனர். முதல் நாளைவிட பம்பரமாக அனைவரும் ஒற்றுமையாகத் தங்களுக்குக் கொடுக்கப் பட்ட வேலைகளைச் செய்தார்கள். பகல் இரண்டு மணிவரை வேலை ஓய்வில்லாது செய்தார்கள். அருணனும் நாகேந்திரமும் அளந்து வந்தார்கள். தங்கராசாவும் கோணாமலையும் கட்டுக்களைச் சமப்படுத்தி வந்தார்கள். நாகபிள்ளையருக்குப் பழைய தீர்த்தக்குள அமைப்புத் தெரியும். அவரே அதற்குப் பொறுப்பாக இருந்தார். பிரச்சினைகள் வரும்போது அருணனும் நாகேந்திரமும் யாருக்கும் தெரியாமல் சமரசமாகத் தீர்த்து விடுவார்கள். தொடக்கத்தில் அகலாமாகவும், நீளமாகவும் இருந்த அணைக்கட்டு படிப்படியாக அமைந்து அழகாக உருவாகியது. ஒரு அழகிய தீர்த்தக் குளம் உருவாகிக் கொண்டு வந்தது. முதலாவது படியில் நின்று பார்த்தால் படிக்கட்டுகளின் அழகை ரசிக்கலாம். கேணியைக் காணமுடியவில்லை. தீர்த்தக் குளமே எல்லோர் கண்களுக்கும் தென்பட்டது.

மேலதிக அரச அதிபர் மூன்று மணிக்கு வந்தார். அவர் பலமுறை இந்த ஊருக்கு வந்திருக்கிறார். ஆனால் இன்று பார்க்கவே அவருக்கு மெய்சிலிர்த்தது. தனது வாகனத்தை விட்டிறங்கி கேணியைச் சுற்றிப் பார்த்தார். பாதணிகளைக் கழற்றினார். ஒவ்வொரு படியாகத் தனது கால்களைப் பதித்து குளத்தினுள் இறங்கினார். ஊர்மக்கள் அவரை

அதிசயமாகப் பார்த்தனர். அப்படியே மேலே பார்த்தார். மக்கள் கைகளைத் தட்டி ஆரவாரம் செய்தனர்.

வலது காலை வைத்து கேணியினுள் காலை வைத்தார். அவரது கையில் ஒரு தடியை அருணன் கொடுத்தான். அதில் தண்ணீரின் ஆழத்தை அருணன் குறித்திருந்தான். அவர் தடியை விட்டு ஆழத்தை அறிந்தார். ஐந்தடி ஆழம்வரை தண்ணீர் சுரந்திருந்தது. தண்ணீர் தூய்மையாக இருந்தது. குளத்தினுள் ஐந்து தாமரை மலர்களைக் கண்டதும் அவரது உள்ளம் துள்ளியது. அவர் ஒருமலரை மட்டும் பறித்து வந்தார். அதனை தலைமையாசிரியரின் கைகளில் ஒப்படைத்தார்.

“உங்களையும், ஆசிரியர்களையும், இந்த மக்களையும் பாராட்டுகிறேன். ஆலங்கேணிக் கிராமத்தை நான் நன்கறிவேன். சோழராட்சியில் பொலநறுவை இராசதானியாக இருந்தபோது ஆலங்கேணி அற்புதமான கிராமமாக விளங்கியது. இந்தக் கிராமத்தில் பெயர்பெற்ற அம்மன் ஆலயம் இருந்தது. போர்த்துக்கேயர் ஆட்சியில் அழிக்கப்பட்டுவிட்டது. குளக்கோட்டு மன்னனின் ஆட்சியின் முன்பே நமது மூதாதையர்கள் வாழ்ந்த திருத்தலம் இது. இதனைப் புரிந்து கொண்டு குளத்தைப் புனருத்தாரணம் செய்துள்ளீர்கள். உங்கள் எல்லோரையும் மனதாரப் பாராட்டுகிறேன். இந்த நேரத்தில் பாரதியின் வரிகள் நினைவுக்கு வருகின்றன. அவற்றை உங்களிடம் எதிர்பார்க்கின்றேன். இப்போது அதனைக் கூறுகின்றேன்.”

அருணன் அவரைப் பார்த்தான். மாலதி அதிசயித்து நின்றாள்.

'மண்ணெடுத்துக் குடங்கள் செய்வீரே
மரத்தை வெட்டி மனைகள் செய்குவீரே
உண்ணக் காய்கனி தந்திடுவீரே
உழுது நன்செய் பயிரிடுவீரே
எண்ணெய், பால்நெய் கொணர்ந்திடுவீரே
இழையை நூற்றுநல் ஆடைசெய்வீரே
விண்ணின்று எமை வானோர் காப்பார்
மேவிப் பார்மிசைக் காப்பவர் நீரே!' என்றார்.

இவரா இப்படிப் பேசுவது? அருணன் அதிசயித்து நின்றான்.

“அருணன் உனது ஊரைப்பற்றி நீ கூறியதைவிட நான் வாசித்து அறிந்தவை அதிகம். காரணம் நீ விஞ்ஞானம் கற்றவன். நான் வரலாறு படித்தவன். மகாவம்சம், சூழவம்சம், வையாபாடல். மட்டக்களப்பு மான்மியம், கோணேசர் கல்வெட்டு, இப்படிப் பலதையும் படித்தேன். பல்கலைக் கழகத்தில் கலாநிதி

பரணவிதானயிடம் படித்தேன். திருக்கோணமலை மாவட்டத்தில் உள்ள கிராமங்கள் பழமை வாய்ந்தவை. இதனை இப்போதுள்ளவர்கள் மறந்துவிட்டார்கள். மறைத்தும் விட்டார்கள்.

கிராமத்து மக்கள் விழித்துக் கொள்ள வேண்டும். இல்லாவிட்டால் நமது பாரம்பரியங்கள் அழிந்துவிடும்”. கூறிக்கொண்டே குளத்தின் முதற்படிக்கு வந்தார்.

அருணன் மாலதிக்கு விழிகளால் உணர்த்தினான். புரிந்து கொண்ட மாலதி வத்சலாவை இழுத்துக் கொண்டு பாடசாலையை நோக்கி விரைந்தாள். பாடசாலையில் சில ஒழுங்குகளை நாகேந்திரம் மாணவியர் சிலரின் உதவியுடன் மேற்கொண்டு இருப்பதைக் கண்டனர்.

“மாலதி! எங்களிடம் கூறியிருந்தால் நாங்கள் செய்ய மாட்டோமா”? வத்சலா புறுபுறுத்தாள்.

“மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள். இப்படியான நேரங்களில் சமயோசிதமாகச் சிலவற்றைச் செய்யவேண்டியது நமது கடமை. உங்களைக் குழப்பக்கூடாது என்ற எண்ணத்தில் இந்தக் கடமையில் ஈடுபட வேண்டியிருந்தது. வேறெந்த எண்ணமும் இல்லை.” நாகேந்திரம் பணிவோடு கூறினார்.

“எங்களை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள். உண்மையில் நாங்கள் இவற்றை அறிந்திருக்கவில்லை.” வத்சலா வருத்தம் தெரிவித்தாள்.

“இதிலென்ன இருக்கிறது. இவை எல்லாம் நமது வேலைதானே? இப்போது அரச அதிபர் வருவார். இனிமேல் கவனிக்க வேண்டியது உங்கள் பொறுப்பு.” கூறிக் கொண்டு மேசைகளை ஒழுங்குபடுத்தினார். சில மாணவர்கள் வந்து சேர்ந்தனர். சிறுறுண்டி தயாராகிக் கொண்டிருந்தது.

தலைமையாசிரியர் அரச அதிபரைப் பாடசாலைக்கு அழைத்தார். அருணனும் பக்கத்தில் வந்தான்.

“சேர்! பாடசாலையையும் பார்த்தால்தான் இந்த மக்களின் மனங்கள் நிறையும்”. முன்னால் நின்று அழைத்தான். அரச அதிபர் தலைமையாசிரியரைப் பார்த்தார்.

“ஐயா வாங்க பாடசாலைக்குப் போவோம். இந்த வாகனத்தில் ஏறுங்கள்”. அரச அதிபர் வற்புறுத்தினார். தலைமையாசிரியருடன் ஆசிரியைகளின் தந்தையரும் ஏறிக்கொண்டனர். வாகனம் பாடசாலையை நோக்கி விரைந்தது. உதவி அரச அதிபரின் வாகனமும் பின் தொடர்ந்தது. குறுக்கு வழியால் அருணன் பாடசாலைக்கு விரைந்தான்.

மேலதிக அரசாங்க அதிபர் வாகனத்தில் இருந்து இறங்கினார்.

ஆசிரியைகளும், மாணவியர்களும் புடைசூழ்ந்து வரவேற்றனர். அருணன் முன்னால் வந்து நின்றான்.

“அருணன்.....! என்ன அழகான பூந்தோட்டம். பிரதம கல்வி அதிகாரி திரு.சங்கரலிங்கம் சொன்னபோது நான் நம்பவில்லை. இன்றைக்கு என் கண்களால் கண்டு கொண்டேன்.” கூறியவாறே கமராவினுள் அவற்றைப் படமாக்கினார். அரச அதிபரின் மனதில் பாடசாலையின் நிலைமை பதிந்து விட்டது. நிறையவே குறைபாடுகள் இங்குள்ளன. குறித்துக் கொண்டார்.

19

“வெள்ளக் கருணையிலே - இந்நாய் சிற
வேட்கை தவிரதோ?”

சிறியதான கூட்டம் நடந்தது. மக்களின் தேவைகளையிட்டு அருணன் விளக்கினான்.. அருணன் எனது மாணவன். நல்லனவற்றைச் செய்யப் பின்நிற்காத இளைஞன். பிறருக்காக உதவுகின்ற பண்பு அவரிடம் உண்டு. அதனால்தான் இங்கு வந்தேன். அருணனின் பக்கபலமாக இருப்பவர்களை எனக்குத் தெரியும். வெளியூரில் இருந்து இப்பாடசாலையில் சேவைசெய்யும் மாலதியும் வத்சலாவும் போற்றப்பட வேண்டியவர்கள். இந்தக் கிராம மக்களுக்கு வேண்டிய உதவிகளை என்றும் செய்யத் தயாராய் இருக்கிறேன். அதிரும் ஆசிரியர்களும் எவ்வழியோ, மாணவரும் பெற்றோரும் அவ்வழியே. உங்கள் வழிகாட்டலில் இந்தக்கிராமம் விருத்தியுற வாழ்த்துகிறேன்”. மேலதிக அரச அதிபர் செல்வரத்தினம் எடுத்துரைத்தார்.

“சேர்! மாலதியும் வத்சலாவும் திருமதி. இரத்தினசபாபதியின் மாணவியர்”. அருணன் குறிப்பிட்டான். “அப்படியா? துடிப்பான ஆசிரியைகள் வந்து வாய்த்திருக்கிறார்கள். பிறகென்ன? சாதித்துக் காட்டுங்கள்”. முறுவலித்தார். சிற்றுண்டியும் தேநீரும் பரிமாறப்பட்டது. தேநீரைச் சுவைத்தார்கள். “அருமையான தேநீர். நல்ல சுவையாக இருக்கிறது. யார் தயாரித்தது?”

“எங்கள் ஆசிரியைகள் சேர்” மாணவியரின் குரல் ஒரே நேரத்தில் ஒலித்தன. “எங்கள் பாராட்டுக்கள். அப்படியே உலர் உணவு வழங்குவதைப் பார்வையிட்டுச் செல்லவேண்டும். நாங்கள் புறப்படுகிறோம். மகன் அருணன்! வாறண்டா. தேவைப்படும்போது கச்சேரிக்கு வா. என்ன? வரட்டா?”

“நல்லது சேர்.”

“தாங்பூ சேர். கம் எகெயின் ரு அவர் விலேஜ்” மாணவர்கள் ஒரே நேரத்தில்

ஓங்கி ஒலித்தார்கள்.

“வெல்கம்” கையசைத்த வண்ணம் வாகனத்தில் ஏறி கேணியை நோக்கிச் சென்றார். சிலர் தங்கள் வீடுகளில் உள்ள பூஞ்செடிகளை முதற்படியில் அழகாக வைத்திருந்தார்கள். ஒரு பூங்காவாகத் தோற்றமளித்தது.

வாழ்த்துடிக்கும் மக்களுக்குச் சேவைசெய்வதுதான் மகத்தானதாகும். பாடசாலையும் கோயிலும் நன்றாக இயங்கினால் நல்லதொரு சமூகம் உருவாகும். பாடசாலை ஞானக்கண்ணை வழங்கும். கோயில் வாழ்க்கைமுறையினையும் நல்ல சிந்தையையும் வளர்த்துவிடும். கல்வியும் ஒழுக்கமும் சேரும்போது புதுயுகம் உருவாகும்.

மக்களின் வேலை முடியவில்லை. உதவி அரசஅதிபரிடமும் கிராம சேவையாளரிடமும் கட்டளைகளைப் பிறப்பித்து விட்டு வாகனம் புறப்பட்டு விட்டது. அடுத்த நாள் உலர் உணவுப் பொருட்களைப் பங்கிடலாம் என்று மக்களே தீர்மானித்து வேலையில் ஈடுபட்டனர். பொழுது மெதுவாக மறைந்து கொண்டிருந்தது. மக்களும் ஒவ்வொருவராக வீடுகளுக்குச் சென்றனர். கேணியின் அழகு அவர்கள் மனங்களில் நிறைந்திருந்தது.

இரண்டு நாட்களில் கேணி எவ்வாறு இப்படியாயிற்று. அற்புதமே. திங்கள் பாடசாலை தொடங்கியது. ஆசிரியர்கள் அனைவரும் வந்து விட்டார்கள். தங்கராசா ஆசிரியர்களின் புதிய கால அட்டவணையை தலைமையாசிரியரிடம் கொடுத்தார். அவர் அதனை விரித்துப் பார்த்தார். அவருக்குத் திருப்தியாக இருந்தது. தனித்தனியான கால அட்டவணையையும் பார்த்தார். அவற்றை ஆசிரியர்களுக்கு வழங்கினார். ஆசிரியர்களின் விருப்பத்துக்கு ஏற்பவே கால அட்டவணை தயாரிக்கப் பட்டதால் அனைவரும் ஏற்றுக் கொண்டு செயற்படத் தொடங்கினர்.

அருணனின் ஏற்பாட்டின்படி பொன்னம்மா இயங்கத் தொடங்கினார். சில பெண்கள் விடுதிக்கு வந்திருந்தனர். ஆசிரியர்களுக்கு பகல் உணவு தயாரானது. நாகேந்திரமும் உணவுக்குப் பாடசாலைக்கே வருவார். அருணன் தன்னிச்சைப்படி ஒரு முடிவை எடுக்கமாட்டான். நண்பர்களின் அனுமதியுடன் முடிவெடுப்பது வழக்கம். அதனை பின்னர் தலைமையாசிரியரின் ஆலோசனை பெற்றே அமுலாகும். பாடசாலை என்றும் தூய்மையாகவே இருக்கும். பாடங்கள் தடங்கலின்றி நடந்தன. இரண்டு கிழமைகள் உருண்டோடின.

அது ஒரு செவ்வாய்க்கிழமை. அடுத்த நாள் புதன்கிழமை. க.பொ.த சாதாரணதரப் பரீட்சை முடிவுகள் வரவிருப்பதாகச் செய்திகள் தெரிவிக்கப் பட்டன. அதிபருக்குக் குலைநடுக்கம் எடுத்து விட்டது. ஆசிரியர்களின்

உள்ளங்களில் உதறல். மாலதி பிள்ளைகளைப் பார்த்தாள். அவர்கள் உற்சாகமாக இருந்தார்கள்.

“பிள்ளைகளே நாளை பரீட்சை முடிவுகள் வருகுதாம். கொஞ்சமும் பயமில்லாது இருக்கிறீர்களே?”

“என்ன பயம் ரீச்சர். நீங்க எல்லோரும் பாடுபட்டுப் படிப்பித்தீர்கள். வினாக்களை வாசித்து எப்படி விடை எழுதவேண்டும் என்றும் சொல்லி அறிவுறுத்தியுள்ளீர்கள். அருணன் சேர் எல்லோரும் சித்தியடைவீர்கள் என்று நம்பிக்கை தந்துள்ளார். நம்பிக்கைதான் வாழ்க்கை என்று எங்கள் தலைமையாசிரியர் கூறியுள்ளார். நாளைக்குப் பார்க்கலாம்”. அருள்மொழி உறுதியாக நின்றாள்.

பாடசாலை முடிந்து வீடுகளுக்குச் சென்றார்கள். மாலை முழுவதும் விளையாட்டாக இருந்தது. வழமைபோல் நாள் கழிந்தது.

புதன்கிழமை பொழுது பூரிப்போடு வந்தது. நாகேந்திரம் பெறுபேற்று முடிவுகளைக் கொண்டு வந்தார். அதிபரிடம் கொடுத்தார். தங்கராசா ஏற்கனவே பிள்ளைகளது பெயர், பாடங்கள் என்ற அட்டவணையைத் தயாரித்திருந்தார். தலைமையாசிரியர் அருணனை அழைத்தார். பெறுபேற்று உறையைத் திறக்கும்படி அவனிடம் நீட்டினார்.

ஐயா! பயமின்றி உறையைத் திறவுங்கள். பிடியுங்கள். நமது பிள்ளைகள் சித்தியடைவார்கள். திறவுங்கள்.” அவன் உற்சாகப் படுத்தினான். ஆசிரியர்கள் சூழ்ந்து கொண்டனர். தலைமையாசிரியர் உறையைத் திறந்து அருணனிடம் நீட்டினார். “மாலதி இந்தாங்க. நீங்கள் வாசியுங்கள். திரு.தங்கராசா அட்டவணையில் பதிவார். பின்னர் காட்சிப் படுத்தலாம்.” மாலதியிடம் கொடுத்தான். மாலதியின் கரங்கள் நடுங்கின. “ஏய் மாலதி! வாசியுங்க” வத்சலா உற்சாகப்படுத்தினாள்.

மாலதி ஒருமுறை மேலோட்டமாக பெறுபேற்றுத் தாளைப் பார்த்தாள். அவளது முகம் மலர்ந்து கொண்டு வந்தது. அவளை அறியாமலேயே “ஹேய்...வாவ்” நமது பிள்ளைகள் சாதனை படைத்து விட்டார்கள்.” சத்தத்துடன் கூவினாள்.

மாலதி பெயர்களை வாசித்து அவர்களது பெறுபேற்றையும் கூறினாள். தங்கராசா தனது அட்டவணையில் குறித்துக் கொண்டார். பிள்ளைகள் குதூகலித்தனர்.

“கும்மியடி கும்மியடி,
குனிந்து கைகொட்டிக் கும்மியடி

நம்மைப் பிடித்த பிசாசுகள் போயின
நன்மை கண்டோம் என்று கும்மியடி”

மாணவியர் பாரதியை நினைந்து ஆடிப்பாடினர். தாங்கள் வாக்களித்தது போல் அனைவரும் உயர்கல்வி கற்கும் தகுதியைப் பெற்றுவிட்டனர். அருணன் அறிவுரை கூறியிருந்தான். அதற்கேற்ப அவர்கள் வரிசையாகி நின்றனர். ஒருவர் பின் ஒருவராக தலைமையாசிரியரது பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கினர். தலைமையாசிரியரது கண்கள் பனித்தன. ஆசிரியர்கள் அவரின் பக்கத்திலேயே வந்து நின்றனர். ஆசிரியைகளும் அவர்களது பெற்றோரும் வந்து நின்றனர். ஒவ்வொரு ஆசிரியர்களையும் அவ்வாறே வணங்கினர். அவர்கள் மெய்மறந்து நின்றனர்.

கிராமம் என்பது பண்பாடுகளைப் போற்றிப் பாது காக்கின்ற காப்பகங்களாகின்றன. மேல்நாட்டு நாகரிகம் நமது பண்பாடுகளை மறைத்து விடுகின்றன. அதற்கும் நாம்தான் காரணமாகிவிடுகிறோம்.

மாலதியும் வத்சலாவும் வந்தனர். நாகேந்திரம் சிரித்தபடியே நின்றார்.

“ஒரு சாதனை படைத்து விட்டீர்கள். எனது வாழ்த்துக்கள்”. நாகேந்திரம் வாழ்த்தினார்.

வத்சலா நாகேந்திரத்திடம் ஒரு தானை நீட்டினாள். “இந்தப் பிள்ளைகளுக்கு சின்னதாக ஒரு தேநீர் விருந்து வைப்போம். அதற்கான பிஸ்கப் பழம் வாங்கிவர முடியுமா”? கொஞ்சம் தமிழில் கெஞ்சினாள்.

“நீங்க சொன்னால் தட்ட முடியுமா? இதோ வருகிறேன்”. அவர் வெளியில் சென்றுவிட்டார். மாலதி பொன்னம்மாவிடம் தேநீரைப் பற்றிக் கூறுமுன்பே அவர் ஆயத்தங்களைச் செய்தார். வத்சலாவின் தாயாரும் மாலதியின் தாயாரும் சேர்ந்து கொண்டனர். மாலதி அருணனிடம் விடயத்தை மெல்லப் போட்டு வைத்தாள்.

“சா...எப்படி இந்த எண்ணம் வந்தது. நான்கூட இதை நினைக்கவில்லை. நல்ல விடயம் நடத்துங்கள்.” அருணன் வாழ்த்தினான். இச்செய்தியைத் தங்கராசாவிடம் சொன்னான். அவர் சந்தோசத்தால் துள்ளிக் குதித்தார். மாலதி அப்படியே தலைமையாசிரியரது அனுமதியைக் கோரினாள்.

“இது அருமையான செயல். நான் நாளைக்குச் செய்யலாம் என்று நினைத்திருந்தேன். சுடச்சுடச் செய்வது நல்லது.” தலைமையாசிரியர்

ஏனைய ஆசிரியர்களிடம் விளக்கினார். அவர்கள் ஒழுங்குகளை மேற்கொண்டனர்.

தலைமையாசிரியரின் தலைமையில் ஆசிரியர்களும் பரீட்சை எழுதிய மாணவ, மாணவியர்களும் ஒன்று கூடியிருந்தனர். பதினொரு மணியிருக்கும். பெற்றோர் பலரும் வந்திருந்தனர். கீழ் வகுப்புப் பிள்ளைகளை வீடுகளுக்கு அனுப்பிவிட்டனர். நாகேந்திரம் வேண்டிய பொருட்களோடு வந்தார். பிள்ளைகள் அனைவரும் சித்தியடைந்த செய்தியைத் தபால் அலுவகத் தொலைபேசியூடாக நாகேந்திரம் பிரதம கல்வி அதிகாரிக்கு அறிவித்துவிட்டே வந்தார்.

அந்த பாடசாலை மண்டபத்தில் சிறியதொரு பாராட்டு விழா நடந்தது. தலைமையாசிரியர் எழுந்து நின்றார். அவரால் பேசமுடியவில்லை. மிகுந்த உணர்ச்சி வசப்பட்டவராகக் காணப்பட்டார்.

“ஆசிரியர்களே! பெற்றோர்களே! பிள்ளைகளே! இன்று எனது உள்ளம் குளிர்ந்து மகிழ்ச்சியில் குதூகலிக்கிறது. இந்தப் பிள்ளைகள் சித்தியடைவதற்கு நமது ஆசிரியர்கள் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிக்கு நன்றிகூற என்னிடம் வார்த்தைகள் இல்லை. நமது ஆசிரியைகள் தங்கள் வீடுகளுக்குப் போகாமல் தாய் தந்தையருடன் இங்கேயே தஞ்சமாகித் தமது சேவையைச் செய்துள்ளார்கள். அவர்களை எப்படிப் பாராட்டுவதென்றே தெரியவில்லை.” அவரது கண்கள் பனித்தன. சால்வையால் முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டார்.

“ஊரும், பாடசாலையுமே தங்கள் உயிராக மதிக்கும் அருணன், தங்கராசா. கோணமலை ஆசிரியர்களுடன் வழிகாட்டியாக உதவும் நாகேந்திரம் ஆகியோரை எனது மனதிருத்தி ஆராதிக்கிறேன். பிள்ளைகள் தங்கள் விடாமுயற்சியினால் ஆசிரியர்களது அறிவுரையைப் பின்பற்றி தங்கள் வாக்குறுதியை நிறைவேற்றி விட்டார்கள். பெற்றோர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளை உற்சாகப்படுத்தி பெருமை தேடிக்கொண்டார்கள். இந்தப் பாடசாலையிலேயே உயர்தர வகுப்புக்கள் தொடங்க ஏற்பாடுகள் செய்வோம். இங்கிருந்து பல்கலைக்கழகம் செல்லும் வாய்ப்பு ஏற்படும். உங்கள் அனைவருக்கும் இதயபூர்வமான நன்றி.” அதிபர் கூறிவிட்டு அமர்ந்து கொண்டார்.

பிள்ளைகளுக்கு தேநீர் விருந்து அளிக்கப்பட்டது. மாலதியும், வத்சலாவும் பிள்ளைகளையும் அவர்களுக்கு உதவியாக இருந்த பெற்றாரையும்

வாழ்த்திப் பேசினார்கள். தலைமையாசிரியரின் ஒத்துழைப்புக்கு நன்றி தெரிவிக்கப்பட்டது.

“உண்மையில் இங்கு நால்வரைச் சிறப்பாகப் பாராட்டுகிறோம். எங்களையும், உங்களையும் ஆட்டிப்படைத்து வெற்றியடையச் செய்த எங்கள் ஆசிரியர்கள் அருணன், தங்கராசா. கோணாமலை அத்துடன் நம்மில் ஒருவராக நின்று உழைக்கும் நாகேந்திரம் அவர்களுக்கும் விஷேட நன்றியைத் தெரிவிக்கிறோம்.” மாலதி தனது நன்றியுரையில் குறிப்பிட்டார்.

“ஆசிரியர்களுக்குப் பாடசாலையிலேயே பகல் உணவு வழங்கப்படும். இதில் நாகேந்திரம் அவர்களையும் அழைக்கிறோம். அன்புக்குரிய தலைமையாசிரியரையும் அழைக்கிறோம்” வத்சாலா தனது உரையில் குறிப்பிட்டார்.

பொன்னம்மாவும் பிள்ளைகளும் உணவுக்குரிய ஒழுங்குகளை மேற்கொண்டனர்.

தலைமையாசிரியர் தலைமையில் கல்வி அலுவலகம் சென்றார்கள். உயர்தர வகுப்பு வைப்பதற்கான விண்ணப்பப் படிவத்தைப் பெற்று உரிய ஆவணங்களோடு பிரதம கல்வி அதிகாரியிடம் ஒப்படைத்தார்கள். அவர் அவற்றைப் பெற்றுப் பார்வையிட்டார். அவருக்கு ஒரு பூரிப்பு. நாகேந்திரம் எப்படி உங்கள் ஆசிரியர்கள்”? ஒரு சிரிப்போடு கேட்டார். நாகேந்திரம் புன்னகைத்தார்.

“நீங்கள் எனது வாக்கினைக் காப்பாற்றி விட்டீர்கள். நீங்கள் வகுப்பைத் தொடங்கலாம். கலைப்பரிவு வைப்பதில் எந்தவித தடங்கலும் இல்லை. ஏனைய பிரிவுகள் இப்போது சாத்தியப் படாது. விஞ்ஞானம் படிக்க விரும்பும் பிள்ளைகள் நகர்புறத்துக்கு வந்து படிக்கலாம். உங்கள் பாடசாலைக்கு மேலும் இரண்டு பட்டதாரி ஆசிரியர்களை நியமித்துள்ளேன். அவர்கள் அடுத்த திங்கள் வந்துவிடுவார்கள்”. கூறிவிட்டு வந்தவர்களின் முகங்களைப் பார்த்தார்.

“ஐயா! அடுத்த கிழமை உயர்தர வகுப்புத் தொடங்கலாம் என்று இருக்கிறோம். அதனைத் தாங்கள்தான் வந்து தொடங்கி வைக்கவேண்டும் அதற்காகத் தங்களை அழைக்கிறோம்.” தலைமையாசிரியர் பணிவன்புடன் எடுத்துரைத்தார்.

கல்வி அதிகாரி சற்று யோசித்தார். ஓட்டப்போட்டியில் பங்கெடுப்போரை

உற்சாகப் படுத்தினால் மேலும் உற்சாகத்துடன் ஓடுவார்கள். வாழ்க்கையும் ஒரு ஓட்டப் போட்டிதானே? உற்சாகப் படுத்த வேண்டியது ஒவ்வொரு அரச அதிகாரிகளினதும் தலையாய கடமை. என்பதை உணர்ந்து கொண்டார்.

“நீங்கள்தான் கூறுவது எனக்குப் புரிகிறது. தொடர்ந்து ஒரே பாடசாலைக்குச் செல்வதாகப் பலர் பலவிதமாகக் கூறுவார்கள். இங்கும் நிறையவே வேலைகள் இருக்கின்றன. நல்ல வேலைத்திட்டங்களைத் தொடங்கியே வைக்கவேண்டும். என்னவந்தாலும் திங்கள் காலை வந்து தொடங்கி வைத்ததும் திரும்பிவிடுவேன். என்னைத் தாமதிக்க வைக்கக் கூடாது. நாகேந்திரம்! அதற்கு நீங்கள்தான் பொறுப்பு.” பிரதம கல்வியதிசாரி உறுதியளித்தார்.

“அப்படியே செய்வோம்” பதிலளித்துவிட்டு சந்தோசத்துடன் வெளியேறினார்கள். பாடசாலையில் உயர்தர வகுப்பு வைப்பதற்கான ஆயத்தங்கள் நடைபெற்றன.

திங்கள் வந்தது. ஊர்கலகலத்தது. “எங்களுக்கு விடிவு பிறந்து விட்டது. புதுயுகத்தைக் காண்போம். இளைஞர்களது உள்ளங்களில் மகிழ்ச்சி. நாங்கள்தான் படிக்கவில்லை. எங்கள் இளைய சமூகம் படித்து முன்னேறட்டும். அதற்காக உழைப்போம்”. பழைய மாணவர்கள் உறுதி பூண்டனர்.

அந்தப் பாடசாலைக் கட்டிடத்தில் ஒரு பகுதியில் வகுப்பறையைத் தயார்செய்தனர். அது தனியறையாக மாறியது. உயர்தர வகுப்பின் பெயர் எழுதப் பட்டு மாட்டப்பட்டது. தளபாடங்களை ஒழுங்கு படுத்தினர். எட்டு மணிக்கு வகுப்பினைத் தொடங்குவதற்குரிய ஆயத்தங்களோடு காத்திருந்தனர். சரியாக எட்டரை மணிக்குக் கல்வி அதிகாரி வந்தார்.

அவரை அனைவரும் எழுந்து வரவேற்றனர். உயர்தர வகுப்பில் கற்க இருக்கும் மாணவர் ஒருவர் மாலை போட்டால் போதும். என்றுதான் எண்ணியிருந்தார்கள். கல்வி அதிகாரியின் கழுத்து நிறையவே மாலைகளை அணிந்தார்கள். மங்கல விளக்கினை ஏற்றியதும் ஆசிரியர் மேசையில் ஒரு ஆசிரியராக அமர்ந்தார். வகுப்பைத் தொடங்கி வைக்கவேண்டும் என்று மக்கள் கேட்டுக் கொண்டார்கள். வெண்கட்டியைப் பித்தபடி பாடத்தைத் தொடங்கினார்.

20

விள்ளற் கரியவளே - அனைத்தீவம்
மேவீ யீகுப்பவளே

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றை அறிமுகம் செய்தார். சங்ககால இலக்கிய மரபை விளக்கினார். மாணவர்கள் அவரது கற்பித்தலை அதிசயித்துடன் கவனித்தனர். “தமிழ்மொழி இனிமையானது. வெறும் மொழி மனிதனை உருவாக்காது. தமிழோடு தமிழ் இலக்கியத்தைக் கற்கவேண்டும். அகம், புறம் என்று நமது இலக்கியங்கள் உள்ளன. அவற்றுள் நமது பண்பாடு பொதிந்துள்ளது. வாழ்க்கையின் உயிர்ப்பு உலாவரும். நம்முன்னோரின் அறிவு, திறன், மனப்பாங்கு பற்றிய சான்றுகள் விரவிக் கிடக்கின்றன.

நீங்கள் அறியவேண்டும் என்பதற்காக சிலவற்றைச் சொல்லி வைக்கிறேன். தமிழ்மொழி சிறந்தது என்பதற்காக ஆங்கிலத்தைப் படிக்க வேண்டாம் என்று சொல்லமாட்டேன். ஆங்கிலம் கட்டாயம் படிக்க வேண்டும். சிங்களமும் படிக்க வேண்டும். இந்த நாட்டில் வாழும் அத்தனை மக்களும் முன்று மொழிகளையும் படிக்க வேண்டும். அதேவேளை தொழிற்கல்வியையும் கற்றுக் கொள்ளுங்கள்.” மாணவர்களுக்கு அவரது அறிவுரையைக் கேட்கச் சந்தோசமாக இருந்தது. ஒரு பாடவேளை எவ்வாறு கழிந்ததென்றே தெரியவில்லை.

நேரத்தைப் பார்த்தார். “நீங்கள் ஒழுங்காகப் பாடசாலைக்கு வந்து படிக்கவேண்டும். இப்பாடசாலையில் இருந்து பல்கலைக்கழகம் செல்லும் வசதி கிடைத்துள்ளது. உங்களது தலைமையாசிரியரும், ஆசிரியர்களும் உங்கள் முன்னேற்றத்திற்காக உழைக்கிறார்கள். நீங்கள் உயர்கல்வி கற்று இந்தக் கிராமத்தை முன்னேற்றவேண்டும். இன்னும் ஆசிரியர்களை உங்கள் பாடசாலைக்கு அனுப்புவேன். எனது கடமை முடிந்துவிட்டது. இப்போதிருந்து இந்தப் பாடசாலையும், இந்தக் கிராமமும், இதனைச் சூழவுள்ள கிராமங்களும் விழித்துக் கொள்ள வேண்டும்.” அவர் கூறியவாறே வகுப்பை முடித்து வெளியேறினார்.

தலைமையாசிரியருடன் அவரது மேசையில் இருந்த 'லொக்' புத்தகத்தில் இம் மகாவித்தியாலயத்தில் க.பொ.த உயர்தர வகுப்பைத் தொடங்கி வைத்துள்ளேன். இதற்காக உழைத்த ஆசிரியர்களுக்கும் அத்தனை

அன்பர்களுக்கும் எனது நன்றி என எழுதினார். தொடர்ந்து இந்தப் பாடசாலையின் உயர்வுக்காக உழைத்த தலைமையாசிரியர், ஆசிரியர்கள், பெற்றார் ஆசிரிய சங்கச் செயலாளர்களது பெயர்களை அப்புத்தகத்தில் ஒழுங்கு முறையில் எழுதினார். தனது கையெழுத்தினை இட்டார்.

'லொக் புத்தகம்' பாடசாலையின் வரலாற்று ஏடு. பாடசாலையில் நடக்கும் அத்தனை நிகழ்வுகளும் அதில் பதியப்படும்.

தயாராக இருந்த தேநீரை அருந்தியதும் கைகூப்பி விடைபெற்றார். வாகனம் புழுதியைக் கிளப்பியவாறு சென்று மறைந்தது.

கல்வி அதிகாரி இரண்டு ஆசிரியர்கள் தருவதாக வாக்களித்திருந்தார். ஆனால் ஐந்து ஆசிரியர்களை அனுப்பியிருந்தார்.

இப்பொழுது அந்த மகாவித்தியாலயத்தில் உயர்தர வகுப்பும் தொடங்கிவிட்டது. பெற்றோர்களுக்கும் இளைஞர்களுக்கும் சந்தோசம். ஆனால் பாடசாலைக்கு எதிரானவர்களும் இருக்கத்தான் செய்தார்கள். ஆசிரியர்களைப் பற்றி அவதூறாக மொட்டைக்கடிதங்கள் அனுப்பிக் கொண்டே இருந்தார்கள். ஆனாலும் பெற்றோர்களின் ஒத்தழைப்பினால் யாவும் புஸ்வானம் ஆகிப்போயின. இந்தப் பாடசாலை நல்லதோர் வீணை. அதனை மீட்டுவதற்கான ஆசிரியர் குழாம் புதிய இராகங்களை இசைத்துப் பார்க்கின்றனர்.

ஒவ்வொரு ஆசிரியரும் ஒவ்வொரு மெட்டுக்களை அமைக்கிறார்கள். எத்தனைவித இராகங்கள். அற்புதமான இசைக்கோலங்களை இந்த வீணை எழுப்புகிறது. ஒவ்வொரு பிள்ளையும் ஒவ்வொரு வித இராகங்கள். அதிபர்கண்களை மூடிச் சிந்திக்கலானார். இந்த ஆசிரியர்களும் அற்புதமான வீணைகளே. எந்த நரம்பில் விரல்கள் பட்டாலும் புதுவித ஒலிகளை எழுப்புகின்றன. கற்பித்தலில் புதுப்புது முறைகளைப் புகுத்தி மாணவர்களைத் தம்பக்கம் ஈர்த்து விடுகிறார்கள். இன்று மொக்குகள் என்ற சொல்லுக்கே இங்கு இடமில்லை. கைகளில் பிரம்புகள் இல்லை. ஆனால் மனங்களில் அன்பு இழையோடிக்கிடந்தது. அன்பனால் உலகத்தை ஆளலாம். அதைவிடவும் ஒவ்வொரு மாணவரின் உள்ளங்களைப் புரிந்து வைத்திருந்தார்கள். ஆட்டுவித்தால் ஆரொருவர் ஆடாதாரோ? ஆசிரியர்கள் தன்னலமற்றவர்களாக இருந்தார்கள்.

மகாவித்தியாலயம் புதுப்பொலிவுடன் சுறுசுறுப்பாக இயங்கியது. சிறந்த தலைமையாசிரியருக்கான விருதும், பதவி உயர்வும் வைரமுத்துவைத் தேடி வந்தது. இப்போது வைரமுத்து முதலாந்தர அதிபராகப் பதவி உயர்த்தப்

பட்டிருந்தார். அவர் பதவி உயர்வுக்காகச் சேவை செய்யவில்லை. அவரிடம் இருந்த புனிதமான சேவைமனப்பாங்கே அவரை பதவியில் உயர்த்தியது. எந்த நேரமும் பாடசாலையே என்று பாடுபட்டவர். தனது சேவைக்காலத்தில் இந்தப் பாடசாலையை மகாவித்தியாலயமாகத் தரமுயர்த்தவும். உயர்தர வகுப்புக்கள் வைத்து இக்கிராமத்தில் இருந்து பல்கலைக் கழகம் சென்று பட்டங்களைப் பெறவேண்டும் என்ற கொள்கையினை தன்னகத்தில் நிறைத்திருந்தார். அதற்கான ஆயுதங்களாக ஆசிரியர்கள் விளங்கினார்கள். பாதுகாப்பாகப் பெற்றோர் இருந்தனர்.

அதனை இன்று நிறைவேற்றி வருகிறார். பல்கலைக்கழகம் செல்லும் நாட்களை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். பாடங்கள் நடந்தன. ஒரு பல்கலைக்கழகம்போல் விளங்கியது. புதிய கட்டிடங்கள் முளைத்துவிட்டன. பழைய மாணவர்கள் மாலைநேரங்களில் விளையாட்டுத் திடலைப் பயன்படுத்தினர். ஆசிரியர்களோடு நட்பை ஏற்படுத்தினர். அதிபர் வைரமுத்து தனது வழமையான தோற்றத்திலேயே காணப்பட்டார்.

உயர்தர வகுப்புக்குரிய நூல்களைப் பல அரசாா்பற்ற நிறுவனங்களில் இருந்து அருணலும், தங்கராசாவும் கிடைக்கச் செய்தனர். நல்லதொரு நூலகம் உருவாகிவிட்டது. இப்போது பதினைந்து ஆசிரியர்கள் சேவையில் ஈடுபட்டிருந்தனர். அதிபர் வைரமுத்து முதலாந்தர வகுப்பிலேயே பாடங்களை நடத்திக் கொண்டிருந்தார். “அடித்தளம் உறுதியாக இடப்பட்டால் மாடிக்கட்டிடம் உறுதியாக இருக்கும். அதுதானே முறையான கல்விக்குப் புகுமுகமாகும்.” புன்முறுவலுடன் கூறிக்கொள்வார்.

ஊருக்குள் அவருக்கு என்று தனியிடம் இருந்தது. நல்ல மதிப்பும் மரியாதையும் இருந்தது. அவரது சொல் மந்திரமாகவே மதிக்கப் பட்டது. கிராமத்தில் உள்ள பாடசாலை அதிபர்தான் பல வழக்குகளைத் தீர்த்து வைப்பவராகிவிட்டார்.

தலைமையாசிரியருக்கு ஒரு ஆசை இருந்தது. அதனை வெளியிட்டு முடிப்பதற்காக ஒரு மாலைப் பொழுதில் பாடசாலை விடுதிக்குச் சென்றார். ஆசிரியைகளின் பெற்றோர் வரவேற்றனர். அவர்களிடம் தனது ஆசையை விபரித்தார். “இதனையே நாங்களும் யோசித்துக் கொண்டிருந்தோம்.” ஆசிரியைகளின் பெற்றோர் சந்தோசத்தோடு விளக்கினார்கள். “மாலதி அருணனைப் பலகாலமாக நேசிக்கிறார். அதேபோல் வத்சலா நாகேந்திரத்தை விரும்புகிறார். அவர்களது ஆசையை நாம் முன்னின்று நிறைவேற்றி வைக்க வேண்டும். உங்கள் விருப்பத்தை அறிவதற்காத்தான்

வந்தேன்” அதிபர் தனது ஆர்வத்தை வெளிப்படுத்தினார்

நாகேந்திரம் வீட்டாருக்கு தலைமையாசிரியரின் முடிவு பிடித்திருந்தது. அருணன் வீட்டில் ஆசியினைப் பெற்றார்கள். அப்பா, அம்மா ஆச்சியின் வாழ்த்தினைப் பெறுவதற்காகச் சென்று அவர்களது ஆசியினைப் பெற்றனர்.

அருணனும் மாலதியும் யோசனையில் ஆழ்ந்தனர். பிள்ளைகளுக்குக் கற்பிப்பதில் ஆர்வமாயிருந்தனர். அதே நேரத்தில் கல்வி நிர்வாக சேவைப் பரீட்சைக்கும் ஆயத்தப் படுத்தினர். அவர்களுடன் பல பட்டதாரி ஆசிரியர்களும் சேர்ந்து கொண்டனர். அருணன் அதிபர்முன் நின்றான். அவரைச் சூழ்ந்து தங்கராசா, நாகேந்திரமும் நின்றனர்.

அதிபருக்கு அதிசயமாக இருந்தது. மாலதியும், வத்சலாவும் வந்தனர்.

“என்ன அதிசயமாக இருக்கிறது”? அதிபர் அவர்களது முகங்களைப் பார்த்தார்.

“ஐயா! எங்கள் நலனில் உங்களுக்கு இருக்கும் கரிசனைக்கு நன்றிக் கடன் பட்டிருக்கிறோம். அதே நேரத்தில் இந்தப் பாடசாலையின் வளர்ச்சிதான் எங்களது வாழ்க்கையின் இலட்சியம். இந்தப் பாடசாலையை நாங்கள் நேசிக்கிறோம். இது எங்களது இதய வீணை. இங்கிருந்து ஒரு பிள்ளையாவது பல்கலைக் கழகம் அனுப்பியபின்னான் எங்களுக்கான வாழ்க்கையைத் தொடங்குவது என்ற சபதத்தோடு இருக்கிறோம். அடுத்த மாதம் நமது பிள்ளைகள் உயர்தர வகுப்புப் பரீட்சை எடுக்கவிருக்கிறார்கள். அவர்களின் றிசல்ற் வந்தபின்னர்தான் உங்களது விருப்பத்தை நிறைவு செய்வோம். இதனை நீங்கள் ஏற்று எங்களை ஆசிரவதிக்க வேண்டும்.” ஒப்புவித்தார்கள். அதிபர் அசந்து விட்டார்.

அதிபர் புன்னகைத்தார். அவர்களது எண்ணங்களை நினைந்து மகிழ்ந்தார். “நமது பிள்ளைகள் கட்டாயம் பல்கலைக்கழகம் செல்வார்கள். எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது. உங்களது உணர்வுபுமமான இதயத் துடிப்பைக் கண்டு கொண்டேன். எல்லாம் நிறைவேறும். எனது வாழ்த்துக்கள். உங்களது பரீட்சை எப்போது”? அதிபர் கேட்டார்.

“அடுத்த சனிக்கிழமை கிழமை. இப்போது அதிலும் கவனம் இருக்கிறது”. அருணன் பதிலளித்தான்.

“சரி உங்களைக் குழப்புவது சரியல்ல. உங்கள் கடமைகளைச் செய்யுங்கள்.

எவனொருவன் பிறருக்காகத் தனது சேவையைச் செய்கிறானோ அவனுக்கு இறைவன் துணைநிற்பார்”. அதிபர் அவர்களைக் குழப்பாது அனுப்பி வைத்தார்.

வகுப்புக்கள் ஒழுங்காக விளையாட்டு முறையில் நடந்தன. புவியியல் பாடத்தினை மூவர் கற்பித்தனர். தமிழ் மொழியை இருவர் கற்பித்தனர். இவ்வாறு பாடங்களை ஆசிரியர்கள் கலந்து கற்பித்தனர். நேரம் கிடைக்கும்போது அதிபரும் வினா விடைகள் என்று பாடம் எடுத்தார். நான் மட்டுந்தான் கற்பித்தேன் என்று யாரும் சொல்வதில்லை. கூட்டாகப் பாடங்களை நடத்தினார்கள்.

ஆள்மாறி ஆள் பாடங்கள் நடந்தன. நேரம் கிடைக்கும்போது தங்களது பரீட்சைக்கும் தயார்படுத்தினர். அருணன் கல்வி நிர்வாக சேவைப் பரீட்சையில் சித்திபெறவேண்டும் என்று மாலதி நேர்த்தி வைத்துக் கொண்டாள். பிள்ளைகள் உயர்தர வகுப்புப் பரீட்சையில் சித்திபெற வேண்டும் என்று அதிபரும், ஆசிரியர்களும், பெற்றாரர்களும் நேர்த்தி வைத்துக் கொண்டார்கள்.

முதலில் கல்வி நிர்வாகப் பரீட்சைதான் நடந்தது. அதற்காக விண்ணப்பித்தவர்கள் கண்டிக்குச் சென்று பரீட்சை எழுதினார்கள். பழைய நண்பர்களையும் கண்டு சந்தோசித்தனர்.

கண்டியில் இருந்து வஸ் புறப்பட்டது. ஆசிரியர்களது எண்ணங்கள் எல்லாம் பாடசாலையிலேயே இருந்தன. வீட்டுக்கு வந்ததும் வராததுமாக பாடசாலைக்கு அனைத்து ஆசிரியர்களும் வந்து விட்டார்கள். அதிபருக்கு ஆச்சரியம்.

“என்ன பரீட்சையெல்லாம் எப்படி இருந்தது. ஓடோடிப் பாடசாலைக்கு வந்து விட்டீர்கள்.” அதிபர் வினவினார்.

“எண்ணமெல்லாம் பாடசாலையிலேயே இருந்தது. பிள்ளைகளுக்குப் பரீட்சை நெருங்கி விட்டது. மீட்டல் பயிற்சிகள் கொடுத்துத் தயார் படுத்தவேண்டும். அதனால் வந்துவிட்டோம்.” மாலதி பதிலளித்தாள்.

வகுப்புக்களில் புகுந்து பிள்ளைகளிடம் வினவினார்கள். “அதிபர் பாடமெடுத்தார், திரு.தங்கராசா, கோணாமலை, அன்பழகன், உமா என எல்லா ஆசிரியர்களும் பாடமெடுத்திருந்தார்கள்”. மாணவர்கள் பதிலளித்தார்கள். அருணனுக்குச் சந்தோசம்.

மாலை வழமைபோல் விளையாட்டுத் திடல் நிறைந்திருந்தது. பரீட்சை எடுக்கும் மாணவர்களுக்கும், பழைய மாணவர்களுக்கும் கரப்பந்தாட்டம் நடந்தது. வெற்றி தோல்வி என்ற பெயருக்கே இடமில்லை. சந்தோசமாக விளையாடினார்கள். ஒருபுறம் பெண்களும். மறுபுறம் ஆண்களும் என வழமையாக விளையாடும் இடங்களில் விளையாடினார்கள்.

அதிபர் சிறுவர்களுக்கு விளையாட்டுப் பழக்கித் தானும் மகிழ்ந்து கொண்டிருந்தார். இருள்கூழ்ந்து வந்தது. பிள்ளைகள் வீடுகளுக்குச் சென்றார்கள். அதிபர். ஆசிரியர்களும் தங்கள் இருப்பிடம் சென்றார்கள். அருணன் வழமையாக பெற்றமக்ஸ் கொழுத்தும் வேலைகளைக் கவனித்து விட்டு வந்தான். விடுதியின் வாயில்ல மாலதி தலையைத் துடைத்தவாறே நின்றாள்.

“பரீட்சை எப்படி எழுதினீர்கள்.?”

“நானும் இதையே உங்களிடமும் வத்சலாவிடமும் கேட்கலாம் என்று வந்தேன்.”

“முதலில் நான்தான் கேட்டேன்.”

“நீங்க செய்திருந்தால் நானும் செய்திருப்பேன். கல்வி நிர்வாக சேவையில் சித்தி எய்துவதற்கு அதிர்ஸ்டம் வேணும். சித்தியடைந்தாலும், சித்தியடையாவிட்டாலும் கவலை கிடையாது. மாலதி இருந்தால் போதும்”. ஒரு புன்னகையோடு நெகிழ்ந்தான்.

மாலதி மகிழ்ந்துபோனாள்.. அதிபர் வந்து கொண்டிருந்தார். கதையை திசை திருப்பினாள். அதிபர் வாறார். பிறகு கதைப்பம் அவள் விடுதியினுள் சென்றாள்.

அருணன் அதிபரிடம் வடைபெற்று வீடு சென்றான். குளித்து அம்மாவிடம் கூறிவிட்டுக் கோயில் பக்கம் சென்றான். நண்பர்கள் காத்திருந்தனர். இப்போதெல்லாம் கோயிலடியில் இளைஞர் கூட்டம் அதிகமாகவே இருக்கும். அனைவரது வாய்களிலும் ஊரின் வளர்ச்சி பற்றிய பேச்சே உலாவந்தது. தங்கள் தொழில்களைக் கவனிப்பதில் முக்கியத்தும் கொடுத்தனர். பொருளாதாரம் கிராமங்களில்தான் தங்கியுள்ளதை உணர்ந்து கொண்டார்கள். வயல்களில் ஆளுக்காள் உதவி செய்து வந்தார்கள். விவசாயத்துக்கான ஆசிரியர் கூட்டுப் பண்ணை பற்றிய எண்ணக் கருவை

உருவாக்கிவிட்டார்.

நிலத்தடி நீரை எவ்வாறு பயன்படுத்தி வீட்டுத் தோட்டம் செய்யலாம் என்பது கருப் பொருளாகிவிட்டது. பால்பண்ணை விளைவுகளை சந்தைப் படுத்தலில் புதுமுறையை அறிமுகம் செய்தனர். பால்சபையோடு தொடர்பினை ஏற்படுத்தி பால் சேகரிக்கும் நிலையத்தினை அமைத்து விட்டனர். கால்நடை மருத்துவர் கால்நடைகளைப் பார்வையிட கிழமைதோறும் வரத்தொடங்கினார். இயற்கைப் பசளை தயாரிக்கும் முறைகளை விவசாயத் திணைக்கள அலுவலர்கள் மாதிரித் தோட்டங்களை முதலில் பாடசாலையில் தொடங்க உதவினார்கள். அது வெற்றியளித்தது. வீடுகளிலும் இயற்கைப் பசளை தயாரிக்கும் திட்டம் பரவியது. இத்திட்டத்தினால் கிராமமே புதுப்பொலிவு பெற்றுவிட்டது . இளைஞர் விவசாயக் கழகங்கள் தோற்றம் பெற்றன. அனைவரும் சுறுசுறுப்பாகித் தமது பொருளாதாரத்தில் முன்னேற்றத்தைக் கண்டனர். அதிபர் வைரமுத்து கிராமத்தின் எழுச்சி கண்டு மகிழ்சி கொண்டாலும் அவர் உள்ளத்தில் அருணனின் வருகையினால்தான் எழுச்சி பெற்றதை அவரால் உணரமுடிந்தது. அவனை நினைத்துச் சந்தோசப்பட்டார்.

வழமைபோல் திங்கட்கிழமை வந்தது. உயர்தரப் பரீட்சைக்குரிய அனுமதி அட்டைகளும் கால அட்டவணையும் வந்தது. அதனை நாகேந்திரம் அதிபரிடம் கொடுத்துச் சிரித்தவாறே நின்றார். அதிபர் தபாலுறையை அப்படியே வைத்தவாறே ஆசிரியர்களை அழைப்பித்தார். அவர்கள் முன்னால் தபாலுறையை உடைத்தார். கால அட்டவணையை எடுத்துப் பார்த்தார். ஆசிரியர்களிடம் கொடுத்தார். அனுமதியட்டைகளை உரிய முறையில் நிரப்பும்படி திரு. தங்கராசாவிடம் ஒப்படைத்தார். அவர் அனுமதிப்பத்திரங்களைப் படித்து நிரப்பி அதிபரின் ஒப்பத்துக்காகச் சமர்ப்பித்தார்.

பெற்றோர்கள் கோயிலில் பொங்கலிடுவதற்காகக் குழுமியிருந்தார்கள். அன்று கிராமத்தின் விழாவாகவே இருந்தது. பூசையின் பின் பாடசாலையில் அதிபரின் அறையில் பரீட்சை எடுக்கும் மாணவர்கள் கூடிநின்றனர். அவர்களுக்குரிய அனுமதி அட்டைகளையும் கால அட்டவணைகளையும் அதிபர் வழங்கினார். ஒவ்வொரு மாணவர்களும், மாணவியரும் அதிபரின் பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கிப் பெற்றுக் கொண்டனர். வெளியில் ஆசிரியர்களின் அறையில் ஆசிரியர்கள் குழுமிநின்றனர். அனுமதிப் பத்திரங்களுடன் அவர்களின் பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கி ஆசிரிவாதத்தினைப் பெற்றனர்.

21

எண்ணிய முடிதல் வேண்டும்
நல்லவே எண்ணல் வேண்டும்

அருணன் காலஅட்டவணையைப் பார்த்தான். மாலதி அதனைக் கரும்பலகையில் பெரிதாக எழுதினார். ஆசிரியர்கள் அதனைப் படித்துப் பார்த்தனர். ஒவ்வொரு பாடத்துக்கிடையிலும் இருக்கும் இடைவெளி நாட்களை இனங்கண்டு மாணவர்களுக்கு உற்சாகப் படுத்தினர். மாலையில் அனைவரும் விளையாட்டுத் திடலில் கூடினர். அவர்களது உள்ளங்களுக்கு உரமூட்டும் விளையாட்டுக்களில் மாணவர்களை ஈடுபடுத்தினர். அவர்கள் சந்தோசமாக ஈடுபட்டனர். கோணாமலை வந்தார்.

“நாளைக்குப் பரீட்சை இருக்கு. படிக்கிற பிள்ளைகளை ஏன் குழப்புறீங்க” என்று சத்தமிட்டார்.

“என்ன சேர்! நாங்கள் பரீட்சை எடுக்கும் நாளன்று இரண்டாவது சினிமாக்காட்சி சக்கரவர்த்தி திருமகள் பார்த்து விட்டுத்தானே அடுத்தநாள் காலை பரீட்சை எழுதினோம். சிறப்புச் சித்தியும் கிடைத்தது. அதையெல்லாம் மறக்கலாமா”? அருணன் பதிற்கணை தொடுத்தான். அவர் வந்த வழியே சென்றுவிட்டார்.

படித்தவர்களுக்கு இந்த வக்கிர புத்தி எங்கிருந்து உதயமாகிறதோ தெரியாது? நல்லனவற்றைச் சிந்திக்க மாட்டார்களா? மற்ற ஆசிரியர்கள் தமது கடமையில் ஈடுபட்டிருந்தனர். அதிபர் நேரத்தைப் பார்த்தார். அவருக்குத் தெரியும். அவர் வெளியில் வந்தால் அனைத்தும் ஒரு முடிவுக்கு வரும். பிள்ளைகள் கலைந்து சென்றார்கள்.

வழமையான நேரத்துக்கு தமது புத்தகங்களோடு பெற்றமகன் வெளிச்சத்தில் படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். “நாளை பரீட்சை. ஆதலால் பரீட்சைக்குத் தோற்றும் பிள்ளைகள் நன்றாக ஓய்வெடுக்க வேண்டும். நேரத்துக்கு வீடுகளுக்குச் சென்று நன்றாக உறங்கி காலையில் நேரத்துக்குப் பாடசாலைக்கு வந்து விடுங்கள்.” அதிபர் அறிவுறுத்தி விட்டுச் சென்றார்.

அடுத்தநாள் பரீட்சை. அதிகாலையிலேயே அதிபர் பாடசாலையில் நின்றார். ஆசிரியர்களும் குழுமிவிட்டார்கள். நிறைவாக அதிபர் சில

அறிவுறுத்தல்களை முன் வைத்தார்.

இன்று பரீட்சை நாள். நீங்கள் படித்ததை அறுவடை செய்யப் போகிறீர்கள். வினாக்கள் மிக இலகுவாகவே இருக்கும். வினாக்களை நன்கு வாசியுங்கள். இலகுவான வினாக்களுக்கு அடையாளமிடுங்கள். நீங்கள் எந்த வினாவையும் தேர்ந்து எடுக்கலாம். ஆனால் எழுதப்போகும் வினாவின் இலக்கத்தை எழுத மறக்கக்கூடாது. முதலில் விடை எழுதும் தாளில் சுட்டிலக்கத்தை எழுதுதல் வேண்டும். இவற்றை எல்லாம் ஆசிரியர்கள் உங்களுக்கு ஏற்கனவே வகுப்புக்களில் விளக்கமாகக் கூறியிருக்கிறார்கள்.

எல்லோரும் சித்தியடைந்து பல்கலைக் கழகம் செல்ல எனது ஆசியினையும் வாழ்த்தினையும் ஆசிரியர்களின் சார்பிலும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அவர்கைகூப்பி நின்றார். மாணவ மாணவியர் வரிசையாக வந்து அதிபரின் காலில் வீழ்ந்து வணங்கினர். வரிசையாக அனைத்து ஆசிரியர்களும் நின்றார்கள். அவர்களது பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கி ஆசியினைப் பெற்றனர். பெற்றோர்கள் வந்துநின்று ஆசிவழங்கினர். அருணனும் தங்கராசாவும் பிள்ளைகளுடன் பக்கத்தில் இருக்கும் மத்திய கல்லூரிக்கு அழைத்துச் சென்றனர். அக்கல்லூரியில்தான் உயர்தரப் பரீட்சை நடைபெறும் நிலையமாக இருந்தது.

பிள்ளைகளை பரீட்சை நிலையத்தில் விட்டதும் திரும்பி விட்டனர். பாடசாலை விடுமுறைக்காக மூடப்பட்டது. ஆனாலும் இந்த மகாவித்தியாலயம் அடையாத வாயிலகமல்லவா? இணைப்பாடங்கள் நடந்து கொண்டிருந்தன. அருணனும் தங்கராசாவும் அந்த ஆலமரத்தின் கீழ் மணலில் இருந்து பாடசாலையின் எதிர்காலத் திட்டங்களை ஆராய்ந்தனர். இருவருக்காக கட்டிய விடுதியில் நால்வர் தங்கவேண்டிய சூழல் உருவாகிவிட்டது. மாலதியும் வத்சலாவும் ஒரு அறையில் தங்கினர். வாசுகியுடன் உமாதங்கினார். நட்போடும், பெருந்தன்மையுடனும் தங்கிக் கடமையாற்றினர். அவர்களுக்குள் ஒரு நட்புரிமை உலாவந்தது.

விடுமுறைக் காலம் அது. எனினும் இந்த மகாவித்தியாலயத்தில் விடுமுறை என்பதற்கே பொருள் தெரியது. அருணனும், தங்கராசாவும் ஆலமரத்தின் நிழலில் கிடந்த கதிரைகளில் இருந்து பாடசாலை வளர்ச்சி பற்றி அளவளாவினர். ஆசிரியர் விடுதியில் இடப்பற்றாக்குறை. ஆசிரியர்களுக்கு உணவுப் பிரச்சினை இல்லை. ஆனால் இடப்பிரச்சினை? இங்கு கற்பிக்கும் ஆசிரியர்கள் நன்றிக்குரியவர்கள். பிள்ளைகள் இரவு நேரத்தில் தங்கள் கற்றலை நிறைவு செய்து சென்றபின்ன்தான் ஆசிரியர்கள் ஓய்வெடுக்கிறார்கள். அதிகாலையிலே எழுந்து தங்கள் கடமையில் முழுகிவிடுகிறார்கள். இந்த

ஆசிரியர்கள் விரும்பியே நமது பாடசாலைக்கு வந்துள்ளார்கள். அவர்கள் வகுப்பறைகளில் தங்குநார்கள். அவர்களுக்கு வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டும். அப்போது நாகேந்திரம் அந்த இடத்துக்கு வந்து சேர்ந்தார். “சரியான நேரத்துக்குத்தான் வாறீங்க. வாங்க.” அருணன் வரவேற்றான். பிள்ளைகள் நல்ல தேநீர் கொண்டு வந்தார்கள். மூவரும் சுவைத்துக் குடித்தார்கள். அவரது கையில் ஒரு கட்டுக் கடிதங்கள் இருந்தன.

“நல்ல விசயம்தான். பாடசாலையின் தெற்குப்புறமாக இருக்கும் இடத்தில் ஒரு விடுதியைக் கட்டி முடிப்போம். நாளைக்கே தொடங்கலாம். அருணன் இன்று மாலை நமது இளைஞர்களுடன் மரந்தடி வெட்டுவது பற்றிக் கதைப்போம்.” நாகேந்திரம் கூறிவிட்டுச் சென்றார்.

மாலை கோயிலடியில் இளைஞர்கள் கூடி ஆராய்ந்தார்கள். நாளை அதிகாலை இரட்டைக்குளம் காட்டுப் பகுதிக்குப் போவதாக முடிவாகியது. நாகேந்திரம் பின்தொடர அருணன் ஆசிரியைகள் விடுதிக்குச் சென்றான். மாலதியும், வத்சலாவும் வந்தார்கள். நாளைய நிகழ்ச்சியை அதிபருக்குத் தெரிவிக்குமாறு கூறினான். “காடு கவனம். அங்கேயே தங்கி விடாதீர்கள்” சிரித்துக் கொண்டே “சென்று வாருங்கள்”. விடைகொடுத்தனர்.

ஐந்து வண்டிகள் காட்டை நோக்கி விரைந்தன. வெளியூர் ஆசிரியர்களுக்கும் காடு பார்க்க ஆசை. அவர்களும் புறப்பட்டார்கள். “வரும்போது நடந்துதான் வரவேண்டும். விரும்பினால் வரலாம்.” நாகேந்திரம் எச்சரித்தார். ஆசிரியர்கள் சிரித்துக் கொண்டார்கள்.

இளைஞர்கள் காட்டுக்குப் போகும்போது சமையலுக்குரிய அணைத்துப் பொருட்களையும் எடுத்துக் கொண்டனர். அவர்களுக்குக் கொண்டாட்டம்.

காடு பசுமையை விரத்திருந்தது. இளைஞர்களுக்கு என்னென்ன தேவை என்பது தெரியும். உரிய இடத்துக்குச் சென்றதும் வண்டிகளை நிழலில் நிறுத்தினார்கள். காளைகளை அவிழ்த்து விட்டார்கள். இரட்டைக் குளம் பார்க்க ஆசையாக இருந்தது. பசும்புல் பரந்து கிடந்தது. காளைகள் மேயத்தொடங்கின. சிலர் கத்தி கோடரி எனத் தேர்ந்தெடுத்தனர். துப்பாக்கி ஏந்திய வண்ணம் நாகபிள்ளை பாதுகாப்புக்காக முன்னேநடந்தார். உரிய தடிகளை ஒருவர் வெட்ட, மற்றவர் அதனை இழுத்துத் துப்பரவாக்கி அளவாக வெட்டி ஓரிடத்தில் போடுவார். மற்றவர்கள் வண்டிகள் நின்ற இடத்தில் கொண்டு வந்து போடுவார்கள். இருவர் சமையலில் ஈடுபட்டனர். இருவர் கொண்டுவந்திருந்த வலையை விரித்து குளத்தினில் வீசினார்கள்.

ஆசிரியர்களுக்குப் புதுமையாக இருந்தது. அவர்களும் தண்ணீரனில் இறங்கினார்கள். இளைஞர்கள் வலையினை மெதுவாக இழுத்தனர். அதில் மீன்கள் பிடிப்பட்டிருந்ததைக் கண்டார்கள். மீன்களை வலையில் இருந்து வேறாக்கிக் கரைக்குக் கொண்டு வந்தார்கள். வரால், பனையான் எனப் பலவகையான மீன்கள் குவிந்தன. ஒருவர் தேநீர் தயாரித்து எல்லோருக்கும் கொடுத்தார். கம்பு, தடிகளை வெட்டியவர்கள் தேநீருக்காக வந்தனர். குடித்தார்கள்.

வெட்டிய மரந்தடிகள் வண்டில்கள் நின்ற இடத்துக்கு வந்து விட்டன. சமையல் வேலையில் ஈடுபட்டனர். காளைகள் வயிறாற உண்டபின் நிழலில் அசைபோட்டு ஓய்வடுத்தன. எல்லோரும் சமையலில் ஈடுபட்டனர். நாகபிள்ளையர் மட்டுந்தான் வயதில் மூத்தவர். மற்றவர்கள் இருபத்து நான்கு வயதுக்குட்பட்டவர்கள். மிகவும் சுறுசுறுப்பானவர்கள். எடுத்த வேலையைச் செய்து முடிப்பவர்கள். எப்படி இவ்வளவு விரைவாக வேலைகளை முடித்தார்கள். வந்திருந்த ஆசிரியர்கள் ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தார்கள்.

“இந்த வேலையெல்லாம் எங்களுக்கு விளையாட்டு. வேலைகளை விருப்பத்தோடு விளையாட்டாக எடுத்துக் கொண்டால் விரைவில் சந்தோசமாக முடியும். இது எங்களுக்கு அருணன் சேர் சொல்லித்தந்த தத்துவம்.” முறுவலோடு சொன்னார்கள்.

“இந்த அருணன் என்ன மந்திரப்பொடி வைத்துள்ளார். அதற்கேற்றவாறு தங்கராசாவும் நாகேந்திரமும் இயங்குகிறார்கள்”. உதயன் ஆசிரியர் கூறினார்.

“சரி வாங்க சரியான பசி. சாப்பிடுவோம்.” நாகபிள்ளையர் அழைத்தார். இன்னுமொரு பத்து நிமிசம் பொறுங்க. இதோ வந்திருவோம். சொன்னதும் அனைவரும் குளத்தில் பாய்ந்து நீச்சல் அடித்தார்கள். ஆளுக்காள் தண்ணீரைக் கைகளால் தள்ளி விசிறியடித்து வளையாடிக் கரைக்கு வந்தார்கள். அவர்கள் கைகளில் தாமரை இலைகள் இருந்தன.

இலைகளில் உணவைப் பரிமாறினார்கள். புற்றரையில் வட்டமாக இருந்து உண்டார்கள். புது மீன், கொண்டு வந்த பூசனிக் காய், காட்டில் கிடைத்த முல்லைக் கீரை ஆணம் சுவையைக் கொடுத்தது. சந்தோசமாக உண்டார்கள். “இப்படியான சந்தோசத்தை அனுபவிக்கவே இல்லை. இதனை மறக்கவே முடியாது”. உதயன் கூறிக்கொண்டே உண்டார்.

“என்ன நீங்களும் யோசிக்கறீங்க”? நாகேந்திரத்தைப் பார்த்து குசுகுசுத்தார்.

இருவரும் பக்கத்திலேயே இருந்து உண்டர்கள். “நீங்க யோசித்ததையே நானும் யோசித்தேன்”. அருணன் சிரித்தான். இருவரும் யோசித்தது அவர்களது உள்ளம் நிறைந்தவர்களைப் பற்றியதே. சாப்பாடு முடிந்தது. கூடியிருந்து கதைத்தார்கள். சரி நேரமாகிறது. வண்டியில் மரங்களை ஏற்றுவோமா? உதயனே கூறிக்கொண்டு எழுந்தார்.

எல்லோரும் துள்ளி எழுந்தார்கள். மரங்களை அனைவரும் சேர்ந்து ஏற்றினார்கள். வண்டில்கள் வரிசையாகச் சென்றன. ஒவ்வொரு வண்டிக்குப் பின்னாலும் இருவர் சென்றனர். ஊரையடையும் போது இருண்டு விட்டது. பாடசாலையில் பெற்றமகஸ் எரிந்து கொண்டிருந்தது. அதிபர் ஆவலோடு காத்திருந்தார். வண்டில்களைக் கண்டபின்தான் அவருக்கு நிம்மதி பிறந்தது.

மரங்களைத் தரம் பிரித்து அடுக்கினார்கள். கோணாமலை மறுநாள் வேலைக்குத் தேவையான ஆயத்தங்களைச் செய்தார். ஆசிரியைகள் உதவினார்கள். மரங்கள் இறக்கியதும் அதிபர் அனைவரையும் அழைத்தார். தேநீரோடு ஆசிரியைகளும், மாணவியரும் நின்றார்கள். தேநீர் பரிமாறப்பட்டது. “நான் கூறாமலேயே உங்கள் தேவையை உணர்ந்து செய்து விட்டீர்கள்”. அதிபர் நெக்குருகி நன்றி கூறினார்.

“நானை மிகுதியைப் பார்ப்போம். நாங்க வாறம்”. கூறிவிட்டு இளைஞர்கள் சென்றனர். அதிபரிடம் விடைபெற்று வெளியே அருணன் வந்தான். மெல்ல மாலதி வந்தாள். “வத்சலா பகல் உங்களுக்கு புரையேறவில்லையா. நாகேந்திரம் உங்கள நினைத்தபடியே இருந்தார்.”? பொதுவாகவே கேட்டான். “ஐயோ! அதையேனன கேக்கிறீங்க அத்தோடு ஒரு ஆளுக்குத்தான் இருப்பே கொள்ளவில்லை. இன்னும் வரல்லையே என்றபடி இருந்தார்.” என்றபடி சிரித்தாள் வத்சலா.

அருணன் சிரித்தான். “நல்லாத்திட்டியதுக்கு நன்றி. நாங்க வாறம். நாளைக்குத் தலைக்கு மேல் வேலையிருக்கு”. நாகேந்திரம் கூறிக் கொண்டு புறப்பட்டார்.

பொழுது புலர்ந்து விட்டது. அதிபர் அதிகாலையிலேயே வந்து விட்டார். பிள்ளைகளும் தமது வகுப்புக்களில் கடமைகளில் மூழ்கியிருந்தனர். விடுதியைச் செப்பனிட வேண்டிய இடம் துப்பரவாக இருந்தது. வசதியாகக் கிணறும் இருந்தது. அது ஒரு ஒதுக்குப் புறமாகவே அமைந்து விட்டது. விடுமுறையாதலால் ஒரு கிழமைக்குள் விடுதி முளைத்து விட்டது.

ஊர்மக்களும் சேர்ந்து ஒத்துழைப்பு வழங்கினர். பணம் இன்றியே பாடசாலையில் விடுதியை மக்களும் ஆசிரியர்களும் உருவாக்கிவிட்டனர். நமக்காகச் சேவை செய்யும் மக்களின் பிள்ளைகளுக்கு நாங்கள் நல்லன செய்ய வேண்டும் என்று ஆசிரியர்கள் செயலாற்றினர்.

ஊர்மக்கள் ஒன்றுபட்டு ஆசிரியர்களது விடுதியை அழகுற அமைத்துவிட்டனர். சுவர் களிமண்ணினாலானது. ஆனால் வெள்ளையடித்து பளிச்சென்று கண்களைக் கவர்ந்தது. மூன்று அறைகளுடன் ஒரு மண்டபமும் உருவாகியது. விடுதியும் முடிந்து விட்டது. பிள்ளைகளின் உயர்தரப் பரீட்சையும் நிறைவு பெற்றது. அதிபர் விடுதியைப் பார்வையிட்டு பால்காய்ச்சும் நாளையும் ஆசிரியர்களுடன் கலந்துரையாடி குறித்துவிட்டார். ஒரு புதன் கிழமை மாலை பால்காய்ச்சும் நாள் குறிக்கப்பட்டது. பழைய மாணவர்கள், ஊர்மக்கள், மாணவர்கள் அனைவரும் குடிபுகுநாளில் கலந்து கொண்டனர். வேண்டிய பாலைப் பழைய மாணவர்களே கொடுத்தனர்.

எனது வாழ்நாட்களில் இந்தப் பாடசாலையில் கண்டதுபோல் எங்கும் காணவில்லை. பாடசாலையும், கோயிலும். ஊர்மக்களும் ஒன்றாக இணைந்து உங்கள் பிள்ளைகளின் உயர்ச்சிக்காக உழைப்பதை என்னால் மறக்க முடியாது. இந்த பாடசாலையும், ஊரும் எனக்கு நல்லதோர் வீணையாகும். ஒவ்வொரு பெற்றாரும் பழைய மாணவர்களும் வீணையின் நரம்புகள். அதில் அதிரும் இசை வடிவங்கள் நமது பிள்ளைகள். அவர்களின் எழுச்சிக்காக உழைப்பதுதான் உத்தமமான சேவை. இதைத்தான் மகாகவி பாரதி:-

'ஊருக்கு உழைத்திடல் யோகம் - பிறர்
ஓங்கிடுமாறு வருந்துதல் யாகம்
போருக்கு நின்றிடும் போதும் - உள்ளம்
பொங்குதல் இல்லாதது மெய்ஞானம்.' என்றார்.

இன்று நமது பிள்ளைகள் உயர்தர வகுப்புப் பரீட்சை எழுதி முடித்துள்ளார்கள். அதிகமான பிள்ளைகள் பல்கலைக்கழகம் செல்வார்கள் என எதிர்பார்க்கிறேன். இதற்கெல்லாம் மூலகாரணமானவர்கள் மூவர் என்பதை நானும் நீங்களும் அறிவீர்கள். இன்னும் விடுமுறை முடிவதற்குச் சில நாட்களே உள்ளன. சில ஆசிரியர்கள் தங்கள் பெற்றாரைப் பார்க்க வேண்டும். அவர்களை அனுப்பி வைக்க வேண்டும். இங்கே நிற்பவர்கள் வழமையான நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடலாம். உங்கள் அனைவருக்கும் எனது நன்றி." அதிபர் பேருரை ஆற்றியது போலிருந்தது. பால் அனைவருக்கும் வழங்கப்பட்டது.

அதிபரிடமும், ஆசிரியர்களிடமும் விடைபெற்று ஒவ்வொருவராக வீடுகளுக்குச் சென்றனர். அருணனும், நாகேந்திரமும் தாமரைக்காய்களைக் கொண்டு வந்திருந்தனர். அருள் மொழி சிலவற்றை எடுத்துக் கொண்டாள். மிகுதியை இருவரும் ஆசிரியைகளுக்குக் கொடுத்தனர்.

மாலதியும் வத்சலாவும் தமது பெற்றோர் சகிதம் இருந்ததால் அவர்கள் வீடுகளுக்குச் செல்லவில்லை. மற்றவர்கள் சென்றனர். எனினும் பாடசாலை கலகலத்த வண்ணமே இருந்தது. அதிபர் ஒவ்வொரு நாளும் பாடசாலைக்கு வழமைபோல் வந்து தனது வேலைகளைச் செய்து கொண்டிருந்தார். அருணனும், தங்கராசாவும் பாடசாலையே தஞ்சம் என்று சேவை செய்தனர். மாலதியும், வத்சலாவும் ஊரவராகவே மாறிவிட்டனர்.

பாடசாலை மூன்றாவது தவணைக்காகத் திறக்கப் பட்டது. ஆசிரியர்கள் முதல்நாளே வந்து விட்டனர். ஊர் திருவிழாக்கோலம் பூண்டதுபோல் காட்சியளித்தது. உயர்தரப் பரீட்சை எடுத்தவர்களையும் அதிபர் வரச்சொல்லியிருந்தார்.

ஆசிரியர்கள் லீவு எடுக்கும்போது அந்த வகுப்புக்களை நடத்த இவர்களுக்குப் பயிற்சி அளிக்கப் பட்டிருந்தது.

காலம் புரண்டோடியது. நாகேந்திரம் கடிதங்களோடு வந்தார். அதிபரிடம் சிலவற்றைக் கொடுத்துக் கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

“என்ன நமது மூன்று ஆசிரியர்கள் பதவியுயர்வு பெறப்போகிறார்கள். நமக்கு மகிழ்ச்சிதான். ஆனால் நமது ஊர்தான் பாதிக்கப் படும்.” என்றார்.

“நாங்க அப்படி நினைக்கக் கூடாது. அது நமது ஊருக்கு மட்டுமல்ல நமது மாவட்டம் ஏன், நமது நாட்டுக்கே நல்ல பயனை அளிக்கும்.” அதிபர் கூறினார்.

கடிதங்களை அதிபரிடம் கொடுத்தார். அவர் பிரித்துப் பார்த்தார்.

“கடமையைச் செய். பலனை எதிர்பாராதே’ என்றுதான் நமது சான்றோர்கள் கூறினார்கள். அதனை நான் இன்று எனது அனுபவத்தில் கண்டுகொண்டேன். நாகேந்திரம் நான் உனக்கு அண்ணன் முறை. வத்சலா உனக்கு ஏற்றவர். நல்ல பிள்ளை. இவர்கள் பயிற்சிக்குப் போகுமுன் திருமணப் பதிவைச் செய்வோம். உனக்கும் தபாலதிபர் பதவியுயர்வு வந்துவிட்டதல்லவா? அதை இன்னும் யாரிடமும் ஏன் சொல்லவில்லை.”?

“அருணனுக்கும் தங்கராசாவுக்கும் தெரியும். இப்போது யாரிடமும் சொல்ல வேண்டாம் என்று சொல்லிப் போட்டன். இந்தப் பிரதேசத்தில் பலர் இலங்கை

கல்வி நிர்வாக சேவைப் பரீட்சை எடுத்தார்கள். மூன்று பேருக்குக் கடிதம் வந்திருக்கு. ”

இந்தக் கடிதங்களை முதலில் வத்சலாவுக்கும், மாலதிக்கும் கொடுங்கள். பின்னர் இரண்டு நாட்கள் கழித்து அருணனுக்குக் கொடுங்கள். என்ன நடக்கிறது என்று பார்ப்போம்.” நாகேந்திரம் மெல்ல அதிபரிடம் கேட்டுக் கொண்டான். அதேபோல் மாலதியையும் வத்சலாவையும் அதிபர் அழைத்தார். அவர்களிடம் கடிதங்களைக் கொடுத்தார். “நீங்கள் இருவரும் கல்வி நிர்வாக சேவைப் பரீட்சையில் சித்தியடைந்துள்ளீர்கள். எங்கள் வாழ்த்துக்கள்.” அதிபர் கடிதங்களைக் கொடுத்தார்.

“அருணனுக்குக் கடிதம் வரவில்லையா”? மாலதியின் வாயிலிருந்து வினா புறப்பட்டது. அவளது முகம் வாடிவிட்டது. அதிபர் அவளது முகம் தொட்டாச்சினுங்கியைப் போல் சுருங்கியதை அவதானித்தார். வத்சலாவின் முகத்திலும் பொலிவில்லை. அதிபர் புன்னகையோடு வீற்றிருந்தார்.

மாலதி என்றுமில்லாதவாறு அருணனின் வகுப்புக்கு வெளியே நின்றாள். அவனைச் சற்று வெளியில் வருமாறு சைகை காட்டினாள். அவன் வந்தான். தனது கடிதத்தைக் காட்டினாள். அதனைப் பெற்று வாசித்து மகிழ்ச்சியோடு கைலாகு கொடுத்து

“யாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்” என்றான்.

“நான் கவலையோடு நிற்கிறேன். உங்களுக்கு மகிழ்ச்சியா”?

“மாலதி நீங்கள் சித்தியடைந்தாலும், நான் சித்தியடைந்தாலும் எனக்கு மகிழ்ச்சிதான். வத்சலாவின் பெறுபேறு என்ன”? வினவினான்.

“வத்சலா சித்தியடைந்துள்ளார்”. பதிலைக் கேட்டதும் வத்சலாவின் வகுப்புக்குப் பாய்ந்து ஓடினான். அவள் அப்போதுதான் வகுப்புக்கு வந்து கொண்டிருந்தாள். அவளை கைலாகு கொடுத்து வாழ்த்தினான்.

“வத்சலா நீங்கள் அதிர்ஸ்டசாலி. நீங்கள் இலங்கைக் கல்வி நிர்வாக சேவையைச் சேர்ந்த அதிகாரி. அதுமட்டுமல்ல நீங்கள் ஒரு தபாலதிபரின் வருங்கால மனைவி.” என்றான். மாலதியும் அவ்விடத்திற்கு வந்து விட்டாள்.

“என்னது”? புதுமையாகக் கேட்டாள்.

“நாகேந்திரம் தபாலதிராகிவிட்டார். இதனை இப்போது அவிழ்த்து விடாதீர்கள். சரியா”?

“ஆனாலும் எனக்கும் மாலதிக்கும் சரியான மனவருத்தம்”

“ஏன்”?

“என்னவர் தபாலதிபர். எனது நண்பியின் துணைவர் ஆசிரியர். அதனால் அவளுக்கு மனவருத்தம்.”

“பிரியமான சகியே! இந்தப் பாடசாலையும், ஊரும் நல்லோருக்கு நல்லதோர் வீணை. என்றும் இந்த வீணையில் இருந்து எழும் நாதம் உயர்வினையே தரும். மறந்து விடாதீர்கள். வீணையை மீட்ட நல்லவர்கள் வந்துகொண்டே இருப்பார்கள். அந்த வீணைக்குத் தீங்கு நினைப்போர் மீட்சிபெறமாட்டார்கள். இது உண்மை. உங்களுக்குச் சொல்கிறேன். இப்போது மாலதிக்குச் சொல்லி விடாதீர்கள். எனக்கு நேற்றே கடிதம் வந்துவிட்டது. நாம் மூவரும் இந்த வீணையில் இருந்து புறப்பட்ட நாதங்கள். அதுமட்டுமல்ல. ஆசிரியர் சேவையினுள் இருந்து பரட்சை எடுத்தவர்களில் தங்கராசாவும் தெரிவகியுள்ளார்.” சொல்லும்போதே அவனது கண்கள் பனித்தன.

இந்த நால்ரையும் இலங்கை கல்வி நிர்வாக சேவைக்குரிய மூன்று மாதகாலப் பயற்சிக்காக கல்வி அமைச்சு அழைத்திருந்தது. நால்வரும் பயற்சிக்காகக் கொழும்பு 'சிலிடா' நிறுவனத்துக்காகப் புறப்பட்டனர்.

அதிபர் வைரமுத்து ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தார். கோணாமலையுடன் மற்ற ஆசிரியர்களும் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் விட்டகுறையைத் தொட்டுச் செல்வார்கள் என்ற நம்பிக்கை அருணனுக்கு இருந்தது. தலைமையாசிரியர் கவலையோடு சேர்ந்து போயிருந்தார்.

“ஐயா! பயற்சி முடிந்ததும் மூவரும் வருவோம். வந்து திருகோணமலை மாவட்டத்திலேயே சேவை செய்வோம். பாடசாலை உங்கள் தலைமையில் வெற்றி நடைபோட்டும். உங்கள் கனவு நிறைவேறும்.” அருணனும், தங்கராசாவும் தலைமையாசிரியரின் கால்களைத் தொட்டு வணங்கினார்கள். தொடர்ந்து மாலதியும், வத்சலாவும் வணங்கினார்கள். நாகேந்திரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

அன்று மாலை அருணன் அப்பாவின் அருகில் சென்றான். “அப்பா! “ என்று அழைத்தவாறே அவரை மார்போடு ஆரத் தழுவிக்கொண்டான். “கஸ்டமாக வேலைகளைச் செய்ய வேண்டாம். நானும் வீட்டில் இருந்துதான் வேலைக்குச் செல்வேன். இவ்வளவு நாளும் நமது ஊருக்குமட்டும் சேவை செய்தேன். இப்போது நமது மாவட்டத்தில் உள்ள அத்தனை கிராமங்களுக்கும் சேவைசெய்வேன். உங்கள் உழைப்பு என்னை உயர்த்திவிட்டது.” கண்ணீர் மல்க அப்பாவின் தோளில் கிடந்தான். அதனைப் பார்த்தபடி நின்ற ஆச்சியும். அம்மாவும் நெகிழ்ந்து போனார்கள்.

'ஒரு வெண்மணல் கிராமம் காத்துக்கிடக்கிறது' என்று வ.அ. இராசரத்தினம் எழுதியது பொய்யாகவில்லை. பயற்சியின் பின் நால்வரும் திருகோணமலை மாவட்டத்தின் கல்விப் பணிமனைக்கே அனுப்பிவைக்கப்பட்டனர். நால்வரும்

ஆலங்கேணிக் கிராமத்தில் இருந்தே திருகோணமலைக் கல்விப் பணிமனைக்குச் சென்று வருகின்றனர். மாலதியும், வத்சலாவும் இப்போது விடுதியில் இல்லை. வேறு ஆசிரியர்கள் அங்கிருந்தார்கள். பொன்னம்மா அந்த ஆசிரியர்களோடுதான் இருக்கிறார்.

அதிபர் அன்று திருகோணமலை மாவட்டக் கல்விப் பணிமனையில் நின்றார். அருணன் அவரைக் கண்டதும் தனது அலுவலகத்தினுள் அழைத்தான். உயர்தர பெறுபேற்றினைக் காண்பித்தார். பதினைந்து மாணவர்கள் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்துக்குத் தெரிவாகியிருந்தனர். ஐந்து பேர் கல்வியியல் கல்லூரிக்குத் தெரிவாகி இருந்தனர். அன்று அவனடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு அளவே இல்லை. தங்கராசாவும் வந்தார். மாலதியையும் வத்சலாவையும் அழைத்தான். பெறுபேற்றைக் காண்பித்தான். அவர்கள் அடைந்த சந்தோசத்துக்கு எல்லையே இல்லை.

இப்போது மாலதி, திருமதி மாலதி அருணன் என்றே தனது கையெழுத்தினை இடுகிறார். அதேபோல் வத்சலா திருமதி வத்சலா நாகேந்திரம் என்றே தனது கையெழுத்தினை இடுகிறார்.

சனி ஞாயிறு, விடுமுறை நாட்களில் பாடசாலையில் ஆசிரியர்களுடனும் மாணவருடன் சேர்ந்து பாடம் நடத்துவார்கள். தங்களுக்கு வாழ்வளித்த நல்லதோர் வீணையை நலங்கெட வீசுவார்களா?

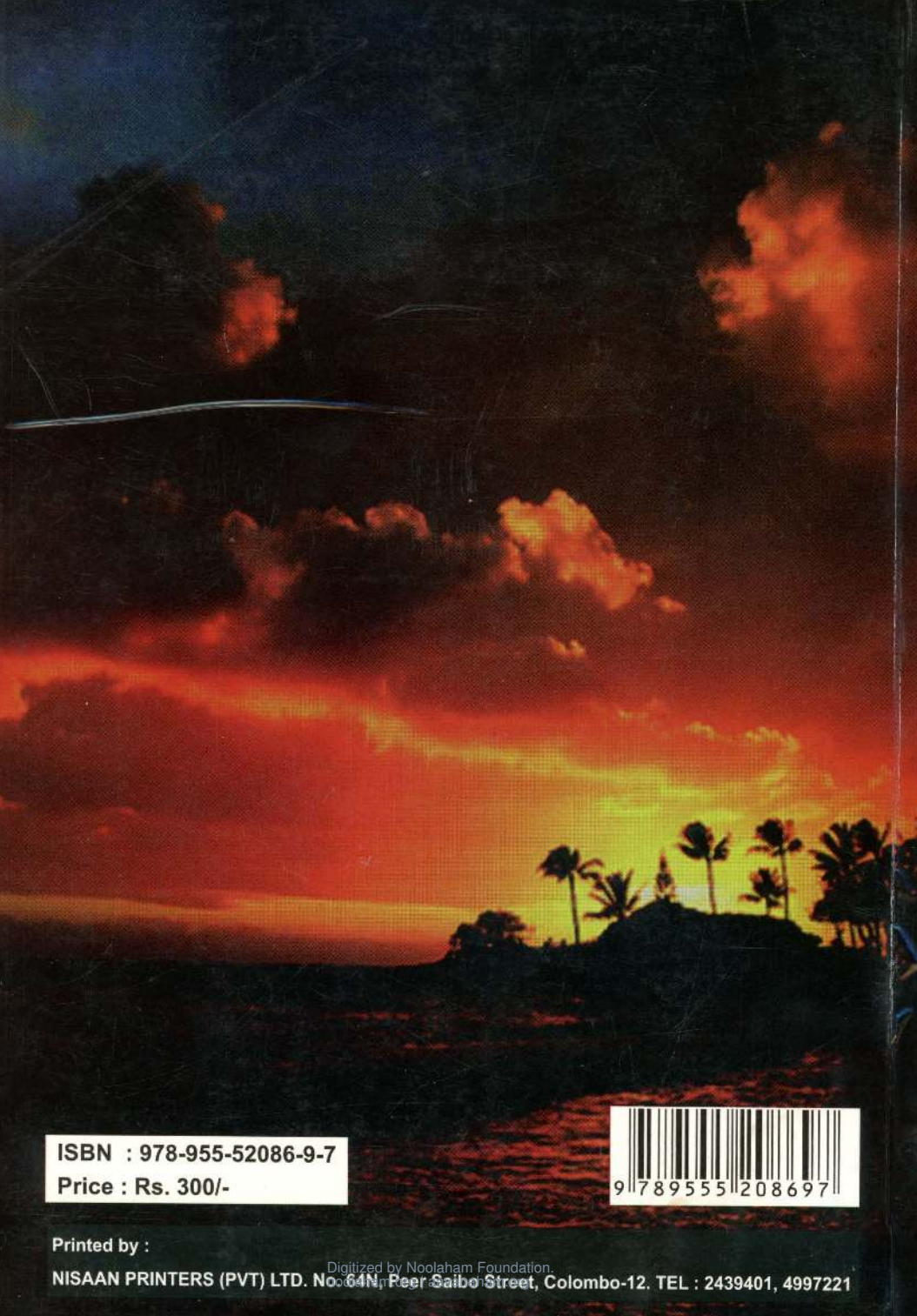
... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..
... ..

ISBN : 978-955-52086-9-7

Price : Rs. 300/-

9 789555 120869 7

Printed by :

NISAAN PRINTERS (PVT) LTD. No. 64N, Peer Saibo Street, Colombo-12. TEL : 2439401, 4997221

Digitized by Noolaham Foundation.